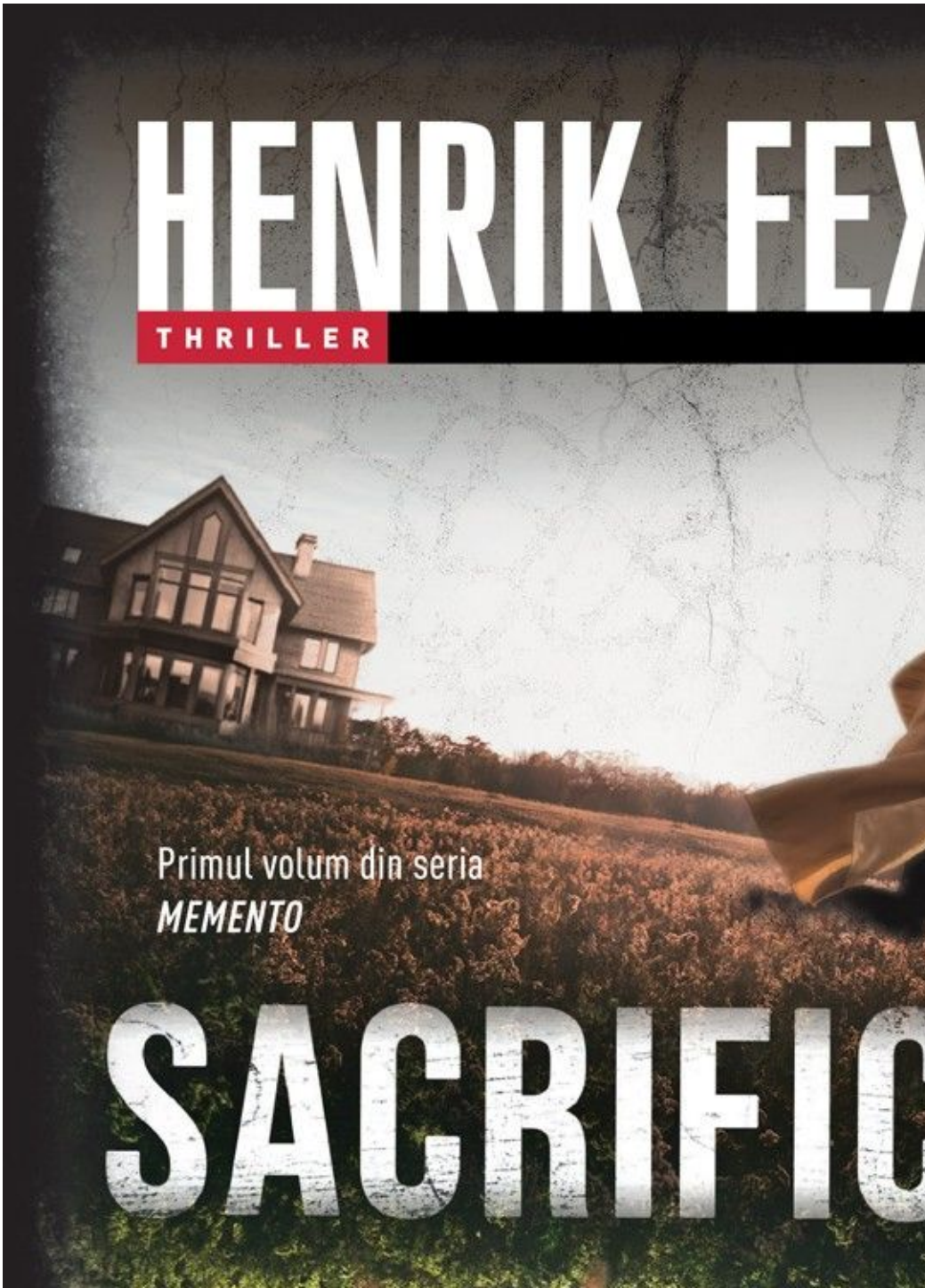
HENRIK FEX
THRILLER
Primul volum din seria
MEMENTO
SACRIFIC

Henrik Fexeus

Sacrificiul

Traducere din limba suedeză şi note de

Alin-Daniel Dragomir

EDITURA TREI

2025

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

SELECȚIA TITLURILOR CRIME / THRILLER / MYSTERY:
Virginia Lupulescu

Autor: Henrik Fexeus

Titlu original: Offerdjuret

Copyright © 2024

First published by Bookmark, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2025 pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-2546-3
ISBN (EPUB): 978-606-40-2624-8

Editori: Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

Redactare: Mihaela Stan

Design şi ilustrație copertă: Tudor-Gabriel Motroc

Director producție: Cristian Claudiu Coban

DTP: Liviu-Constantin Rusu

Corectură: Oana Aanei

Conținutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimțământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosință al lucrării nu este transferabil.
Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparțin persoanei juridice Editura Trei SRL.

ATUNCI

Mă ascund în spatele draperiei ca să nu mă vadă. Mă simt prost fiindcă ştiu că eu sunt cel care a greşit. Dar, de fapt, nu a fost ceva intenționat. Pietrişul scrâşneşte sub picioarele lor în timp ce se îndreaptă spre maşinile din curte. De-ar pleca odată de aici, ca să îmi poată dispărea golul din stomac.

De obicei primesc înghețată după ce termin. Dar astăzi mama s-a supărat. A spus că fac rău când încerc lucruri noi. Trebuie să fac aceleaşi lucruri când prietenii ei se uită la mine. Nu înțeleg de ce, pentru că eu *pot* face lucruri diferite în acelaşi timp. Este mai amuzant. Dar mama nu este de aceeaşi părere.

Aşa că nu am primit înghețată.

Nici măcar nu am mai avut voie să stau la parter atât de mult ca de obicei. Dar asta nu e mare lucru. Cei care vin aici au râsete de adulți şi se uită la mama într-un mod care nu-mi place. Nu vreau să fiu acolo dacă nu e nevoie. Nu îmi plac. Aşa că acum stau în camera mea şi mă uit pe geam.

Prietenii mamei îşi dau mâna în curte.

În sfârşit, maşinile încep să se mişte.

Camera mea este chiar OK. Dar stau mereu aici. Mi-aş dori să pot merge şi altundeva câteodată. Nu doar să mă joc pe gazon. Terenul şi pădurea de lângă casă sunt foarte mari şi mă simt bine acolo, dar ştiu că există lucruri şi dincolo de ele. Copacii din jurul casei nu se întind la infinit. Nici lacul din spate. Iar drumul acela cu pietriş pe care pleacă maşinile duce undeva. Vreau să ştiu unde.

Mă uit la stopurile roşii ale ultimei maşini până când nu se mai zăresc. În sfârşit, golul din stomac dispare. Apoi

răsfoiesc o revistă de benzi desenate. Rup o bucată de hârtie. Cânt la chitara albastră pe care am primit-o cadou, dar sună ciudat, aşa că mă opresc.

Mama ciocăneşte la uşă. Mă aşteptam să o facă.

— Trebuie să vorbim prin uşa închisă.

Vocea se aude încet, uşile de la ultimul etaj sunt vechi şi groase. Nici măcar nu catadicseşte să intre.

— Trebuie să vin mereu cu lucruri noi pentru a le menține treaz interesul, spune ea. Iar tu nu mă ajuți câtuşi de puțin când eşti aşa. Data viitoare, ai grijă să fii mai... adunat. Dacă nu poți face nici măcar asta, la ce-mi mai eşti de folos?

O parte din mine vrea să răspundă. E mama mea, nu poate să spună aşa ceva. Dar nu vreau să aflu ce s-ar întâmpla dacă mama nu ar mai avea nevoie de mine.

Adunat, îmi şoptesc. Savurez cuvântul. *Trebuie să fiu mai adunat.*

LUNI

David are nevoie de un minut pentru a-şi calma respirația. Apoi clipeşte de câteva ori în întuneric şi întoarce capul să se uite la ceas, dar persoana care stă întinsă lângă el în pat îi blochează vederea spre pervazul ferestrei. Se ridică în coate ca să vadă. Numerele roşii arată 2:45. Este încă noapte.

David se afundă înapoi în pernă şi constată că aceasta este umedă de transpirație. Se întreabă dacă a scos vreun sunet de data aceasta. Dacă a țipat. Dar silueta de pe cealaltă parte a patului doar oftează adânc şi aruncă pătura de pe ea. Nu s-a trezit. David se holbează în întuneric, spre tavan. Să adormi din nou înseamnă doar să uiți. Nu şi-a luat pastilele înainte de culcare. Erau amândoi ocupați cu

alte lucruri atunci. Dar acum ar avea nevoie de ele. Adrenalina îi curge prin corp, activându-i fiecare muşchi, ca şi cum ar trebui să scape. Sau să lupte.

Îi studiază silueta lui Florence de lângă el, raza de lumină a lunii care intră în dormitor aproape că o face să strălucească. Ca şi cum ar fi din argint. Părul ei stă răsfirat ca un evantai pe pernă, încadrându-i trăsăturile sculptate. Imaginea ei îi face pieptul să se strângă. Noroc că ea nu-l vede. Probabil că arată incredibil de ridicol.

El şi Florence s-au cunoscut printr-o aplicație în urmă cu câteva săptămâni. Niciunul dintre ei nu căuta o relație, ea era proaspăt divorțată, iar el renunțase de mult timp să mai încerce să facă relațiile să dureze. Aşa că se întâlnesc de la egal la egal. Nu îşi fac promisiuni mai lungi decât orele în care se văd. La inițiativa ei, se văd întotdeauna la el, în casa terasată din Vallentuna. Probabil că nu se simte la fel de personal ca în cazul în care el s-ar fi dus la ea. Iar ea poate pleca oricând doreşte. Îl surprinde că se află încă acolo, în ciuda orei târzii. O priveşte din nou şi inima îi bate nebuneşte în piept.

Ai 35 de ani, îşi spune*. Nu te mai comporta ca un adolescent. Ştii că n-ar funcționa niciodată.*

David se strecoară din pat şi se îndreaptă spre bucătărie. Până acolo, trece pe lângă living. Vede puzzle-ul neterminat de pe măsuța din fața canapelei şi se simte atras de el. Dar rezistă ispitei şi merge mai departe. În bucătărie, îşi toarnă un pahar cu apă şi îl bea cu înghițituri mari. Fereastra bucătăriei dă spre fața casei şi spre terenul de joacă în jurul căruia sunt construite toate casele din zonă. Toboganul şi platforma de cățărat se disting în lumina lunii şi arată cu adevărat sinistru. E de aşteptat să ai copii dacă locuieşti aici. Să stai pe mica terasă şi să-i priveşti cum se joacă în parc. Nu să stai dezbrăcat în bucătărie în miez de noapte încercând să alungi coşmarurile. Dar David nu are copii.

Nicio progenitură care să arunce cu maşinuţe în alţi copii în lada cu nisip. Doar gândul de a fi responsabil pentru un alt individ îl îngrozeşte. Nu-şi aminteşte practic nimic din propria copilărie. Deci cum ar îndrăzni să îşi asume responsabilitatea pentru a altcuiva?

Ştie că unora li se pare bizar că nu are amintiri de când era mic. Dar el nu consideră că asta reprezintă o problemă. Aproape nimeni nu-şi aminteşte nimic din primii cinci ani de viaţă. Şi ce dacă pentru el acest interval cuprinde încă cinci sau şapte ani? Nu contează prea mult. Nu are nevoie de o copilărie pentru a fi fericit ca adult.

Să dea dracu'! Acum e complet treaz. Din instinct, deschide laptopul de pe masa din bucătărie şi mijeşte ochii în strălucirea puternică, înainte să apuce să reducă luminozitatea ecranului. Se uită prin e-mailuri, deşi are convingerea că nu a primit nimic de importanţă vitală în timpul nopţii.

Majoritatea mesajelor noi din inbox au fost marcate de aplicaţia de e-mail ca fiind spam. Aproape că îl ratează, dar a primit şi un e-mail obişnuit. De la cineva pe nume Paulina Mentzer. David n-a mai auzit niciodată acest nume. Titlul conţine doar un singur cuvânt: „Contact". Marcajul de timp indică faptul că a fost trimis la ora 2:14. Acum o jumătate de oră. În mijlocul nopţii. Probabil că este doar un e-mail de tip spam care a reuşit să treacă de filtru, poate o reclamă pentru vreun site de întâlniri cu rusoaice. Dar nu-i place să nu ştie, aşa că îl deschide în timp ce mai ia o gură de apă şi citeşte primul rând.

Bună, David,

Nu mă cunoşti, dar tatăl meu a cunoscut-o pe mama ta în sud, în Småland.

Se încruntă şi pune paharul jos. Mama lui. Ea este ultima persoană la care ar vrea să se gândească acum. E de ajuns că mâine o să vorbească cu ea la telefon. Clipeşte des de câteva ori fiindcă somnul a început în sfârşit să-şi găsească drumul înapoi spre el, dar mai citeşte un rând.

Trebuie să iau legătura cu tine pentru a discuta despre ce s-a întâmplat când erai mic. Realizez că este un subiect sensibil, totuşi este vorba de părinții noştri.

David îşi înăbuşă un căscat. Cum să fie sensibil? Poate pentru ea. Nu pentru el. Această Paulina poate să vrea să vorbească despre părinții lor cât doreşte. Pe el nu-l interesează. Şi nu că s-ar purta el irațional, dar ştie foarte bine că nici pe mama lui nu o interesează. Închide fereastra de e-mail, laptopul şi se întoarce la Florence, în dormitor. Se opreşte în prag şi o priveşte din nou, goală în patul lui. Arată atât de firesc, de parcă locul ei ar fi acolo. David scutură din cap la această idee. Are suficientă minte încât să nu înceapă să îşi facă iluzii. Când Florence se va trezi peste câteva ore, se va îmbrăca şi va pleca, fără să-i acorde vreun gând până la următoarea lor întâlnire. Şi e OK.

Se aşază pe marginea patului şi trage sertarul de la noptieră. Cartea este acolo, ca întotdeauna. Cartea pe care o are încă din copilărie. Unul dintre puținele lucruri pe care le-a adus de acasă. Întotdeauna a păstrat-o aproape. Îşi plimbă mâna peste copertă şi încearcă să-şi imagineze un David de şapte ani răsfoind paginile, visându-se implicat în vreo aventură. Dar, ca de obicei, eşuează. Cartea nu-i trezeşte nicio amintire, nicio incursiune într-un trecut apus. Doar un sentiment vag că a fost cândva importantă pentru el.

David închide sertarul şi se strecoară în pat, cu grijă să nu o trezească pe Florence. Clar are nevoie să doarmă. Florence se apropie instinctiv, iar el întinde o mână,

aşezând-o pe şoldul ei care străluceşte argintiu. Îi simte pielea caldă şi netedă sub degete şi felul în care atingerea îi reduce nivelul de stres. Îşi încolăceşte picioarele peste ale lui Florence şi îşi pune un braţ peste ea. *Big spoon*. Ea suspină împăcată. Când se va face din nou zi, niciunul dintre ei nu va pretinde că asta s-ar fi întâmplat. Însă noaptea totul este diferit.

Florence tocmai intră pe uşa apartamentului din Östermalm când îi sună telefonul. Fără îndoială, e Léontine, sora ei mai mare. E singura persoană care ar suna atât de devreme dimineaţa.

Florence şi Léontine. Îi învinovăţeşte pe părinţi pentru asta. Au fost întotdeauna francofili. Nu numai că s-au căsătorit la Paris, dar adoră filmele franţuzeşti şi îşi petrec mereu vacanţele fie în Provence, fie la Nisa. Florence e convinsă că fumează şi Gauloises fără filtru când ea şi fraţii ei nu sunt acolo. Desigur, copiii lor au primit nume cât se poate de franţuzeşti. Florence crede că ea a scăpat ieftin. În afara lui Léontine, care este cu zece ani mai mare decât ea, căreia nu i se spune niciodată Leo nici măcar de cei mai apropiaţi prieteni, mai are o soră, Philomene, cu opt ani mai mare decât Florence şi căreia îi spune Phil, fie că îi place, fie că nu, şi un frate pe nume Bernard. Acesta e cel mai apropiat ca vârstă de Florence, fiind doar cu doi ani mai mic decât ea. Ironia că pe părinţii lor îi cheamă Anders şi Svea nu scapă niciunuia dintre fraţi.

Răspunde la telefon în timp ce se asigură că hainele lui Grayson nu au rămas atârnate în hol. Totuşi, îi simte parfumul dulceag în aer, nu au trecut prea multe ore de când a plecat. Deşi el ştia că ea urma să ajungă la apartament seara trecută şi că nu ar fi trebuit să fie acolo atunci.

— Ce dracului? murmură ea.

— Poftim? întreabă sora ei la telefon.

— Îmi pare rău, nu ție.

— Ai noroc dacă vrei vreun cadou de Crăciun.

— Cadou de Crăciun? În octombrie?

Florence încearcă să o asculte, dar nu poate scăpa de miros și asta o enervează din ce în ce mai tare, nervi pe care acum îi are rezervați pentru fostul ei soț. Strânge din dinți și încearcă să-și recapete controlul.

— Nu, dar mama și tata se întreabă dacă vii de Crăciun, spune Léontine. De fapt, de-aia te-am și sunat.

Pentru o secundă, Florence se detașează complet. Gândul la Grayson dispare pentru o clipă. Ajunul Crăciunului pare foarte departe, toamna abia a început. Dar părinților lor le place să planifice. Anders și Svea sfidează statisticile, nu numai că sunt căsătoriți de mai bine de 40 de ani, dar sunt încă îndrăgostiți unul de celălalt aproape fără limite.

— Vin, zice ea. Dar, dacă tata îi va lua mamei una dintre cămășile alea de noapte transparente și anul ăsta, eu plec acasă. Există o anumită limită a decenței care nu trebuie încălcată.

Léontine îi râde în ureche.

— O să am grijă să-ți transmit solicitarea. Și... poate că n-ar trebui să întreb, dar presupun că vii singură, nu?

— A trecut abia jumătate de an de când s-a finalizat divorțul, răspunde Florence. Cât de rapidă crezi că sunt?

— Doamne-ajută că nu i-ai luat numele de familie, spune Léontine. Să fiu sinceră, nu am înțeles niciodată ce ai văzut la acel individ.

Florence știe că nu este adevărat, la început Léontine fusese la fel de înnebunită după fostul ei soț ca toți ceilalți. Dar apreciază faptul că sora este de partea sa.

— Știu, ar fi trebuit să mă bazez pe prima impresie, zice ea în timp ce merge prin apartament.

Peste tot vede urme de-ale lui Grayson. Încearcă să respire pe gură. Se cunoscuseră la facultatea de drept, unde

Grayson fusese o mare vedetă. Familia lui se mutase din SUA în Suedia cu câțiva ani înainte şi toate fetele erau în limbă după el. Dar Florence nu se arătase deloc interesată la început.

— Îmi amintesc că erai supărată pe un coleg de facultate care, după părerea ta, se dovedea extrem de superficial şi obsedat de succes, continuă Léontine, râzând din nou. Ceea ce nu însemna prea multe, având în vedere că asta era practic definiția tuturor colegilor tăi.

— În apărarea mea, vreau să precizez că se schimbase, spune Florence.

Avuseseră discuția de mai multe ori. Tatăl lui Grayson se îmbolnăvise de Parkinson. Totul se întâmplase foarte repede. În ultimele săptămâni de viață ale tatălui său, Grayson devenise o altă persoană. Nu mai era important pentru el să facă furori la Sturehof[1]. Şi nu doar o dată Florence îl găsise în bibliotecă, citind Daniel Dennet şi alți filosofi. Poate că noul şi discretul Grayson, care nu mai golea sticle de Pernod Ricard la bar, nu mai era la fel de cool pentru ceilalți, dar Florence constatase că îl simpatizează. Şi, bineînțeles, încă arăta ca echivalentul american al unui zeu grec. Începuseră să studieze împreună şi un lucru dusese la altul.

— Nu strica deloc că era foarte arătos, spune Léontine în mod inocent. Un porc, dar arătos.

— Taci, soro, spune Florence în timp ce intră în bucătărie.

Lângă chiuvetă sunt trei sticle de Bollinger.

— Să fii al... izbucneşte ea înainte să se poată abține. Nu tu, Léontine.

---

[1] Restaurant din Stockholm.

Ea şi Grayson se căsătoriseră. Vechiul lui comportament începuse treptat să reapară. Când ea îşi deschisese cabinetul, el îi spusese – pe şleau – că alegerile ei profesionale îl făceau să arate rău. Că se simţea lipsit de bărbăţie.

Florence dă la o parte sticlele pentru a şterge şampania vărsată pe blatul din bucătărie.

— Văd că eşti ocupată, spune Léontine. Le transmit mamei şi tatei că vii. Şi fără cămăşi de noapte.

Sora lui Florence face o pauză. Apoi apare şi subiectul care nu lipseşte niciodată.

— Bine că n-aţi făcut copii, atât vreau să mai zic, încheie Léontine, râzând din nou înainte de a închide, dar de data aceasta în spatele râsului se simte o oarecare tensiune.

Şi iată-l! *Copii*. Léontine are doi copii adolescenţi şi se luptă cu toţi demonii care vin la pachet cu această vârstă. Phil are un fiu care urmează să împlinească zece ani. Bernard şi soţia lui nu au fost la fel de norocoşi, sunt la a patra încercare de fertilizare in vitro. Niciunul dintre fraţii ei nu poate înţelege de ce Florence a ales să mai aştepte să aibă copii. Ştie că ei şi-au făcut speranţe când ea s-a căsătorit, dar după divorţ au fost vizibil neliniştiţi. Bineînţeles, niciunul dintre ei nu vrea să pună direct întrebarea, sunt mult prea bine-crescuţi pentru asta. Totuşi, insinuările sunt destul de agasante. Ea bănuieşte că soţia lui Bernard, Hanna, chiar o urăşte fiindcă a preferat să nu aibă ceva pentru care ea şi Bernard se luptă din răsputeri să obţină. Într-un fel, îi înţelege. Dar niciunul dintre ei nu a ales aceeaşi profesie ca ea. Nu poţi avea totul. Ea şi-a stabilit priorităţile. Şi nu vrea să simtă niciun fel de tristeţe din cauza asta. Este greu să găseşti timp şi pentru copii, şi pentru cabinet.

Să nu mai vorbim de faptul că este din nou singură.

Ia sticlele de Bollinger cu vârful degetelor pentru a evita pe cât posibil să le atingă şi le pune în sacul de reciclare pentru sticlă. Având în vedere situaţia locuinţelor din oraş, ei păstrează apartamentul până îşi găseşte fiecare unul nou. Deocamdată, locuiesc în ture. Trebuiau să facă schimbul ieri, dar Florence a ajuns abia de dimineaţă, pentru că a adormit la David. Nu doarme niciodată prea mult. Mai ales când ziua următoare e luni.

Înţelegerea era să lase apartamentul aşa cum îl găsesc. Fără niciun semn că ar fi fost acolo. Totuşi, fostul ei soţ este expert în a lăsa în urmă lucruri. Mici semne ale vieţii al dracului de fantastice pe care pare să o ducă în ultima vreme. Florence aşază sacul de reciclare lângă uşa de la intrare cu un zăngănit.

— Jur că o face intenţionat, murmură ea.

Trei sticle de şampanie. Cu siguranţă fusese vorba de vreo studentă la drept pe care trebuia să o îndoape corespunzător.

Se duce în dormitor să-şi pună nişte haine curate, care să nu fi fost martorele aventurilor nocturne, înainte de a pleca la serviciu, şi acolo vede ceea ce o face în final să îşi piardă cumpătul. Pe mocheta albă zace un prezervativ derulat. Nefolosit, bineînţeles, dar totuşi. Nu se află acolo din întâmplare. Se gândeşte să-l denunţe pentru hărţuire. Însă încercarea lui de a o trata cu superioritate este prea jalnică. Aşa că ia un cleşte de grătar din bucătărie şi ridică prezervativul. Nici nu se gândeşte să atingă ceva care ar fi putut să ajungă în apropierea unor părţi ale corpului lui Grayson. Pune prezervativul într-un plic şi scrie un bilet, pe care îl ataşează.

Bună, Grayson!

Ai uitat asta pe mocheta mea. M-am gândit că poate îl vrei înapoi, pentru că pare nefolosit. De altfel, am văzut şi sticlele.

Oare n-ar trebui să alegi un vin spumant mai ieftin, având în vedere cât de mult se pare că trebuie să le îndopi pe fete în ziua de azi înainte ca ele să spună da?

Cu cele mai bune intenții,
Florence

Vrea să trimită plicul la firma unde lucrează Grayson şi se asigură că scrie şi numele firmei deasupra numelui său. În acest fel, înainte de a-i parveni lui Grayson, plicul este deschis de Cecilia, care lucrează la recepție şi se ocupă de corespondență. Cecilia este de partea lui Florence. Şi îi place să vorbească.

Se uită la ceas şi îşi dă seama că nu are timp să se schimbe. Va trebui să se descurce aşa. A pus deja în geantă un deodorant şi trusa cu cosmetice. Îşi pune şi o pereche curată de chiloți şi îşi aminteşte să ia şi scrisoarea cu ea. Grayson ar fi trebuit să ştie până acum. Nu te pui cu Florence Tapper.

Paulina se uită peste e-mailul trimis în timpul nopții. Deja regretă. I-au trebuit trei încercări până să reuşească, primele două dăți a anulat e-mailul şi l-a şters înainte de a apuca să îl trimită. În cele din urmă, la două dimineața, a reuşit să compună un text de care să fie mulțumită. În care nu a spus nici prea mult, nici prea puțin.

Cel puțin aşa credea.

Acum, cinci ore mai târziu, nu mai este atât de sigură. Ar fi trebuit să fie moartă de oboseală după ce a stat trează toată noaptea. Dar acel e-mail blestemat continuă să i se învârtă prin minte ca un roi de țânțari de care nu poate scăpa. Dacă oricine altcineva ar fi rugat-o să contacteze un străin în astfel de circumstanțe, ar fi refuzat. Dar mama ei i-a fost mereu alături. Dacă cineva se purta urât cu Paulina, indiferent că era un bătăuş de la şcoală sau un antrenor nedrept la volei, mama era acolo, gata să îi facă bucăți.

Chiar şi când s-au înrăutăţit lucrurile, mama era gata să meargă la război pentru Paulina, în caz de nevoie. Nimeni nu avea dreptul să se ia de fiica ei.

Paulina trebuia să facă asta pentru mama sa. Fusese grav bolnavă timp de un an întreg. După ce murise, în urmă cu două luni, Paulina găsise o scrisoare. Se afla într-un sertar al biroului şi îi era adresată. Pe plic exista menţiunea „A fi deschis după moartea mea". Cât trăise, mama ei nu pomenise despre asta. La început, Paulina crezuse că scrisoarea cuprinde modificări ale testamentului, dar nici că putea să se înşele mai mult. Conţinutul scrisorii era într-adevăr un fel de moştenire, dar nu ceea ce se aştepta ea.

Scrisoarea o ruga să ia legătura cu un bărbat pe nume David Lund din Vallentuna.

Fără nicio instrucţiune despre cum să facă acest lucru.

A căutat „David Lund, Vallentuna" pe hitta.se şi eniro.se[2] şi a obţinut un singur rezultat. A presupus că era persoana corectă. Dar el alesese să-şi ascundă numărul de telefon, aşa că a găsit doar adresa lui. A fost nevoie de încă patru căutări pe Google înainte să afle la ce companie lucra. Din fericire, compania avea adrese de e-mail pentru angajaţii săi. Şi, în definitiv, poate era mai bine să trimită un e-mail decât să sune. Risca să pară nebună la telefon. Căci cum să povesteşti aşa ceva cuiva fără să pari complet ţicnit? Cum spuneam, i-au trebuit trei încercări chiar şi în scris. Dezavantajul este că acum trebuie să aştepte liniştită ca el să răspundă.

Deja ştie pe de rost scrisoarea de la mama ei. Dar o ia de pe măsuţa de cafea şi o citeşte oricum. Ultima parte, de mai multe ori.

---

[2] Site-urile hitta.se şi eniro.se sunt platforme de căutare în Suedia care oferă informaţii despre afaceri şi persoane.

Dar trebuie să ai grijă. Trebuie să iei în considerare faptul că ei ştiu cine eşti. Când vor afla că ai vorbit cu David Lund, iar ei se pricep la descoperiri de acest fel, îşi vor da seama că ştii. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor. Vor veni după tine.

Dar niciun nume. Nicio persoană anume de care să se ferească. Asta înseamnă că Paulina trebuie să presupună că orice persoană pe care o vede ar putea fi cineva care o caută. Paulina i-a scris lui David că ştie ceva. Întrebarea este cine altcineva mai ştie. Cine e cu ochii pe ea?

Cine ar putea fi cu ochii pe ea chiar acum?

Laptopul are deja un mic abţibild care acoperă camera. Dar nu e sigură că e suficient. Există şi alte modalităţi de a urmări pe cineva. Isobel, cea mai bună prietenă a ei, spune mereu că Paulina are o tendinţă spre dramatism. Probabil că Isobel are dreptate.

Dar asta nu înseamnă că nu o urmăreşte nimeni.

Se uită pe fereastră, jos, la fluxul de oameni care se deplasează spre serviciu sau spre şcoală. A început agitaţia de dimineaţă. Toată lumea este în mişcare. Apoi vede un bărbat într-un palton gri care merge mult mai încet decât ceilalţi. Când trece pe lângă clădirea ei, se uită în sus. Ca şi cum ar căuta ceva. Paulina se dă instinctiv în spate.

Fir-ar al dracului!

Nu ar fi trebuit să trimită e-mailul. Paulina nu poate scăpa de sentimentul că a declanşat ceva de proporţii. Ceva mare şi foarte periculos. Care nu va putea fi oprit.

Kreskin îi aruncă lui David o privire atât de plină de falsă suferinţă, încât David nu poate să nu râdă. Ochii mari aparţin unui buldog francez, gri cu pete albe pe burtă, care crede că menirea vieţii lui este să primească toată atenţia lui David. Iar David, de obicei, i-o oferă mai mult decât bucuros. Dar în acest moment stă la masa din bucătărie şi îşi bea cafeaua de dimineaţă, în timp ce atinge cu degetul un bilețel. Îl aştepta acolo când se trezise.

Numele lui e scris pe fața bilețelului cu cerneală maro. O culoare pe cât de neobişnuită, pe atât de elegantă. Bilețelul trebuie să fie de la Florence. În mod normal, comunică prin funcția de chat a aplicației, ar fi putut să-i scrie acolo. Dar nu a făcut-o. Nu s-a grăbit. A ales să scrie de mână. Lui îi place asta. Dar tocmai astăzi, dintre toate zilele? Nu ar avea de unde să ştie că azi e o zi specială. Doar dacă nu cumva, din greşeală, i-a spus el ceva despre asta ieri.

Kreskin stă pe labele din spate, cu cele din față sprijinite pe coapsa lui David, vizibil nemulțumit. David ia biletul cu ambele mâini, aproape cu reverență, şi îl deschide. Sunt doar cinci cuvinte:

Dacă ai nevoie de mine.

Şi apoi un număr de telefon. I-l citeşte cu voce tare câinelui, care pare oarecum impresionat.

— Nu poți fi supărat că nu a ştiut ce zi este astăzi, spune David. Florence este o avocată foarte respectată. Timpul ei este incredibil de prețios, nu ceva ce iroseşte cu oricine. Nu-i genul de femeie care să se gândească să-şi lase numărul de telefon unui muritor de rând. Şi totuşi..

Totuşi, iată-l, în mâna lui. Numărul lui Florence, care l-a liniştit când era îngrijorat noaptea. Florence, care nu i-a spus la revedere când a plecat.

Dacă ai nevoie de mine.

Kreskin scoate un lătrat ascuțit, reuşind să exprime atât nevoia de a face pipi, cât şi senzația că se simte disprețuit.

— Vrei afară? întreabă David şi pune bilețelul deoparte.

Câinele începe să sară de la un perete la altul ca o minge de cauciuc pe ecstasy, iar privirea suferindă se schimbă într-una care îi transmite clar lui David că dacă nu-şi îndeplineşte promisiunea în jumătate de minut, pernele de pe canapeaua din living vor fi un pic cam umede.

— Stai să mă îmbrac mai întâi, îi spune el lui Kreskin. Să nu speriem vreun copil.

Fiind programator, David îşi permite luxul de a lucra de acasă în majoritatea zilelor săptămânii, ceea ce înseamnă că adesea Kreskin se poate bucura de plimbări foarte lungi. De asemenea, înseamnă că David îşi petrece o mare parte din zi în halatul de dimineaţă. Kreskin se opreşte brusc şi scoate un nou lătrat iritat. Apoi ţâşneşte în hol să-şi ia lesa pentru a grăbi lucrurile, în timp ce David se duce în dormitor şi îşi trage pe el o pereche de pantaloni şi un tricou. O auzise pe Florence făcând duş la 5 dimineaţa, înainte să plece, dar el încă îşi simte pielea lipicioasă de la coşmarul de aseară.

Când se întoarce în hol, Kreskin îl aşteaptă cu lesa în gură. David deschide uşa de la intrare şi simte în faţă vântul rece al dimineţii de toamnă, în timp ce Kreskin se aruncă pe gazon ca din tun. Telefonul sună când David încuie uşa în urma lor. Îşi pune căştile în urechi şi porneşte spre Vallentuna Centrum.

— Da? David sunt, răspunde el.

— Bună, David. Sunt Ellen.

David tace câteva secunde. Ştia că o să sune, bineînţeles. Totuşi, sunetul vocii ei îl cutremură. Respiră adânc.

— Bună, Ellen, zice el, încercând să pară liniştit.

Mama lui a urât întotdeauna să i se spună mamă. De când se ştie, a cerut să i se spună pe numele mic. „Sunt un om, nu o funcţie”, îi explicase ea la un moment dat. Este una dintre cele mai vechi amintiri ale lui. Tocmai începuse clasa a şaptea.

— Mda, păi, la mulţi ani, David! zice ea la telefon. Încă un an.

— Mersi.

Se face din nou linişte. Kreskin trage de lesă, iar David măreşte ritmul. Se uită la ceas. Puţin peste ora 8. Cofetăria tocmai s-a deschis.

— Atât? continuă el după un timp. Nu vrei să ştii ce-am mai făcut, cum îmi merge la job sau orice altceva?

— De ce aş vrea? întreabă mama lui.

Uimirea din vocea ei este sinceră. David nu ştie de ce a crezut că de data asta lucrurile vor fi diferite. Relaţia lor s-a limitat la cele mai superficiale amabilităţi de când se ştie şi a învăţat să nu se mai lase rănit de incapacitatea ei de a-şi exprima sentimente mai calde sau chiar vreun interes faţă de ceilalţi. Dar nu se poate stăpâni să nu-şi dorească ca măcar o dată să fie altfel. Ca ea să spună: *Bună, David, sunt mama ta şi te iubesc, singurul meu fiu*. Dar ar putea la fel de bine să-şi dorească să fie pace pe pământ şi să existe unicorni. E destul de sigur că mama lui ar fi trebuit să primească un diagnostic şi un fel de tratament medicamentos. Pentru o clipă se gândeşte să menţioneze e-mailul primit în timpul nopţii, în care cineva îl anunţa că doreşte să discute lucruri personale despre ea. Dar nu vede de ce i-ar păsa ei de acest lucru.

— Fără motiv, răspunde el. Mersi că ai sunat.

Câteva minute mai târziu, intră cu Kreskin în Cofetăria Vallentuna. Un miros minunat se răspândeşte de la prăjiturile proaspete din vitrină. Câţiva pensionari matinali sunt deja aşezaţi cu ceşti de cafea pe la mese. În rest, el şi câinele sunt singurii clienţi.

— Daţi-mi şi mie una dintre brioşele acelea cu ciocolată şi glazură roz, îi spune el fetei din spatele tejghelei, arătând spre o prăjitură care pare să conţină zahărul aferent unui an întreg. Azi e ziua mea.

Florence se opreşte în casa scării de pe Linnégatan, chiar înainte de a deschide uşa biroului. Tapper, Alho şi Siöö scrie pe placa de alamă. Îşi trece degetele peste nume, simţind canelurile literelor şi amintindu-şi să fie recunoscătoare, să nu ia nimic de-a gata. Plăcuţa a fost un cadou de la fraţii ei. Poate că nu-i înţeleg toate alegerile din viaţă, dar, când ceva contează cu adevărat, o susţin sută la sută. Mulţi au chicotit pe la spatele ei când a înfiinţat cabinetul de

avocatură. Şi nu doar pe la spate, de altfel, un număr surprinzător de mare dintre cei pe care ea îi considera colegi de branşă îşi exprimaseră în mod deschis nemulţumirea. Ca să nu îi spunem batjocură.

Se pare că nu le convenea faptul că era complet dezinteresată de golf, că nu deţinea nici măcar un Humidor şi, culmea, că nici măcar nu era bărbat. Majoritatea oamenilor s-ar fi aşteptat ca ea să-şi compenseze aceste slăbiciuni evidente prin aducerea a doi parteneri mai competenţi – adică masculini. Undele şocului provocat de asocierea ei cu încă două femei şi, mai mult, de faptul că preluase majoritatea contractelor cu firmele cele mai mari încă nu se potoliseră în branşă. Putea suporta toate astea. Însă nu era pregătită ca propriul soţ să-i fie cel mai mare critic. La început, încercase să se convingă că dezaprobarea lui Grayson reprezenta doar o expresie a unei insecurităţi care, de fapt, părea destul de drăguţă. Este nebunesc cât de mult eşti dispus să te minţi pe tine însuţi pentru a menţine o relaţie.

Lustruieşte placa folosind mâneca sacoului. Este a ei şi a luptat pentru ea. Să-i ia dracu' pe toţi ceilalţi! Apoi deschide uşa şi intră în birou.

Când intră, o salută dând din cap pe Jennifer, stagiara lor, care trece în fugă pe lângă ea, dând impresia că o aşteaptă o urgenţă, dar totodată având o sclipire de mândrie în ochi. Aşa şi trebuie. Apoi Florence aproape că-şi scapă punga cu prânzul când este cât pe ce să se ciocnească de Anna Alho, care vine rapid din cealaltă direcţie. Anna gâfâie uşor, cu o şuviţă de păr desprinsă din coafură, de altfel perfect aranjată.

— Ce grăbită eşti! spune Florence şi zâmbeşte.

— Da, întâlnirea de pe Zoom cu Londra s-a întins prea mult, britanicii ăştia se trezesc devreme. Acum am întârziat la o altă întâlnire online şi...

Anna se opreşte şi o examinează pe Florence de sus până jos. Se uită insistent la bluza uşor şifonată de sub sacou.

— Cineva a avut meci în deplasare ieri, comentează ea în ceea ce rămâne cea mai frumoasă finlandezo-suedeză pe care Florence a auzit-o vreodată. Am un aparat de călcat cu aburi la mine, dacă ai nevoie să rezolvi aia.

Jamela Siöö, cea de-a treia asociată, apare în cadrul unei uşi, cu telefonul la ureche. Ridică din sprâncene spre Florence şi îi face semn cu degetul mare în sus. Florence începe să râdă. Dacă ar fi avut vreodată îndoieli cu privire la decizia ei de a administra agenția în felul acesta, o întâlnire cu Anna şi cu Jamela ar fi fost suficientă pentru a şti că a făcut ceea ce trebuia. Bărbații pot să se ducă dracului. Se descurcă foarte bine fără ei.

— Mersi, îi zice ea Annei. Dar nu am întâlniri astăzi.

— Poate că nu *IRL*[3], spune Anna. Dar azi e rândul tău să intri live pe Instagram.

Florence îşi dă ochii peste cap. Uitase complet. O dată pe săptămână, au o sesiune de întrebări şi răspunsuri pe Instagram. Aceasta devenise mai populară decât se aşteptase. Colegi şi studenți deopotrivă obişnuiesc să intre şi să pună tot felul de întrebări. Iar azi este rândul lui Florence să le răspundă.

— A cui a fost brilianta idee ca agenția să fie prezentă pe rețelele sociale? întreabă ea şi oftează.

— A ta, răspunde Anna, încrețindu-şi buzele. Va trebui să pui camera mai departe de tine. Oricum, noroc că n-ai şi alte întâlniri.

— Apropo de întâlniri, nu întârziai la una?

Anna mijeşte ochii şi murmură o înjurătură înainte de a dispărea în biroul ei. Florence se îndreaptă spre bucătărie să

---

[3] In real life („în viața reală”) (în engl. în orig.).

îşi ia o cană de cafea când primeşte o notificare pe telefon. Este Philomene care îi aminteşte de petrecerea de zece ani a lui Adam, de duminică. De parcă Florence ar fi uitat. Nicio şansă. Îşi iubeşte nepotul. Dar nu-i vine să creadă că deja are zece ani. Cum trece timtimpul! Şi toate celelalte. Oricum, cadoul lui este gata împachetat şi aşteaptă să fie livrat celui mai fermecător copil pe care îl cunoaşte.

În drum spre bucătărie, lasă plicul pentru Grayson în teancul de corespondenţă de expediat.

În timp ce plăteşte pentru prăjitură, David primeşte un mesaj de la Sakura.

La mulţi ani! Hai, vino până la mine! Sigur ţi se dă voie de la job să mergi la o fika[4] de ziua ta, cu cea mai bună prietenă.

Zâmbeşte în sinea lui. Şi-a amintit. Sakura este prima persoană pe care David a cunoscut-o când s-a mutat din Småland. Dar chiar şi vechii prieteni pot avea uneori dificultăţi în a păstra legătura, indiferent de cât de aproape locuiesc unul de celălalt. Probabil că nu a mai văzut-o pe Sakura de vreo lună. A avut alte lucruri de făcut, fiind proaspătă mămică. Dar grija ei faţă de el îl flatează.

— M-am răzgândit, iau două, îi spune tinerei din spatele tejghelei. Ba nu, puneţi trei, dacă tot am ajuns aici. O să le iau la pachet.

Deşi Roy are abia cinci luni, David crede că poate mânca şi el o prăjitură. Aşa se face de ziua de naştere a cuiva. David primeşte o cutie cu prăjiturile şi iese din nou în aerul rece al dimineţii.

— Mergem la Sakura, îl anunţă pe Kreskin. Dar e drum lung până acolo, te descurci?

---

[4] Fika este o tradiţie care implică o pauză pentru cafea, adesea însoţită de prăjituri sau de gustări. Este un moment social important în Suedia.

Kreskin pufneşte şi începe să tragă de lesă în secunda în care aude numele Sakurei. Dacă ar fi după el, câinele l-ar abandona pe David pentru ea fără nicio ezitare.

— Ce zdreanţă eşti! îi zice David, în timp ce doi pensionari care trec pe lângă el îl privesc surprinşi.

Kreskin reuşeşte să pară jenat pentru o jumătate de secundă, apoi începe din nou să tragă de lesă.

Sakura locuieşte într-o casă albastră din lemn, într-un cartier de vile unde majoritatea peluzelor sunt pline de trambuline şi piscine. Dar parcela Sakurei a fost întotdeauna mai interesantă, cu o mică grădină japoneză amenajată atent. David bănuieşte că pietrele şi ornamentele amplasate cu atâta grijă vor avea mari probleme când Roy va deveni puţin mai agil. Trece un minut până când Sakura deschide uşa.

— Vai, ce bătrân arăţi! spune ea şi râde. Mai bine intri şi te aşezi. Kreskin, jucăria ta e sub canapea.

— Bună şi ţie, zice David şi păşeşte în hol.

Îl prinde din urmă pe Kreskin, care deja pusese ochii pe canapeaua din living. Şterge lăbuţele câinelui cu un prosop de la Sakura, înainte de a-i da drumul.

— Am avut şi un tort-surpriză, spune Sakura. E incredibil câte poţi realiza când nu dormi noaptea.

Zâmbeşte, însă el îi observă pungile de sub ochi.

— Avut?

— Până când l-am lăsat la o distanţă de cinci metri de Roy. Din fericire, am auzit că frişca e bună pentru piele. S-a mânjit din cap până-n picioare în timp ce eu încercam să mă îmbrac cu altceva decât halatul de dimineaţă. Cred că a adormit cam când ai sunat la uşă.

— Bine că am eu un plan de rezervă, spune David, ridicând cutia.

Nu poate să nu observe că Sakura este încă în halatul de dimineaţă.

— Liv e la muncă, spune ea drept răspuns întrebării lui nespuse. Ajunge acasă abia mâine. Poate că e mai bine aşa.

Relația dintre Sakura şi Liv a fost întotdeauna furtunoasă, însă David a crezut că se va îmbunătăți odată ce vor avea copii. S-a întâmplat tocmai invers. Roy nu a devenit liantul dintre ele, aşa cum sperau. S-a dovedit că şi creşterea copiilor este un domeniu în care Sakura şi Liv au păreri foarte diferite şi foarte puternice.

David se duce în bucătărie şi umple un bol cu apă pentru Kreskin. Când revine în living, Kreskin stă întins pe covor, rozând fericit la jucăria lui. Sakura îl aşteaptă cu un ceai într-un pahar transparent. Paharul ei este pe masă, aburind şi fierbinte. Când familia Sakurei s-a mutat în Suedia, nu au luat cu ei nimic din patrimoniul lor japonez – cu excepția acestui obicei. Nu ştie pe nimeni care să bea la fel de mult ceai ca ea.

— Cum se simt mama şi tatăl tău? întreabă el şi pune cutia cu prăjituri pe măsuța de cafea.

O deschide şi îi dă o brioşă Sakurei, care se uită cu suspiciune la glazura roz, apoi muşcă.

— Ştii şi tu, răspunde ea cu gura plină. Mai degrabă şi-ar tăia o mână decât să accepte că îmbătrânesc.

— Deci încă se duc la yoga şi în excursii de golf în Peru? întreabă el şi se aşază pe canapea.

Suflă în apa fierbinte, în care este o floare uscată făcută ghem. Ştie că trebuie să aştepte până când floarea îşi desface toate petalele pentru ca aroma de iasomie să fie deplină. Dar nu se grăbeşte. Stă cu plăcere acolo, în haosul vieții de zi cu zi a Sakurei, cât de mult poate.

— Şi cum ai de gând să-ți petreci pensia? întreabă ea. Acum, că ai împlinit 35 de ani, trebuie să începi să te gândeşti şi la asta.

— Haha!

Sakura îşi lasă brioşa pe masă şi scoate un cadou împachetat pe care îl avea la spate.

— La mulți ani, bătrâne!

David ia cutia şi o scutură. Zornăie suspect.

— Să ghicesc, spune el şi zâmbeşte. Un puzzle nou.

— Cum ziceam, trebuie să ai ceva de făcut la pensie. Ai idee de cât timp ne ştim?

— Din liceu, răspunde David, deschizând cadoul. Ceea ce-nseamnă... Doamne! 19 ani.

Este într-adevăr un puzzle. Modelul reprezintă un afiş al filmului *2001: O odisee spațială*. Uneori, Sakura îl cunoaşte un pic prea bine.

— 19 ani, repetă Sakura. Ştii cât de mult țin la tine şi-mi pare rău că trebuie să te întreb asta, dar eşti... eşti fericit?

— Bineînțeles că sunt, doar e ziua mea, spune el şi ridică sugestiv brioşa.

Însă vede că Sakura nu-l va lăsa să scape atât de uşor. Tocmai de aceea o iubeşte. Nu tolerează superficialitățile.

— Câteodată am impresia că duc o viață extrem de normală, continuă el. Ştii, ca toți ceilalți. Studiezi puțină filosofie după liceu, apoi faci cursuri de programator. Începi să lucrezi. Cumperi o casă terasată. Totul a urmat un fel de curs. Dar uneori simt... simt că viața se întâmplă undeva în altă parte. Că o ratez. Dar probabil că aşa li se pare tuturor.

— Nu cred că este atât de important ceea ce faci, ci cu cine o faci, spune Sakura gânditoare.

— Nu e ca şi cum n-aş fi încercat. Ți-o aminteşti pe Anna? A fost minunată, doar că a uitat să-mi spună că este măritată.

După acea greşeală, o lăsase mai moale o vreme.

— Şi vă am pe tine şi pe prietenul meu Anton, adaugă el. Îmi sunteți de ajuns.

— David, povestea cu Anna a fost acum doi ani. Nu ai mai avut o relație de lungă durată de când... ce, de când ai fost cu Signe?

— Iar despre acea catastrofă nu trebuie să vorbim, zice David.

— Tocmai la asta mă refer. Ai auzit vreodată de *carpe diem*? Poate că ai văzut aceste cuvinte pline de înțelepciune brodate pe vreun tablou pe undeva?

Sakura se încordează brusc şi ascultă atent. Apoi se relaxează din nou.

— Îmi pare rău, credeam că s-a trezit Roy deja, explică ea. Cred c-a venit timpul să găseşti pe cineva cu care să ai propriul urmaş.

— Mersi pentru cadou şi pentru aproape-tortul, dar ceaiul cu flori nu este chinezesc? spune el, dând din cap spre paharul său. Ori japonez? Dacă nu mă înşel, ăsta nu e *Bai He Xian Hi*, crinul divin?

— În primul rând, puncte minus pentru că eşti un snob, ripostează Sakura. Şi în al doilea rând, nu schimba subiectul. Încă vorbim despre viața ta amoroasă. Dacă ai avut vreodată una.

David mai ia o gură din brioşa lui. I se face greață. Îşi doreşte să fi cumpărat altceva.

— Mă bucur că tu şi Kreskin încă mă suportați, spune el. Cum îți merge cu Liv?

Sakura oftează şi se uită în jos, spre paharul de ceai.

— Touché, răspunde ea.

Nu a fost niciodată foarte bun la citirea expresiilor faciale, însă acum nu are nevoie să-i întâlnească privirea ca să înțeleagă oboseala ce se citeşte în ea.

— Ai dreptate, pe-aproape. Este *Shuang Long Xi Zhu*. Nu are gustul la fel de floral.

Florence este în bucătăria de la birou şi pune un filtru nou de cafea în Moccamaster. Desigur, au şi un espresor

Sage, deoarece pare practic o lege nescrisă ca fiecare cabinet de avocatură de renume să aibă unul. Totuşi, nimeni nu-şi bate capul cu el, decât când cineva are un client cu cerințe speciale legate de cafea. Florence tocmai a terminat transmisia de dimineață pe rețelele sociale. Oficial, ar fi treaba lui Jennifer să se asigure că este întotdeauna cafea, dar asistenta oricum are multe de făcut, iar pe Florence nu o deranjează să preia astfel de sarcini când este nevoie. Weekendul trecut fusese dedicat complet strângerii documentelor pentru un dosar important de despăgubiri. Dacă nu a dat-o în bară, clientul ei ar putea plăti cu câteva milioane mai puțin decât pretinde cealaltă parte. Dar i-a luat, totodată, aproape trei luni pentru a pregăti totul. Aşa că acum se bucură de cele două minute de pauză mentală pe care le presupune încărcarea aparatului de cafea.

Vocea finlandezo-suedeză a Annei răsună deodată dintr-o cameră din capătul coridorului.

— Florence, darling, poți să vii cu dosarul cu modelele noastre de contracte?

Florence se opreşte cu degetul deasupra butonului de pornire al aparatului de cafea. „Darling”. Este unul dintre cuvintele de cod pe care le folosesc la birou pentru a semnala că ceva nu este în regulă. Deşi au un sistem electronic de alarmă, nu strică niciodată să fii prea precaut. În birouri se pot întâmpla lucruri care trebuie comunicate rapid colegelor. Aşa că au creat un sistem de coduri cu porecle pe care altfel nu le-ar folosi niciodată.

„Darling” înseamnă că ai nevoie de ajutor să scapi de un client sau de un oaspete nepoftit. Cineva care se comportă nepotrivit. Sau o întâlnire care nu se mai termină. Este un cuvânt pe care au fost nevoite să-l folosească mai des decât şi-ar fi dorit. Dar de multe ori este mai uşor să scapi de clientul altcuiva decât de al tău.

Dacă amenințarea este mai serioasă, au convenit asupra prefixului „super”, deoarece sunt adulte şi în mod normal nu s-ar adresa niciodată una alteia cu „superdarling”. Până acum, din fericire, nu au fost nevoite să îl folosească. Dar Anna are nevoie de ajutor, super sau nu. Florence apasă pe butonul aparatului de cafea şi începe să vorbească chiar înainte de a ieşi din bucătărie.

— Apropo, poliția vrea să vină mai devreme pentru a discuta despre cazul de hărțuire, rosteşte ea cu voce tare, luând un dosar de pe coridor pentru a-l folosi ca recuzită, în timp ce se îndreaptă rapid spre biroul Annei. Vor să ne întâlnim chiar acum, dacă nu cumva... vai, iartă-mă, nu mi-am dat seama că eşti într-o întâlnire.

Se opreşte în pragul biroului Annei şi se străduieşte să pară că-şi cere scuze pentru întrerupere. Anna stă cu spatele la fereastră, iar în fața ei se află Carl Tjäder. Anna îl reprezintă pe tatăl lui Carl şi, prin urmare, Carl a presupus că ea este avocata întregii familii. De asemenea, a încercat de câteva ori să o scoată în oraş, să bea ceva împreună. Acum, ține mâna pe brațul ei. Când o vede pe Florence, îi dă repede drumul Annei şi face un pas înapoi.

— Bună, Carl, spune ea şi îi zâmbeşte cât se poate de rece. Ce mai face tatăl tău?

— E bine, mersi, răspunde Carl, întorcându-i zâmbetul. Tocmai discutam cu Anna despre un posibil caz nou, dar se pare că aveți multă treabă.

— Pot să o rog pe Jamela să se ocupe, dacă vrei, zice Florence. Mi-e teamă că nici eu nu pot lua nimic nou pentru moment.

— Nu, e în regulă, am vrut doar să vă salut, spune el, întinzându-şi gâtul până îi trosneşte. Aveți o întâlnire cu poliția?

— Da, am întârziat puțin, din păcate, spune Anna uşurată. Mersi pentru dosar, Florence.

— Atunci ne mai vedem, *ma fleur*, spune Carl şi iese din cameră, făcând o plecăciune. Când vei avea mai mult timp.

Florence este nevoită să-şi muşte buza pentru a nu începe să chicotească. Când aude uşa de la intrare trântindu-se în urma lui Carl, atât ea, cât şi Anna încep să râdă în hohote.

— *Ma fleur*? întreabă Florence. Are 200 de ani?

— Cred că are 42 de ani, răspunde Anna şi râde din nou. Mersi că ai venit, deşi mă simt foarte neputincioasă că nu pot să-i arăt eu însămi uşa. De 20 de minute încerc să o fac.

Finlandezo-suedeza ei devine şi mai melodioasă când râde.

— Uneori este mai uşor ca altcineva să fie *bad cop*, zice Florence, ridicând din umeri. Aşa poți menține relația de afaceri intactă. Recunosc că nu ar trebui să fie necesar. Dar unii sunt mai înceți la minte decât alții. *Ma fleur*.

— Unii bărbați, în orice caz, spune Anna, încuviințând.

Florence ştie exact la ce se referă. Când ea şi Grayson s-au despărțit în cele din urmă, acum şase luni, el începuse deja să se culce cu altele. Aparent, un şir de blonde era ceea ce îi trebuia ca să se simtă din nou bărbat. După părerea lui, Florence devenise „rece şi frigidă". Ei bine, mulțumesc, de parcă problemele lui cu succesul ei ar fi făcut-o pe Florence să tânjească după atingerea lui. Probabil că ar fi preferat ca ea să-l aştepte acasă cu cina pregătită în fiecare seară. Doar cu un şorț pe ea.

— Ştii la ce a vrut să mă scoată bunul Carl de data asta? întreabă Anna.

— Nu-mi spune, răspunde Florence şi ridică un deget. Nu vreau să am din nou coşmaruri imaginându-mi-l sorbind un cocktail Orgasm.

— Oh, de data asta e mult mai rău, spune Anna, brusc serioasă. A propus să bem un Sex on the Beach.

Florence se uită la colega ei cu groază. Apoi încep din nou să râdă în hohote.

Când se întorc de la Sakura, David îi dă de mâncare lui Kreskin. În timp ce câinele mănâncă, pune cadoul de la Sakura într-un dulăpior din hol. Apoi îşi ia laptopul, se întoarce în bucătărie şi deschide e-mailul. Biletelul de la Florence este încă pe masa din bucătărie. Şterge câteva spamuri, citeşte mesajele de la colegi şi verifică restul. Kreskin bate cu lăbuţa în castronul său de metal, în mod clar nemulţumit de mărimea porţiei de azi.

— Îmi pare rău, moşule, îi spune David. Asta-i tot ce primeşti. Aminteşte-ţi ce a spus Louise. Abia îţi simţea coastele ultima dată când am fost la ea.

Când aude numele veterinarului, câinele ridică urechile, dar pare şi supărat în acelaşi timp. Adevărul este că a început să ia în greutate. Louise, care pe lângă faptul că este medic veterinar, este şi marea iubire umană a lui Kreskin, alături de Sakura, a constatat că obezitatea lui ar putea duce atât la probleme articulare, cât şi, în cel mai rău caz, la diabet, dacă va continua aşa. David nu ştie ce ar face dacă şi Kreskin s-ar îmbolnăvi. Ajunge Johan. Kreskin începe să bea apă dezamăgit, iar David ar putea jura că împroaşcă intenţionat un pic mai mult pe podea. Adoră câinele ăsta.

Când se uită în inbox, îşi aminteşte de e-mailul de la Paulina Mentzer. Cea care voia să vorbească despre părinţii lor. Aproape că uitase de asta, părea ceva ce se întâmplase într-un vis. Dar acum, că afară e ziuă, curiozitatea îl împinge să afle mai multe. Ar putea să o sune din nou pe mama lui ca s-o întrebe dacă ştie cine este femeia aceea, dar el şi Ellen au discutat deja. Nu e convins că i-ar răspunde dacă ar suna-o din nou. Premiul pentru „Mama anului” nu îi va fi acordat niciodată lui Ellen Lund. În plus, este foarte sigur că nu ar spune nimic chiar dacă ar şti. Nu a apreciat niciodată întrebările despre viaţa ei privată.

Citeşte e-mailul din nou.

Bună, David,

Nu mă cunoşti, dar tatăl meu a cunoscut-o pe mama ta în sud, în Småland. Trebuie să iau legătura cu tine pentru a discuta despre ce s-a întâmplat când erai mic. Realizez că este un subiect sensibil, totuşi este vorba de părinţii noştri şi am fost rugată să discut cu tine despre asta. Îmi cer scuze că nu pot fi mai explicită. Ar fi bine dacă ne-am auzi la telefon. Mă găseşti la numărul de mai jos, dacă nu cumva preferi să te sun eu. (La ce număr de telefon pot da de tine, în acest caz?)

Nu ţi-aş scrie dacă nu ar fi important. Sper să primesc veşti de la tine cât mai curând.

Cu prietenie,
Paulina Mentzer

Apoi, un număr de telefon. Ultima dată citise e-mailul în miez de noapte şi nu o făcuse cum se cuvine. Ştia doar că e vorba despre mama lui. Însă, de data aceasta, reacţionează la selecţia cuvintelor. *Important, sensibil, părinţii noştri, cât mai curând*. Ştie că nu e o mişcare prea flatantă, însă nu-i place să nu aibă controlul. De aceea este un programator atât de bun. Nimic nu poate fi lăsat la voia întâmplării. Când scrie un cod, trebuie să deţină controlul asupra tuturor variabilelor pentru ca acesta să funcţioneze. E-mailul de la Paulina Mentzer are doar câteva propoziţii, însă este plin de atâţia parametri necunoscuţi, încât nu ştie de unde să înceapă.

Kreskin pare să fi conştientizat că momentan nu va mai primi nicio atenţie şi se aşază în coşul său, oftând dezamăgit. Să o sune pe această Paulina nu reprezintă o opţiune viabilă. Poate că nici măcar nu este reală. Ar putea să dea peste un robot telefonic care să-i preia numărul şi apoi să îl bombardeze cu apeluri promoţionale din Marea Britanie. O căutare rapidă a numărului de telefon nu dă

niciun rezultat, ceea ce înseamnă că Paulina Mentzer a ales să şi-l ascundă. Sau că nu există.

Cea care a scris e-mailul are perfectă dreptate că el nu o cunoaşte. Şi nici ea nu îl cunoaşte pe el, altfel ar fi ştiut că nu-şi aminteşte nimic din anii copilăriei. Dar prima chestie ar trebui să fie uşor de rezolvat. David caută pe Google numele „Paulina Mentzer" şi obține doar câteva rezultate. Unele dintre femei sunt considerabil mai bătrâne sau mai tinere decât el, aşa că le exclude, deoarece tații lor nu ar fi putut să o cunoască pe mama lui. În cazul celorlalte, îi ia doar câteva minute să le verifice profilurile de pe rețelele sociale şi LinkedIn. Se simte un pic ca un stalker, dar e bine să fie precaut. Şi oricum nimeni nu-l vede. Dar nu găseşte niciun indiciu despre care dintre ele ar fi putut trimite e-mailul, nu e nimeni care să aibă legătură cu el sau cu familia lui.

Râsetele de la locul de joacă îl fac să se uite pe geamul din bucătărie. Câțiva copilaşi îmbrăcați în pelerine de ploaie aruncă unii în alții cu noroi în groapa de nisip, urlând şi râzând. David nu se poate abține să nu se întrebe dacă şi el făcea la fel când era de vârsta lor. Probabil că da. Însă el şi Johan renunțaseră de mult să mai încerce să clarifice trecutul. În definitiv, trăieşte în prezent, nu în copilărie.

Parcurge din nou e-mailul. A decis că Paulina Mentzer este cel mai probabil reală. Se uită la ceas. E timpul să se apuce de muncă. De asemenea, are o şedință online importantă cu echipa sa după-amiază şi trebuie să se concentreze asupra acesteia. Îi răspunde Paulinei Mentzer că o va suna în dimineața următoare, la ora 10.

În prezent, David ajută o platformă web să codifice sistemele de plată. Este vorba despre un serviciu pe bază de abonament care vinde vin online. Nu este cel mai interesant proiect pe care l-a avut, dar nici cel mai plictisitor. În plus, aproape întotdeauna are acasă o cutie cu mostre de vin,

sticle pe care clientul vrea să le introducă, dar pe care doreşte să le încerce mai întâi într-un grup restrâns. El şi Florence au băut una dintre ele ieri, un vin roşu portughez de la o nouă podgorie Vinho Verde. Nu se prea pricepe la vinuri, dar acela a fost clar de o calitate mai bună decât ce cumpără el de obicei.

Nu că s-ar fi concentrat prea mult pe vin, desigur. Când Florence este la el, îi vine greu să se gândească la altceva în afară de ea. Nu numai că este foarte atrăgătoare, cu cei mai albaştri ochi pe care i-a văzut vreodată şi cu o siluetă care îi dă palpitaţii, dar are şi o personalitate care l-a cucerit de când s-au văzut prima dată. Şi-au dat întâlnire la Villa Källhagen, în Djurgården, un restaurant cu feţe de masă albe, unde iniţial David s-a simţit oricum altcumva decât ca acasă. Dacă ar fi putut alege el, ar fi preferat pizzeria locală. Dar Florence îl făcuse să uite că nu se simţea în largul lui. Râsul ei puternic răsuna între pereţi, fără ca ei să-i pese dacă se cuvenea sau nu. Părea să fie complet lipsită de griji în legătură cu majoritatea lucrurilor din viaţă. Exact contrariul lui.

Îşi dă seama că probabil zâmbeşte tâmp la ecranul computerului şi se încruntă. De unde-i vin aceste gânduri? Toată ideea acordului actual este să nu gândească aşa. Dacă Florence ar fi avut habar despre ce îi trece prin minte, nu i-ar fi lăsat niciodată numărul de telefon. L-ar fi considerat jalnic.

Dacă ai nevoie de mine.

Să dea dracii!

Paulina citeşte încă o dată răspunsul scurt al lui David Lund. De parcă ar putea schimba ce scrie în el. Scrie că o va suna mâine la ora 10. Ar fi fost mai bine să vorbească imediat cu el. Ca să poată încheia totul pe loc. A aşteptat deja mult prea mult. Şi e atât de obosită încât abia îşi mai

aminteşte cum o cheamă. Dar nu are de ales decât să aştepte.

A stat închisă în apartament toată ziua, dar acum nu mai e convinsă că e suficient. Merge la geamul din bucătărie şi aruncă o privire de după perdeaua trasă. Înghite în sec. Bărbatul pe care îl observase mai devreme este din nou jos, pe stradă. Doamne! Începe să respire accelerat şi simte cum îi curge transpiraţia pe frunte. Cum ar putea să ştie deja? Citeşte din nou rândurile din scrisoare.

Când vor afla că ai vorbit cu David Lund, iar ei se pricep la descoperiri de acest fel, îşi vor da seama că ştii. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor. Vor veni după tine.

Se uită din nou cu grijă din spatele draperiei. Bărbatul de jos îşi aprinde o ţigară şi ridică ochii spre bloc, cercetând cu privirea faţada. Este evident că nu ştie exact unde locuieşte ea, cel puţin nu încă. Se simte ca o pasăre captivă într-o colivie.

Chiar nu are nimic de-a face cu asta.

Nimic.

Mai este aproape o zi până când David va suna. 22 de ore până când va putea răsufla uşurată. Atunci va fi treaba lui. Îndrăzneşte să arunce din nou o privire rapidă pe fereastră. O femeie tânără iese din scara de vizavi. Bărbatul îşi stinge ţigara, iar femeia îi dă un sărut rapid. Pleacă ţinându-se de mână, departe de apartamentul Paulinei. Expiră.

Alarmă falsă.

Ar fi putut, desigur, să investigheze totul pe cont propriu. Fie şi numai pentru a înţelege mai bine despre ce este vorba. Ca să ştie dacă este într-adevăr ameninţată şi, dacă da, de la cine vine ameninţarea. Dacă n-ar fi avertizat-o mama ei în mod explicit, în scrisoare.

Trebuie să iei în considerare faptul că ei ştiu cine eşti.

— Ce-a fost în capul tău, mamă? strigă ea spre fereastră.

Probabil pentru a suta oară se gândeşte că ar fi fost mult mai simplu dacă mama ei i-ar fi explicat cine sau ce persoane nu vor ca ea să ia legătura cu David Lund. Paulina nici măcar nu ştie câți sunt.

Vor veni după tine.

Ce presupune asta? Vor intra peste ea în casă?

Îşi şterge gâtul cu mâneca bluzei, care se îmbibă de transpirație.

— E o idee al dracului de proastă să rămân acasă, nu-i aşa, mamă?

Se duce în living şi trage cu ochiul printre draperii. Ca răspuns la întrebarea ei, vede o femeie roşcată într-o rochie înflorată. Femeia stă lângă o intersecție şi vorbeşte la telefon, la doar zece metri de blocul Paulinei. Paulina este destul de sigură că femeia stătea acolo şi ultima dată când a verificat.

Vor veni după tine.

Trebuie să fii cu un pas înaintea lor.

Femeia roşcată începe să se îndepărteze încet pe stradă, tot vorbind la telefon. Paulina nu este sigură, însă crede că femeia se întoarce şi se uită spre bloc, chiar înainte de a dispărea după un colț.

Paulina îşi şterge din nou fruntea. Şi mai multă transpirație. Iese pe hol şi verifică nu doar dacă uşa este încuiată, ci şi dacă lanțul este pus. Îşi vede reflexia în oglinda din hol şi, la început, abia dacă se recunoaşte. Privirea hărțuită şi goală care se uită la ea din oglindă o sperie. O zi până când totul se va sfârşi. O zi până când va îndrăzni să respire din nou liniştită. Ştie deja că va fi cea mai lungă zi din viața ei.

— La mulți ani! spune Johan, întinzând un pachet ambalat cu grijă.

David zâmbeşte. Hârtia are buline roz şi argintii pe un fundal albastru şi este legată cu o panglică de mătase

gălbuie. Nu este pentru prima dată când se întreabă dacă nu cumva Johan vede culorile diferit de restul oamenilor.

— Mersi mult de tot, răspunde David şi chiar vorbeşte serios.

Desface pachetul. Înăuntru găseşte un carneţel. Johan îl priveşte pe David pe deasupra ramelor albastre ale ochelarilor şi apoi se lasă pe spate în fotoliul de piele, care scârţâie sub greutatea sa. Johan încărunţise înainte de a împlini 50 de ani, iar barba sa bine întreţinută dobândise aceeaşi nuanţă în ultimii ani. Aşadar, deşi Johan este de fapt de aceeaşi vârstă cu mama lui David, arată ca ilustrarea din dicţionar a definiţiei unui bătrânel psiholog. David ştie că o face dinadins şi că Johan este meticulos cu şamponul său argintiu. Şi de ce nu? În profesia lui Johan, probabil că e bine să arăţi cât mai demn de încredere posibil.

În general, Johan este întotdeauna îmbrăcat în cele mai imposibile combinaţii de culori. În cazul de faţă, poartă o cămaşă mov, descheiată la doi nasturi pentru a lăsa loc unei eşarfe generoase în carouri roşii, pantaloni cafenii şi pantofi albăstrui. Una dintre ultimele raze ale soarelui de seară se reflectă pe marginea ochelarilor lui albaştri.

— E o agendă, clarifică Johan, făcând semn din cap spre pachetul din mâna lui David. Ştii, pe vremea mea trebuia să scriem de mână ce urma să facem într-o anumită zi. Sunt în continuare convins că aşa era şi mai uşor de ţinut minte. În plus, chestia aia este infinit mai elegantă decât aplicaţia de pe telefonul tău.

David zâmbeşte şi pune agenda cu coperţi de piele înapoi în hârtia de împachetat, ca să o protejeze până ajunge acasă. Încearcă să descifreze dacă Johan are dureri. Ar fi trebuit să aibă până acum. Dar Johan este la fel de alert ca întotdeauna. Dacă suferă, o ascunde bine. Iar David nu are

de gând să întrebe. Nu-l poate ajuta prea mult pe Johan, dar măcar atât îi poate oferi: să se comporte normal.

Johan fusese cel mai apropiat prieten al mamei sale când David era mic. Bineînțeles, David nu își amintește, dar Johan i-a povestit. Se cunosc dinainte ca David să știe ce este un psiholog. Face parte din familie. Iar pentru David, el a fost cât de aproape se poate de ideea de tată. Înainte să se mute de acasă, David a încercat să afle cine e tatăl său biologic, dar mama lui a refuzat să vorbească despre asta. Iar Johan a fost întotdeauna acolo, la urma urmelor.

La ceva timp după ce David s-a mutat la Stockholm, s-a mutat și Johan. Johan nu a mai ținut legătura cu Ellen, însă de-a lungul anilor, el și David au devenit din ce în ce mai apropiați. Alții ar fi putut crede că Johan era prea apropiat de familie pentru a fi terapeutul lui David, că ar fi fost mai bine ca David să stea de vorbă cu cineva mai neimplicat, însă David a avut întotdeauna încredere totală în Johan.

Acesta este și motivul pentru care îi este foarte greu să se întâlnească acum cu el.

Știind cât de bolnav este.

— Ia zi, vrei să vorbim despre ceva anume astăzi? întreabă Johan, așezându-se picior peste picior.

David clipește până când lacrimile care nu sunt niciodată departe când îl întâlnește pe Johan se risipesc și se gândește la întrebare. Există ceva anume despre care ar vrea să vorbească? Ar dori să mai vorbească despre șocul pe care l-a avut când Johan i-a spus că mai are doar câteva luni de trăit. Ar vrea să își ceară scuze că s-a comportat ca un copil, că a urlat că cineva trebuie să fi comis o eroare, că a citit greșit, că au amestecat probele. Dar nu spune nimic din toate acestea. Fiecare suferă în felul său, iar David nu a fost niciodată bun la a-și exprima sentimentele.

În plus, este convins că Johan știe deja cum se simte.

— Am putea vorbi despre tabloul tău, răspunde David, făcând semn din cap spre rama mare şi aurie din spatele biroului lui Johan. Tactica ta e să-ți sperii de moarte clienții?

Johan îi urmăreşte privirea. Tabloul este o replică a unei picturi în ulei şi înfăţişează un bătrân cu barbă care sugrumă un tânăr la bustul gol. Băiatul pare să urle, iar bărbatul ține în mână un cuțit mare, ca şi cum ar fi pe cale să îi taie gâtul băiatului. Un alt tânăr, de asemenea la bustul gol, pare fie că-l ajută pe bătrân, fie că-l împiedică, arătând cu degetul spre ceva ce David nu vede. Cei trei sunt înconjurați de copaci, undeva la asfințit. Totuşi, bărbatul şi cei doi tineri sunt iluminați de o rază puternică venită de sus. Dintr-un oarecare motiv, în pictură apare şi un miel. Imaginea îi provoacă lui David un puternic sentiment de nelinişte.

— Ah, Caravaggio-ul meu, spune Johan, zâmbind. Mda, nu e autentic, evident, dar e o replică reuşită. Ilustrează faimoasa scenă din Biblie când lui Avraam i se cere să-şi sacrifice fiul, pe Isaac, pentru a-şi dovedi credința totală în Dumnezeu.

— OK, dar de ce îl ai în birou? Presupun că ar trebui să simbolizeze ceva, nu? Ce se întâmplă dacă te încrezi orbeşte în autorități? Cum ar fi psihologul tău?

— Au! exclamă Johan, părând rănit. Ăsta a fost un atac la persoană.

— Dar nu pricep. Tu eşti omul cu barbă şi cuțit?

— Interesantă tălmăcire, zice Johan, mângâindu-şi barba. Mă crezi sau nu, încerc să mă abțin de la a-mi ucide clienții. Dar dacă pe mine mă vezi ca pe Avraam, tu drept cine din pictură te vezi?

— Nu încerca să mă prinzi în vreo capcană psihologică, ripostează David, zâmbind. Nu de ziua mea.

— Vorbesc serios, eşti pe drumul cel bun. De când am expus tabloul, am observat că de multe ori pacienţii mei se identifică cu diferite personaje din el. Unii se regăsesc în Avraam, este forţat să facă sacrificiul. De multe ori vin aici pentru că vor să schimbe un comportament negativ. Ceea ce poate fi înfricoşător, întrucât acest comportament este tot ceea ce cunosc. Dacă priveşti cu atenţie, vezi că Avraam pare profund nefericit în legătură cu întreaga situaţie.

David se uită şi, fără îndoială, între ochii lui Avraam se observă riduri profunde.

— Unii se văd ca Isaac, fiul lui Avraam, continuă Johan. Aceştia sunt cei care se simt lipsiţi de putere în privinţa propriei situaţii. Ca şi cum cineva le-ar ţine un cuţit la gât. Alţii se identifică drept îngerul lui Dumnezeu, care îl opreşte pe Avraam în ultima secundă. De obicei, aceştia sunt cei care depun mult prea mult efort în încercarea de a-i schimba pe ceilalţi. Şi, nu în ultimul rând, sunt cei care încearcă să evite întrebarea identificându-se cu mielul pe care îl vezi în colţ – care, în mod destul de ironic, este animalul sacrificat de fapt în locul lui Isaac. Evitându-şi propria situaţie, în mod paradoxal, aceştia devin ei înşişi sacrificaţi.

— Tu şi Freud v-aţi înţelege de minune, comentează David. Dar nu mi-ai spus cu cine te identifici tu. Dacă măcar te vezi pe tine în vreun personaj.

Johan priveşte în sus, la tablou.

— De fapt, încă nu ştiu, zice el cu o expresie plină de admiraţie.

David crede că tabloul este îngrozitor.

— În terapie, întotdeauna există ceva care trebuie sacrificat pentru a ajunge la adevăr, spune Johan, continuând să privească tabloul. Poate fi mândria. O falsă imagine de sine. Şi, mai presus de toate, comoditatea. Terapia poate fi brutală. Caravaggio îmi aminteşte de asta.

Şi nu cumva să crezi că am uitat că nici tu nu ai răspuns la întrebarea *mea*.

David aproape că uitase.

— Dacă vreau să vorbesc despre ceva anume, adică? întreabă el. Nimic mai mult decât lucrurile obişnuite.

Deja decisese să nu menționeze e-mailul Paulinei. Încă nu este pregătit să sacrifice acest secret, Caravaggio poate să spună ce vrea. Johan scoate o batistă din buzunarul de la piept şi tuşeşte în ea fără a-şi lua ochii de la David.

— Şi cu astea cum merge? Cu cele obişnuite?

David dă din umeri şi priveşte pe fereastră. Johan are cabinetul în Södermalm, deci e un pic de mers din Vallentuna. Dar privelişte merită. Sub ei se întinde Riddarfjärden şi apa străluceşte sub soarele care pătrunde printre nori.

— Te referi la somn? Stilnoct încă îşi face efectul, trebuie doar să-mi amintesc să-l iau.

— Ai început să neglijezi pastilele? întreabă Johan, surprins. Nu-i bine. Trebuie să continui să iei două în fiecare seară. Nu vrem ca anxietatea şi insomnia să revină, nu-i aşa? Şi nici visele.

Îi zâmbeşte cu blândețe lui David.

— Da, mamă.

— Doar fiindcă îmi pasă de tine. Ştiu cât de rău te simți când nu le iei.

— Pur şi simplu mi se pare că... abia dacă-mi mai aduc aminte de vreo perioadă fără pastile, de un fel sau altul, spune David, întorcându-şi iar privirea spre el. La un moment dat, trebuie să fie de ajuns.

Ştie că nu este anormal să iei medicamente. Majoritatea oamenilor pare s-o facă. Dar de fiecare dată când le ia, i se aminteşte că există ceva în viața lui asupra căruia nu are control. Nu este sentimentul lui favorit.

— Depinde dacă vrei să dormi sau nu, spune Johan, uitându-se cercetător la el. S-a întors visul, nu?

David oftează.

— Probabil că nu a dispărut niciodată definitiv. Dar da, ultima dată l-am avut noaptea trecută.

— Spune-mi despre vis, zice Johan, ridicând mâna când David încearcă să-l întrerupă. A trecut mult timp de când ştiu că l-ai avut, ba chiar am crezut că a dispărut complet până în prezent. Aşa că spune-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută.

David se lasă în fotoliu, care scârțâie, şi îşi umezeşte buzele. Apoi închide ochii.

— A fost ca întotdeauna. Era noapte şi alergam pe o pajişte mare. Uneori alerg singur, însă de data asta cineva alerga cu mine. Se întâmplă uneori. Nu am putut niciodată să văd cine este, singurul lucru pe care îl ştiu este că eu... noi alergăm să ne salvăm pielea. Trebuia să ajungem la capătul câmpiei. Acolo am fi fost în siguranță. Ştii toate astea.

— Vă aleargă cineva?

— Da. Şi nu ştiu cine e sau de ce fug, ştiu doar că mi-e frică de moarte. Şi că e întuneric. O voce ne strigă. Dar nu aud ce spune. Dacă ne prinde, se va întâmpla ceva groaznic.

— Şi cum s-a terminat visul de data asta?

David deschide ochii şi se uită la Johan, care se aplecase spre el. Reflexia soarelui din ochelarii lui dansează pe perete, tot mai aproape.

— Ca de obicei. Nu reuşesc niciodată să ajung. Ai crede că, în atâția ani în care am visat asta, visul ar putea varia măcar o dată, dar nu. Indiferent cât de mult alerg, cel care mă urmăreşte mă prinde din urmă. Şi mă trezesc cu gust de sânge în gură şi transpirat din cap până-n picioare.

— Înainte să apuci să vezi cine te urmăreşte, adaugă Johan, aprobând încet din cap.

Apoi îşi ridică ochelarii şi îşi prinde între degete rădăcina nasului.

— Chiar mi-aş dori să te pot ajuta mai mult în privinţa asta. Dar în toţi anii mei de activitate ca psiholog autorizat, nu am întâlnit niciodată ceva atât de încăpăţânat. Singurul sfat pe care ţi-l pot da este să nu-ţi neglijezi medicaţia şi să continui să vii aici.

— E OK. Nu e ca şi cum nu m-aş fi obişnuit cu asta. Şi oricum, am venit mereu aici, fie că visam, fie că nu. Putem vorbi mai degrabă despre tine. Cum... te simţi?

Pentru o clipă, strălucirea din ochii lui Johan dispare. Deodată pare mic, de parcă nu ar fi pe deplin acolo. O umbră a lui însuşi. Apoi se adună şi îşi îndreaptă spatele.

— Toate bune. Dar nu ne aflăm aici ca să vorbim despre mine. Totul e bine la serviciu?

O parte din David este uşurată că Johan nu pare să vrea să vorbească. Pentru că nu ştie ce ar fi spus dacă ar fi făcut-o. Cum explici că nu vrei să moară cineva? Sau că nu ştii ce o să te faci fără el?

— Simt că sunt acolo de mult prea mult timp. Dar am devenit bun la ceea ce fac. Doar că mă simt prea bătrân ca să mai merg la *AW*[5] pe cât de des vor Bjarne şi Pär.

— Cine?

— Doi colegi.

— Nu cred că vârsta e cea care te limitează, zice Johan, lăsându-şi carneţelul deoparte. Chiar dacă acum ai cu un an mai mult. Poate că ar trebui să facem nişte exerciţii de încredere în ceilalţi data viitoare când ne întâlnim. A trecut ceva timp. OK, David, cred că e momentul.

Vocea i se schimbă şi devine mai groasă, mai răspicată.

---

[5] *After work*, întâlnire socială după programul de muncă, adesea la un bar sau la un restaurant, pentru relaxare şi socializare (în engl. în orig.).

— Vreau să respiri adânc şi să închizi ochii din nou. Simte cât de moale este scaunul, cât de cald sau frig este în cameră şi cum ţi se mişcă pieptul când respiri. Concentrează-te pe asta.

David se lasă din nou pe spate în scaunul pacientului şi se relaxează. Pentru asta a venit aici. Aruncă o ultimă privire spre tabloul cu Avraam, Isaac şi cuţitul, apoi închide ochii.

— O să număr până la cinci, iar când ajung la cinci, va exista numai vocea mea şi nimic altceva, continuă Johan, dar David este deja acolo. Imaginează-ţi că te afli în capul unei scări. Cu fiecare pas pe care îl faci, te relaxezi şi mai mult..

Vorbeşte cu o voce monotonă şi sumbră, accentuând anumite cuvinte într-un mod care îl face pe David să aibă dificultăţi în a le urmări. Aproape ca şi cum Johan ar avea două conversaţii cu el în acelaşi timp. Una este ceea ce aude David, iar cealaltă este ceea ce înţelege el. Johan îl duce înapoi la vis şi îl face să îl retrăiască, dar de data aceasta este mai slab. Ca o amintire pe care nu ţi-o poţi aminti prea bine. În timp ce Johan vorbeşte, visul devine transparent, dizolvându-se dinspre contururi. Şi, în cele din urmă, se îndepărtează, plutind ca o ceaţă subţire.

După aceea, ca de obicei, David încearcă să plătească pentru şedinţa de terapie. Şi, ca de obicei, Johan nu-i permite. Niciunul dintre ei nu menţionează cancerul.

ATUNCI

Astăzi ne vedem iar cu prietenii mamei. Verifică pentru a zecea oară dacă îmi stă bine costumul.

— Eşti ca un prinţişor, spune ea, aranjându-mi cravata.

Apoi îşi linge palma şi îmi turteşte părul cu mâna. Nu înţeleg de ce are atâtea emoţii, nu ea trebuie să facă ceva. Stăm în curtea din faţă, aşteptăm să ajungă maşinile. A trecut ceva timp de când ne-au vizitat ultima dată. Ai fi zis că n-o să mai vină niciodată aici. Auzim prima maşină, care merge încet, dar pietrişul scrâşneşte sub anvelope şi o trădează înainte să treacă de copaci.

— Au ajuns, spune mama, aranjându-şi bluza. Du-te repede înăuntru! Ai grijă să nu te vadă nimeni până nu e momentul.

— Trebuie să le creştem aşteptările, ne spunem eu şi mama, nas în nas.

Râde în hohote, iar eu aprob din cap şi fug în casa cea mare. Am mai făcut asta de multe ori până acum. Dar de data asta e diferit. Pentru prima dată după multă vreme, nu o să fiu cu totul acolo. Este ceva ce am învăţat recent; pot fi în mai multe locuri simultan. Pot sta cu prietenii mamei fără să fiu în totalitate prezent. În timp ce vorbesc cu ei, mă pot gândi la alte lucruri, pot *face* alte lucruri. Cum ar fi desenul de care mă ocup în camera mea. Pot să mă concentrez pe el, pe culori, pot să încep să-l colorez cu creioane şi să fiu atent să nu depăşesc contururile.

Când i-am spus prima dată mamei, nici nu a vrut să audă. Era îngrijorată de ce ar crede oaspeţii dacă nu eram adunat. Apoi s-a răzgândit.

— Nu au mai venit pe aici de ceva vreme, aşa că hai să-i fierbem puţin, mi-a zis. Până când chiar contează.

Mă ascund în camera mea de la etaj şi mă uit prin perdea la curtea cu pietriş din faţa casei. Perdeaua e roşie cu flori negre, totuşi destul de subţire încât să văd prin ea dacă nu aprind nicio lumină. Dar colorează tot ce văd în roşu şi în negru. Sunt trei maşini în curte. Vor mai veni şi altele. Aprind lustra, mă aşez la birou şi scot desenul, însă deschid şi o carte pentru a începe să citesc. Cartea se numeşte

Insula comorii. Mi-a dat-o mama. E scrisă ciudat şi pare veche. Dar o citesc oricum. Va trece un timp până când mama va bate la uşă. Dar o parte din mine continuă să se uite pe geam, continuă să numere maşinile. Oricâte lucruri aş face simultan, acea parte din mine este mereu îngrijorată.

După o vreme, aud o bătaie în uşa cea groasă. Asta înseamnă că a sosit momentul. Îmi ciufulesc părul, părul cu saliva ei în el, şi deschid uşa. Mama stă în faţa mea, zâmbind. Cred că zâmbeşte prea larg.

Coborâm la parter, în salon, în timp ce o altă parte din mine continuă să se gândească la desen, iar o alta este concentrată pe Jim şi piraţii din *Insula comorii*. Foarte, foarte concentrată.

MARŢI

În această noapte, David nu are visul acela. Dar nici nu doarme. În ciuda sfatului lui Johan, a refuzat din nou să ia pastilele. Aşa că stă treaz de la miezul nopţii. Nu ştie dacă îi este rău ca efect secundar al faptului că nu şi-a luat tratamentul sau dacă este doar oboseală acută.

În încercarea de a lupta cu senzaţiile de disconfort, se întinde pe partea patului în care Florence a dormit noaptea trecută. Deşi a schimbat aşternuturile, încearcă să îi simtă mirosul. Să găsească conturul corpului ei luminat de stele. Dar nu miroase decât a cearşafuri curate. În mod normal, exact aşa îi şi place. Curăţenie şi ordine. Nicio urmă a ceea ce a fost. Dar creierul inventează lucruri ciudate în toiul nopţii şi chiar acum, când lumea este învăluită în umbre şi este uşor să te pierzi, simte că ar fi fost mai bine dacă mirosul ei ar fi fost acolo. Dacă *ea* ar fi fost acolo.

Scutură din cap în întuneric. Ştie exact de unde vin aceste sentimente. Cum se întâmplă adesea când este

singur, nu se simte întreg. Ca şi cum o parte din el lipseşte. A simțit asta toată viața. O gaură în suflet căreia nu-i poate distinge contururile. Un psiholog amator ar spune că îi lipseşte un partener de viață, dar ceilalți oameni nu au fost niciodată soluția. Nu, gaura are legătură doar cu el. Ca şi cum ar fi pierdut o parte din el însuşi.

La 5 dimineața renunță şi se rostogoleşte jos din pat. Nu în cea mai bună dispoziție. Îl doare tot corpul. Coboară în living. Pe măsuța de cafea se află puzzle-ul neterminat. O mie de piese. Modelul este posterul unuia dintre filmele sale preferate, *Interstellar* al lui Christopher Nolan. Îi plac în special părțile din film în care timpul este relativ. Cum se întâmplă la sfârşit, când personajul principal călătoreşte înapoi în timp pentru a-şi vizita fiica pe când era copil. Dar nu asta este partea interesantă a puzzle-ului. În realitate, contează că nu este terminat.

— Maximum zece piese, murmură în sinea lui. La urma urmei, e doar ora 5.

Întotdeauna i-a fost dificil să treacă pe lângă un puzzle neterminat. Îi tremură tot corpul numai la vederea unuia. Găurile care ar trebui complete. Marginile neregulate de unde lipsesc piese. Modelul care nu este complet.

Sakura a înțeles totul greşit şi crede că lui îi plac puzzle-urile, aşa că îi oferă mereu unele drept cadou. Are patru puzzle-uri pe care încă nu le-a desfăcut, primite de la ea. Nu are puterea să îi spună nimic. Dar odată şi odată ar trebui să-i explice că el de fapt urăşte puzzle-urile. Urăşte să simtă obligația de a le termina. De aceea a început să aibă mereu un puzzle neterminat în casă. Ca terapie. Nu este ceva ce Johan i-a sugerat, ci lui însuşi i-a venit ideea. E un fel de

hobby CBT[6], bănuieşte el. Regula este că, dacă se aşază să facă puzzle-ul, ca în clipa de faţă, nu are voie să îl termine.

— Nu mai mult de zece piese, îşi repetă în sinea lui.

La ora 7, Kreskin se trezeşte ca un somnorilă ce este. Câinele vine şi se loveşte de piciorul lui David, care cască puternic şi se întinde. Spatele îi indică faptul că a stat aplecat două ore întregi. Au fost cu mult mai mult de zece piese. Dar măcar nu l-a terminat.

— Terapia curului, spune el, căscând din nou. Nu-i aşa?

Kreskin mârâie uşor, ca şi cum ar simţi cât de obosit este David. Nici măcar când David îi propune o plimbare de dimineaţă, buldogul nu se transformă în imitaţia lui obişnuită de bilă de pinball.

Plouă cu găleata afară. Când se întorc în casă, David trebuie să îl usuce pe Kreskin cu un prosop de baie mare, deşi câinele este mic. Kreskin se întinde în coşul său din bucătărie în timp ce David îşi usucă părul şi se ocupă de balta de apă formată în hol. Apoi pune de cafea. În timp ce mirosul începe să se răspândească prin bucătărie, îşi conectează laptopul la priză şi se aşază la masă.

Avantajul de a te trezi devreme este, desigur, că poţi rezolva multe lucruri. Când e aproape ora 10, nu numai că a băut patru ceşti de cafea, dar a rezolvat şi cea mai mare parte a sarcinilor zilnice de la muncă.

Se întinde până îi trosneşte spatele. Trebuie neapărat să meargă să facă puţină mişcare. Kreskin pare să se fi săturat să joace tare şi se uită la David cu o privire care îi explică limpede lui David că a uitat toată dimineaţa să-i adreseze complimente şi că ar face bine să se revanşeze zdravăn.

---

[6] CBT (Cognitive Behavioral Therapy) ca hobby implică folosirea tehnicilor de terapie cognitiv-comportamentală pentru autoîmbunătăţire, gestionarea emoţiilor şi dezvoltarea personală.

— Cine-i cea mai frumoasă mingiuță de cauciuc din lume? întreabă David, mângâindu-l pe urechi.

Câinele închide ochii de plăcere. Cât de discret poate, David ia o minge roşie de pe jos, de sub masă. Kreskin deschide un ochi. Câinele i-a ghicit intenția deja.

— Adu mingea! strigă David, aruncând-o în hol.

Kreskin nu iroseşte timpul, se duce după minge ca şi cum aceasta l-ar fi jignit personal. David se uită la ceas. Mai sunt două minute până la ora 10. Timpul să o sune pe acea Paulina Mentzer. Măcar să termine odată şi cu asta. Îi caută numărul de telefon în e-mail. Sunetele apelului încep să se audă în timp ce Kreskin se întoarce cu mingea. David o aruncă din nou, iar Kreskin se duce după ea cu aceeaşi înverşunare ca data trecută. Lasă telefonul să sune de zece ori, dar Paulina Mentzer nu răspunde. Ciudat. David închide şi verifică dacă a format numărul corect.

Kreskin se întoarce din nou. Se aşază cu mingea între labele din față şi îi arată cine este şeful. Pentru orice eventualitate, David mai sună o dată. După un apel la fel de lung ca data trecută fără ca Paulina Mentzer să răspundă, renunță. Măcar a încercat.

David se întoarce la Backlog, programul numit aşa în mod ironic, cu care lucrează la firmă, pentru a vedea dacă a mai apărut ceva ce trebuie rezolvat. Pare a fi o zi liniştită astăzi. Şi nicio şedință programată în calendar. Se întinde din nou. Spatele îl doare mai puțin.

— Kreskin, ce zici de încă o plimbare? îi strigă câinelui. Poate că nu ne-am udat destul data trecută. Aduci tu lesa?

Kreskin scoate un lătrat de fericire pură. Starea proastă de dimineață a dispărut. Abandonează mingea ronțăită şi dispare în hol atât de repede, încât aproape că stârneşte curenți de aer.

Nici măcar ploaia nu-i poate strica buna dispoziție, iar David râde sub umbrelă, privind cum câinele ud leoarcă

descoperă lumea din nou. Dar David ştie că va trebui să fie mai concentrat când se vor întoarce. Nu vrea să rişte să-l tulbure un apel telefonic despre care habar nu are unde ar putea duce, aşa că încearcă să mai sune de câteva ori în timpul plimbării. Niciun răspuns. Orice ar fi vrut Paulina Mentzer ieri, pare evident că nu era foarte important.

MIERCURI

Isobel ia liftul până la etajul al treilea al clădirii din Vasastan, dând din cap dezaprobator. Ştie că Paulina o va tachina pentru că se îngrijorează inutil.

După doar o lună de când Isobel şi Paulina se cunoscuseră la Universitatea din Stockholm, deja avea fiecare cheile de la apartamentul celeilalte. De câte ori văzuse în filme oameni care pur şi simplu „se potriveau din prima", Isobel crezuse că e vorba de un mit. O simplificare grosolană şi romanțioasă a naturii umane. Dar exact aşa se întâmplase. Prima oară când s-au întâlnit, au rămas amândouă blocate, uitându-se una la alta. Apoi au râs. Fiecare a simțit acelaşi lucru, că tocmai şi-a întâlnit sora pe care nu a avut-o niciodată. Chiar şi arătau aproape la fel; ambele aveau părul roşcat, tuns scurt, şi o înălțime de fix 1,79 metri. Amândouă purtau Converşi albi şi blugi deschişi la culoare. Şi, desigur, studiau aceleaşi materii. Parcă şi-ar fi întâlnit propriile reflexii. Doar că într-o versiune mai bună.

— Să vezi ce-i fac, mormăie Isobel pentru sine.

Cel mai probabil, Paulina nu a observat că are telefonul lăsat pe modul silențios. Isobel iese din lift şi se îndreaptă spre uşa apartamentului Paulinei, aflat în capătul coridorului. Faptul că Paulina a uitat să îşi activeze soneria la telefon nu este nimic nou. Dar două zile întregi e un

interval de timp cam mare chiar şi pentru Paulina. Totuşi, poate că nu e nimic îngrijorător. Cel mai probabil stă pe canapea, uitându-se la un film şi mâncând pizza, ceea ce, în mod întâmplător, este activitatea preferată atât a lui Isobel, cât şi a Paulinei în serile de miercuri. Trebuie să compensezi cumva faptul că e mijlocul săptămânii. Cel mai bine este când reuşesc să facă asta împreună. Atunci nici măcar Tobias nu are voie să vină. Ultima dată au văzut *Ben Hur*. Cu cât filmul e mai lung, cu atât mai bine.

Dar dacă nu-i aşa?

Dacă acum chiar nu-i aşa? Mai bine să te îngrijorezi o dată în plus decât o dată în minus.

Şi dacă nu este nicio problemă şi clar nu va fi, să sperăm că se mai găsesc câteva bucăţi de pizza pe lângă canapea. Isobel fusese prea îngrijorată pentru a mânca un prânz corect.

Ea şi Paulina studiaseră managementul resurselor umane împreună. Paulina o făcuse pentru că, după cum spunea ea, „voia să lucreze cu oameni”. Isobel, care este cu câțiva ani mai mare, avea deja o pregătire în marke-ting, dar o considera o activitate prea lipsită de suflet. În domeniul resurselor umane putea să se implice mai mult, credea ea. Zâmbeşte amintindu-şi surpriza pe care o avuseseră amândouă când, după absolvire, se confruntaseră cu realitatea. Obținuseră aceeaşi funcție la aceeaşi companie. O firmă germană de automobile cu 2 000 de angajați.

— Am crezut că o să lucrez cu oameni, comentase Paulina. Dar aici sunt numai idioți.

Bun-venit pe piața muncii! Isobel nu se oboseşte să sune, ci bagă direct cheile în uşă. Fuseseră mereu împreună, atât în perioada studenției, cât şi la primul lor loc de muncă, în asemenea măsură încât mulți credeau că formează un cuplu. Apoi Paulina plecase de la firma de automobile şi încercase o carieră de model de scurtă durată, pentru care

avea aspectul potrivit, dar nu şi răbdarea. După care Paulina începuse să lucreze pentru un lanț de farmacii. Dar, indiferent de joburile pe care le-au avut, au continuat să se vadă aproape zilnic. Excepție făceau doar puținele ocazii când Paulina avea şedințe foto în străinătate. Abia când Isobel l-a întâlnit pe Tobias, lucrurile s-au schimbat. Tobias lucra, destul de previzibil, la departamentul de salarizare al aceleiaşi firme de automobile şi era doar o chestiune de timp până să se întâlnească la automatul de cafea şi să se îndrăgostească. Însă Tobias a trebuit să accepte încă de la început că Paulina Mentzer era o parte importantă din viața lui Isobel.

Deschide uşa şi intră.

— Alo? Paulina?

Holul arată normal. Şi totuşi, Isobel nu poate scăpa de sentimentul că ceva este în neregulă. În primul rând, ar fi trebuit să audă televizorul din hol. Paulina este moartă după actorul Tom Hardy şi Isobel se aştepta să-i audă vocea răguşită, acompaniată de muzică de acțiune bombastică, imediat ce a intrat pe uşă. Dar e linişte. Isobel nu se oboseşte să se descalțe şi se duce direct în living.

— Paulina?

Apartamentul este de dimensiuni potrivite şi clădirea în care se află este bine întreținută. Construcția datează de la începutul secolului trecut, deci Paulina are ferestre care se întind până la cer şi pervazuri adânci care invită la stat şi băut ceai. Stucaturi pe tavan. Pe pereți sunt expuse lucrările de artă ale prietenilor lor comuni. Dar Paulina nu se află acolo. Televizorul este stins. Nu există nicio cană de ceai cald la fereastră.

Podeaua de lemn scârțâie când Isobel se plimbă prin apartament. Se uită în bucătărie, baie şi dormitor. Paulina nu e nici acolo. În dormitor, Isobel se opreşte brusc când vede ceva pe podea.

Ciudat.

Telefonul Paulinei se află sub pat. Nu este pus cu grijă, pare mai degrabă că Paulina l-a scăpat. Imaginea îi provoacă lui Isobel o stare de neliniște. Ia telefonul și introduce codul PIN al Paulinei. Zece apeluri nepreluate.

Patru dintre acestea sunt, conform notificărilor, de la un contact numit „Domnișoara Ochi-de-Vultur", despre care Isobel știe că este ea însăși. Două sunt de la „Diavolul de la muncă", adică șeful Paulinei, și patru de la un număr pe care nu-l recunoaște. Oricine ar fi, nu este în agenda Paulinei.

Paulina aparține acelei minorități care nu stă lipită de telefoane și uită adesea să-și ia telefonul de acasă când este grăbită sau stresată. Exact opusul lui Isobel, care abia dacă își amintește cum plătea la magazin înainte să o facă folosind telefonul. Totuși, este ciudat că telefonul Paulinei zace pe jos, așa. Aproape pe jumătate sub pat.

Sentimentul că ceva este în neregulă devine din ce în ce mai puternic. Isobel își scoate propriul telefon și sună la numărul necunoscut. Persoana apelată fie are telefonul închis, fie vorbește pe altă linie, pentru că este imediat redirecționată către mesageria vocală.

„Bună, l-ai sunat pe David Lund, însă momentan nu pot răspunde. Încearcă să suni din nou puțin mai târziu."

Isobel închide. Îi cunoaște pe toți prietenii și foștii iubiți ai Paulinei, dar acest nume nu-i spune nimic. Există, bineînțeles, o persoană care ar putea ști unde este Paulina. Tatăl Paulinei. Dar Isobel nu are nici cea mai mică dorință să-l sune. Probabil nici măcar nu-i poate găsi numărul, bărbații ca el rar sunt introduși în agendă. Totuși, încearcă să-l caute și este surprinsă când găsește numărul imediat. OK, atunci. Poate că merită o încercare. Inspiră adânc și sună. El răspunde după un singur ton.

— Da? Urban sunt.

Reuşeşte să spună asta într-un mod care o face să vrea să-şi ceară scuze pentru propria existenţă. Există un motiv pentru care Paulina abia dacă ţine legătura cu tatăl ei. Isobel l-a întâlnit de două ori şi admite că nu a existat niciun sentiment de căldură între ei. Dar deja a sunat. Trebuie să-l întrebe.

— Bună, sunt Isobel Bruckner, sunt prietena fiicei dumneavoastră şi am...

— Îmi amintesc cine eşti.

— Aveţi cumva idee unde ar putea fi Paulina? O caut de luni seară şi nu a fost nici la muncă.

— Din păcate, nu am privilegiul de a deţine informaţii despre locurile prin care îşi face veacul fiica mea.

Reuşeşte performanţa de a da un răspuns scurt şi tăios, în ciuda exprimării complicate.

— Îţi sugerez să o cauţi la ea acasă, adaugă el şi Isobel îşi dă seama că e pe punctul de a închide.

— Sunt în apartamentul Paulinei acum, zice ea rapid. Nu e nimeni aici. Telefonul ei e la mine în mână. Oriunde ar fi, nu şi-a luat telefonul. Îmi pare rău că vă deranjez aşa, dar numele David Lund vă spune ceva? Cineva cu numele ăsta a sunat-o pe Paulina de patru ori.

Urban tace. Isobel îl aude respirând sacadat şi rapid.

— Eşti sigură că ăsta e numele corect? întreabă el pe un ton complet diferit de cel anterior.

Şi tonul este cel care clarifică totul. Isobel înţelege că este ceva în neregulă. Înghite în sec pentru a ţine sub control arsura din stomac. Întotdeauna a fost predispusă la gastrită şi ceea ce aude în vocea lui Urban nu o linişteşte câtuşi de puţin. Ba dimpotrivă. S-a întâmplat ceva. Ceva cu adevărat rău.

— Complet sigură. I-am ascultat mesageria vocală. M-am gândit că poate e un nou iubit despre care nu mi-a vorbit.

— Isobel, mersi că ai sunat şi mi-ai spus, reia Urban, mai calm acum. Dacă afli unde este fiica mea, te rog să dai un semn cât de repede poţi. Voi proceda la fel dacă aflu ceva. Dar fă-mi o favoare, nu-l mai suna pe David Lund. Mă ocup eu de asta.

Isobel vrea să întrebe la ce se referă, ce anume va rezolva, dar nu-i pui astfel de întrebări unui bărbat ca Urban Jacobsson.

— Trebuie să închid acum, spune el. Mersi că ai sunat.

— Dar cine este? întreabă ea fără să se poată abţine. Acest David?

Însă tatăl Paulinei a închis deja. Isobel îşi pune mâinile pe stomac şi se strâmbă. Arsura devine din ce în ce mai puternică.

JOI

— Florence, tocmai am primit o solicitare pentru un caz, spune Anna. Sau mai exact, tu ai primit. Te vor pe tine. Apropo, cum a mers întâlnirea?

Anna aruncă o privire la trei post-ituri unite pe care le ţine în mână. Pentru un asociat al firmei, Anna este imposibil de dezorganizată. Dar Florence iubeşte haosul ei constant, este o bună antiteză la obsesia sa aproape clinică pentru ordine.

— Firma de arhitectură vrea din nou să-i reprezentăm, zice Florence, aranjându-şi haina udă pe un umeraş. Dar o să mă mai gândesc. Cine mă caută?

Îşi cumpărase haina roşie visând romantic la plimbări frumoase printre frunzele galbene de toamnă, sub soare. De atunci, plouase în fiecare zi.

— Cineva care, în mod evident, a citit articolele despre o anumită doamnă avocat de succes, având în vedere cât de tare insistă, răspunde Anna zâmbind.

Când Florence înființase firma, dintr-un motiv sau altul, interesul mass-media se dovedise mult mai mare decât se aşteptase. Florence se trezise reprezentând, indiferent că voia sau nu, „generația nouă într-o industrie veche", cum scrisese *Dagens Industri*[7]. Dar, fără îndoială, asta ajutase întreaga firmă să atragă noi clienți.

— Se pare că toată lumea a citit acele articole, spune Florence. Vrei să ghicesc?

— Este Urban Jacobsson.

— *Acel* Urban Jacobsson?

Anna aprobă, dând din cap entuziasmată şi arată spre mica sală de conferințe aflată mai departe pe coridor. Florence îşi urmează colega în sală. Anna închide uşa în urma lor. Discuțiile despre clienți sunt, desigur, întotdeauna confidențiale, dar rareori se desfăşoară cu uşa închisă în acest stadiu. Florence se aşază pe canapeaua gri îmbrăcată în țesătură Moss Shitake şi, din reflex, îşi trece mâna peste material. Canapeaua a fost primul lucru pe care l-a cumpărat când a înființat firma, chiar dinainte de a se muta în locația actuală. Grayson, bineînțeles, râsese de ea. Spusese ceva cum că e tipic pentru femei să înceapă prin a se concentra pe decor. Nu fusese prima oară când înțelesese că era căsătorită cu un idiot. Acum, canapeaua începuse să arate puțin uzată. Anna trage adânc aer în piept.

— Fiica lui Urban a dispărut, rosteşte ea încet.

— Asta e o chestiune pur personală, răspunde Florence. Am crezut că e ceva legat de afaceri.

---

[7] Ziar financiar suedez care oferă ştiri şi analize economice şi de afaceri.

Nu-i convine. De obicei, când persoane ca Urban Jacobsson, bărbați influenți obișnuiți ca toți să danseze după cum le cântă ei, trebuie să angajeze avocați de calibrul lui Florence pentru chestiuni personale, au făcut ceva cu adevărat grav. Şi aproape întotdeauna este ceva pentru care nu plănuiesc să își asume răspunderea.

— O dispariție este o chestiune pentru poliție, nu pentru noi. Sau Urban este suspectul, vrei să zici?

— Nu a dorit să dea mai multe detalii la telefon, spune Anna uitându-se la post-ituri. Fiica, Paulina Mentzer, mda, se pare că a luat numele de familie al mamei sale, are 28 de ani şi a fost declarată dispărută aseară. O prietenă a reclamat, o...

Anna face o pauză şi ridică primele două bilețele pentru a găsi informația pe care o caută.

— O anume Isobel Bruckner. Dar asta e tot ce am reuşit să aflu. Şi că vrea ajutorul tău, desigur. E deja pe drum. Ar trebui să ajungă în orice moment.

Florence aruncă o privire spre punga de hârtie în care prânzul ei se răceşte. Va dura un timp. Ca de obicei. Ar trebui să înceteze să-şi mai cumpere mâncare caldă.

Benji coboară din metrou la Vårby Gård. Vårby este un nume care răspândeşte groază printre suedezi, dar lui Benji nu îi este frică. De fapt, chiar nu se grăbeşte deloc pe peron pentru a arăta cât de puțin îi este frică. Totul depinde de persoanele pe care le cunoşti. Iar Benji cunoaşte persoanele potrivite. Dă din cap către frații mai mici ai lui Azis, care stau de pază în afara barierelor de la metrou. N-au mai mult de 12-13 ani. Dar au deja priviri mature.

— Hei, Benji, ai o țigară? strigă unul când acesta trece pe lângă ei.

El se opreşte şi ridică o sprânceană.

— N-ar trebui să mâncați dulciuri în loc să fumați?

— Ce prost eşti, pufneşte celălalt. Hai, țigară!

Benji îl pocneşte pe copil peste cozorocul şepcii, apoi le aruncă câte un pachet de Marlboro. Îşi permite acum. Îl dau banii afară din casă. Suedezul căruia i-a vândut pistolul Colt voia să plătească prin Swish[8], însă Z a spus că Swish este prea uşor de urmărit. Cash sau nimic. Cei mai organizaţi primesc plăţile în criptomonede, însă nici Benji, nici Z nu vând foarte des. Fusese pură întâmplare că Z avea un Colt în plus exact când primise cererea. Benji avusese sarcina de a merge la Sergels Torg şi de a-l livra. Pistolul îl ţinea într-o pungă albă de hârtie pe care scria Rituals. Pişatul ăla de şampon scump pentru gagici.

Ceruse 7 500 de lovele pentru pistol. Tipul care-l cumpărase purta un costum şi o cravată urâtă cu spume. Chelios şi transpirat. Benji observase o dungă deschisă la culoare pe degetul inelar stâng al bărbatului, unde probabil fusese o verighetă până de curând. I-a fost uşor să-şi imagineze că tipul cu costumul voia pistolul pentru vreo răzbunare. Poate aflase că nevastă-sa e zdreanţă. Dar asta nu era treaba lui Benji.

Zâmbeşte în sinea lui în timp ce merge spre rândurile identice de complexuri de apartamente de pe Bäckgårdsvägen din Vårby. Z îi spusese să ceară 6 500 de coroane. Dar Benji adăugase 1 000 de coroane din proprie iniţiativă. Ce-o să facă suedezul? 1 000 de lovele pentru Benji, direct în buzunar. Nu e mult, dar e un început. Poate chiar să cumpere ceva pentru Petrina, dacă vrea. Ceva de la Rituals, poate. Nimeni nu va mai spune că este un fraier.

Ajunge la scara 12A şi simte brusc o senzaţie înţepătoare în scalp. Dacă suedezul îl contactează pe Z? Atunci Z ar afla că Benji a cerut prea mult. Poate ar fi mai bine să-i dea lui Z

[8] Swish este o aplicaţie de plăţi populară în Suedia, care permite transferuri rapide de bani între persoane şi companii.

totul. La dracu'! Dar, în acelaşi timp, a făcut rost de 1 000 de coroane în plus pentru Z. El, Benji, a făcut asta.

Z va fi al dracului de mulţumit.

Benji deschide uşa de la intrarea în bloc. De mult timp nu mai simte mirosul puternic de detergent industrial care se imprimă în pereţii parterului, după decenii de curăţare a graffitiurilor. Îşi bagă ceva în lift şi urcă scările, câte două trepte odată. Muşchii coapselor se încordează, dar se simte bine, este mulţumit că nici măcar nu gâfâie. Condiţie fizică bună.

Benji introduce cheia în uşa de la etajul patru şi intră în hol. Vor mai trece câteva ore până când mama va veni acasă de la muncă, de la spitalul Huddinge. Surioara lui este la tatăl ei. Va fi singur pentru tot restul zilei.

Nu-şi dă seama că nu este singur decât după ce îşi dă jos geaca. Un bărbat îl aştepta în bucătărie. Nici măcar nu se deranjase să se ascundă. Benji abia apucă să deschidă gura când o lovitură puternică din spate îl doboară la podea.

Sandro aşteaptă răbdător până când Benji se trezeşte. Tânărul era încă ameţit când Sandro şi tipul cel nou l-au legat cu bandă adezivă de scaunul din bucătărie, dar asta nu era suficient. Sandro are nevoie ca Benji să fie treaz. Dincolo de fereastra din bucătărie este un mic parc, iar apartamentul este situat suficient de sus încât soarele de toamnă să pătrundă prin fereastră. Pe pervaz, într-un ghiveci, este o plantă frumoasă cu frunze în diferite nuanţe de verde. Sandro o identifică drept o *Maranta Lemon Lime*, o variantă mai rară a unei *Prayer Plant*. Mama lui Benji le are cu plantele. Sandro verifică pământul din ghiveci. Este uscat. Merge la chiuvetă şi umple un pahar cu apă. Mama lui îl iniţiase în lumea secretă a florilor încă de mic. Plantele pot însemna mult mai mult decât obişnuita orhidee

standard de la Coop[9], dar este înfricoşător cât de puțini sunt oamenii cărora pare să le pese. Sandro are cel mai mare respect pentru cei cărora chiar le pasă. Toarnă apa în ghiveci, astfel încât solul să devină măcar umed. Mama lui Benji va avea destule altele de care să se ocupe când va ajunge acasă.

Mută planta astfel încât să nu stea direct în lumina soarelui, care cade peste un morman de desene făcute de copii şi aflate pe masa din bucătărie. Benji are, în mod evident, cel puțin un frate mai mic. Nu că el însuşi ar fi prea mare. Sandro are mai mult păr pe o mână decât micuțul gangster de pe scaun a încercat să lase să-i crească deasupra buzei. Sandro ar zice că Benji are vreo 17 ani. Poate 18. Cu siguranță nu mai mult de 19. Practic, este şi el tot un copil.

Dar asta nu este problema lui Sandro. Nu trebuia neapărat să fie Benji. Putea fi oricine altcineva din gaşca lui. Dar Benji a fost cel mai uşor de prins singur.

Ghinionul lui.

Tipul cel nou, despre care Sandro ştie că îl cheamă Esben şi că este din Peru, dar care va rămâne „tipul cel nou” până îşi va dovedi valoarea, este scund şi vânjos, dar este şi cel mai puternic om pe care Sandro l-a întâlnit vreodată. Fața peruanului este zbârcită ca a unui moş, dar Sandro nu crede că are mai mult de 30 de ani. Esben îşi omoară timpul arzând chibrituri dintr-o cutie. Le arde cu grijă, unul câte unul, cu privirea fixată asupra flăcării. Aşteaptă până când încep să-i ardă degetele înainte de a le arunca pe masa din bucătărie.

Esben tocmai aprinsese al doisprezecelea chibrit, când Benji a deschis ochii. Sandro îl lasă pe Benji să înțeleagă în

[9] Rețea de supermarketuri.

ce situație se află şi vede panica venind către el precum un tren expres când Benji observă că brațele şi picioarele îi sunt legate de scaun. Picioarele de-a lungul picioarelor scaunului, brațele, în spatele spătarului.

Benji încearcă să țipe şi atunci realizează că are căluş. Începe să sară pe scaun, atât cât îi permite banda adezivă, în timp ce urlă în căluş. O palmă puternică peste ureche de la tipul cel nou îl face să tacă. Sandro se încruntă şi se uită urât la tipul cel nou. Nu-i place violența inutilă.

Totuşi, palma îşi atinge scopul, Benji tace imediat. Ochii îi sar de la Esben la Sandro. Mormăie ceva în căluş. Sandro nu are nevoie să audă cuvintele, tonul spune totul. Benji a început să se roage pentru viața lui. Probabil vrea să le ofere bani. Sau are nume de persoane pe care este dispus să le dezvăluie. Dar cel care l-a trimis pe Sandro nu caută informații sau bani. Totuşi, Sandro nu-l poate condamna pe Benji pentru că încearcă.

Esben deschide o geantă de pe podea şi scoate o boxă Bluetooth mare. O boxă JBL, pentru acel bas extra. O pune pe masa din bucătărie, peste desenele făcute de copii.

Esben caută printre listele de redare de pe telefonul său, în timp ce Sandro îşi deschide propria geantă. Scoate o foarfecă pe care i-o arată lui Benji. Benji înțelege greşit şi începe să țipe din nou în căluş, până când o privire aruncată de Esben îl amuțeşte. Ochii lui Benji par să-i iasă din orbite. Transpiră atât de tare încât sudoarea îi picură de pe vârful nasului şi de pe părul tuns scurt. Sandro oftează. De ce primul gând al tuturor este că vor fi supuşi violenței? Ce spune asta despre lumea în care trăiesc?

Îl prinde ferm pe Benji de un picior pentru a-l ține nemişcat pe scaun. Benji poartă pantaloni Adidas. Materialul este alunecos şi ar opune o rezistență inutilă la ceea ce Sandro trebuie să facă în curând. În plus, nu vrea să intre fibre textile în răni. De aceea şi are foarfeca.

Nu e vreun sadic.

Sandro îşi doreşte ca Benji să înțeleagă că îi face un serviciu când taie răbdător două pătrate în pantaloni, unul în jurul fiecărei rotule. Benji stă complet încremenit în timp ce Sandro taie.

Esben încetează să mai dea scroll pe telefon şi închide fereastra de la bucătărie, care până acum fusese deschisă. Sandro se ridică, se uită pe fereastră şi zâmbeşte în soare. Toamna de afară pare un pic mai frumoasă astăzi. Ferestrele par să fie şi ele proaspăt şterse. Dă aprobator din cap. Mama lui Benji menține curățenia în casă.

Apoi Sandro scoate patru cuie de 22 de centimetri din geantă. Le întoarce în lumina soarelui. Când strălucesc, par a fi de argint. Benji începe să sară pe scaun şi să țipe din nou în căluş. Esben îl prinde bine de gât şi băiatul se opreşte aproape imediat, când nu mai poate scoate niciun sunet din gât. Când peruanul îi dă drumul, Benji tuşeşte puternic.

Sandro dezinfectează cuiele cu un şervețel umed steril şi observă că unul dintre ele are o pată de rugină, deşi sunt noi. Îl pune imediat înapoi în geantă. Rugina poate provoca infecții grave.

Apoi scoate un ciocan de cauciuc din geantă şi plasează vârful primului cui pe rotula genunchiului stâng al lui Benji. Un miros înțepător îi spune lui Sandro că Benji se pişase pe el. Tipul cel nou porneşte lista de redare şi hip-hopul începe să bubuie puternic din boxa JBL, pentru a acoperi sunetele puternice care vor ieşi curând din gura băiatului. Cu căluş sau nu.

Florence îşi încrucişează brațele la piept. De obicei, stă în picioare când are astfel de întâlniri, de preferat în fața biroului ca să se poată sprijini de el. Clientul stă mereu în fața ei. Nicio masă între ei, nimic în spatele căruia să-ți ascunzi picioarele nervoase. Creează o relație de statut

clară, în care ea este *top dog*. Şi îl face pe celălalt să se simtă ca şi cum ar urma să fie certat de directorul şcolii.

Desigur, nu aşa se procedează. Cel mai important este să-l faci pe client să se simtă înțeles şi ascultat. Prima sarcină a unui avocat este să protejeze interesele clientului în cel mai bun mod posibil, iar pentru asta trebuie să creezi o relație de încredere reciprocă. Există o întreagă ştiință despre cum se realizează acest lucru prin folosirea tehnicilor de comunicare empatice şi a unui limbaj corporal adecvat. La început, aşa proceda şi Florence. Dar singurul rezultat era că le lua mai mult timp clienților până să explice de ce veniseră acolo. Pentru că întotdeauna făcuseră ceva rău. Altfel nu ar fi venit la ea.

Aşadar, în prezent, joacă rolul profesoarei autoritare când întâlneşte bărbați din topurile lumii afacerilor. Este puțin mai blândă cu femeile. Însă doar puțin. Până acum, nimeni nu s-a plâns.

Totuşi, Urban Jacobsson nu este o persoană cu care să poată juca un astfel de joc. Are atâta siguranță de sine, încât lampa de birou aproape că s-a înclinat în fața lui când a intrat în cameră. Prin urmare, ea este acum aşezată în fața lui, la birou, în loc să stea în picioare. Îşi permite totuşi să se lase pe spătarul scaunului şi să îşi împreuneze vârfurile degetelor. Bănuieşte că un bărbat ca Urban este familiarizat cu acest limbaj de putere. Se aşteaptă şi ca el să nu fie obişnuit să îl întâlnească la o femeie. Prânzul se află pe podea, în spatele biroului, rece, dar nu uitat. Anna îi datorează un prânz dacă acest caz nu se concretizează.

Familia Jacobsson locuieşte într-un apartament pe Narvavägen, la doar o aruncătură de băț de firmă. Locuința apare din când în când în revistele de design interior ca una dintre cele mai elegante din oraş. Scumpă, dar totuşi aranjată cu gust. La fel ca Urban. Are părul negru, bine pieptănat. Florence presupune că şi-a făcut implant. Ochii

de un gri metalic. Costumul este probabil de la un brand prea exclusivist ca să fi auzit de el, dar nu iese mai mult în evidență decât un Oscar Jacobson. Cămaşa este apretată, cine mai face asta în zilele noastre? Urban nu poartă cravată, în schimb are descheiat primul nasture al cămăşii. Dacă ar fi purtat cravată, probabil că aceasta ar fi venit cu propria asigurare.

Urban are, de asemenea, aura clară a cuiva care a muncit întotdeauna din greu şi care presupune că toți ceilalți muncesc şi mai din greu. Florence cunoaşte povestea lui Urban. Bunicul său, Sven Jacobsson, a construit un imperiu de afaceri bazat pe ceva atât de mic precum o variantă patentată de şurub. Prima sa companie avea chiar şi numele modest de Fabrica de Şuruburi. Dar s-a dovedit a fi un şurub pe care întreaga industrie a construcțiilor a început să-l folosească. Nu a durat mult până când micul fabricant de şuruburi a devenit cel mai important actor din industria construcțiilor suedeze. Şi apoi din lume. Sven a vrut mai mult şi s-a extins de la fabricarea de şuruburi la formarea unei companii de construcții complete.

Tatăl lui Urban a schimbat numele companiei în ceva cu sonoritate internațională, Built By Jacobsson, şi a extins imperiul, rezultatul fiind că bărbatul din fața lui Florence deține mai multe proprietăți în Stockholm şi în majoritatea celorlalte oraşe suedeze decât oricine altcineva cunoscut. Bănuieşte că inclusiv clădirea în care se află acum îi aparține lui Urban. Însă dreptul este domeniul ei. Şi va face tot ce îi stă în putință pentru a-i aminti şi lui acest lucru, dacă va fi nevoie.

— Poliția, spre deosebire de mine, nu este convinsă că Paulina a dispărut, spune Urban.

Tonul autoritar nu reuşeşte să ascundă faptul că este iritat. Ca un rege nemulțumit de supuşii săi.

— Nu au decis încă să înceapă căutările active. Având în vedere vârsta şi alți factori sociali, aşteaptă să se întoarcă singură. Conform statisticilor, majoritatea se întoarce în decurs de o zi. Sper să aibă dreptate. Dar prietena Paulinei susține că a dispărut cândva între luni seară şi miercuri după-amiază. Mult peste o zi.

Urban face o pauză, dar Florence nu scoate o vorbă. E mai bine să-l lase să spună tot ce ştie.

— Mai există şi un alt element care mă face să cred că nu a plecat de bunăvoie, continuă el, iar vocea încrezătoare de până acum devine un pic mai tensionată. Un bărbat cu care nu a mai avut contact înainte a sunat-o de patru ori marți, ceea ce plasează apelurile în aceeaşi perioadă cu dispariția ei.

Florence nu întreabă cum de ştie Urban asta. Presupune că este capabil să afle tot soiul de lucruri.

— Dacă ea nu o să apară, ceea ce eu consider probabil, cu siguranță bărbatul respectiv va deveni foarte interesant pentru poliție. Deoarece acum el este singurul care poate fi legat de incident. Poate fi o coincidență, desigur, dar momentul apelurilor sale este suspect. Mai ales că este o persoană cu care fiica mea nu a mai avut contact înainte. Va fi chemat la interogatoriu. Vreau să fii acolo când o să se întâmple.

— La interogatoriu? întreabă Florence.

De data aceasta nu poate să nu ridice din sprâncene.

— Deci crezi că el are ceva de-a face cu dispariția? continuă ea. Oricum, dacă nu există alte dovezi, sper că înțelegi că nici măcar eu nu pot face să fie condamnat cineva doar pentru că a căutat-o pe fiica ta la telefon. Nici măcar o mărturisire directă nu este suficientă. Şi nu este ilegal să suni pe cineva. Dacă doar a greşit numărul?

— Nu înțelegi, zice Urban, ducându-şi mâna la față.

Pentru o fracțiune de secundă, omul de afaceri Urban Jacobsson dispare şi Florence vede în schimb un tată îngrijorat pentru fiica sa. Atât de îngrijorat încât probabil nu a dormit de ceva vreme, dacă ar fi să ne luăm după cearcănele întunecate. Apoi el îşi drege vocea şi Urban pe care îl ştie din presă se întoarce.

— Nu vreau să ajuți la condamnarea acestui bărbat, spune el. Ba dimpotrivă. Vreau să previi acuzațiile care i-ar putea fi aduse. Din câte am citit, eşti cea mai bună de pe piață. Nu contează cât mă costă.

Florence se apleacă în față şi îşi pune coatele pe birou.

— OK. În primul rând, nu pot fi prezentă la interogatoriu dacă nu îl reprezint pe acest bărbat. Dar să zicem că ceva din toate astea ar avea sens. Se pare că deja ştii cine este? Ai spus că el este motivul care te face să crezi că Paulina a dispărut? Şi totuşi, trebuie să îl apăr?

Urban nu răspunde. Îşi îndreaptă privirea spre fereastră şi pare pierdut în gânduri. Poate fi ceva autentic. Dar poate fi şi o strategie. Florence simte un miros slab dinspre punga cu mâncare de pe podea şi stomacul începe să-i ghiorțăie. Îşi pune mâinile pe el. După o veşnicie, Urban începe să vorbească din nou.

— Bărbatul care a căutat-o pe fiica mea se numeşte David Lund, spune el, privind în continuare pe fereastră.

Florence simte cum îi dispare culoarea din obraji. Trebuie să fie o coincidență.

David Lund?

Cu siguranță e vorba de altcineva, de o persoană care doar din întâmplare are acelaşi nume ca bărbatul din a cărui casă a plecat târziu, luni dimineața. Cu siguranță există cel puțin zece persoane cu acest nume doar în Stockholm. Urban se întoarce către ea. Poate că îl orbeşte soarele, dar s-ar zice că ochii i s-au umezit.

— Locuieşte în Vallentuna, spune el, scoţând o carte de vizită pe care a scris ceva de mână. Acestea sunt datele de contact. Dar nu el este responsabil pentru ceea ce s-a întâmplat. Garantez. Poliţia o să întrebe ce e cu apelurile dintre Paulina şi David. Vreau să te asiguri că el nu menţionează nimic despre... despre orice ar fi vorbit.

Urban aşază cartea de vizită pe masă, între ei. Florence se uită fix la adresă. Ştie exact unde este. Ştie cum arată clădirea. Şi dormitorul.

Doamne fereşte!

Asta clarifică totul. Nu poate accepta cazul. Lumea avocaturii a fost afectată de mult prea multe scandaluri în ultimii ani, unii colegi cu mai puţine scrupule le-au divulgat informaţii unor clienţi criminali. Dacă s-ar afla că ea şi David au fost în aceeaşi cameră, mai ales că ei doi sunt... orice ar fi ei. Probabil că nu sunt nimic. Dar nu contează. S-ar lăsa cu proteste.

E rândul lui Florence să-şi dreagă vocea. Nu are niciun chef să-i explice viaţa ei privată lui Urban Jacobsson.

— Înţelegi că nu aşa se procedează. Nu pot reprezenta pe cineva fără ca persoana în cauză să mă fi angajat.

— Şi dacă te angajez eu? zice Urban cu blândeţe, dar pe un ton care arată că nu există loc pentru cuvântul „nu”. Dacă te angajez să mă reprezinţi şi spun că este în interesul meu să îl ajut pe David?

— Nu ar da bine, Urban. Din exterior pare că vrei să protejezi singura legătură cu dispariţia fiicei tale. Poate părea suspect. Este suspect, Urban?

Urban tresare. Evident, nu este obişnuit să fie abordat astfel. Curiozitatea lui Florence preia controlul. Nu ar fi rău să afle mai multe despre bărbatul căruia i-a dat numărul ei de telefon.

— Fii sincer, continuă ea. Are David Lund vreo legătură cu dispariţia fiicei tale?

Urban tace din nou. Strânge din dinți.

— Nu în felul în care îți imaginezi.

— Nu îmi imaginez nimic. Să o luăm altfel atunci. Tu sau David Lund sunteți implicați în ceva ilegal?

Un rid clar de îngrijorare apare între sprâncenele lui Urban. Regele morocănos s-a întors. Orice l-ar fi dezorientat mai devreme, acum a dispărut.

— Am auzit că eşti o scorpie rece, care atacă direct la țintă. Dar cum am ajuns atât de repede de la dispariția fiicei mele la faptul că mă acuzi cu obrăznicie că mă ocup cu afaceri ilegale? Nu credeam că este o întrebare la care avocații doresc răspuns.

Cuvintele lui Urban o lovesc. O scorpie rece. Mult prea similare cu cele ale lui Grayson. Rece şi frigidă. Ar fi preferat să-l dea afară pe Urban din birou. Dacă nu ar fi fost vorba de David. Trebuie să afle.

— Vrei să spui că ai auzit că sunt foarte bună în profesia mea. Dacă doreşti cu adevărat să angajezi un avocat de la această firmă, ar trebui să răspunzi la ceea ce am nevoie să ştiu. Te întreb din nou, apoi poți alege dacă vrei să te duci la altcineva sau nu. Sunteți tu sau David Lund implicați în ceva ilegal?

Urban ridică mâinile ca şi cum ar arăta că se predă.

— Nu într-un mod care să fie relevant pentru ceea ce îți cer. Mama lui şi cu mine suntem vechi cunoştințe de afaceri. M-a ajutat mult când eram mai tânăr. Dacă pot s-o răsplătesc asigurându-mă că fiul ei nu are probleme, îi sunt dator cu asta. Atâta tot.

Florence dă din cap aprobator.

— O favoare, aşadar. Înțeleg.

Normal. Este evident că Urban mai ascunde ceva. Florence se uită la cartea de vizită şi la adresa scrisă pe ea. Să dea dracu', pe bune! Îşi doreşte să nu fi venit la birou azi. David Lund este doar o cunoştință superficială. Nimic mai

mult. Cel puțin, nimic mult mai mult. Sau OK, poate există o speranță de ceva mai mult, având în vedere că i-a lăsat un bilețel cu numărul ei de telefon. David are ceva pe care nu-l poate defini exact. Nu-i vorba de faptul că este nefiresc de bine făcut pentru un programator. Le-a arătat o poză cu el colegelor după ultima lor întâlnire şi încă îşi aminteşte fluierăturile din birou. Jamela spusese ceva nepotrivit, dar extrem de corect despre fundul lui. Nu este nici faptul că are un umor copilăresc fantastic şi crede că cele mai amuzante lucruri sunt păsările cu brațe umane animate de pe Instagram. Sau ba da, desigur, este vorba despre toate acestea. Dar şi despre ceea ce vede în ochii lui. Căutarea care se citeşte în ei. Tristețea constantă, uşoară, de care el probabil nici nu este conştient.

Dar nu mai contează. Dacă ar fi existat posibilitatea ca ei doi să devină mai mult decât sunt, acea posibilitate a dispărut. Nu-şi imaginează cum ar putea accepta acest caz fără a fi acuzată de conflict de interese şi exclusă din barou. Ar trebui să refuze. Dar, în acelaşi timp, o femeie a dispărut. Şi nu se poate abține, dacă David este în pericol, vrea să fie cea care îl ajută.

— Ce îmi ceri mai exact?

— În cel mai rău caz?

Urban o priveşte în ochi şi spune ceea ce, în final, o determină pe Florence să ia o hotărâre.

— Să le salvezi viața lui David Lund şi fiicei mele.

Sandro ascultă atent la telefon, fără să spună nimic. Rareori este necesar şi este suficient de deştept să ştie asta. Când persoana de la celălalt capăt închide, începe să-şi muşte distrat bătătura de pe un deget. Au primit o nouă comandă. Dar ceva pare ciudat. Nu înțelege exact. Din fericire. Oamenii care înțeleg ajung adesea rău.

— Alex! Cu ăsta ce facem?

Sandro strânge din dinți şi se uită la peruan. Sandro a muncit din greu pentru porecla sa. Nimeni nu se sperie prea tare de un Alexander. Sau de un Alex. Dar Sandro e un nume care trezeşte suficiente prejudecăți inconştiente, aşa încât ceilalți să îşi îndrepte puțin spatele când îl aud. I se potriveşte. De aceea nu îi place când oamenii inventează propriile porecle pentru el. Aşa cum tocmai a făcut Esben. Asta îi scade statutul lui Sandro. Nu îşi permite să îngăduie aşa ceva. În plus, Esben nici nu ar trebui să îi ştie numele real. Esben l-a folosit ca să-l testeze. Trebuie clar să aibă o discuție cu tipul cel nou.

Desigur, este o pură măsură de precauție cu privire la numele său. De obicei, când oamenii îl aud, sunt prea duşi pentru a şi-l aminti. Benji, aflat în scaunul din fața lor, este un bun exemplu în acest sens. Gangsterul începător stă cu capul aplecat şi mormăie incoerent. Încă transpiră abundent şi a şi plâns mult. Probabil că ar avea nevoie să bea ceva pentru a înlocui tot lichidul pe care l-a pierdut. Şi să consume puțină sare. Sarea este importantă. Sandro se gândeşte să-i ceară tipului celui nou să-i dea lui Benji apă, dar renunță. La urma urmei, este mai bine ca Benji să îşi piardă cunoştința.

Brațele lui Benji sunt încă legate cu bandă adezivă în spatele scaunului, singurul motiv pentru care nu cade de pe el. Din când în când, tresare când creierul trimite semnale greşite către muşchi printr-un sistem de semnalizare care este acum scurtcircuitat. Sandro se uită la el. Dacă Sandro este ceva, atunci este econom. Nu există niciun motiv să faci mai mult decât este necesar şi adesea este nevoie demai puțin decât cred oamenii. Câtă vreme ştii ce faci.

Iar Sandro ştie.

Rezultatul muncii lui Sandro iese din rotulele băiatului. Durerea este, cel mai probabil, de nedescris. Sângele scurs

de pe picioare s-a amestecat cu urina de pe podea. Mirosul de fier şi de amoniac umple apartamentul.

— Am terminat aici, spune Sandro şi arată telefonul. Napoleon m-a sunat.

Foloseşte un nume de cod pentru angajatorul lor. Astfel, evită să le dezvăluie ajutoarelor lui pentru cine lucrează. Esben râsese la început de nume, înainte ca Sandro să-i explice că Napoleon era numele unei monede franceze din secolul al XIX-lea, numită după Napoleon Bonaparte. Napoleonul lor este pur şi simplu cel care le dă bani. Angajatorul dinaintea acestuia îl numise pe Sandro Lusidor, după Louis-d'or[10], din motive asemănătoare. Dar nu se deranjase niciodată să explice asta.

— Avem o altă treabă, spune el.

— Deja? se miră Esben şi apucă boxa JBL de pe masa de bucătărie. Ce rapid! Despre ce-i vorba?

— Deocamdată doar supraveghem, răspunde Sandro. Am primit un nume. Trebuie să aflăm tot ce face, de preferat înainte de a o face.

Îşi scoate pantalonii şi îi aşază atent pe spătarul unui scaun. Îi aranjează astfel încât să stea pe dungă. Urăşte când apar dungi duble. Apoi se urcă pe scaun şi pe masa din bucătărie.

— Supraveghem? întreabă Esben.

Peruanul aproape că pare dezamăgit. Sandro trebuie neapărat să aibă acea discuție cu el.

— Deocamdată, răspunde Sandro. Dar se poate schimba rapid.

Esben rânjeşte strâmb. Sandro se lasă pe vine, se concentrează şi îşi goleşte intestinele pe masă. Cea mai mare parte ajunge pe desenele făcute de copii.

---

[10] Monedă franceză de aur, emisă între secolele al XVII-lea şi al XIX-lea.

— Cât de repede poți pune în funcțiune monitorizarea traficului digital al cuiva? întreabă el în timp ce coboară de pe masă.

Intră dezbrăcat în baie şi se şterge. Apoi îşi pune pantalonii. Când cei din banda de care aparține Benji îl vor găsi, vor presupune că este vorba de o bandă rivală. Ceva care, la rândul său, va avea consecințe dincolo de interesele lui Sandro.

— Dă-mi numărul de telefon al tipului şi câteva minute şi o să avem monitorizarea întregului trafic de pe telefon, spune Esben. Aşa vedem pe cine sună şi cine îl sună. Dar bănuiesc că vrei şi să putem asculta conversațiile lui, nu? Durează puțin mai mult să fac şi asta. Şi am nevoie de laptop.

— Şi cu laptopul lui cum rămâne? întreabă Sandro şi îşi pune sacoul.

Îl dăduse jos după ce bătuse primul cui. Fusese o muncă grea, băiatul avea muşchi puternici de străpuns. Dar munca fizică este ceva ce Sandro poate face. Aşa se simte precum acasă. Lucrurile despre care discută acum, monitorizarea digitală, sunt domenii unde nu are nicio competență şi unul dintre motivele pentru care Esben este, în cele din urmă, necesar. Vremuri moderne! Cei ca Sandro sunt o specie pe cale de dispariție. Oricât de puțin îi place asta şi oricât de puțin îl place pe Esben, cei ca el reprezintă viitorul.

— Depinde, răspunde peruanul ridicând din umeri. Avem acces fizic la laptopul lui?

Sandro clatină din cap şi iese în hol. În legătură cu noua sarcină, au primit instrucțiuni să nu lase nicio urmă. Nu pot risca o spargere pentru a lua laptopul. Nu încă.

— Şi presupun că nu putem nici să convingem pe cineva să bage un stick USB în el.

— Nu putem face nimic care să ne dea de gol, răspunde Sandro clătinând din cap iar.

— OK, dar presupun că avem măcar adresa lui, spune Esben scoțând un spray cu vopsea. Trebuie să merg acolo. Poate avem noroc.

Sandro e pe cale să-i repete lui Esben ceea ce tocmai spusese, însă peruanul îl întrerupe.

— Stai liniştit. Nu-i ca şi cum aş suna la uşă. Trebuie doar să fiu în apropierea casei lui pentru un minut sau două. Nici măcar nu o să ştie că sunt acolo.

— Asigură-te că aşa o să fie, spune Sandro.

Esben ridică din sprâncene într-o întrebare tacită şi îi arată sprayul. Sandro dă din umeri. Esben se gândeşte puțin, apoi scrie cu spray numele uneia dintre bandele din Vårby. Ca un fel de carte de vizită. Nu că Sandro ar şti dacă sunt cu adevărat principalii rivali ai bandei lui Benji. Dar nu contează. Acum sunt.

Sandro deschide uşa şi ies din apartamentul lui Benji, la fel de natural cum au intrat. Întâlnesc câțiva vecini care se uită surprinşi, dar nimeni nu-i opreşte. Sandro a învățat asta de mult – câtă vreme te mişti cu o intenție clară, nimeni nu pune întrebări. În timp ce coboară cu liftul, îşi scoate telefonul şi verifică adresa lui David Lund.

David îşi întinde picioarele. Poziția pe podea nu este tocmai confortabilă şi, deşi este seară, încă are febră musculară după antrenamentul de dimineață de la sală. Scândurile scârțâie când el îşi schimbă poziția. Însă Anton nu pare să aibă probleme să stea pe podea, în genunchi, cu spatele aproape ridicol de drept. Controllerul pare cumva lipit de mâna lui şi, pe televizor, personajul său, o fată în haine minuscule, urmează să-i tragă o bătaie zdravănă monstrului lui David.

— Uite *aşa* se face, proclamă Anton mulțumit, în timp ce fata îl aruncă pe David din ringul de luptă într-o prăpastie. Şi nici măcar nu merg la sală.

— Cert e că eu nu merg la sala potrivită, îi răspunde David, scuturând doza goală de bere de lângă el. Aşa îţi tratezi şi enoriaşii duminica?

Se ridică să mai aducă două beri.

— Uneori chiar aş vrea, spune Anton oftând. Bătrânii au destulă frică de Dumnezeu, ceea ce e bine, şi înţeleg, având în vedere că se apropie de moarte şi încep să realizeze cât de mult au păcătuit în viaţile lor. Dar mă îngrijorează noua generaţie. Mă înspăimântă uneori.

Bucătăria lui Anton este la parter, iar ei stau la etaj, dar preotul fusese prevăzător şi pusese un mic frigider acolo, special pentru astfel de ocazii. Bere şi jocuri video. Aproape că nu puteai găsi ceva mai *mancave* de-atât. Cu excepţia marii statui a lui Iisus pe cruce, atârnată pe perete. Anton pretinde că a salvat-o dintr-o veche biserică din Italia. Dar David a văzut că este din plastic. În mod garantat, prietenul său cumpărase statuia de pe internet. David îi dă lui Anton o doză de bere cu numele „Public Service", având pe etichetă vechea imagine de test de la SVT[11].

Anton cumpără doar bere de hipsteri.

— Nu-i cam fumată toată treaba cu păcatele? întreabă David.

— Oh, să vezi cum strălucesc ochii bătrânilor de 80 de ani când vorbesc despre păcat de la amvon, spune el. Cei de 25 de ani habar n-au. Viziunea lor limitată asupra sexualităţii este definită de ceea ce le arată filmele porno de pe net. O cutie strâmtă. Plină de stereotipuri învechite.

David zâmbeşte şi reporneşte jocul video.

El şi Anton se cunosc de când au studiat filosofia împreună. Apoi Anton l-a găsit pe Dumnezeu, iar David a continuat să fie raţional. Deşi Anton ar susţine, evident, că

[11] Sveriges Television, televiziunea publică naţională din Suedia.

lucrurile stau exact invers când vine vorba despre care dintre ei este mai rațional.

Se întâlnesc întotdeauna o dată la două săptămâni pentru a juca jocuri video la Anton, în casa lui de lemn, mare şi albă, din Täby Kyrkby. *Soul Calibur*, mai precis. Jocul are mai multe versiuni moderne, dar Anton susține că *Soul Calibur II* din 2002, pe Nintendo GameCube, este cea mai bună versiune făcută vreodată. De aceea trebuie să stea pe podea când joacă, deoarece controllerele sunt conectate printr-un cablu de un metru la vechea consolă. Joacă acelaşi joc de peste zece ani. David a câştigat poate de câteva ori. Dacă rotunjeşte prin adaos.

— Mersi, oricum, c-ai putut să vii azi în loc de altă dată, spune Anton. Malva trebuia să vină azi şi să rămână toată săptămâna, dar... mda. N-a fost aşa. Maică-sa a avut o problemă şi ea încă nu-i suficient de mare să călătorească singură. Aşa că aveam cu adevărat nevoie de companie.

Malva este fiica lui Anton. Dar locuieşte în Halmstad cu mama ei. Totul a început când David şi Anton au mers la o întâlnire dublă acum... Doamne, probabil sunt peste opt ani de-atunci! Deodată, David se simte foarte bătrân. Dar îşi aminteşte întâlnirea ca şi cum ar fi fost ieri. Linda şi Belinda le chema, în mod incredibil, pe fete. David şi Belinda discutaseră politică şi începuseră să se certe, ceea ce, contrar tuturor comediilor romantice, nu a dus la pasiune. Nici măcar nu a dus la a doua întâlnire. Anton şi Linda, pe de altă parte, se îndrăgostiseră pe loc. Au urmat apoi trei ani de relație tumultuoasă care s-a încheiat cu divorțul şi mutarea Lindei în Halmstad. Deoarece acum locuiesc în oraşe diferite şi Malva este la şcoală, Anton nu îşi vede fiica atât de des pe cât ar dori. David ştie cât de mult înseamnă pentru Anton să o vadă. Şi ştie şi cât de devastat este Anton de fiecare dată când întâlnirea e anulată.

— Aveai nevoie de companie? Adică trebuia să pierzi la *Calibur* fără să te vadă cineva, comentează David, încercând să detensioneze atmosfera.

Reuşeşte în sfârşit să-şi lovească serios adversarul în joc. Drept răspuns, personajul feminin al lui Anton îl taie pe monstrul lui David în spatele genunchiului, făcându-l să cadă. Apoi Anton foloseşte rapid o combinație de butoane şi David nu poate decât să privească cum personajul lui Anton sare zece metri în aer şi aterizează astfel încât monstrul lui David dispare în pământ, cu iarbă zburând în toate direcțiile.

— KO! anunță jocul cu o voce autoritară.

— Ce s-a întâmplat cu a întoarce şi celălalt obraz? întreabă David, clătinând din cap.

— Am crezut că tocmai asta ai făcut, răspunde Anton râzând. Atâția ani şi încă nu ştii cum să te aperi.

Se întoarce şi îl priveşte direct pe David.

— Auzi, te-ai gândit să îți schimbi personajul? Joci cu acelaşi personaj de când te cunosc şi nu pare să fie în avantajul tău.

— Mersi, sunt mulțumit aşa cum sunt, răspunde David.

Brusc, nu mai este sigur dacă vorbesc despre personajele din joc sau despre altceva. Conversațiile cu Anton au adesea înțelesuri mult mai profunde. David bănuieşte că Anton foloseşte jocul video ca un instrument pentru a-i oferi lui David o terapie sufletească subtilă.

— Mulțumit, spui? întreabă Anton. E un cuvânt periculos.

Telefonul vibrează pe podea, lângă David. Pune jocul pe pauză şi răspunde. Oricum, personajul lui Anton pare deja pe cale să-l tragă în țeapă.

— Da, David sunt, spune el, cu ochii la personajul său.

— David Lund? întreabă în urechea lui o voce feminină necunoscută.

— Hmm, da?

— Nu mă cunoşti, spune vocea. Dar eu sunt Isobel Bruckner, o bună prietenă de-ale Paulinei Mentzer.

— Cine?

Dar în secunda în care pune întrebarea, recunoaşte numele. Paulina cea cu e-mailul criptic. Paulina care nu a răspuns la telefon.

— Paulina Mentzer, repetă Isobel. Ştii cine este, ai sunat-o de patru ori marţea trecută. Am încercat să te sun mai devreme. Vreau să ştiu cine eşti şi de unde o cunoşti pe Paulina?

— Ba nu. Nu o cunosc, adică.

Anton îl priveşte ridicând din sprâncene, dar David îi face semn cu mâna să se liniştească. David îi spune lui Isobel despre e-mailul Paulinei şi mărturiseşte că a încercat să o sune, dar nu ştie nimic altceva în afară de asta.

— Dar de patru ori? întreabă Isobel.

— Ce pot să zic? Eram curios. Şi plictisit. Dar de ce mă întrebi pe mine? Nu poţi pur şi simplu s-o întrebi pe ea?

La telefon se lasă liniştea pentru câteva secunde. Anton arată spre doza de bere şi David aprobă din cap. Singura lui şansă de a câştiga jocul este ca Anton să se îmbete. El abia dacă a băut ultima doză. Preotul se ridică de pe podea pentru a aduce alte două doze.

— Nu pot s-o întreb, răspunde Isobel. Pentru că a dispărut.

— Ce... ce vrei să spui?

— A dispărut. Fără urmă. Ultima dată am văzut-o duminica trecută. Acum patru zile. Nimeni nu ştie unde e.

David deschide gura fără să scoată niciun cuvânt. Aproape că nu îi vine să creadă, sună atât de ciudat. Ştie că se întâmplă ca oamenii să dispară. Ştie şi că nu e ceva atât de neobişnuit pe cât se crede şi că majoritatea revin repede.

Însă nu toţi.

Unii nu se întorc niciodată.

Isobel a avut câteva zile la dispoziție să-şi imagineze prin ce ar fi putut trece prietena ei. Trebuie să fie iadul pe pământ pentru ea acum. În urmă cu câțiva ani, Kreskin a fugit şi David a stat o noapte întreagă nedormit, cuprins de anxietate, până când câinele s-a întors. Şi a fost doar o singură noapte.

— Chiar vreau să te ajut, dar nu ştiu ce aş putea face, zice el.

— Tu eşti ultima persoană care a intrat în contact cu ea, spune Isobel. Şi când am aflat că nu ar trebui să te sun, am devenit şi mai curioasă. Eşti sigur că nu vă cunoaşteți? Nu trebuie să dezvălui niciun secret despre voi doi, dacă sunteți împreună sau ceva. Vreau doar să ştiu că e bine.

— Cum am spus, chiar mi-aş dori să pot ajuta, răspunde el. Dar nici măcar nu ştiu cine e. Până să primesc e-mailul, nici măcar nu auzisem de numele ei.

— OK, mersi. Totul sună extrem de ciudat, dar... mersi.

Isobel închide. Când David ridică privirea, Anton stă în prag cu o expresie întrebătoare.

— S-a întâmplat ceva?

David se gândeşte la ce a zis Isobel. *Când am aflat că nu ar trebui să te sun*. Ar fi trebuit s-o întrebe la ce s-a referit.

— Nu ştiu, îi spune lui Anton.

Se uită la ecran, la imaginea pe pauză a fetei care se pregăteşte să-l tragă în țeapă. Dintr-odată, nu mai are niciun chef să se joace pe consolă.

Chiar are liber. Dar când are cineva ca el cu adevărat liber? Descoperirea din Vårby a pus pe jar pe toată lumea, exact aşa cum se şi aştepta. Anchetatorii poliției s-au dus imediat să stea de vorbă cu tinerii de acolo. Au făcut tot posibilul să nu se afle detalii despre... cum ziceau că îl cheamă pe băiat? Se uită la hârtia de pe birou. Benjamin Anwar. Cunoscut şi ca Benji. Dar, evident, zvonul că a fost

torturat s-a răspândit ca focul. Unul dintre anchetatori a descris atmosfera de acolo ca fiind un fitil aprins. Raportul este pe masă, în fața lui. Poliția va trebui să își intensifice prezența în zonă pentru multe săptămâni de acum încolo. Dar ştie că nu au resurse pentru asta, deja sunt prea dispersați. Bandele se vor sfâşia una pe alta. În timp ce poliția va fi sub ochii presei. Situația nu va scăpa nimănui.

Oftează adânc. Nu are vreun interes specific în războaiele dintre bande, orizontul său e mai departe. Dar în unele zile se gândeşte că ar fi mai bine să-i lase pe infractori să se omoare între ei şi țara să se ducă de râpă. În alte zile se gândeşte că infractorii nici măcar nu au creierul complet dezvoltat. Până la vârsta de aproximativ 25 de ani, partea rațională a creierului nu este la fel de dezvoltată precum cea emoțională. Asta înseamnă că băieții de vârsta lui Benji şi adesea chiar mai tineri sunt în mare parte conduşi de emoții în acțiunile lor. Le lipseşte capacitatea de a gândi rațional. Nu au abilitatea cognitivă de a se gândi la consecințe. În acelaşi timp, încearcă să înțeleagă cine sunt ei înşişi, trec prin pubertate şi trebuie să-şi găsească propriul loc în societate. Sunt doar nişte copii. Nici măcar nu ar trebui să aibă voie să țină un băț ascuțit în mână.

Se uită la raportul anchetatorului. Fitil aprins. Şi un fitil aprins duce mai devreme sau mai târziu la o explozie. Exact de ce e nevoie pentru a produce o schimbare. Ceea ce s-a întâmplat probabil că îi va arunca pe Benji şi pe prietenii lui într-o spirală a violenței fără cale de întoarcere. Poate că nu ar fi trebuit să fie aşa. Dacă l-ar fi lăsat în pace, Benji s-ar fi putut număra printre cei care reuşesc, care au succes. Poate ar fi crescut şi ar fi devenit un politician care ar fi făcut o schimbare. Dar probabil că nu. Şi schimbarea trebuie făcută acum, nu mai târziu. Benji a fost un sacrificiu necesar, începutul unei escaladări care va avea efecte interesante. Însă mai e mult de muncă.

Ca şi cum nu ar fi fost destul, Urban Jacobsson, dintre toţi oamenii, l-a contactat. În decursul anilor, l-a văzut pe Urban ocazional, la câteva cine caritabile. Dar întotdeauna doar în mijlocul mulțimii. Cel mult s-au salutat cu o mişcare din cap. Nimeni de la petrecere nu ar fi ghicit că ei doi au un trecut comun. S-au scurs probabil peste 20 de ani de când nu şi-au vorbit. Au fost prea deştepți pentru asta. Nu are nevoie acum de un magnat furios şi speriat la masa lui.

Lângă raportul din Vårby se află un extras al listei de apeluri de pe telefonul Paulinei Mentzer. Numele care l-a determinat să-l sune pe Sandro este încercuit de patru ori.

David Lund.

Florence nu ar trebui să muncească. Este seara târziu. Ar trebui să fie în oraş şi să se distreze. Să-şi trăiască viața de femeie singură. Să se dezlănțuie. Îşi imaginează cum dansează pe melodii la modă la Golden Hits[12] şi simte o uşoară greață. Cine este idiotul care a decis că *acesta* este cel mai bun mod în care un om se poate distra? Ar prefera să-şi rupă piciorul decât să fie pe un ring de dans.

Dar barurile sunt şi mai groaznice. Acolo devii brusc proprietate publică. Nu are nimic împotriva faptului că bărbații se uită la ea. N-au decât să facă asta, dar mai devreme sau mai târziu încep să o atingă. Ca şi cum propunerea de a plăti pentru o băutură le-ar da dreptul să atingă pe cineva pe care nu-l cunosc. Ca şi cum faptul că ea a avut noroc la loteria genetică le-ar da dreptul să-şi ia anumite libertăți. S-a gândit de mai multe ori să învețe arte marțiale, pentru autoapărare în viața de zi cu zi.

Aşa că e mult mai bine să munceşti. Chiar dacă atât Anna, cât şi Jamela se plâng de lipsa vieții ei sociale. Ce să zică şi ele, amândouă au familii. Pur şi simplu trebuie să

---

[12] Club popular din Stockholm, cunoscut pentru serile de karaoke şi spectacolele de muzică live, cu tematici retro.

găsească pe cineva prin care să-şi trăiască dorinţele latente de a fi singure. Zeii ştiu că ar avea nevoie de asta. Soţii lor sunt chiar OK. Dacă îţi plac bărbaţii în pantaloni chino albi şi cămăşi roz. Pe de altă parte, Florence n-ar trebui să le judece, având în vedere că a fost căsătorită cu Grayson.

Jegosul!

Îşi toarnă un pahar generos cu vin roşu, ia laptopul sub braţ şi se aşază pe canapea în living. Pune laptopul pe cărţile care momentan ocupă masa, *The Encyclopedia of Aircraft of World War II* şi *Pilot's Handbook of Aeronautical Knowledge*. Vede semnele colorate care ies dintre pagini şi râde. Nepotul ei, Adam, are o mare pasiune pentru aviaţie şi, cum preferă să nu vorbească despre altceva, Florence şi-a cumpărat câteva cărţi, într-o încercare de a înţelege ce spune el. Dar trebuie să admită că o parte din interes i s-a transmis şi ei. Şi-a cumpărat manualul de pilotaj pentru ea însăşi. Însă, în acest moment, alte lucruri îi ocupă mintea.

Se gândeşte la ceea ce i-a spus Urban Jacobsson despre David Lund. Urban ar trebui să primească un fel de premiu pentru modul criptic în care se exprimă. Florence tot nu ştie încă mai mult decât că fiica lui a dispărut şi că David este suspect. Dar evident nu suficient de suspect încât să fie căutat de poliţie, care încă aşteaptă ca Paulina să se întoarcă singură acasă. Asta îi oferă lui Florence ocazia să se pregătească. Ar vrea doar să ştie pentru ce. În mod clar Urban se teme că, în timpul interogatoriului lui David, va ieşi la iveală ceva care ar putea să-l afecteze pe el însuşi sau pe Paulina. Un lucru despre care Urban crede că poate fi prevenit de Florence. Roteşte paharul cu vin şi priveşte lichidul roşu cum se mişcă. Ar fi fost mult mai uşor dacă Urban ar fi explicat despre ce este vorba.

Ia o gură de vin şi îşi deschide laptopul. Măcar poate verifica istoricul lui Urban Jacobsson, al Paulinei Mentzer şi al lui David Lund, pentru a vedea dacă descoperă ceva care

să-i lege. O căutare pe Google cu numele lui Urban îi oferă o mulțime de articole şi imagini. Nu este deloc timid față de mass-media, bunul Jacobsson. Începe cu imaginile. Majoritatea sunt făcute pentru interviurile din ziare, cea mai frecventă postură fiind „Urban stând în vechea fabrică a bunicului său cu un şurub aurit în mână”. Există şi imagini de la diverse gale antreprenoriale şi de afaceri. Dar nu găseşte imagini cu familia lui. Evident, pe ei a avut bunul-simț să-i țină departe de lumina reflectoarelor.

Sorbind din vin, începe să se uite prin câteva dintre reportajele mondene. Este prea târziu în noapte pentru a citi un interviu profund din *DN Lördag*[13]. Îl vede pe Urban pe covorul roşu, pe Urban discutând cu un pahar de şampanie în mână... Se încruntă şi se apropie de laptop. Într-una dintre imagini, Urban râde împreună cu un bărbat brunet şi lat în umeri. Bărbatul îi este cunoscut. Florence ştie că l-a mai văzut. Ştie cine este. *Ar trebui* să ştie cine este. Numele îi stă pe limbă. Dar contextul nu este potrivit. Doar dacă ar putea să... Gândurile îi sunt întrerupte de bipul de la încuietoarea uşii apartamentului. Cineva introduce codul pentru a intra.

Se ridică de pe canapea în clipa în care uşa se deschide şi Grayson păşeşte înăuntru. Vizibil beat, este însoțit nu de una sau două, ci de *trei* fete care par să aibă cu cel puțin 20 de ani mai puțin decât el. Iar Grayson are 40.

— Ce... ce faci aici? întreabă el când o vede.

Pare să aibă probleme în a rosti consoanele. Şi ea se gândise un moment să iasă şi să se distreze, deşi respinsese imediat ideea, însă Grayson pare să fi apăsat pe accelerație.

— Muncesc, răspunde ea. În fond, locuiesc aici. E mijlocul săptămânii. Şi e măcar legal?

---

[13] Suplimentul de sâmbătă al ziarului suedez *Dagens Nyheter*, care include articole de actualitate, cultură, interviuri şi reportaje speciale.

— Am crezut... am crezut că nu eşti acasă. Şi eu locuiesc aici.

Grayson îşi îndreaptă umerii, încercând să pară autoritar. Fetele din spatele lui chicotesc şi o privesc ca şi cum ar fi ceva ce pisica a târât înăuntru. Îşi imaginează ce le-a povestit Grayson despre vrăjitoarea cu care a fost căsătorit.

— Nu locuieşti aici decât peste trei zile, ripostează ea. Du-ți centrul de tineret în altă parte.

Îşi aude tonul şi îşi dă seama că sună exact cum nu ar vrea să sune. Dar nu se poate abține.

— Pustnica dracului, mormăie Grayson. Haideți, fetelor, mergem la Grand Hotel. Aici oricum duhneşte numai a pizdă bătrână. Şi mersi de prezervativ, apropo. Al dracului de matur din partea ta.

Iese cu fetele chicotind şi Florence trânteşte uşa după ei. Strânge pumnii cu putere pentru a-i opri din tremurat. Refuză să fie umilită în propria casă. Dar Grayson reuşeşte întotdeauna s-o calce pe cei mai sensibili nervi. Cuvintele lui o străpung ca nişte cuțite. Lacrimile sunt foarte, foarte aproape. Dar nu o să cedeze. Nu-i va da această satisfacție.

Se aşază din nou la laptop. Vede iar poza cu Urban şi bărbatul lat în umeri. O imagine începe să i se contureze în minte. Dar refuză să se clarifice. Ar trebui să afle cine este bărbatul de lângă Urban. Ar putea fi important. Dar nu are forță să continue acum. Gândurile îi sunt prea împrăştiate după vizita lui Grayson. Mâinile îi tremură uşor când se întinde după pahar. Ia o gură mare de vin roşu. Grayson a stat acolo doar două minute, dar a reuşit să-i distrugă seara. Ştie exact pe ce butoane să apese pentru a o face să se simtă bună de nimic. Urăşte că nu poate trece peste asta, că reacționează chiar dacă nu ar trebui.

Florence închide pagina despre Urban Jacobsson şi caută firma producătoare a încuietorii electronice de la uşă. Trebuie să existe o modalitate de a dezactiva codul lui

Grayson. Găseşte setările chiar când lacrimile încep să-i curgă.

ATUNCI

Unul dintre prietenii mamei s-a mutat la noi. Dar nu locuieşte în casa cea mare, unde locuim noi, ci într-o casă mai mică, în grădină. El şi mama sunt împreună mereu. Nu că ar conta. Nu petrece mai puțin timp cu mine decât înainte. Şi mă descurc bine de unul singur.

Am găsit o cutie cu cărți în pod. Mama spune că sunt vechile ei cărți, dar că pot să le împrumut dacă am grijă de ele. Am primit şi un ceas fosforescent de la prietenul mamei. Arată ca planeta Pământ şi l-am pus pe perete, deasupra patului meu. De obicei, urmăresc minutarul pentru a cronometra diferite lucruri. De exemplu, cât timp îmi ia să citesc o carte. Sau cât timp trece între dățile în care vrea mama să discute cu mine. Să citesc o carte durează mai puțin.

În cărți citesc despre alți copii, despre cum mamele şi tații lor merg în aventuri cu ei. Dar ştiu că e doar o invenție. De exemplu, ştiu că mamele şi tații sunt prea ocupați pentru a face astfel de lucruri. Ştiu şi că piraților din *Insula comorii* nu sunt reali. Dar sunt alte lucruri în cărți care sunt adevărate. În *Insula comorii*, piratul Long John Silver, care este adult, se preface că este cel mai bun prieten al lui Jim, care este un copil. Spune că va avea grijă de Jim şi îl va proteja. Dar, de fapt, Silver vrea doar ceva ce Jim are. Nu este deloc prietenul lui Jim.

Ştiu şi că nu există şcoli de vrăjitorie pentru copii, cum scrie în unele cărți. Dar ştiu că există şcoli normale, unde sunt alți copii. Sute de copii. Astfel de şcoli apar în foarte multe cărți. Nu ştiam despre ele înainte, pentru că nu merg

la vreuna. Mama face şcoală cu mine acasă în schimb. Spune că îmi e mai bine aşa. Dar o parte din mine nu poate să nu se întrebe. Nu eu în întregime, desigur, dar o parte suficient de mare încât să nu o pot ignora. Se întreabă cât din ceea ce spune mama este adevărat şi cât poate fi inventat la fel ca în cărți. Acea parte curioasă a mea iese din casă noaptea, când mama crede că dorm, şi se aventurează din ce în ce mai departe pe drumul pietruit care porneşte de lângă casă. Uneori ajung chiar până la poartă. În unele nopți, când trec pe lângă căsuța în care locuieşte prietenul mamei, se vede lumină la fereastră. Dar mă pricep să mă ascund în umbră.

VINERI

Pentru că e vineri, David nu intenționează să renunțe la halatul său de dimineață înainte de prânz. Prima şedință digitală cu echipa o să aibă loc abia după-amiază. Anton părea complet neafectat de berea băută aseară, dar David are o durere puternică de cap, deşi s-a abținut să bea. Probabil că durerea de cap are legătură şi cu faptul că nu şi-a luat pastilele toată săptămâna. Johan îl avertizase despre efectele secundare ale întreruperii bruşte a tratamentului. Dar berea măcar l-a ajutat să doarmă buştean pentru prima dată după multă vreme şi mai ales fără vise. Ar trebui să se simtă mai odihnit decât se simte în realitate.

Stă la masa din bucătărie cu laptopul, examinând liniile de cod, în timp ce suflă în cafeaua proaspăt preparată şi simte cum o persoană invizibilă îl loveşte ritmic peste ceafă cu un ciocan de dimensiuni medii.

Ceva nu e în regulă cu codul la care se uită. Sistemul de plăți la care a lucrat ar fi trebuit implementat miercuri, dar încă se dovedeşte prea instabil. Problema este că nu David a

scris codul, iar corectarea codului altcuiva reprezintă una dintre activităţile care consumă cel mai mult timp. În primul rând, trebuie să înţeleagă cum gândeşte persoana respectivă.

Pentru un neştiutor, poate părea ciudat să susţii că înveţi să cunoşti pe cineva studiindu-i codul. Toate codurile ar trebui să fie scrise la fel pentru a funcţiona. Dar nu se întâmplă chiar aşa. Deşi e adevărat că orice cod trebuie să urmeze aceleaşi reguli, fiecare programator are un mod unic de a le aplica. Un mod care este evident pentru programator, dar deseori de neînţeles pentru toţi ceilalţi. David presupune că modul de a programa poate fi considerat o parte a comportamentului unei persoane. Şi trebuie să cunoască acel comportament, să înţeleagă cine *este* acea persoană, înainte de a vedea ce greşeală a făcut.

Johan i-a spus că îşi vede munca de psiholog la fel. Johan trebuie să înveţe codul oamenilor, comportamentul lor, înainte de a-i putea ajuta. David râde. Având în vedere cât de mult timp au petrecut împreună, David trebuie să aibă unul dintre cele mai pline de erori software-uri cu care Johan a lucrat vreodată. Probabil că nici măcar nu au ajuns la testarea în varianta beta a lui David, după toţi aceşti ani.

Şi nici nu vor ajunge. Cancerul lui Johan este un cod corupt. Este ADN-ul care a primit un virus troian şi care foloseşte funcţia de autoreplicare a celulelor pentru a se răspândi prin întregul sistem. Până când unitatea centrală de procesare este dezactivată.

David trebuie să găsească eroarea codului din faţa lui.

Măcar atât poate face.

Cineva sună la uşă şi Kreskin începe să latre. David este brusc smuls din gândurile sale şi îşi strânge mai bine halatul în jurul corpului. Nu primeşte niciodată vizite neaşteptate. Niciodată. În afară de Anton, Sakura şi de Florence, aproape nimeni nici nu ştie măcar unde locuieşte.

Cu alte cuvinte, nu ar trebui să fie cineva care îl caută personal. Probabil că este un copil care vrea să vândă ceva pentru a strânge bani pentru fondul clasei sau un lucru de genul acesta. Obişnuieşte să cumpere de la ei. Nu-i greu să-ţi imaginezi anxietatea de a suna la uşa unor străini pentru a încerca să vinzi periuţe de dinţi de bambus. Sau salamuri. Străini care, pe deasupra, probabil că nici nu sunt întotdeauna foarte prietenoşi. Cine ştie, poate că şi el a făcut exact aceleaşi lucru când era mic? Suna la uşi străine în speranţa de a vinde ceva ce nimeni nu voia cu adevărat. De aceea are grijă să cumpere orice oferă. Şi speră că cineva a fost la fel de amabil cu el când era copil. Încă are două pachete nedeschise de la vânzările de reviste de Crăciun de anul trecut.

Când se ridică, ciocanul din ceafă loveşte cu mai multă vigoare. Aruncă o privire pe fereastra bucătăriei să vadă dacă poate deschide uşa în halat fără să fie reclamat pentru comportament indecent. Pe trepte sunt două persoane necunoscute. Le vede dintr-un unghi prost, dar par să poarte haine similare. Probabil Martorii lui Iehova. Iar el e mahmur şi pe jumătate dezbrăcat. Ei bine, îi poate ameninţa oricând cu o imagine nud. Poate că prietenul său crede în Iisus, dar nici măcar Anton nu ar suna la uşă atât de devreme pentru a vorbi despre asta.

— Bună? spune David când deschide uşa.

Speră că tonul întrebător s-a auzit clar. *Ce căutaţi aici şi cât timp intenţionaţi să staţi? Am lucruri mai bune de făcut.*

— Bună ziua, suntem de la poliţie, zice femeia zâmbind.

David se blochează complet când ea îi arată legitimaţia de poliţist.

— El este Hakim, eu sunt Edith, continuă femeia. Vrem să vă punem câteva întrebări.

Poliţia. David se simte brusc complet dezbrăcat. Şi ea de ce zâmbeşte aşa? Cordonul halatului începe să alunece şi

David îl apucă disperat înainte ca halatul să se desfacă. Un fior rece i se strecoară pe şira spinării. Se simte imediat vinovat, deşi ştie că nu a făcut nimic. Sau a făcut? Altfel de ce ar fi ei aici? Scutură din cap pentru a alunga acest gând şi încearcă să-şi strângă halatul şi mai bine. Ceea ce probabil pare foarte suspect. Să dea dracu'! Trebuie să înceteze să-şi bazeze întreaga educație despre poliție pe ceea ce a văzut în serialele TV.

— Întrebări despre ce? Nu ar fi trebuit să fiu sunat mai întâi?

— Ba da, în mod normal aşa procedăm, răspunde polițista. Dar a fost ceva prea urgent, chiar şi pentru noi.

Kreskin apare printre picioarele lui David şi se freacă fericit de polițistul Hakim, care se apleacă şi îl mângâie. Kreskin se trânteşte pe spate pentru ca Hakim să-l scarpine pe burtă. Câinele gâfâie fericit. Trădătorul.

— Intrați, îi pofteşte David, deschizând uşa. O să mă îmbrac rapid. Aşezați-vă în bucătărie între timp, este cafea, dacă doriți. Nu că aş şti cu ce v-aş putea ajuta, dar...

— Nu înțelegeți, spune Hakim îndreptându-se de spate. Pentru ca avocatul dumneavoastră să fie prezent, trebuie să avem această discuție la secția de poliție. Suntem aici doar pentru a vă întreba dacă doriți să mergeți cu noi sau dacă veniți singur.

David clipeşte repede de câteva ori, încercând să proceseze cele spuse de Hakim. Înțelege cu greu jumătate. Şi nu doar din cauza ciocanului.

— Avocatul meu? întreabă el. Nu am niciun avocat.

Polițiştii schimbă o privire confuză între ei.

— Ea nu a zis asta.

Isobel se întoarce deja acasă de la biroul pe care l-a închiriat în Södermalm, deşi abia este aproape de prânz. Dar în ultimele zile i-a fost imposibil să se concentreze la muncă. Neliniştea de miercuri, din apartamentul gol al

Paulinei, o urmăreşte ca o fantomă. La amintirea imaginii telefonului Paulinei pe podea încă i se usucă gura. De două zile umblă cu senzaţia că ceva ameninţător se află în spatele ei, fără ca ea să-l vadă. Aşa că nu este surprinzător faptul că nu se poate gândi la nimic altceva. Iar conversaţia cu tatăl Paulinei chiar nu a liniştit-o. Nu ştie ce ar putea face mai mult. Niciunul dintre prietenii lor comuni nu a văzut-o pe Paulina şi nici nu a primit vreun semn de la ea. Dacă ar fi fost invers, dacă ea ar fi dispărut, ştie că Paulina ar fi întors lumea întreagă cu fundul în sus ca să o găsească. Isobel ar putea măcar să-l mai sune pe acel David încă o dată, când ajunge acasă.

Coboară la metrou pentru a merge acasă, în Kungsholmen şi îşi ascunde un căscat cu mâna. Telefonul scoate un bip: a primit un mesaj de la Tobias. O întreabă dacă vine la el diseară. E pe punctul de a răspunde că vine imediat, chiar are nevoie de el acum, dar se abţine. Tobias este, desigur, la muncă. Isobel nu ştie dacă este bine sau rău că el încă lucrează la firma de maşini acum când ea şi-a deschis propria afacere. Tobias are o viaţă organizată în jurul unui program de lucru fix, în timp ce ea are munca mereu cu ea, indiferent unde se află – sau ce zi este.

După ultimul proiect, îi promisese că va dispune de mai mult timp pentru relaţia lor. Dar mica editură cu care colaborează s-a dovedit a fi cel mai solicitant proiect de până acum. Începe să realizeze că probabil l-a minţit pe dragul de Tobias. Nu va avea niciodată mai mult timp. Întrebarea este doar ce vrea să prioritizeze.

Tobias este exact opusul ei. Isobel îşi imaginează două coloane, câte una pentru fiecare dintre ei. Ea locuieşte în centrul oraşului. El locuieşte într-o vilă în Gnesta, în mijlocul pădurii. O vilă pe care, de altfel, a construit-o singur. Isobel nu are nici cea mai vagă idee despre cum se face aşa ceva. Are dificultăţi chiar şi la asamblarea unui

LEGO cu nepotul ei. În schimb, Isobel cunoaşte toate microberăriile din oraş, de fapt, câteva dintre ele sunt ale prietenilor ei. În timp ce Tobias preferă Norrlands Guld[14], ea vrea să meargă la Debaser[15] şi să asculte trupe indie japoneze. El ascultă rar altceva decât Steely Dan.

Urcă în metrou şi se prăbuşeşte epuizată pe un scaun. Pare să fie o pată uscată pe husă, dar este prea obosită ca să-i pese. Tobias nu va sta la nesfârşit după ea. Ştie asta. Trebuie să existe o modalitate să lucrezi 80 de ore pe zi şi totuşi să ai o relație stabilă. O va întreba pe Lizen cum a reuşit. Lizen, care a înființat o agenție media de succes în Malmö la 25 de ani, iar patru ani mai târziu, când clienții continuau să vină, a reuşit totuşi să se căsătorească şi să aibă copii. Evident, există un truc secret.

Isobel coboară la stația S:t Eriksplan şi merge pe Fleminggatan, unde are apartamentul de două camere. Dacă ar ceda puțin? Dacă îşi permite, poate simți că ceea ce odată era interes autentic s-a transformat mai mult într-o prefăcătorie. O teamă de a nu fi la curent. Poate că, la urma urmei, n-ar fi atât de rău să se mute împreună în vila din Gnesta. În pădure. Ar lucra de la distanță. Când ajunge acasă, îl va suna şi îi va spune că vine la el, chiar când se întoarce de la muncă.

Isobel intră în bloc şi observă că administratorul încă nu a schimbat becul ars din casa scării. În semiîntuneric, urcă până la etajul trei.

Tobias.

Adevărul pur este că îl iubeşte. Îi iubeşte ochii albaştri, barba blondă, burtica drăguță. Iubeşte faptul că îi place

---

[14] Brand suedez popular de bere.

[15] Club cunoscut de muzică live din Stockholm, unde au loc concerte şi evenimente culturale.

Steely Dan. Nu vrea nimic altceva decât să fie cu el. Cu cât se gândeşte mai mult la asta, cu atât simte că este timpul. Este adultă acum. Şi dacă îi va lipsi faptul că nu e la curent cu noutăţile, poate să-şi deschidă propria microberărie. Ar avea cu siguranţă loc pentru asta în pădure.

— Gnesta, *here I come*, spune ea zâmbind în sinea sa în timp ce intră pe uşa apartamentului.

Un bărbat înalt şi blond este la ea în hol.

Isobel se opreşte brusc.

— Ce faci..., începe ea, dar este întreruptă de o mişcare, când o altă persoană se strecoară în spatele ei.

Se întoarce rapid. Bărbatul din spatele ei are o figură neclară, dar încruntată şi este mult mai scund decât primul. Blochează calea de ieşire.

Bărbatul înalt îşi drege vocea.

Abia atunci Isobel vede pistolul.

Când David intră în secţia de poliţie, nu-i vine să-şi creadă ochilor. Florence este acolo şi îl aşteaptă. Ultima dată când a văzut-o, era acoperită doar cu un cearşaf. Acum arată sută la sută business, într-un costum negru cu umeri accentuaţi.

— Florence? întreabă el, simţindu-se complet confuz. Ce faci aici? Poliţia a spus că am un avocat, dar nu înţeleg cine...

— Bună ziua, David! îl întrerupe ea şi îi întinde mâna într-un gest formal. David Lund, nu-i aşa? Am venit cât de repede am putut.

Tonul ei este profesional şi rece.

— Bineînţeles că eu sunt, răspunde el, realizând că începe să vorbească fără sens, dar nu se poate abţine. De ce eşti...

Ea îl întrerupe din nou, de data aceasta cu o privire sugestivă. Iar el înţelege. Avocata lui trebuie să fie Florence. Nu că ar şti de ce are nevoie de una. Şi Florence, dintr-un

oarecare motiv, nu-i poate spune. El dă din cap către ea şi îi strânge mâna. Ca şi cum ar fi prima dată când se întâlnesc.

După câteva minute de aşteptare, David şi Florence sunt conduşi într-o cameră mică. Aproape cât un dressing. Un birou este aşezat cu una dintre laturile scurte lipită de perete. Există şi o uşă în spatele biroului. Un bărbat intră pe acea uşă, le face semn dând din cap şi se aşază la birou, în timp ce se uită la nişte hârtii. David observă cum Florence se încordează, dar se adună repede. Bărbatul are părul închis la culoare şi des şi poartă o cămaşă albastră, cu mânecile suflecate. Un moment, David crede că îl recunoaşte pe bărbat, dar probabil situaţia în sine îi aminteşte de ceva dintr-un film. Îl trece un fior rece. Este o reacţie spontană. Nu-şi explică de ce. Dar bărbatul acesta are ceva care îi dă o senzaţie neplăcută.

Este evident că bărbatul aflat de partea cealaltă a biroului vrea să fie perceput ca un om din popor. Unul de-ai lor. Să nu fie văzut ca un poliţist. Totuşi, faptul că încă nu i-a salutat este o marcă evidentă a statutului. Sunt la discreţia lui. Ciocanul din ceafă loveşte cu forţe noi.

— David Lund, spune bărbatul, de parcă abia acum observă că David este în cameră. Mulţumesc că ai venit. Eu sunt Klaus Nordström. Voi trece direct la subiect. Cât de bine o cunoşti pe Paulina Mentzer?

David reacţionează când aude numele Paulinei, iar lui Klaus nu-i scapă. Însă Florence apucă să răspundă prima.

— Vrem, bineînţeles, să vă ajutăm în orice fel putem. Dar înainte de a răspunde la orice întrebare, clientul meu trebuie să ştie de ce se află aici.

Klaus se lasă pe spate în scaun şi îşi încrucişează braţele la piept. Este foarte cald în cămăruţă. David nu ştie dacă intenţionat sau nu. Poate că doar este paranoic. Sau mai mahmur decât credea.

— O întrebare rezonabilă, spune Klaus. De fapt, nici noi nu ştim exact ce s-a întâmplat. Acum doar strângem informații.

— Internetul serveşte fix la strângerea de informații, ripostează Florence. Clientul meu nu cunoaşte pe nimeni cu numele Mentzer.

— Dar pe tatăl Paulinei? întreabă Klaus, întorcându-se spre David. Îl cheamă Urban Jacobsson. Presupun că ştii cine este.

Klaus face o pauză pentru a-i observa reacția. David se uită la Florence, care îi face semn din cap.

— Vă referiți la cel cu şuruburile? zice David. Clar că ştiu cine este. Dar nu am nicio legătură cu el, doar am citit despre el în ziare şi l-am văzut la televizor de-a lungul anilor. Ca toată lumea.

Ce mama dracului? Urban Jacobsson este tatăl Paulinei. Şi dacă e-mailul Paulinei era pe bune, atunci Urban este prieten cu Ellen. David nu ştia că Ellen are cunoştințe atât de influente. Oricare ar fi fost relația dintre Urban şi mama sa, trebuie să fi fost foarte veche. Dintr-o altă viață. Altfel ar fi auzit despre asta.

— Deci nu ai vorbit niciodată cu Urban? întreabă Klaus, aplecându-se în față.

— Nu cred că avem aceleaşi anturaje, răspunde David şi încearcă să zâmbească.

Ceva nedefinit îl determină pe David să decidă să nu menționeze e-mailul. Încă nu ştie de ce a apărut Florence la secția de poliție, dar nu ar fi făcut-o fără motiv. Ştie ea ceva. Şi Florence a spus foarte clar că el nu o cunoaşte pe Paulina. Aşa că urmează scenariul ei. Până la urmă, ea este avocatul. El tot nu ştie ce caută acolo. Klaus îl priveşte lung. Apoi dă din cap.

— Paulina a dispărut de câteva zile, explică el. Nu ştim exact în ce zi, dar ştim că ai sunat-o de patru ori marțea

trecută. Este puțin ciudat, în condițiile în care nu o cunoşti, nu? Aşa că, dacă putem înceta cu jocurile, am nevoie să ştiu de ce ai căutat-o. Vrei să schimbi ceva din ceea ce ai declarat până acum?

— Am nevoie de un minut cu clientul meu, spune Florence fără să schițeze niciun gest.

Klaus dă din cap din nou şi se ridică. Îşi aranjează îndelung şi meticulos notițele înainte de a ieşi din încăpere.

— Despre ce e vorba? întreabă David imediat ce Klaus pleacă. Şi ce faci tu aici? Nu înțeleg nimic.

— Nu ştiu mai multe decât tine, răspunde Florence încet.

Apoi aruncă o privire către uşă.

— Sunt o idioată, continuă ea, făcând o grimasă. Ar fi trebuit să-l recunosc pe Klaus din poza cu Urban imediat. Javra de Grayson!

— Cine? Grayson?

Ea scutură din cap şi se întoarce spre David.

— Trebuie să ştiu un lucru. Chiar acum. Şi nu mă minți, nu avem timp de asta. Ai vreo legătură cu dispariția Paulinei, în orice fel?

David clatină din cap şi simte cum transpirația îi apare pe frunte. Ciocanul din ceafă loveşte şi mai puternic.

— Atunci de ce ai sunat-o?

— Am primit un e-mail de la ea în noaptea de luni. Ştii, când tu...

O săgeată rece aruncată de ochii lui Florence îi semnalează că e mai bine să nu spună ce intenționează.

— Mi-a scris că vrea să stea de vorbă cu mine, continuă el. Nici nu auzisem numele ei până atunci, jur. Dar nu mi-a răspuns când am sunat-o.

— Şi nu ştii despre ce voia să-ți vorbească? Nu ți-a spus nimic?

— Mi-a scris doar că e ceva despre tatăl ei şi mama mea. Dar nimic mai mult, jur.

Florence îl priveşte cu ochii mijiți, de parcă încearcă să decidă dacă el spune adevărul sau nu. Lui îi trece prin minte ideea că de fapt nu se cunosc deloc. Probabil că în acest moment regretă că i-a dat numărul ei de telefon.

Klaus se întoarce în cameră.

— Ți-ai amintit ce voiai să discuți cu Paulina Mentzer? îl întreabă pe David şi se aşază.

Florence se ridică. Dă scurt din cap spre David, iar el face la fel.

— Aceasta este informația pe care o avem, spune ea. Clientul meu nu o cunoaşte pe Paulina Mentzer şi nu ştim unde se află. Este adevărat că David a sunat-o, dar nu ştia că persoana pe care o sună e fiica lui Urban Jacobsson. Nu au vorbit niciodată. Ne pare rău, dar asta este tot.

Îi întinde cartea ei de vizită. Este de un negru mat, cu text argintiu în relief.

— Sunteți, desigur, bineveniți să ne contactați din nou dacă aveți alte întrebări, adaugă ea şi zâmbeşte.

— Stați jos, spune Klaus calm, ridicându-se şi el.

Se apleacă spre ei, cu articulațiile degetelor sprijinite de birou. Privirea îi este întunecată. Bărbatul dinainte, omul din popor, a dispărut. David înțelege că acesta este adevăratul Klaus. Îi priveşte plin de dispreț. Pare gata să-i rețină cu forța dacă este necesar. David dă să se aşeze, dar Florence îl prinde de braț şi îl ține în picioare.

— Astfel de atitudini poate că funcționează cu clienții tăi de afaceri, continuă Klaus încet.

David trebuie să facă un efort pentru a-l auzi.

— Dar eu sunt cel care spune când am terminat aici. Înțeles?

David lasă ochii în pământ. Nu-i de bine. Dar Florence îl priveşte pe Klaus fără să clipească.

— Iar eu spun că el, clientul meu, nu ştie nimic, ripostează ea. Dar, după cum am menționat, dacă aveți alte

întrebări, ne puteți suna. Totuşi, o persoană a dispărut. Înțelegem gravitatea situației. Dacă putem ajuta în vreun fel la găsirea ei, suntem, desigur, la dispoziția dumneavoastră. Nu văd ce altceva am putea face pentru moment.

Klaus o priveşte pe Florence printre gene. Se lasă liniştea câteva secunde. Apoi pare că se hotărăşte şi dă din cap.

— OK. E în regulă. Puteți pleca. Dar, dacă aş fi în locul tău, nu m-aş îndepărta prea mult de oraş, David.

David aprobă din cap şi mormăie ceva ce nici el nu înțelege prea bine. Apoi Florence deschide uşa şi, în sfârşit, pot părăsi camera călduroasă, cât un dressing. David şi Florence aşteaptă să ajungă în afara secției de poliție ca să vorbească. Când ies, David se înfioară fără să vrea. Deşi soarele străluceşte, este prea târziu în an pentru a-i simți căldura, iar frigul îi pişcă obrajii lui David. Se întoarce spre Florence în timp ce se îndepărtează amândoi de clădire.

— De ce nu ai menționat e-mailul? o întreabă.

— Trebuia să câştigăm timp, răspunde ea. Ieri-seară am găsit o poză cu Urban Jacobsson împreună cu Klaus.

Florence face o pauză şi se răsuceşte către el.

— Deci ăsta e Klaus Nordström. Şeful poliției. Nu ți se pare ciudat că însuşi şeful poliției se ocupă cu interogarea ta? Oricine altcineva ar fi putut s-o facă. Sau că te întreabă despre tatăl Paulinei, când de fapt Paulina este cea dispărută?

Tace o clipă, de parcă ar aştepta ca el să răspundă. Însă David nu are idee ce să spună.

— Urban şi Klaus se cunosc, reîncepe ea să vorbească, puțin mai încet decât înainte, continuând să meargă. În acelaşi timp, Urban m-a rugat să fiu aici, pentru a te apăra. E ceva putred în toată povestea asta.

— Să mă aperi? De ce anume?

— Gândeşte-te. Dacă Urban şi Klaus se cunosc, nu ar fi logic ca Urban să vrea ca prietenul său să facă totul pentru

a-i găsi fiica? Ar trebui să fie în interesul lui Urban ca Nordström să afle tot ce are nevoie pentru a o căuta pe Paulina. Dar Urban mă angajează pe mine pentru a mă asigura că nu vei dezvălui ce ar fi putut să-ți spună Paulina.

— Dar ea nu mi-a spus nimic.

— Urban nu ştie asta. Şi Klaus, evident, dorea foarte mult să afle despre ce ați fi putut discuta voi doi. Încep să mă întreb dacă ceea ce ştie Paulina are legătură cu Klaus. Sau cu conexiunea lui cu Urban. Şi dacă asta este cauza dispariției sale.

— Dar în e-mail a scris că era vorba despre Urban şi mama mea. Nimic despre vreun şef de poliție.

Florence stă între el şi soare, iar lumina îi face părul blond să strălucească precum o aură. David înțelege că ridul adânc de pe fruntea ei indică seriozitate.

— Fix la asta mă refer, spune ea. E ceva mai mult la mijloc.

— Te rog să nu te mişti, îi spune Sandro lui Isobel făcând semn din cap spre pistol. Un glonț tras de ăsta nu te omoară. Dar sunt sigur că doare foarte tare.

Ea îngheață imediat, de parcă ar fi devenit o imagine statică. Sandro ar băga mâna în foc că a încetat să respire. Doar ochii i se îndreaptă când spre pistol, când spre el. Teama care i se citeşte pe față este evidentă. Dar Isobel Bruckner nu pare să fie genul care cedează şi plânge. Fiecare reacționează diferit când este amenințat cu moartea. Isobel pare să fie una dintre persoanele mai pragmatice, ceea ce poate crea probleme. Trebuie să se mişte. Departe de hol. Uşa de la intrare, din spatele lui Isobel, este probabil mult prea tentantă. Va încerca să fugă în următorul minut dacă rămân acolo. Chiar dacă Esben îi stă în cale. Şi atunci Sandro ar fi nevoit să o împuşte. Adică ultimul lucru pe care îl doreşte. Au atât de multe de discutat!

— Vrem să vorbim cu tine despre David Lund, spune el.

Ea deschide gura să răspundă, însă el o întrerupe cu un gest.

— Ştim că l-ai sunat. Ce ți-a zis? Ce legătură are cu Paulina Mentzer? Trebuie să aflăm totul.

Îi face semn din cap. Are voie să vorbească acum.

— Nu au discutat despre nimic, din câte ştiu, răspunde Isobel. Ştiți unde este ea? Nu reuşesc s-o găsesc.

Vorbeşte rapid, mult prea rapid. Ca şi cum astfel situația s-ar rezolva mai repede.

— Noi ne gândeam că probabil tu ştii unde este, zice Sandro.

— Paulina i-a trimis un e-mail acelui David pentru a lua legătura cu el. Dar nu am nici cea mai mică idee de ce. Nu a pomenit niciodată de vreun David Lund înainte. Nu cred că îl cunoaşte. Dar nu au reuşit să ia legătura şi acum Paulina a dispărut. Despre ce este vorba? Ce am eu de-a face cu asta?

— Sandro? intervine Esben.

Sandro remarcă mulțumit alegerea numelui. Conversația îşi atinsese scopul. Îi face semn din cap lui Esben, care aduce geanta şi o aşază lângă Sandro. Apoi Esben scoate o cutie de chibrituri din buzunar. După o privire iritată din partea lui Sandro, o bagă înapoi.

— Deci Paulina n-a vorbit cu David, îi zice Sandro lui Isobel. Ea ce ți-a spus, atunci? Cât de multe ştii?

Isobel începe să plângă.

Aşadar, până la urmă, e genul care plânge. Majoritatea sunt, până la urmă. Diferă doar momentul în care încep să plângă. Nu îi place partea asta. Niciodată nu s-a simțit în largul lui când i-a întristat pe oameni. Dar uneori este necesar.

— Ce să ştiu? întreabă ea suspinând. Habar n-am despre ce e vorba. Te rog, trebuie să mă crezi. Nu am nicio legătură cu asta. Nici măcar nu ştiu unde e Paulina! Promit să nu

spun nimic nimănui, doar plecați de aici fără să-mi faceți rău.

Sandro dă din cap. Lucrurile stau aşa cum bănuise. Dar nu este plătit pentru a bănui.

— Te cred, spune el. Trebuie doar să mă asigur. Te rog, mergi acolo.

Arată cu mâna liberă spre bucătărie. Înainte ca Isobel să ajungă acasă, Esben verificase dacă masa din bucătărie e suficient de solidă pentru ca o persoană adultă să se întindă pe ea. Chiar dacă acea persoană ar avea spasme puternice.

Sandro se pregăteşte. Dacă ar exista un moment potrivit în care ea să încerce să fugă, acesta este. Privirea lui Isobel se mută de la bucătărie la el. Sandro vede cum i se aprinde în minte gândul de a fugi. Apoi realizează ce se întâmplă şi privirea i se stinge. Isobel lasă umerii în jos şi suspină. Apoi se duce încet spre bucătărie în timp ce Sandro scoate banda adezivă argintie.

SÂMBĂTĂ

Vântul s-a înteţit peste noapte, şuierând în jurul acoperişului. David nu şi-a luat pastilele nici aseară. Dar de data asta nu a mai avut greţuri şi dureri de cap. Iar durerile din corp ar putea fi la fel de bine febră musculară de la sală. De ani întregi are grijă să facă aşa cum îi spune Johan în ceea ce priveşte medicamentele, dar a simţit ceva diferit în ultima săptămână. Ca şi cum somnul indus i-ar ascunde unele lucruri. Vrea să ştie ce anume, chiar dacă după aceea o să fie extrem de obosit în timpul zilei.

Vechiul vis s-a întors în noaptea asta. Conţinutul lui a fost întotdeauna acelaşi în decursul anilor în care l-a avut, aşa cum i l-a descris lui Johan. Aleargă pe câmp. Uneori singur, alteori cu cineva. Este noapte. Şi sunt urmăriţi. Ceva

sau cineva îl ajunge din urmă şi apoi se trezeşte. Visul a fost mereu aşa.

Până noaptea trecută.

Pentru prima oară, a fost altfel. A fost... *mai mult*. Încearcă să-şi amintească ce a fost nou înainte ca senzaţia să-l părăsească. A fost din nou una dintre acele dăţi când nu alerga singur. Erau doi care fugeau. Pentru că asta făceau. Fugeau. Nu are nicio îndoială. Umbra fricii pe care a simţit-o în vis încă este cu el. Un sentiment nou. Un sentiment îngrijorător. Ca de obicei, nu a văzut cu cine fugea, doar a simţit o prezenţă lângă el. Şi, deşi celălalt se afla acolo, parcă ar fi fost doar el.

O voce de bărbat i-a strigat clar să se oprească. I-a strigat *numele*. Nu crede că s-a mai întâmplat asta înainte. De obicei, sunt doar sunete neclare. Încearcă să-şi amintească vocea, dar amintirea îi scapă pe măsură ce se trezeşte. Crede că a recunoscut vocea, cel puţin aşa i s-a părut în vis. Era o voce care îi plăcea. Totuşi, s-a străduit să fugă de ea.

Dar asta s-a petrecut după. După ce bărbatul a strigat. Atunci a făcut ceva ce nu a mai făcut niciodată. Şi asta l-a trezit. Pentru că, deşi alerga atât de repede încât îl durea tot corpul, iar braţele şi picioarele îi strigau *să se oprească, ajunge*, a simţit ceva în vis şi s-a întors.

S-a întors.

Şi pentru prima dată în viaţa lui a văzut de cine fugea. Cel care îl urmărea nu era decât o umbră în lumina lunii. Dar a văzut că alerga în jos pe o pantă. Ceea ce credea că este un câmp era de fapt o peluză enormă, bine întreţinută.

A văzut siluetele unor meri. Un zid de piatră. Un pavilion în dreapta. Şi peste toate acestea trona o clădire uriaşă. Nu trebuie să închidă ochii pentru a o vedea din nou. În vis simţea că a văzut-o de multe ori înainte. Dar era deformată, prea mare, prea întunecată. Se înălţa de parcă ameninţa să

se prăbuşească peste el. Un monstru cu prea multe unghiuri.

Şi când a văzut *de cine* fugeau, a înţeles brusc şi *unde* fugeau. Ce se afla acolo unde se termina gazonul. Casa se afla la un capăt al proprietăţii şi la celălalt începea un lac. Cineva îi aştepta cu o barcă. Cineva care urma să-i ducă într-un loc sigur. Trebuiau doar să ajungă acolo.

După aceea, visul a revenit la normal, o umbră neagră l-a prins din urmă şi l-a trântit. Dar chiar şi în acest punct, visul a fost puţin diferit sau cel puţin mai detaliat decât de obicei. Pentru că vocea care strigase după el s-a auzit din nou.

— David, i-a zis. Unde te duci? Stai, David.

Dar vocea părea distorsionată, devenea din ce în ce mai slabă, ca şi cum David ar fi căzut într-o gaură neagră.

Clipeşte în întuneric, cu lacrimi pe care nu le înţelege.

Dimineaţa o petrece mai mult sau mai puţin ca de obicei. Cu excepţia faptului că este mort de oboseală. I-a fost greu să adoarmă din nou după vis şi, când s-a trezit, simţea că alergase deja un maraton înainte de micul-dejun. Se teme că va adormi în orice secundă. S-a dus de mai multe ori în bucătărie pentru a porni cafetiera, doar ca să realizeze că deja pusese cafea în termosul de pe blatul din bucătărie.

— Ei bine, moşule, îi spune lui Kreskin, mângâindu-l în spatele urechilor, norocul nostru e că nimeni nu trebuie să ne vadă aşa. Dacă Florence ar fi fost aici, nu ar mai fi vrut să ne vadă niciodată.

Dar poate că ar fi dormit mai bine dacă ea ar fi fost acolo.

Dacă ar fi dormit acolo cu el.

Se încruntă. Ce e în neregulă cu el? Ştie cum va fi. De aceea nu începe niciodată ceva, ca să nu fie nevoit celălalt să încheie. Totuşi, îi e greu să-şi alunge imaginea lui Florence din minte. Florence, care poate intimida un şef de poliţie. Florence, care e *all business* şi despre care ştie că

râde isteric dacă îi sufli în ceafă. Care l-a lăsat fără cuvinte prima dată când a văzut-o dezbrăcată. Aruncă o privire la bilețelul cu numărul ei de telefon, care acum este pe frigider. Dar nu. Ce scuză ar avea să o sune? „Bună, mersi pentru ieri la poliție, mă simt cam ciudat şi probabil sunt o companie proastă şi miros urât pentru că nu am făcut duş încă, vrei să ne vedem?”

Nu prea cred.

Noaptea a rămas în el ca un oaspete care nu înțelege că petrecerea s-a terminat. Încă vede imagini din vis de fiecare dată când închide ochii.

Casa.

Peluză imensă.

Barca la care trebuiau să ajungă.

Vocea familiară.

Totul părea incredibil de real. Dar cu cât se gândeşte la imaginile din vis, cu atât acestea se transformă în fantezii. Casa era mai mare decât orice casă din realitate. Şi se aplecase peste el. În vis părea familiară, dar nu seamănă cu nicio casă pe care a văzut-o. Peluza era lungă cât mai multe terenuri de fotbal.

Totuşi, nu poate să-şi şteargă imaginile din minte.

Sau senzația că le recunoaşte, că le-a văzut în realitate.

Poate ar trebui să-i spună lui Johan despre noile părți ale visului. Evident, riscă să afle câte ore suplimentare de terapie consideră Johan că mai sunt necesare. Timp pe care Johan nu-l mai are.

David îşi freacă fața cu palmele şi încearcă să se concentreze la ecranul computerului. E sâmbătă, într-adevăr. Dar încă nu a găsit problema din sistemul de plăți. Clientul devine din ce în ce mai nemulțumit. Iar David nu a reuşit să înțeleagă cum a gândit programatorul anterior. Ar putea să-l sune, desigur, dar are altceva de făcut acum şi, în plus, ar arăta ca o înfrângere.

Kreskin pare să-i simtă frustrarea provocată de muncă. Îl împunge în picior, se învârte o dată şi apoi îi aruncă o privire dubioasă. De parcă n-ar şti cum să-l înveselească. Apoi se duce şi se aşază în coşul din bucătărie.

David şterge părţi din codul vechi şi scrie rânduri noi care conţin aceleaşi instrucţiuni ca înainte, dar formulate diferit, şi în tot acest timp îşi doreşte să poată face acelaşi lucru cu celulele umane. Să-l poată vindeca pe Johan.

Testează codul.

Sistemul pică din nou.

Este tentat să ignore problema şi să-l scoată pe Kreskin la o plimbare lungă. Furtuna de noaptea trecută s-a preschimbat într-un cer gri şi o burniţă uşoară. Din fericire, câinelui îi plac băltile. Dar la întâlnirea de ieri cu echipa, a promis că va rezolva problema în weekend.

— Moşule, mergem pe la prânz, îi spune lui Kreskin. Dar până atunci trebuie să lucrez pe bune.

Câinele ridică uşor capul, adulmecă în direcţia lui David şi apoi se întinde din nou. David scutură termosul. Poate ar trebui să mai facă nişte cafea.

***

Până la 12:30, David a reuşit să descurce puţin codul. Acum scrie linii noi, dar decide să se oprească. Pe de o parte, i-a promis lui Kreskin, pe de altă parte ştie că îi este mai uşor să reia o sarcină întreruptă decât să înceapă una nouă. Acum poate continua de unde a rămas şi ştie exact şi ce trebuie să facă. Kreskin observă schimbarea în limbajul corporal al lui David, aşa că sare din coş şi începe să alerge în jurul mesei.

— Mergem, mergem, spune David.

Înainte de a lua lesa, David deschide e-mailul. Dezactivase notificările pentru a-şi păstra concentrarea cât

a lucrat şi, în plus, primeşte aproape numai spamuri. Dar nu se ştie niciodată, poate a primit şi ceva interesant.

Verificarea inboxului durează doar câteva secunde. Sunt patru e-mailuri noi. Un newsletter de la Arcade Dreams, magazinul de unde obişnuieşte să comande jocuri retro pentru Anton. Reclame de la Björn Borg[16] şi de la Stadium[17]. Ambele cred că e timpul să-şi cumpere haine noi pentru antrenamente. David le selectează pe toate trei şi le şterge.

Însă ultimul e-mail îl face să uite complet ce-i promisese lui Kreskin. Subiectul este doar: „Trebuie să ne vedem”. Expeditorul este o adresă anonimă de e-mail, PM28542@hotmail.com.

PM.

Poate fi Paulina Mentzer. Îl înţeapă ceafa când dă click pe e-mail.

— Nu fi fraier, îşi spune el cu voce tare.

Kreskin se opreşte, se uită la el cu reproş şi apoi se duce la uşa de la intrare, unde se aşază cu spatele la David. David scutură din cap şi îşi întoarce privirea spre ecran. Cuvintele de acolo îi taie respiraţia.

Bună din nou,

Îmi pare rău că nu am răspuns când/dacă m-ai sunat. Cred că sunt urmărită. M-am panicat şi a trebuit să mă ascund. Încă trebuie să vorbim, mai mult ca niciodată, dacă bănuielile mele sunt corecte, dar probabil că nu mai este o cale sigură. Nu ştiu

---

16 Firmă suedeză de îmbrăcăminte, care poartă numele celebrului jucător de tenis. Este cunoscută în principal pentru lenjerie intimă, dar şi pentru îmbrăcăminte sport şi accesorii.

17 Lanţ suedez de magazine de articole sportive, care vinde echipamente şi îmbrăcăminte pentru sport şi activităţi în aer liber.

cum să facem. Sper că îți verifici e-mailul, chiar dacă este sâmbătă. Ne putem vedea mâine, duminică? Te aştept la ora 15, la statuia lui Linné din Humlegården. Dar ai grijă. Dacă mă urmăresc pe mine, atunci sigur te urmăresc şi pe tine. Şterge e-mailul ăsta după ce îl citeşti.

Paulina

Citeşte e-mailul de mai multe ori, dar nu devine mai uşor de înțeles. Ba din contră. Pare ceva dintr-o poveste cu spioni. Urmărită? Se ascunde? Care e faza?

Primul lui gând este că unul dintre băieții mai creativi de la birou se află în spatele chestiei ăsteia. Gen Bjarne sau Pär. Amândoi adoră *practical jokes* şi pe David nu l-ar surprinde dacă totul ar fi fost înscenat de ei. Este cea mai plauzibilă explicație.

Dacă interogatoriul ciudat de la poliție nu ar fi existat.

Dacă adevărata Paulina Mentzer nu ar fi dispărut.

Citeşte din nou mesajul. *Atunci sigur te urmăresc şi pe tine.* Poate ar trebui să ia totul în serios? Îşi doreşte intens ca Paulina să-i fi explicat cine sunt „ei”. Ia telefonul pentru a face o poză e-mailului înainte de a-l şterge, dar fotografia va ajunge în cloud, unde poate fi găsită. Ia hârtie şi un pix şi copiază e-mailul Paulinei. Apoi îl şterge din inbox. Caută şi celălalt e-mail de la Paulina şi îl şterge şi pe acela. Dă click pe folderul de mesaje şterse şi se asigură că este gol. În cele din urmă, David se loghează la serverul său de e-mail şi şterge backupul e-mailurilor din ultima săptămână despre care ştie că sunt acolo.

Atunci sigur te urmăresc şi pe tine.

Îi ia doar o secundă să se hotărască. După care ia bilețelul de pe frigider.

Esben scrie frenetic pe laptopul său. Sandro şi peruanul sunt la o cafenea din Gamla Stan[18], înconjurați de turişti

[18] Centrul vechi al oraşului Stockholm.

americani. Dintr-un oarecare motiv, toți turiștii par să bea ciocolată caldă cu frișcă și marshmallow, de parcă ar fi ceva special. Dar important este că niciunul dintre ei nu le acordă atenție lui Sandro sau lui Esben ori laptopurilor lor. Cum spune mereu Sandro: nu ai de ce să te ascunzi dacă nu e nevoie.

Un tub gol, care odinioară părea să fi conținut chipsuri, se află lângă laptopul lui Esben, cu un cablu ieșind din el și conectat la laptop.

— Ăla e un amplificator de antenă, explică Esben și arată cu un gest din cap spre tubul de chipsuri înainte ca Sandro să apuce să facă mișto de el. Diametrul este un pic prea mic pentru a capta semnale de 2,4 gigahertzi, dar m-am gândit că David probabil are 5 gigahertzi la routerul său, având în vedere unde lucrează. Avea, de asemenea, un router mai vechi, exact cum speram. Programatorii nu prea își schimbă obiceiurile, rareori își actualizează hardware-ul până când nu este absolut necesar. A trebuit doar să trec pe lângă casa lui și să scanez semnalele rețelei pentru a găsi adresa routerului său. Modelele mai vechi nu sunt la fel de protejate.

Sandro se apropie și soarbe din *chai latte*-ul său cu sirop de vanilie și scorțișoară. Poate nu înțelege faza cu marshmallow în băuturi, dar *chai*-ul este cea mai bună chestie inventată vreodată. Oamenii care beau doar cafea neagră nu știu cum să se bucure de viață.

— Prefă-te c-am înțeles ceva din toate astea, spune el și se linge pe buze când simte că i se lipesc de la zahărul din sirop. Și că îmi pasă foarte mult. Deci avem acces la calculatorul lui?

Esben zâmbește larg.

— Bineînțeles, a trebuit să mă loghez la router când am avut acces la el. Dar ai fi șocat să afli câți oameni nu schimbă setările din fabrică. Și sunt întotdeauna aceleași,

indiferent de marcă, *admin* ca login şi *password* ca parolă. Apoi a trebuit doar să înlocuiesc software-ul din routerul lui David şi să-l fac să trimită fişierele de care aveam nevoie către calculatorul său. Doar ți-am zis că nu-mi trebuie mai mult de un minut.

În mod evident, Esben este mândru de el însuşi, iar Sandro consideră că are şi dreptul să fie. Dar Sandro abia dacă l-a ascultat. Încă aşteaptă să audă ceea ce-l interesează.

— Deci... spune el, întreb din nou. Avem ce ne trebuie?

Esben întoarce laptopul astfel încât Sandro să vadă, atent să nu dea peste cele două pahare pline cu apă care sunt şi ele pe masă. Este important să mențină echilibrul hidric.

— Ştii ce-i un troian? întreabă peruanul.

— Un virus pe calculator care pretinde a fi altceva? răspunde Sandro.

— Da. Dar nu trebuie neapărat să fie un virus. Numele vine de la faptul că este un program care seamănă cu altceva decât ceea ce este. Ca un fişier inofensiv. Am instalat unul pe calculatorul lui David şi asta ne permite să avem o oglindă a ecranului său. Vedem tot ce face.

— Adică i-ai *hackerit* calculatorul? Asta era tot ce trebuia să-mi spui.

— Hackerii nu *hackeresc*, ripostează Esben oftând. Ne logăm.

Americanii de la masa alăturată râd zgomotos. Unul dintre ei stabileşte un contact vizual cu Sandro pentru o secundă, dar privirea îi trece imediat mai departe şi se plimbă prin încăpere. Sandro ştie că turistul l-a uitat deja. Sandro şi-a perfecționat abilitatea de a nu fi remarcat, aproape a transformat-o într-o formă de artă. Unii dintre concurenții săi fac mare caz de ei înşişi, vor să lase o impresie puternică şi să fie ținuți minte pentru a-şi îmbunătăți imaginea. Sandro crede că asta este copilăresc.

Vulgar. Preferă ca nimeni să nu-şi aducă aminte că a fost vreodată acolo. Este cel mai mulțumit dacă nimeni nu ştie că există. Se întoarce din nou către calculator, în timp ce o săgeată începe să alunece pe ecran. Săgeata deschide un program de e-mail.

— Îşi verifică e-mailul, spune Esben arătând cu degetul.

Săgeata selectează trei mesaje care par a fi reclame. Apoi se mişcă spre iconul coşului de gunoi, iar mesajele dispar din inbox.

— Ăsta a fost David? întreabă Sandro.

— Aha. Tocmai a şters trei e-mailuri. Dar uită-te la ce-i încă necitit. Ghici cine cred că tocmai ce l-a contactat?

Sandro îşi pune ochelarii în timp ce săgeata se mişcă prin inbox şi David deschide e-mailul de la Paulina. Sandro îl citeşte cu mare interes.

— Presupun că înregistrezi asta cumva, nu? îl întreabă Sandro pe peruan, care aprobă din cap.

— Am activat înregistrarea ecranului. Putem să revenim şi să analizăm comportamentul lui în detaliu oricând dorim.

— Putem vedea dacă a primit şi alte e-mailuri de interes?

Esben arată către inboxul lui David de pe ecran.

— Uite. Unul de lunea trecută. Un alt e-mail de la Paulina Mentzer. Dar de pe o altă adresă.

Sandro simte cum ceva ce seamănă cu emoția începe să se agite în el. Poate că îi va trece curând. Dacă ar afla ce ştie Paulina şi cui a transmis aceste informații, atunci ar putea decide cu uşurință câți oameni trebuie monitorizați, aşa încât Napoleon să fie mulțumit.

— Pot să vă iau farfuriile? întreabă o voce.

Sandro ridică privirea. O tânără cu logoul cafenelei pe piept stă lângă masa lor. Tonul îi trădează convingerea că ei ar fi trebuit să termine de ceva vreme. Tot mai mulți turişti sosesc şi este nevoie de masă.

— Ooo, bunăăăă, spune Esben pe un ton linguşitor când o vede.

Exact ce nu vrea Sandro, să fie remarcați. Îi aruncă o privire atât de intensă lui Esben, încât ar putea usca un cactus. Peruanul îşi fereşte privirea. Bun.

— Sigur că poți, spune Sandro întorcându-se către tânără.

Zâmbeşte prietenos, uitându-se la ea fără a stabili un contact vizual direct. Începe să vorbească pe un ton monoton, dar amabil.

— A fost foarte bun, chiar voiam să mai iau un *chai latte*, ai gustat vreodată prăjitura aia cu migdale pe care o aveți, pare atât de bună, de fapt nici n-am voie să mănânc nuci, dar migdalele nu sunt nuci, aşa că mă gândeam să-mi iau una totuşi, în definitiv e sâmbătă, nu? Aşa glumesc mereu.

Pe la jumătatea discursului vede cum interesul politicos al tinerei este înlocuit de plictiseală. Privirea ei îşi pierde focalizarea. Zâmbeşte drept răspuns, dar Sandro ştie că nu l-a ascultat. Ia ceştile goale de cafea de pe masă şi pleacă. Creierul ei deja începe să uite de cei doi bărbați plictisitori din colț.

— Să nu mai faci niciodată asta, spune el şi aşteaptă până când vede că Esben înțelege. Să ne întoarcem la David. Poți deschide e-mailul pe care l-a primit anterior?

Peruanul clatină din cap.

— Software-ul permite doar o clonare a ecranului lui David. Vedem tot ce face, dar doar când o face. Dacă vrem să intrăm mai adânc în calculatorul lui, o să observe. În fond, e programator.

— Dar asta nu o să observe?

— Probabil că da, răspunde Esben şi dă din umeri. Într-un final. Dar atunci o să fie prea târziu.

Privesc cum David şterge ambele e-mailuri de la Paulina. Sandro oftează adânc şi bea ultima gură din *chai latte*-ul

său. Chiar ar fi vrut să ştie ce scria în primul e-mail. David nu pare genul care să vorbească fără rost. Isobel Bruckner nu ştia nimic. Exact cum spusese de la început. Chiar şi când nu mai putea vorbi coerent, nu-şi schimbase povestea.

— Humlegården, aşadar, zice el şi bea un pahar întreg cu apă. Mâine după-amiază.

Esben porneşte o înregistrare care arată desfăşurarea evenimentelor pe care tocmai le-au observat pe laptopul lui David. Peruanul pune pauză când David deschide e-mailul de la Paulina.

— Aha, la ora 15, mai exact, spune Esben. La statuia lui Linné.

Tobias pune sticla de şampanie sub braţ, având grijă să nu rupă cei 20 de trandafiri roşii pe care îi ţine în mână. Cu cealaltă mână îşi scoate cheile din buzunar şi le bagă în încuietoarea de la uşa Isobelei. Este abia prânzul, dar Isobel obişnuieşte să spună că niciodată nu e prea devreme pentru şampanie. În plus, nu a venit aseară la el, aşa cum promisese. Bănuieşte că a pierdut noţiunea timpului. Nu este ceva neobişnuit ca ea să lucreze până târziu în noapte şi apoi să adoarmă imediat. Dacă are noroc, încă este în pat. Atunci şampania va trebui să aştepte.

Figurina de pe brelocul său este un mic ştrumf. Ştrumful îndrăgostit. L-a primit de la Isobel când au împlinit două luni de relaţie. Potrivit părerii ei, două luni erau un prag magic de trecut, atunci ştiai dacă relaţia va merge sau nu. Dar el a ştiut întotdeauna, încă de prima oară când a văzut-o. Nu i-au trebuit două luni. Abia dacă i-au trebuit două minute. Ştiuse încă dinainte să-şi bea prima cafea împreună la birou.

Cu toate acestea, el este motivul pentru care relaţia lor scârţâie. Pentru că scârţâie, nu este atât de insensibil încât să nu observe asta. I-a fost prea uşor să închidă ochii la propriul comportament. Să creadă că el e cel normal şi

matur, că ea trebuie să se maturizeze. Dar aseară, când nu i-a răspuns la telefon, şi-a dat seama că pretenţiile sale privind stilul de viaţă l-ar fi costat dragostea vieţii lui. Şi atunci, care mai era rostul? Dar asta se va schimba de acum încolo.

Tobias răsuceşte cheia şi deschide uşa. Nu a sunat să o anunţe că vine. Probabil că Isobel se află în Söder pentru a mai lucra câteva ore, deşi este sâmbătă. Aşa e viaţa de freelancer. În cazul acesta, ar avea tot timpul din lume să pregătească un prânz-surpriză pentru când ea se întoarce acasă. Ca în filme. Risotto cu şofran şi creveţi sotaţi cu usturoi. A găsit reţeta pe internet.

Pentru Tobias, şofranul sună puţin prea îndrăzneţ într-un risotto, dar asta este ideea. Începând de azi, va ieşi din zona lui de confort şi va intra în a ei. Imediat ce va păşi înăuntru, Isobel trebuie să înţeleagă că intenţiile lui sunt serioase. Avusese de ales între a umple holul cu lumânări aprinse sau cu baloane roşii în formă de inimă. A ales baloanele. Ţinând cont de riscul de incendiu. Exact decizia care ar fi făcut-o pe Isobel să ofteze şi să geamă de cât de plictisitor este, dar, în acelaşi timp, astfel nu riscă să dea foc apartamentului ei.

Ţine strâns ştrumful îndrăgostit când intră. A fost un dobitoc egoist care a refuzat să plece din Gnesta. Care a refuzat să dea curs nevoii lui Isobel de a fi aproape de pulsul oraşului. Dar pădurea nu pleacă nicăieri. Va vinde casa, de fapt a sunat deja un agent imobiliar aseară, şi apoi vor putea cumpăra un apartament împreună unde vrea Isobel. Un apartament unde să se iubească. Unde să îmbătrânească împreună.

Aprinde lampa şi vede că geaca nouă a lui Isobel, cea cu un tigru brodat pe spate, este pusă pe umeraş. Deci este acasă, totuşi.

— Isobel? strigă el. Iubire?

Niciun răspuns. Dar are mai multe geci. Se uită în dormitor. Este gol şi patul este făcut. OK. Cu atât mai bine dacă nu-i acasă. O să aibă timp să umfle toate baloanele.

Intră în bucătărie pentru a vedea ce ingrediente poate împrumuta şi ce trebuie să meargă să cumpere. Şofranul poate fi o problemă, se gândeşte când trece pragul.

Tobias se opreşte brusc, ca şi cum ar fi primit un pumn în nas. Nu vrea să înţeleagă ce vede în faţa lui, *pe cine* vede, prins de masa din bucătărie. Dar ce-i mai rău, ceea ce îl distruge este că, de fap, înţelege exact.

Nici nu simte cum şampania îi cade din mână. Nu aude zgomotul când sticla se sparge de podea. Nu observă că strânge ştrumful îndrăgostit şi cheile atât de tare, încât palma începe să sângereze. Abia când urletul său nu se mai opreşte, un vecin sună la poliţie.

Când Klaus intră pe uşă, Urban este deja aşezat la o masă în Cassi şi aşteaptă. Restaurantul se află pe aceeaşi stradă pe care locuieşte Urban. Cu pereţii săi verde-lime şi gresia roşie, pare că nu şi-a schimbat decorul din anii 1950. Dar aspectul de birt vechi, degradat, induce în eroare. Cassi este considerat unul dintre cele mai bune *steakhouse*-uri din oraş. În acelaşi timp, decorul îi invită pe oaspeţi să se ascundă în spatele unui ziar, într-un colţ, fără să îi pese cuiva. Clientela este un amestec de oameni de afaceri şi pensionari care probabil locuiesc în cartier şi vin aici de o viaţă. Niciunul dintre cei care iau prânzul nu se uită în direcţia lui Urban sau a lui Klaus. Acesta se îndreaptă spre masă şi trage un scaun.

— Ştii că n-ar trebui să fim văzuţi împreună, spune el şi se aşază.

— Nu-ţi mai face griji, zice Urban. Aici suntem practic invizibili. Mersi c-ai venit. Ce vrei să mănânci?

Urban dă din cap spre masă. În faţă are o bere. Klaus ridică o sprânceană.

— Credeam că bei doar şampanie şi vin alb, remarcă el. Şi nu, mersi. Doar spune-mi despre ce e vorba. Cu cât plec mai repede de aici, cu atât mai bine.

Urban îşi priveşte fostul prieten. Klaus dădea dovadă de hotărâre încă de când erau tineri. Nu s-a moleşit odată cu trecerea timpului. Mai bine să termine repede. Urban împinge berea deoparte şi îşi pune coatele pe masă.

— Cum vrei, sărim peste prânz şi formalităţi, spune el privindu-l pe Klaus în ochi. Ştii foarte bine despre ce e vorba. Fiica mea, cu care nu am avut aproape deloc contact de când era mică, a luat legătura cu David Lund. Şi apoi a dispărut. Singura concluzie posibilă este că ştie ceva. Cineva i-a spus ceva.

— Asta e şi concluzia mea. Ar fi trebuit să te faci poliţist. Ai idee cine ar putea fi?

Urban îl bănuieşte pe Klaus că ştie deja răspunsul. Sau măcar îl intuieşte.

— Probabil că fosta mea soţie, răspunde Urban, privind în jos în paharul cu bere. Când era în viaţă.

Roteşte paharul şi se concentrează pe spuma care se lipeşte de marginile acestuia, pentru a evita să se uite în ochii lui Klaus.

— Şi ea de unde ştia? întreabă Klaus.

— Ştii deja, răspunde Urban iritat, ridicând mâna ca să oprească o altă remarcă sarcastică. Toată lumea ştie de ce m-a părăsit şi, înainte să comentezi, recunosc că a fost prostesc să-i spun. Dar intrasem în panică, aveam nevoie să vorbesc cu cineva. A vrut să se ducă la poliţie. Dar am convins-o să promită că nu va spune nimic. Nu era vorba doar de ce s-a întâmplat cu David. Toţi ceilalţi am fi avut de suferit dacă ar fi ieşit la iveală... treburile noastre. Ca să nu mai pomenesc de motivul pentru care mă aflam la Ellen de la bun început. Dar după aceea... fosta mea soţie se uita la mine de parcă aş fi fost un lucru găsit pe fundul unei gropi

de gunoi. Şi asta în condiţiile în care nu i-am spus totul. Nu a durat mult până şi-a dat seama că nu poate trăi cu mine. Şi nu am cum s-o învinovăţesc.

Lui Urban i se înceţoşează brusc vederea şi strânge din pleoape pentru a scăpa de lacrimi.

— Eva a fost marea mea iubire, continuă el. Ce s-a întâmplat la ferma aia mi-a luat-o. Nu am de gând să pierd şi alţi membri ai familiei din cauza a ceva de care nici măcar nu sunt vinovat.

Klaus se uită în jur, prin micul restaurant. Niciunul dintre ceilalţi clienţi nu le acordă atenţie. Klaus se apleacă brusc peste masă şi îl apucă pe Urban de antebraţ. Îl apasă cu două degete în punctul de prindere a muşchilor de la cot, iar Urban icneşte. Durerea este neaşteptată şi aproape insuportabilă.

— Potoleşte-te, îi zice Klaus încet. A fost vina tuturor. Fiindcă toţi am fost acolo. Doar că unii au fost mai vinovaţi decât alţii. Nu eşti mai bun decât oricare dintre noi. Oricât de scump ar fi ceasul de la mâna ta.

Urban respiră rapid şi scurt până când Klaus îi dă drumul. Urban îşi trage mâna şi începe să-şi maseze cotul. Îl arde tot braţul.

— Nu era nevoie de aşa ceva, spune el.

— Deci crezi că cineva încearcă să o reducă la tăcere pe Paulina? întreabă Klaus, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Şi crezi că poate eu sunt acela?

— De ce nu? Ai mijloacele necesare, prin statutul tău. Şi n-ai fost niciodată la fel de preocupat de siguranţa lui David ca noi, ceilalţi.

— Acum înţeleg de ce avocata aia renumită a fost prezentă la interogatoriu, spune Klaus cu un zâmbet. Presupun că a fost ideea ta.

— Ea este o piedică, răspunde Urban şi ia o înghiţitură mare de bere.

Brațul îl doare încă, aşa că trebuie să îl folosească pe celălalt.

— În condițiile în care cineva ar gândi că David nu mai este protejat.

Klaus se uită din nou în jur. Un bărbat mai în vârstă, care stă la două mese distanță, taie cu mare atenție un antricot.

— Sau poate tocmai ai pus-o şi pe ea în pericol, spune Klaus.

Apoi coboară vocea.

— Te-ai gândit la ce ai face tu dacă ar apărea o situație în care trebuie să alegi între tine şi David? Probabil ăsta e gândul cuiva chiar acum. Gândul cuiva care nu e la fel de ataşat de fiica ta cum eşti tu.

— Nu-mi mai pasă ce mi se întâmplă, ripostează Urban. S-a ajuns deja prea departe. Vreau doar să ştiu că David este încă în siguranță. Şi fiica mea la fel. Poți măcar să-mi spui unde este?

Îi întâlneşte privirea lui Klaus şi şeful poliției aproape că se trage în spate. Urban bănuieşte că arată ca un om disperat. Dar Klaus nu răspunde.

— Am stat deja prea mult aici, zice şeful poliției ridicându-se de la masă. Cineva a început să deranjeze un urs care a fost ținut adormit foarte mult timp. Cred că nici tu, nici eu nu vrem să fim prin preajmă dacă se trezeşte.

ATUNCI

Toți prietenii mamei sunt prezenți azi. Au venit chiar şi câțiva noi. Nu s-a mai întâmplat de mult. Mama spune că un secret nu mai e secret dacă toată lumea îl ştie, iar secretul ei e foarte mare. Nu pare prea fericită când mi-i prezintă pe cei noi. Dar ştiu că e OK, ne vor da la fel de

mulți bani ca toți ceilalți. Poate chiar mai mulți. Şi avem nevoie de ei. Mama se plânge mereu de cât de scump e să trăieşti.

Eu nu m-am gândit niciodată la asta. Că viața costă bani. Dar poate că aşa este. Pare corect dacă mă gândesc bine. Ca noi, cei care trăim, să plătim pentru asta.

Câțiva dintre prietenii mamei stau în fotoliile din salon, câțiva sunt înghesuiți pe o canapea şi câțiva pe cealaltă. Ultimii trei, cei noi, stau pe scaunele pe care mama le-a adus din bucătărie. Fotoliile şi scaunele sunt aşezate astfel încât toți să mă vadă. Aproape ca la teatru. Facem aşa de când mă ştiu. La început, voiau doar să-mi pună întrebări. Dar după un timp, mama a spus că nu ajunge, că o să se plictisească, aşa că m-a învățat să cânt şi să dansez. Tocmai am executat un număr şi toți au aplaudat. În acelaşi timp, clătinând din cap, cu sprâncenele ridicate. Spectacolele sunt modul meu de a plăti, aşa cum pot. Cum m-a învățat mama. Pentru că viața costă. Astăzi, sunt prezent cu totul. Mama a spus că trebuie să fiu complet prezent uneori, ca să nu fie nemulțumiți.

Nu vrem să nu mai vină.

Nu vrem să nu mai plătească.

Dar cel mai mult mă gândesc la minutarul ceasului meu fosforescent care arată ca planeta Pământ. Încerc să mut minutarul înainte în mintea mea, minut cu minut. Până va fi timpul ca prietenii mamei să plece acasă.

— Ia zi, ştii să citeşti?

Un bărbat în cămaşă albă şi vestă galbenă este cel care vorbeşte. Nu ştiu cum îl cheamă.

— Clar că ştiu să citesc, îi răspund, încă gâfâind puțin după dans. Am şapte ani, să ştii.

Ceilalți râd. E un râs întunecat, zgomotos. Bărbatul cu vestă galbenă se ridică şi îmi întinde un teanc de hârtii.

— Uite un scheci pe care l-am scris eu, îmi zice. Ai putea să-l interpretezi?

— Scheci? întreb eu.

— Un scheci este... ca o poveste amuzantă, explică unul dintre ei. Doar că e ca la teatru. Ştii ce e teatrul?

Dau aprobator din cap. Cel care a spus asta are ochii blânzi. Este unul dintre cei pe care îi plac mai mult decât pe restul. Încă nu înțeleg ce e un scheci, dar presupun că trebuie să rostesc cuvintele de pe hârtie cu voce tare.

— Bună, cum mă simt azi? citesc eu. Mulțumesc, mă simt bine. Dar tu cum te simți?

Fac o pauză, aşa cum scrie că trebuie să fac.

— Cine eşti „tu”? citesc mai departe.

Câțiva dintre adulți încep să râdă zgomotos. Eu continui să citesc fără să înțeleg pe bune despre ce e vorba.

— Mi-a fost greu să cred până n-am văzut cu ochii mei, spune unul dintre cei noi.

— Încă e la fel de straniu, murmură un bărbat de pe canapea. Îmi place.

Este unul dintre cei mai vechi prieteni ai mamei. Cel cu uniformă. Cel pe care îl plac se uită la Uniformă încruntat. Mama îmi ia hârtiile din mână.

— Cred că ajunge, zice ea. Devine confuz.

Fac o plecăciune exact cum m-a învățat mama şi cânt ceva scurt de încheiere. Toți râd şi aplaudă din nou. Apoi mă duc în camera mea de la ultimul etaj, în timp ce adulții continuă să vorbească sau ce-or face ei în living. Probabil că unul dintre ei va merge cu mama la ea în cameră, la etaj. Aşa fac de obicei. Mă uit la ceasul fosforescent de pe perete şi cronometrez cât durează până pleacă. Trec o 117 minute şi 49 de secunde până aud cum maşinile se îndepărtează una câte una. Mă gândesc la ce a spus cel cu uniformă.

Nu sunt deloc straniu.

Sunt doar eu.

Florence nu a mai văzut niciodată casa lui David în lumina zilei, chit că acum începe să se întunece. Se ruşinează de imaginea stereotipă pe care şi-o făcuse despre cum ar arăta casa, având în vedere că aparţine unui programator singur. Cu o oarecare surprindere, observă cât de primitoare este. Canapeaua din living este din catifea albastră. Este moale şi confortabilă, iar tablourile de pe pereţi sunt clar alese cu atenţie. Este în mare parte de artă fotografică, imagini alb-negru în care contrastele puternice de lumină se ciocnesc de formele delicate ale omului. Face un semn din cap spre tablouri.

— Sunt frumoase, spune ea şi chiar crede asta.

— Nu pot să-mi însuşesc meritul, zice David când observă la ce se uită ea. Soţia unei prietene este fotograf. Se ocupă în principal de modă, dar face şi aşa ceva în timpul liber.

— Se pricepe, comentează Florence şi dă din cap apreciativ. Sunt puţin surprinsă că ai gusturi aşa de bune. Dar există multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine. De exemplu, nu ştiam că eşti pensionar şi faci puzzle-uri.

Pe măsuţa de cafea din faţa lor este un puzzle mare, pe jumătate făcut. Pare să înfăţişeze un model spaţial cu un astronaut sau aşa ceva. Florence încearcă să se mişte pentru a vedea mai bine, dar nu vrea să-l trezească pe Kreskin. Furtuna de culoare gri care a întâmpinat-o când a intrat pe uşă doarme acum la picioarele ei. Câinele sforăie tare şi, aparent, fericit.

— Te deranjează? întreabă David. Pot să-l iau de acolo.

— Nu e nevoie. Atât timp cât nu-mi roade pantofii.

— Nu cred că eşti în pericol atât timp cât ai picioarele în ei. Şi o să primeşti din partea casei o rolă de scame la plecare.

Florence zâmbeşte, deopotrivă bucuroasă că David pare să aibă un câine care nu lasă păr. Costumul ei de la Bottega Veneta nu este făcut pentru animale de companie. Se

gândeşte o secundă să-şi dea jos sacoul, dar dintr-un motiv oarecare pare un gest prea intim, prea relaxat. Este incredibil de ciudat că doar cu o săptămână în urmă stătea întinsă în patul de la etaj.

— Cât despre puzzle-uri, continuă David şi se apleacă peste modelul de pe măsuța de cafea, ideea este mai degrabă să nu le fac. Sau cel puțin să nu le termin.

Ia o piesă de puzzle între degete şi o învârte.

— E o poveste lungă. Dar le folosesc ca terapie. Să nu le termin, adică. Ştiu cât de ciudat sună, dar, dacă văd un puzzle, simt o nevoie aproape ridicolă de a-l termina. Este o compulsie. Rămân aşezat până îl termin, chit că nu vreau. Şi, destul de jenant, chit că nu sunt acasă la mine.

Aşază piesa unde trebuie.

— Vezi? E dificil să mă abțin.

— Deci ai făcut o grămadă de puzzle-uri când erai mic? întreabă ea, pentru că îi este greu să o considere o activitate pentru care un adult chiar ar avea timp.

— Nu... nu cred. Nu-mi amintesc. Dar simt că nu. Acum gata cu obsesiile mele, înainte ca asta să devină cel mai ciudat *small talk* posibil.

Florence râde scurt.

— Ai dreptate. Şi îmi pare rău că n-am putut să ajung mai devreme. A trebuit s-o ajut pe Phil.

— Pe cine?

— Pe Philomene. Sora mea. Mâine dă o petrecere fiindcă băiatul ei împlineşte zece ani şi a cumpărat decorațiuni pe care scrie 40 în loc de 10, aşa că a trebuit să le tai pe toate..

Se opreşte când îl vede pe David zâmbind în colțul gurii.

— ...iar asta nu ai de ce să ştii, spune ea. Îmi cer scuze. Aberez.

— Ba deloc. Sunt doar fericit că ai venit.

— Oricum, continuă ea şi arată spre hârtia pe care el copiase e-mailul Paulinei. Chiar mi-aş fi dorit să fi şters e-mailul după ce l-aş fi văzut şi eu.

— Mda, m-am panicat puțin, recunoaşte el. Dar l-am copiat cuvânt cu cuvânt, totul este acolo.

Florence analizează bileţelul şi îşi muşcă buza de jos.

— De fapt, tu eşti cel care lucrează cu calculatoarele, nu eu. Dar n-ai fi putut să-l urmăreşti dacă l-ai fi păstrat? Nu există informații ascunse într-un e-mail care ar putea fi utile?

David neagă din cap şi arată cu degetul adresa scrisă a expeditorului.

— Este o adresă de Hotmail. Ar fi putut folosi orice computer, de oriunde, pentru a se conecta şi a-mi trimite e-mailul. Chiar dacă am fi urmărit adresa IP, mă îndoiesc că l-a trimis de acasă sau de pe propriul telefon, având în vedere ce a scris.

Câinele de la picioarele lui Florence încetează să sforăie un moment. Apoi oftează adânc şi reîncepe. Se pare că pantofii Michael Kors sunt foarte confortabili pentru dormit.

— Probabil că ai dreptate, spune ea. Dar, dacă am fi ştiut de unde a fost trimis, am fi putut vedea dacă este încă în Stockholm. Sau în Suedia, măcar.

— Să dea dracu'! spune David şi face ochii mari. La asta nu m-am gândit. *Sorry.*

— Se pare c-ai citit prea puține romane polițiste.

— Apropo de romane polițiste, zice el ridicându-se. Nu ar trebui să spunem poliției că a luat din nou legătura cu mine?

— Da, ar trebui. Chiar ar trebui.

David intră în bucătărie, iar Florence aude cum ceva cade într-un bol de metal. Într-o secundă, creatura de la picioarele ei se trezeşte şi o ia la fugă. David se întoarce şi ridică un picior pentru a permite ghiulelei, despre care ar fi

putut jura că e un câine obosit mai devreme, să treacă fără să-l dărâme.

— Parcă n-ai mai fi văzut niciodată mâncare, spune el uitându-se spre bucătărie, în spatele lui. Să nu uităm ce a zis veterinarul.

Apoi dă din cap către Florence.

— Deci?

Lui Florence îi ia puțin timp până înțelege la ce se referă David. Are dreptate, ar trebui să meargă la poliție şi să spună că Paulina nu mai este dispărută. Dacă nu ar fi existat un lucru.

— Paulina scrie că este urmărită, spune ea arătând cu degetul spre e-mailul copiat. Şi că se ascunde. Vreau să ştiu mai multe şi să aflu de ce Klaus Nordström se arată atât de interesat, înainte de a vorbi din nou cu el.

David se aşază în fotoliul de lângă ea.

— Asta nu-i cumva obstrucționarea justiției?

— Heh! Abia am început, răspunde ea zâmbind.

Se aşterne liniştea pentru câteva secunde.

— Dar un lucru mă întreb, continuă ea. De ce n-o suni pur şi simplu pe mama ta s-o întrebi despre ce e vorba? N-ar trebui să ştie?

David se uită în altă parte, de parcă nu ştie cum să răspundă. Florence bănuieşte că a atins un punct sensibil.

— Mama şi cu mine... începe el, fără să o privească. Relația noastră este... probabil diferită de cea pe care o ai tu cu mama ta. N-a fost prea plină de iubire când locuiam împreună. În anii de care-mi amintesc, înainte să mă mut, mă simțeam mai degrabă ca un chiriaş uşor nedorit decât ca un fiu. Probabil de-aia mi-a fost atât de uşor să mă mut de acolo.

— Chiar sună groaznic.

David dă din umeri, jucându-se cu una dintre piesele de puzzle pe masă.

— Aia e. Nu e ca şi cum aş fi trăit şi alte experienţe cu care să fac comparaţii. Cred că fiecare are propriile probleme cu părinţii.

Florence îl priveşte cum încearcă să găsească locul piesei pe care o are în mână. Bărbatul care nu suportă să vadă un puzzle neterminat. Care vrea ca lucrurile să se potrivească, dar care nu este sigur dacă el însuşi joacă un rol. Bărbatul care nu a fost iubit când era mic. Crede că începe să-l înţeleagă. Şi să priceapă de ce a mers la terapie din adolescenţă. David găseşte locul piesei de puzzle şi o apasă acolo.

— Paulina are cont pe Instagram. Îţi dau mesaj cu linkul, spune el, apoi se uită în sus, către Florence. Vrei să rămâi aici în seara asta?

— Cred... cred că e mai bine să mă duc la birou şi să continui să cercetez, răspunde ea. Să văd ce mai găsesc despre Urban şi Paulina.

Să rămână. Este tentant. Dar nu. Profesia îi cere să fie extrem de atentă şi să separe lucrurile. Ce a fost a fost. Ce este acum este acum. David este clientul ei şi asta schimbă totul. Trebuie să fie doar atât, dacă vrea să poată continua.

David iese cu Kreskin la o plimbare de seară mai lungă decât de obicei. Buldogul francez este, bineînţeles, încântat să stea afară atât de mult şi nu-i pasă deloc că David nu este complet prezent.

Mintea îi este vraişte. David nu are chef să se gândească la Paulina Mentzer, la interogatoriile poliţiei, la e-mailurile misterioase sau chiar la Florence în seara asta. Ba la Florence, da. Dar deocamdată vrea doar să fie acolo, pe alee, în amurg, cu câinele său care tocmai a adus un alt băţ microscopic pe care îl aşază plin de bale, cu mândrie, la picioarele lui David. David îşi scoate telefonul şi îl închide. Oricum, aproape a rămas fără baterie. Trebuie să-şi amintească să-l încarce mai târziu. Dar pentru moment

nicio notificare, nicio actualizare, niciun mesaj şi niciun comentariu pe reţelele sociale nu-l pot deranja. Niciun e-mail. Acum s-a rupt de lume. Simte imediat cum respiră puţin mai uşurat.

Ajung la biserică. O mică biserică albă de piatră cu un cimitir alături. Dar mormintele îl duc cu gândul la Johan, aşa că David continuă să meargă pe lângă zidul scund care înconjoară partea cea mai veche a cimitirului. Apoi o ia pe câmpul din spatele bisericii. Ploaia a transformat mari părţi din acesta într-o mlaştină. Chiar dacă încearcă să evite cele mai urâte porţiuni, simte iarba udă pe încălţări şi şosete, iar frunzele căzute i se lipesc de adidaşi. De parcă toamna vrea să-i reamintească încă o dată ce fel de anotimp este. Se uită atent pe unde calcă. Însă Kreskin nu are astfel de reţineri, se zbenguieşte fericit prin bălţi şi aleargă după ceva ce doar el poate vedea.

Chiar înainte de a ajunge la lacul Vallentuna, trec pe lângă un pârâu umflat care curge printre trunchiurile copacilor şi se varsă în lac. Pârâul susură încet, iar sunetul este printre cele mai frumoase pe care David le-a auzit de mult timp. Nişte copii, care probabil ar fi trebuit să se afle acasă şi să doarmă dacă nu ar fi fost o seară neobişnuit de călduroasă, pun cu mare grijă bețe pe apă. Par să se întreacă, vor să vadă al cui băţ ajunge cel mai departe înainte de a eşua inevitabil în vegetaţie. Kreskin se opreşte şi latră încurajator la bețele care plutesc în apa susurătoare. Copiii râd încântaţi.

— Pot să-l mângâi? întreabă cel mai curajos dintre ei.

— Sigur. Numai atât ştie.

Copiii se adună în jurul lui Kreskin, care pare atât de fericit încât nu ştie ce să facă. David se uită la bețele care plutesc mai departe şi jocul îl emoţionează. Nu credea că puştii mai fac astfel de lucruri. Pare ceva dintr-un timp apus, ceva ce a văzut în filmele vechi. Încearcă să-şi

amintească dacă el însuşi a pus vreodată beţe pe apă şi a pretins că sunt bărci. Dar dă de un gol. Şi pentru prima dată în viaţa lui, nu-i este indiferent.

Dintr-odată îşi doreşte foarte tare să-şi amintească ceva din copilărie. Nu neapărat ceva extraordinar, şi un mic detaliu neînsemnat ar fi suficient. Ca un băţ în apa unui pârâu. Încearcă din răsputeri să alcătuiască o imagine cu el însuşi jucându-se lângă o apă. Dar, oricât s-ar strădui, apar doar aceleaşi imagini vagi şi neclare ca întotdeauna. Imaginile sunt aproape ca nişte fantome, nu ştie sigur dacă sunt reale sau nu. Camera lui de acasă. Şcoala la care a mers. Dar nu mai mult de atât. Niciun joc de copii, niciun râset într-o seară de toamnă.

Niciun băţ care dispare într-o cascadă.

Este deja târziu când Florence se întoarce la birou, dar Anna se află acolo, deşi e sâmbătă seara. Totuşi, pare complet absorbită de hârtiile ei şi doar îi face un semn cu mâna lui Florence, fără să o vadă cu adevărat. Bine. Măcar nu va trebui să răspundă la întrebări despre ce caută acolo atât de târziu.

Florence intră în biroul ei şi se aşază. Îşi vede pantofii şi inspiră pentru a verifica dacă miros a câine, dar nu simte nimic. Îşi împinge scaunul către birou să nu mai vadă pantofii. Întrebarea este în ce constă pasul următor. Cel mai simplu ar fi, desigur, să-l sune pe Urban Jacobsson şi să-l preseze. Este convinsă că ştie mai multe decât spune. Bărbaţii care cred că stăpânesc lumea au obiceiul enervant de a ascunde informaţii pe care nu le consideră necesare. Ca şi cum ei ar fi cei mai potriviţi să decidă ce trebuie să ştie ea şi ce nu. Dar vrea să-l ţină pe Urban la distanţă o vreme. Nu vrea să-i dea ocazia să controleze naraţiunea – şi nici nu vrea să ştie el că a început să facă investigaţii despre fiica lui. Nu asta i-a cerut Urban. Ar încerca să o oprească.

Deschide laptopul şi îşi verifică mesajele. David a făcut ceea ce a promis şi i-a trimis linkul cu Instagramul Paulinei. Florence dă click pe el şi vede portretul Paulinei Mentzer. Este o fotografie profesională, pare făcută într-un studio. Paulina zâmbeşte şi Florence se uită la părul ei roşu şi la ochii verzi pătrunzători. Arată tânără, frumoasă şi vie. Florence speră că ultima însuşire încă este adevărată.

Este puţin surprinsă că Paulina nu are contul privat. Dar, având în vedere fotografia de profil profesională, probabil că este obişnuită cu un stil de viaţă public. Oricum, asta îi face munca mai uşoară lui Florence. Derulează feedul Paulinei şi citeşte ultimele zece postări. Este interesată în special de cine apare în poze. Paulina nu este prea activă, de obicei trec două săptămâni sau mai mult între postări. Iar acestea sunt despre vreun prieten care a venit în vizită, despre un *after work* la un bar, o excursie la schi ici şi o vizită pe Gotland colo. Dar, în afară de Paulina apar mereu alte persoane, nimeni nu pare să fie constant prezent. Cu o singură excepţie. O altă femeie roşcată care ar putea fi sora Paulinei, dar care pare să fie cea mai bună prietenă a ei. Paulina o numeşte „draga de Isa” şi „cea mai bună Isobel”. Florence recunoaşte imediat numele. Isobel Bruckner este cea care a anunţat dispariţia Paulinei.

Florence se concentrează pe comentarii. Paulina are între cinci şi zece comentarii la fiecare postare. Şi la toate postările, aceleaşi trei persoane au comentat; din nou Isobel Bruckner, o anume Tindra Ingelman şi o anume Eline Dinnets. Este rezonabil să presupunem că toate sunt prietene cu Paulina. Florence se învârte cu scaunul pentru a sărbători că a făcut câteva progrese.

Apoi caută numerele de telefon ale prietenelor. Speră că nu vor fi prea deranjate, deşi este weekend şi târziu. Începe cu Isobel. În fond, Isobel a fost cea care a anunţat dispariţia Paulinei. Dar Florence primeşte doar un mesaj că numărul

apelat nu poate fi contactat. La dracu'! Isobel ori şi-a schimbat numărul, ori are telefonul închis.

Are mai mult noroc cu Tindra, care răspunde imediat. Florence se prezintă şi explică pe scurt că este avocată, că sună în legătură cu dispariţia Paulinei Mentzer şi că a înţeles că Tindra este o cunoştinţă apropiată.

— Da, Isobel m-a sunat şi mi-a spus despre Paulina, răspunde Tindra când Florence termină de vorbit. E groaznic. M-a sunat şi poliţia. Dar nu ştiu nimic, nu am mai vorbit cu Paulina de câteva săptămâni. E complet nebunesc că nimeni nu ştie unde e. Oare se va întoarce? De obicei se întorc, nu?

Interesant. Paulina nu le-a spus nici măcar prietenelor ei că nu a dispărut. Orice ar fi speriat-o pe Paulina, a făcut-o pe bune.

— Neo, lasă aia, du-te în pat acum! strigă Tindra ţinând la mică distanţă telefonul, înainte de a se întoarce la discuţie. Îmi pare rău, am un copil de cinci ani acasă care nu împărtăşeşte ideea noastră despre orele de culcare. Dar nu înţeleg, ai spus că eşti avocată? De ce e implicat un avocat în caz?

— Ca prietenă a ei, sper că mă poţi ajuta să înţeleg cine este Paulina, spune Florence, sperând că Tindra nu va observa că evită întrebarea. Ar fi de un ajutor nepreţuit. Cum este, de exemplu, relaţia Paulinei cu tatăl ei, Urban Jacobsson?

— Ce relaţie? răspunde Tindra cu un oftat. Mama ei l-a părăsit când Paulina avea doar câţiva ani. Între ei s-a întâmplat ceva care a determinat-o pe Eva, mama Paulinei, să-şi ia fiica şi să rupă orice legătură. Dar ele nu au vorbit niciodată despre asta. Deşi Paulina a încercat de mai multe ori să o convingă să-i spună, singurul răspuns pe care Eva i l-a dat a fost că nu trebuie să aibă de-a face cu Urban. Aşa că Paulina a crescut fără tată.

Florence se încruntă. De ce brusc Urban este atât de implicat în viața unei fiice cu care nu are nicio relație?

— Neo, ce ți-am spus? strigă Tindra, din nou la distanță de telefon. În pat! Mama vine imediat, poți să te uiți pe o revistă cu Bamse sau altceva până atunci.

— Îmi pare rău că te deranjez atât de târziu, spune Florence. Încheiem imediat.

— Nu-i nimic. Mă bucur c-ai sunat, e important. Continuă.

— Deci Urban şi Paulina nu au vorbit niciodată? întreabă Florence.

— Ba da, Paulina l-a contactat când s-a mutat de acasă. Dar nu au reuşit niciodată să repare relația. Nici Urban nu i-a povestit ce s-a întâmplat când Paulina era mică. Aşa că totul a murit destul de repede, relația adică. Nu se cunoşteau deloc, în fond.

O bătaie în tocul uşii o face pe Florence să ridice privirea. Anna stă în prag şi arată cu degetul spre ceas. Apoi cască demonstrativ în palmă. Este timpul să plece acasă. Pentru Anna, asta înseamnă să meargă acasă la soțul ei, Nils, care probabil o aşteaptă cu cina şi lumânări aprinse. Sau să adoarmă în fața televizorului. Florence nu mai are nicio idee despre cum mai merge relația lor. Altă dată va fi o prietenă mai bună şi va întreba. Dar acum, se mulțumeşte să-i facă un semn din cap Annei şi să ridice ochii spre tavan. Anna înțelege aluzia. Încă un client care nu se opreşte din vorbit. Anna îi trimite un pupic şi pleacă.

— Mama Paulinei, Eva, spune Florence după ce pleacă Anna. Ai numărul ei?

— Da, dar nu-ți va fi de folos. A murit acum vreo lună. Nici măcar asta n-a fost de ajuns pentru ca Urban să reia legătura cu Paulina. Orice s-ar fi întâmplat când era mică, el pare că încă se ruşinează de asta... *Neo!* Mama o să devină puțin mai supărată în curând!

Florence îndepărtează telefonul de ureche şi îl ţine la distanţă de un braţ. E puţin spus că Tindra are o voce puternică.

— Mulţumesc, chiar m-ai ajutat, zice Florence când Tindra se întoarce. Mai am o ultimă întrebare, apoi promit că te las în pace. Ştii dacă Paulina sau cineva din familia ei îl cunoaşte pe un anume David Lund?

Se face linişte câteva secunde, cât Tindra se gândeşte. Florence aude tropăitul unor copii care aleargă în fundal.

— Cum ai zis? întreabă Tindra apoi. Nu cred c-am mai auzit numele ăsta vreodată.

Paulina stă în camera ei de hotel de la Scandic Continental şi se uită la televizor, la ediţia târzie a ştirilor de pe TV. Reportajul este despre o femeie de 30 de ani găsită moartă în apartamentul ei din Vasastan mai devreme în cursul zilei. Reporterul spune ceva despre „violenţă extremă” şi „metode asemănătoare torturii”. Dacă ar fi fost o altă zi, Paulina ar fi reflectat asupra puterii mass-media şi a faptului că poliţia cu siguranţă nu este încântată de faptul că o astfel de descoperire oribilă a fost deja divulgată. Dar Paulina nu se gândeşte la nimic din toate acestea. Strânge cu putere marginea patului pe care stă. Pentru că recunoaşte clădirea din spatele reporterului şi barierei de poliţie.

Este clădirea lui Isobel.

Cea mai bună prietenă a ei, singura persoană cu care împarte totul. Reporterul nu dezvăluie, desigur, numele victimei, dar nici nu este nevoie. Culorile ecranului se estompează sub ochii Paulinei în timp ce ea încearcă să înţeleagă cum poate fi real ceea ce vede. Îşi doreşte să fie doar un coşmar. Dar nu are un astfel de noroc. Este profund conştientă că este trează. Lacrimile care îi curg pe obraji au gust sărat când îi ating buzele. Paulina ştie, simte în toată fiinţa ei că este vorba despre Isobel. Şi lucrul cel

mai rău lucru, oribil, care o face să simtă că o va lua razna complet, este că bănuieşte şi de ce. Ştie pe de rost scrisoarea de la mama ei. Şi trei fraze din aceasta i se învârt în cap.

Am trăit toţi aceşti ani cu frică, gândindu-mă la ce ne-ar face dacă ar afla că ştiu. Trebuie să ai grijă. Vor veni după tine.

Mama o avertizase pe Paulina. Nu poate fi o coincidenţă că cea mai bună prietenă a ei păţeşte ceva la doar câteva zile după ce Paulina a făcut ce i-a cerut mama ei. Dar a fi precaută este una. Omorul este cu totul altceva. Cum ar fi putut să prezică un astfel de lucru? Este complet nebunesc! Ea nu are nimic de-a face cu asta. Darămite Isobel.

Paulina nu mai suportă să vadă reportajul şi stinge televizorul. Apoi îşi înfundă capul în perna de pe pat. A intrat în panică luni seară şi a fugit din apartament. Intenţionat a lăsat acolo telefonul mobil deoarece bănuia că prin el ar putea fi urmărită. Dar a subestimat cât de dificil ar fi să trăiască fără telefon. De mai multe ori a fost tentată să se întoarcă şi să-l ia. Mai ales acum, când trebuie să o sune pe Isobel să verifice dacă este OK, să audă că reportajul de la televizor nu este despre ea şi că sentimentele de vinovăţie şi de tristeţe ale Paulinei pentru prietena ei cea mai bună sunt nejustificate.

De luni stă în diferite hoteluri. Noroc că şi-a luat laptopul, altfel ar fi fost complet izolată de lume. A petrecut câteva zile ascunzându-se de toţi cei pe care îi vedea, înainte să înţeleagă că de fapt nu era urmărită. Că avertismentele mamei din scrisoare au fost totuşi exagerate. Abia începuse să se relaxeze şi hotărâse să se întoarcă acasă când a văzut ştirile.

Poate Isobel să fie cu adevărat moartă? Imposibil. Viața nu este un film de groază. Aşa ceva nu se întâmplă în realitate. Paulina îşi apasă fața în pernă şi urlă.

Urlă după Isobel, pe care o tachina mereu pentru preferințele în materie de bărbați. Gâtul o ustură şi este iritat de atâta plâns, dar nu îi pasă. Plânge după Isobel, care întotdeauna îi cumpăra înghețată cu lemn-dulce când era tristă. Isobel care întotdeauna înțelegea, care întotdeauna găsea ceva potrivit de spus.

Paulina urlă până rămâne fără aer, urlă de parcă ar putea cumva să dea timpul înapoi, de parcă ar putea face ca Isobel să fie acolo, lângă ea. Paulina nu are de gând să renunțe la ea niciodată.

Dar Isobel nu este acolo. Golul este aproape prea mare pentru ca Paulina să reziste. Dintr-odată realizează un lucru. Ar fi putut să fie ea cea descrisă la şţiri. Dacă ar fi rămas acasă. Oare criminalii s-au dus la Isobel pentru că nu au găsit-o pe ea? Au torturat-o pe Isobel pentru a afla unde a plecat Paulina? În acest caz, pare că şi-a ucis cea mai bună prietenă.

Scrisoarea şifonată a mamei zace lângă ea, pe pat. O urăşte. Trebuie să i-o dea lui David Lund cât mai repede posibil, înainte să se mai întâmple ceva.

Isobel.

Draga de Isobel. Ridică puțin capul de pe pernă pentru a respira. Gâtul încă o doare. Aerul care îi umple plămânii miroase doar a moarte. Apoi urlă din nou.

David şi Kreskin se plimbă în jurul lacului şi în susul dealului, spre casele de pe cealaltă parte. Kreskin începe în cele din urmă să încetinească. În definitiv, are picioare mult mai scurte decât David. Câinele va dormi bine diseară. O idee a început să prindă formă în mintea lui David. Sakura a spus că Liv vine acasă marți. Dacă i-ar cere ajutorul? El şi Liv nu s-au înțeles întotdeauna, când ea şi Sakura se

certau, el îi lua mereu partea Sakurei. În plus, Liv tocmai a venit acasă dintr-o călătorie şi este cu siguranță obosită. Dar merită să încerce. Nu poate primi mai mult decât un refuz.

Când se apropie de strada Sakurei, Kreskin recunoaşte locul şi îşi recăpătă ca prin farmec energia. Aleargă în jurul picioarelor lui David de încântare.

— Aha, vrei să le saluți? Eşti sigur că mai poți?

Merg acasă la Sakura şi David sună la uşă. Când Sakura deschide, cearcănele ei sunt şi mai evidente decât ultima dată, deşi face ochii mari când îl vede. David presupune că asta înseamnă surprindere. Dar poate nu în mod plăcut.

— David? spune ea. Hmm, nu ştiu dacă e cel mai bun...

— Arăți absolut fantastic, zice el şi o pupă pe obraz. Ca întotdeauna.

Kreskin se ridică pe picioarele din spate, în cea mai bună imitație a unui câine de circ.

— Complimente? întreabă ea. Trebuie să fie ceva serios. Hai înăuntru! Amândoi.

Intră în hol, unde haine sunt înghesuite alături de un geamantan mare şi de genți negre colțuroase care, ştie David, conțin echipament fotografic.

— Scuză dezordinea, spune Sakura, întinzându-i lui David un prosop pentru labele pline de noroi ale lui Kreskin. Liv tocmai a venit acasă. Evident, cu întârziere. Patru zile. Nu e clar de ce.

— Aşa-i când eşti căsătorită cu un fotograf de modă, zice el, săltând cu grijă câinele proaspăt şters peste echipamentul foto. Uit mereu cât de elegant trăiți.

— Bună, David! strigă Liv din baie. Vin imediat, doar să mă spăl de Barcelona mai întâi.

Sakura face o grimasă.

— Şi nu am vrut să sune aşa cum a sunat, strigă din nou Liv.

David ridică din sprâncene într-o întrebare tacită. Sakura dă din umeri, dar pare orice altceva decât bucuroasă. Nu trebuie să fii vreun geniu ca să-ți dai seama cine este cauza cearcănelor ei.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Sakura, îndreptându-se spre camera de zi. Şi să nu-mi zici că nu-i nimic, se vede de la o poştă că ceva nu e-n regulă.

David presupune că se observă că doarme rău de când a încetat să mai ia pastilele. Iar întâmplările legate de Paulina Mentzer nu au ajutat deloc. Oftează adânc şi se prăbuşeşte pe canapea în timp ce Sakura îi toarnă ceai într-un pahar. Nu îl întreabă dacă vrea. Acceptă paharul cu recunoştință. Apoi îi povesteşte despre e-mailul Paulinei Mentzer, despre interogatoriul ciudat de la poliție, despre Florence Tapper şi implicarea ei şi despre faptul că Paulina cea dispărută vrea să se întâlnească cu el în oraş mâine după-amiază.

— Deci Florence asta... spune Sakura zâmbind. Era şi timpul, David. Bine că ai găsit pe cineva. Şi care poate fi şi avocatul tău, deşi nu prea ştiu cât de legal este asta. Dar nu e treaba mea să mă bag. Când pot s-o întâlnesc?

David râde şi scutură din cap.

— Atât ai înțeles din tot ce ți-am povestit? Florence şi cu mine nu suntem... adică nu cred că e vreun pic interesată... şi chiar de ar fi, oricum, ştii cum sunt eu cu relațiile, mi-ar lua 15 minute să ruinez totul.

— Vorbeşti ca unul de 17 ani, ripostează Sakura.

— Ideea pe care încercam să o subliniez, continuă el, este că această Paulina Mentzer vrea să discute ceva sensibil cu mine şi cineva pare să fie pe urmele ei, cel puțin aşa susține. Totul este foarte ciudat.

— Paulina Mentzer, fotomodelul? întreabă Liv, ieşind din baie cu un prosop înfăşurat în jurul capului. Roşcată cu ochii verzi ca smaraldul?

— Nu cred, răspunde el. Descrierea se potriveşte, dacă e să ne luăm după pozele ei de pe Insta, dar acolo scrie că lucrează în Resurse umane.

Kreskin intră şi se aşază ca un câine de pază în faţa Sakurei, care stă pe canapea. Mârâie uşor către Liv.

— Într-o zi, când o să dormi, câine, spune Liv, arătând cu două degete spre ochii săi, apoi spre Kreskin.

Se apropie de o comodă care are vreo zece sertare joase, dar late. Deschide unul dintre ele, umblă un moment printre lucruri şi îi dă lui David trei fotografii. El le ia cu grijă, ca să nu lase amprente pe suprafeţele lucioase.

— Ea e? întreabă Liv. Cred că le-am făcut acum vreo cinci ani.

Paulina priveşte seducător din fotografiile pe care David le ţine în mână.

— Să dea dracu'! exclamă el, ridicând o fotografie. Sigur ea e. Pe asta o are chiar ca poză de profil pe Instagram.

— Nu-i rău, comentează Sakura, râzând. Ai întâlnire cu un fost fotomodel misterios. Şi o avocată la degetul mic. Începe să-ţi meargă bine, David.

David simte cum roşeşte, deşi nu are niciun motiv.

— Sakura, poate ar trebui să-l luăm pe David mai în serios, spune Liv.

Se aşază pe canapea şi pune o mână pe piciorul soţiei sale. Sakura răspunde automat făcând acelaşi lucru. Pare ceva atât de firesc, atât de uşor. Amândouă sunt conştiente că, în ciuda tuturor certurilor, sunt acolo una pentru cealaltă. Dar David nu crede că este uşor. Niciodată nu a vrut să presupună că cineva este acolo pentru el. Şi acum nu mai ştie cum să facă asta.

— Ce crezi despre toată povestea cu Paulina? întreabă Liv.

El lasă jos paharul de ceai şi oftează.

— Nu ştiu ce să mai cred. Dar vreau să te rog ceva. Şi, având în vedere că tu ai pozele astea, nu e ceva ce nu ai mai făcut până acum, într-un fel.

— Ce vrei să fac? întreabă Liv, încruntându-se.

— Probabil este complet inutil, dar ai putea să vii cu mine la Humlegården mâine? Să iei o cameră, să stai la distanță şi să fotografiezi sau să filmezi tot ce se întâmplă. Pentru orice eventualitate, cam aşa ceva. Înțeleg dacă ai alte lucruri de rezolvat. Dar voiam totuşi să te rog. Ar însemna mult pentru mine.

Liv îşi şterge părul înainte de a răspunde. Părul negru îi stă în toate direcțiile când lasă jos prosopul.

— Sigur că pot s-o fac. Dar ce crezi că s-ar putea întâmpla?

— Tocmai asta nu ştiu.

Florence muşcă stiloul. Este un Mont Blanc pe care l-a primit cadou de la Léontine şi cu siguranță nu e un stilou pe care să îl roadă. Dar unele obiceiuri nu dispar niciodată. Şi ar fi bine ca Léontine să nu vadă stiloul. Florence se uită la însemnările pe care şi le-a făcut în agendă. Când are nevoie să gândească, notițele scrise de mână învinge versiunea lor digitală la orice oră din zi. Ca şi cum literele prind viață din cerneală şi îi eliberează procesele de gândire.

Rezumă ceea ce ştie până acum.

Unu: Mama Paulinei Mentzer îşi lasă fiica să crească fără tată. Paulina nu află de ce. Apoi mama ei moare.

Doi: Paulina ia legătura cu o persoană care ar trebui să îi fie complet necunoscută, şi anume cu David Lund. În cursul acelui contact, Paulina susține că tatăl ei, Urban Jacobsson, o cunoştea pe mama lui David. Într-un fel, Paulina a obținut totuşi informații despre tatăl ei. Informații care, cel puțin pentru Paulina, sunt suficient de importante încât să contacteze un bărbat pe care nu-l cunoaşte.

Trei: Urban Jacobsson o contactează pe Florence şi îi spune că fiica lui a dispărut şi că David Lund ar putea fi suspectat de dispariția ei. El o roagă pe Florence să-l apere pe David şi să se asigure că nu spune prea multe. Deci Urban ştie cine este David, chiar dacă fiica lui nu ştie.

Patru: Paulina Mentzer ia din nou legătura cu David Lund. Îi scrie că a fugit şi că probabil este urmărită. Dar nu ştie de cine.

Întrebarea este ce altceva ştie Urban, dar nu spune? Şi de ce este Paulina urmărită?

Florence se ridică şi aprinde plafoniera. Afară s-a întunecat de mult şi mica lampă de birou cu abajur verde, pe care a cumpărat-o la un preț exagerat dintr-un magazin vintage, nu mai e de ajuns. Explicația simplă ar fi, desigur, că Urban şi mama lui David au avut o aventură. Când Eva a aflat, l-a părăsit pe Urban, luând-o pe Paulina, abia născută. Dar ar fi cam *prea* simplu. De ce i-ar păsa atât de mult Paulinei de asta, după atâta vreme? Într-o telenovelă, răspunsul ar fi că Urban este adevăratul tată al lui David şi că Paulina este sora lui vitregă. Şi probabil încă ceva despre vreo moştenire pierdută.

Dar o aventură veche de peste 30 de ani nu explică de ce Paulina s-a speriat şi s-a ascuns atât de bine încât prietena ei o dă dispărută. Nici de ce Urban o contactează pe Florence pentru a-l apăra pe David sau de ce şeful poliției, Klaus Nordström, pare să aibă un interes personal în caz. Sau cine o urmăreşte pe Paulina, presupunând că această parte este adevărată. De ce o aventură atât de veche ar provoca o astfel de furtună atât de târziu? Nu. Există ceva ce Florence încă nu observă.

Telefonul sună şi o smulge din gândurile ei. Se uită cu surprindere la ecran când vede numele.

— Samir, spune ea când răspunde. A trecut ceva timp. Cu ce te pot ajuta?

Ea şi Samir nu au irosit niciodată cuvinte pe formule de salut. Florence se aştepta să audă zgomotul unei seri de sâmbătă în fundal, dar aude doar câteva voci răzleţe. El este încă la muncă. Samir este contactul ei din poliţie. Faptul că o sună de acolo în loc să aştepte până ajunge într-un loc mai ferit îi dovedeşte că este vorba de ceva important.

— Am doar un minut la dispoziţie, spune el încet. Chiar îl ai pe David Lund drept client? Acelaşi David Lund care a fost interogat ieri în legătură cu dispariţia Paulinei Mentzer?

— Este puţin mai complicat decât atât, Paulina nu mai este... începe ea şi se opreşte. Pe scurt, să zicem că da.

Nu trebuie să-i spună lui Samir că Paulina a luat din nou legătura cu David.

— Mmm. Aşa credeam şi eu, zice Samir. Îţi spune ceva numele Isobel Bruckner?

Florence pune stiloul jos. Simte cum ceva ascuţit şi rece i se mişcă prin corp. A trecut doar o oră de când a încercat să o contacteze pe Isobel Bruckner la telefon. Un telefon care atunci era închis. Îşi drege vocea şi încearcă să pară neutră.

— De ce întrebi?

— Pentru că Isobel Bruckner a fost găsită moartă astăzi la prânz. A apărut deja peste tot în media. Atât SVT, cât şi TV4 au făcut reportaje despre caz în seara asta. Fără nume şi imagini, bineînţeles, dar Klaus tot a luat-o razna fiindcă s-a aflat atât de repede. Asta poate complica mult ancheta. Oricum, un vecin a fost cel care a anunţat poliţia. Iubitul lui Isobel a fost găsit în apartament, aşa că toată lumea era destul de convinsă că el a făcut-o. Până când ne-am uitat în telefonul ei mobil. Ghici cine a fost ultima persoană pe care a sunat-o?

Florence se lasă pe spate, închide ochii şi înghite în sec. Îşi doreşte din tot sufletul ca Samir să tacă, ori legătura telefonică să se întrerupă, ca el să nu o spună.

— Clientul tău, şopteşte el. Iubitul lui Isobel este în continuare principalul suspect. Dar Isobel era cea mai bună prietenă a Paulinei Mentzer. Două prietene apropiate, dintre care una moare şi una dispare, şi amândouă au intrat în contact cu David Lund, pe care niciuna dintre ele nu-l cunoştea, chiar înainte să se întâmple toate astea? *Nu* arată bine. Ne pregătim să-l săltăm pe David imediat. Suspect de complicitate, cel puţin. Klaus este dornic să obţină o arestare, cred eu. Mai ales după atenţia presei. Trebuie să arate că face ceva. Am vrut doar să te avertizez.

— Căcat, spune ea şi loveşte cu Mont Blanc-ul în birou.

Vârful lasă o zgârietură urâtă în lemnul de nuc închis la culoare. Trebuie să-l pregătească pe David pentru un nou interogatoriu. Şi să descopere despre ce este vorba. Se uită la ceas.

— Samir, dragule, cel mai bun din lume, îmi poţi da măcar 24 de ore înainte să-l luaţi?

— Ştii că nu pot face asta.

— Atunci până mâine-dimineaţă? Dacă îmi dau cuvântul că o să am grijă ca el să vină? O să-l însoţesc. Nu vom întârzia, nu am timp. Trebuie să ajung la petrecerea unui copil mai târziu în cursul zilei. Şi o să aduc cafea pentru toţi colegii tăi.

Samir tace câteva secunde. Florence aude nişte colegi de-ai lui râzând în fundal de ceva. Numărătoarea inversă începe în mintea lui Florence. Trebuie să-l contacteze pe David şi trebuie să aibă un plan. Şi are timp doar până mâine-dimineaţă. În cel mai bun caz. Muşcă tare din stilou.

— Pot să încerc, spune Samir şi mai încet decât înainte. Până mâine-dimineaţă, atunci. Nici nu mă gândesc să întreb despre petrecerea aia. Dar cafeaua să fie arabica fină. Fiartă la ibric. Şi... Florence? Ştii că, personal, sunt conştient de cât de fantastică eşti ca avocat. Dar unele lucruri nu pot fi

controlate nici măcar de tine. De data asta, este puțin probabil ca David să iasă de aici prea curând.

Sandro priveşte apa. Stă pe terasa vilei mari din Saltsjö-Boo. Gazonul se întinde până la apă şi la pontonul privat de la Baggensfjärden. De cealaltă parte a canalului se distinge silueta restului insulei Värmdö. Soarele a apus de câteva ore, dar o lampă de încălzire de pe fațada din spatele lor are grijă să nu le fie frig. Alte lămpi din fontă elegante luminează suficient până la apă pentru ca el să poată vedea dacă, de exemplu, o barcă neinvitată încearcă să acosteze.

Acum sunt două bărci la ponton. Una este „mica barcă de plăcere" a lui Napoleon, botezată *Le Petit*. Sandro nu ştie dacă numele este ironic, deoarece este vorba de o Fairlite Targa 50 GT, o barcă cu motor, de 15 metri şi în valoare de zeci de milioane, suficient de mare pentru a fi clasificată ca iaht. Cealaltă este mica barcă cu motor cu care a venit Sandro. Ar putea fi barca de salvare a bărcii lui Napoleon. Dar Sandro nu are nevoie să se laude cu dimensiunile. Ba din contră. Şi să mergi pe apă este mult mai bine decât cu maşina, dacă nu vrei să fii văzut.

Bărbatul care stă lângă Sandro şi priveşte gânditor în întuneric emană putere, chiar şi când nu se clinteşte. Silueta sa ascuțită ar putea fi sculptată cu un bisturiu, iar puloverul strâmt pe care îl poartă întotdeauna dezvăluie contururile unui corp care a rămas musculos, deşi nu mai este tânăr. Ceea ce vede Sandro este rezultatul unei vieți de disciplină severă. Bărbatul ia o înghițitură dintr-o sticlă de bere. Sandro nu şi-a deschis-o pe a sa.

— Bine lucrat în Vårby, spune Napoleon. Din păcate, nu-i mai pasă nimănui că membrii bandelor se omoară între ei. Dar ceea ce ați făcut voi a fost suficient de dur pentru a declanşa o furtună, nu doar printre bande, ci şi în parlament. Mai ales când... Esben, aşa îl cheamă, nu? Când Esben a răspândit imaginile pe rețelele sociale şi chaturile

criptate. Săptămâna asta au apărut rapid propuneri pentru zone de percheziție intensificată şi mai multe resurse pentru prezența poliției. Puncte politice uşor de marcat de către partidele potrivite. Şi atenția opiniei publice urmează, desigur, aceeaşi direcție. Va fi interesant de văzut unde va duce asta. Nu trebuie să loveşti tare când ştii unde să loveşti.

Bărbatul tace. Sandro a înțeles că angajatorul său joacă un joc pe termen lung. Şi vrea să-şi păstreze atât munca, cât şi viața. Dar tot trebuie să întrebe ceva.

— Nu ați spus care-i treaba cu David Lund ăsta, spune el. Şi nu trebuie să o faceți. Dar trebuie să ştiu care este următorul pas. Şi dacă aveți dorințe noi în legătură cu modul în care ar trebui să acționăm.

Napoleon nu schițează niciun gest. Profilul său se conturează în lumina felinarelor, iar ochii îi strălucesc. Sandro aşteaptă.

— Ştiu cum lucrezi, răspunde Napoleon. De aia îți dau atât de multe sarcini. Pot avea încredere că le faci fără să pui întrebări. Tot ce ai nevoie să ştii este că nu trebuie să-l răniți pe David. În schimb, este important să nu o întâlnească pe fata lui Urban Jacobsson. Dacă ce scrie în e-mailul pe care mi l-ai arătat este adevărat, nu a fost niciodată răpită. Mă linişteşte foarte mult să aud asta. Pentru că, dacă vreunul dintre ceilalți chiar ar fi luat-o, nu ştim unde s-ar fi putut ajunge. Nu sunt la fel de precauți ca tine şi ca mine. În încercarea lor de a opri căderea pieselor de domino, ar fi putut foarte bine să provoace tocmai asta. Dar dacă ea s-a ascuns pe cont propriu, riscul să fi vorbit cu altcineva este minim.

— Dar dacă se întâlneşte cu David...?

— Aia e esența problemei. Habar n-am cât de mult ştie Paulina. Deci, ca să fim siguri, trebuie să presupunem că ştie absolut totul. Dacă îi spune lui David chiar şi jumătate

din informații, va declanşa o reacție în lanț care îmi va scăpa de sub control. Ceea ce rar, ca să nu zic niciodată, se întâmplă.

Sandro nu are nicio idee despre ce vorbeşte Napoleon. Nu ştie cine sunt „ceilalți”, nici ce ar putea şti Paulina. Dar nici nu trebuie să ştie. Napoleon mai ia o înghițitură din bere. Apoi apucă sticla lui Sandro, o deschide lovind capacul de marginea scaunului pe care stă şi i-o dă înapoi. Sandro bea din ea fără să vrea cu adevărat.

— Lui Urban îi este frică, spune Napoleon, privind din nou spre apa întunecată. Nu ține legătura pe bune cu Paulina. Dar încă o iubeşte. Ar însemna totul pentru el s-o vadă din nou. Din păcate, chestiunea asta este mai importantă decât sentimentele lui Urban. Nu trebuie să ştii mai mult decât că este vorba de nişte rufe foarte murdare de spălat. Dacă se află, poate afecta oameni mult mai importanți pentru societatea noastră decât Paulina Mentzer. Urban nu poate fi atât de naiv încât să nu înțeleagă asta.

— Atunci aşa facem, spune Sandro, urmărindu-i privirea în întuneric.

— Atunci aşa facem, încuviințează silueta ascuțită. Este o artă grea să creezi societatea potrivită. Şi orice artă adevărată necesită sacrificii. Fă ce trebuie să faci cu Paulina. Ştii unde va fi mâine.

ATUNCI

Mama şi prietenul ei se uită la televizor în living. Ea îl stinge când intru în cameră. Apoi se întoarce către mine şi se încruntă. Dar nu spune nimic. Este privirea de avertizare pe care o are când nu vrea să o deranjez. Aceea care spune că nu este supărată, dar ar putea fi, dacă o să continui să le întrerup treburile de adulți. Deşi ea face întotdeauna treburi

de adulți. Însă prietenul ei zâmbeşte şi îmi face semn să vin în living. La ei.

— Încă eşti treaz? întreabă el.

Pare mereu amabil.

— Stăteam în pat, mă uitam pe fereastră şi mă gândeam, îi răspund.

Nu îi zic că mă gândeam la plimbările mele pe drumul pietruit, spre poartă. Dar prietenul mamei zâmbeşte din nou şi asta îmi dă suficient curaj să spun ceva ce alt-fel nu aş îndrăzni.

— De ce trebuie să stau mereu aici? În casă, adică? Aş vrea să merg în alte locuri şi să văd ce este acolo. Şi să întâlnesc alți copii. Să merg la o şcoală adevărată.

Mama tresare. Bărbatul de pe canapea îi aruncă o privire.

— V-am zis să aveți grijă cu literatura aia, spune el, mângâindu-şi barba.

Apoi se întoarce iar către mine. De data asta se apleacă.

— Lumea de afară este foarte periculoasă. Mama ta vrea doar să te protejeze. Ştii de pirații din *Insula comorii*?

— Nu sunt reali, spun eu, încrucişându-mi brațele la piept.

— Nu, nu sunt, aprobă el, dând din cap. Pentru că pirații din realitate sunt mult mai periculoşi. De aceea mama ta are grijă de tine aici. Ca să nu dai de ei. Ai tot ce îți trebuie la fermă. Mâncare, căldură, siguranță. Pe noi. Acolo afară, dincolo de porți, este frig şi greu. Să dai de piraţi nu e nici pe departe cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Există lucruri mult mai rele care doar aşteaptă ca un băiețel nevinovat ca tine să se apropie prea mult.

Prietenul mamei se ridică. Pune mâna pe umărul meu şi mă conduce afară din living, spre uşa de la intrare.

— Dar ai dreptate, continuă el. Totuşi, eşti băiat mare deja. Înțeleg că vrei să vezi de unul singur. Ce-ar fi să faci o excursie de câteva zile? Să vezi tot ce este acolo afară, pe

cont propriu? De fapt, este o idee extrem de bună, dacă stau să mă gândesc. Cred că ar trebui să o faci chiar acum. Ia-ți geaca şi eu aduc cheia de la porți.

Ia mâna de pe mine şi se duce la dulapul cu chei. Apoi se întoarce şi mă priveşte.

— Ar fi bine să-ți iei şi ceva cu care să te aperi, adaugă el. Un fel de armă. Şi ne vedem peste câteva zile.

— Nu, spun eu şi fac un pas rapid înapoi, departe de uşă.

Deodată nu mai vreau deloc să ajung dincolo de porți. Gândul că el va încuia porțile în urma mea aproape că mă face să plâng. Nu vreau să trebuiască să mă apăr cu o armă. Nu vreau să fiu atacat. Nu mă pot descurca singur mai multe zile.

— Îmi pare rău!

— Eşti sigur? întreabă el. Am cheia aici.

Scutură un mănunchi de chei în fața mea. Dau din cap cât de tare reuşesc. Prietenul mamei ridică din umeri şi pune cheile la loc.

— OK, atunci.

Apoi se întoarce în living fără să se uite la mine. Eu rămân în hol, prea speriat să mă mişc.

— Să mă anunți dacă te răzgândeşti, strigă el.

— Cred că ar trebui să pun perdele mai groase la etaj, aud vocea mamei din cameră. Ca să nu-i mai vină şi alte idei.

Inima îmi bate atât de tare încât cred că o să-mi sară din piept. Tot nu mă mişc din hol. Uşa este la doar câțiva metri de mine. Uşa care duce la drumul care duce la poarta dincolo de care aproape că am trecut.

Niciodată mai mult.

Din living se aude sunetul familiar al televizorului când mama schimbă canalele.

DUMINICĂ

Cifrele roşii ale ceasului deşteptător arată 7:15. David s-a uitat la ceas cel puțin o dată pe oră de când s-a culcat. Trebuie să fi ațipit la un moment dat. Dar nu-şi aminteşte nimic. Nu şi-a mai luat pastilele de o săptămână întreagă. Ca pedeapsă, a oscilat între dureri de cap şi dureri în tot corpul. La început i-a fost şi rău. Dar, în ciuda acestora, creierul pare că i s-a... deschis, în lipsa unui cuvânt mai potrivit, de când a renunțat la medicamente. Şi asta nu doar noaptea, totul pare mai clar şi în timpul zilei. În afară de oboseală. Rareori doarme mai mult de trei sau patru ore pe noapte. Se uită din nou la ceas. Şi deodată vede un alt ceas în fața sa.

Un ceas fosforescent care arată ca planeta Pământ.

De unde a venit gândul acesta? Nu-şi aminteşte să fi avut vreodată aşa ceva. Oare Anton...? Nu. A avut senzația clară că stătea întins într-un pat şi se uita la acel ceas, exact aşa cum face acum. Ciudat. Se freacă la ochi. Evident, nu e complet treaz.

Noaptea trecută visul nu s-a întors. În schimb, gândul că o va întâlni pe Paulina Mentzer i-a răsunat în cap. Poate că în sfârşit toată această absurditate va lua sfârşit. Ar fi trebuit să-l liniştească, dar nu a avut norocul ăsta. Dacă va fi pe dos? Dacă Paulina îi spune ceva ce-i va zgudui existența? Nu-i place să fie tulburat.

Cască larg şi se ridică din pat cu efort. Întâlnirea cu Paulina este abia după-amiază. Dar nu poate să stea acasă să piardă vremea, aşteptând să se facă ora 15. Îşi pune halatul de dimineață şi intră în baie. Din fericire, e duminică. El şi Johan obişnuiesc să bea cafea acasă la Johan în diminețile de duminică. Exact ce-i trebuie pentru

a-şi mai schimba gândurile. Porneşte apa la duş şi realizează în acelaşi timp că încă are halatul pe el. Mânecile i se udă complet înainte să sară de sub jetul de apă.

Aha.

Deci azi va fi una dintre acele zile.

După ce face duş, îşi caută telefonul, care se dovedeşte a fi în buzunarul pantalonilor purtați ieri. Încă închis. Dar când apasă pe buton pentru a-l porni, nu se întâmplă nimic. Normal. Asta trebuia să-şi fi amintit. Nu e genul care să uite un astfel de lucru.

Ar putea să-l încarce în maşină pe drum spre Johan, dar ploaia a revenit în forță. Sunetul picăturilor de ploaie care bat în geamuri nu-l înviorează deloc. Nu există nicio şansă ca el să conducă, ar fi un pericol public. O să ia trenul şi metroul până în Södermalm. Johan locuieşte la doar două străzi de cabinetul său.

Dar Kreskin trebuie să-şi facă plimbarea înainte ca el să poată pleca. David ia una dintre umbrelele de pe suportul din hol şi deschide uşa pentru câine. Kreskin ezită doar câteva secunde înainte să fugă în direcția celei mai mari bălți pe care o vede. David îşi deschide umbrela, care imediat este dată peste cap de vânt. Oftează şi se uită la Kreskin, care se străduieşte din răsputeri să imite o focă în băltoaca uriaşă. Câinele pare să nu observe ploaia care-l biciuieşte pe David peste față.

Johan ar face bine să aibă cafeaua pregătită când David o să ajungă acolo.

***

— Vreau să vorbim despre amintirile mele din copilărie, spune David, ştergându-se pe față de apă. Cele pe care nu le am, ştii tu.

Caută o priză şi conectează încărcătorul telefonului, pe care îl pune pe blatul din bucătărie. Apoi se aşază pe unul

dintre scaunele de lemn de la masă şi îşi încălzeşte mâinile în jurul cănii cu apă fierbinte. Întreaga bucătărie a lui Johan este în stilul tipic anilor 1950, cu dulapuri turcoaz şi faianță albă. Pe podea e un linoleum în carouri albe şi negre, iar masa din bucătărie are, bineînțeles, blat din gresie de Perstorp. David a considerat întotdeauna că locuința lui Johan este primitoare. Sigură. De parcă nu s-ar putea întâmpla nimic rău acolo.

— Dar asta ce e? întreabă el şi arată spre borcanul cu cafea instant din fața lui.

— Scuze, am uitat să cumpăr cafea obişnuită, spune Johan şi îşi scoate ochelarii. Eu beau mai mult ceai. Amintirile din copilărie, zici.

Johan începe să-şi şteargă ochelarii cu o cârpă mică.

— Da, cu ajutorul tău am reuşit să mă descurc bine fără ele până acum, continuă David. Dar în ultimele zile am început să mă întreb dacă am făcut-o cu adevărat. Dacă m-am descurcat bine, adică. Am un job în care lucrez de acasă cât de mult pot ca să nu trebuiască să-mi văd colegii. Nu pot să am relații de iubire stabile şi nu am mai mult de trei prieteni buni în afară de tine şi unul dintre ei cred că nu mă place întotdeauna.

— Şi? întreabă Johan, continuând să-şi lustruiască ochelarii. Îți este frică să nu fii rănit de alții dacă îți permiți să ai nevoie de ei, aşa că îi ții la distanță. Sună cam ca în cazul majorității bărbaților de 35 de ani care vin la mine.

— Sigur. Dar cu ei poate găseşti cauza principală. Noi nu am făcut asta niciodată. M-ai învățat că am ocazia unică de a mă crea singur, deoarece nu am nicio programare din copilărie pe care să nu o pot controla. Dar nu ştiu sigur cât de bine a mers asta. Şi încep să simt tot mai profund că are legătură cu faptul că nu-mi amintesc nimic din copilărie. Poate că totuşi am o programare de acolo, una pe care noi n-am înțeles-o.

Johan îşi ține ochelarii în față, ca şi cum ar verifica dacă sunt curați, înainte de a şi-i pune. David nu a văzut niciodată nici măcar o pată pe hainele lui Johan, nici măcar în perioada în care vechiul său prieten se îmbrăca mereu în alb. În interiorul acestui unchi primitor, Johan, trăieşte probabil un pedant riguros.

— Vrei să-ți spun un secret pe care niciun psiholog nu doreşte să-l recunoască? întreabă Johan şi caută printre pliculețele de ceai dintr-o cutie de metal de pe masă. Nimeni nu-şi aminteşte copilăria. Nu cu adevărat. Când suntem mici, creierul nu are capacitatea de a distinge între imaginație şi realitate.

Johan alege un plic, îl deschide şi îl pune în apa fierbinte.

— Când oamenii vorbesc despre copilăria lor, acele „amintiri" pot fi la fel de bine fantezii şi vise pe care le-au avut când erau mici şi pe care le-au amestecat ulterior cu evenimente reale. Nu există nicio modalitate de a şti. Aşa că, personal, cred că importanța copilăriei este exagerată.

— Nu susținea Freud fix opusul? întreabă David. Că totul începe în copilărie?

Johan râde zgomotos şi pune o linguriță de miere în ceai.

— Da, dar el era şi drogat cu morfină în cea mai mare parte a timpului. Apropo, pari obosit. Cum te simți? Nu funcționează medicamentele cum trebuie?

— Încerc să nu le iau de ceva vreme. Cred că deja de o săptămână.

Johan lasă lingurița jos şi se uită serios la el.

— Aşa, pur şi simplu? Nu ți-am zis clar că poate fi periculos? Ai luat pastilele atât de mult timp încât corpul poate avea un şoc dacă te opreşti brusc. Cum te simți? Ai dureri de cap? Dureri musculare? Anxietate? Amețeli?

David aprobă din cap ruşinat şi pune o lingură de cafea instant în apă.

— Multe dintre astea, de fapt vin şi pleacă.

— Măcar lasă-mă să-ți prescriu altceva, pe care să-l poți lua în timp ce reduci treptat doza. Pentru a evita cele mai grave efecte secundare.

— Ciudat e că, deşi abia dacă dorm, am avut din nou visul. Noaptea trecută. A fost diferit. Au apărut lucruri noi, lucruri care nu au mai fost înainte.

Johan se uită la el cu ochii mijiți în timp ce soarbe din ceai. David habar nu are ce ar trebui să însemne acea privire. Apoi Johan ridică din umeri.

— Ai mai multe lucruri de care trebuie să te ocupi în viața de zi cu zi în această perioadă. În consecință, creierul tău introduce mai multe lucruri în vis.

— Deci nu crezi că înseamnă ceva în mod special?

— Pe plan simbolic? întreabă Johan. Ba probabil că da. Orice poate însemna ceva. Dar nu neapărat ceva important. E mult mai important pentru tine să ne asigurăm că poți dormi din nou. Sunt îngrijorat pentru tine, David.

David oftează. Sperase că Johan îi va oferi o soluție, ceva care să-l facă să nu mai spună ce gândise pe drumul până acolo. Pentru că va suna aiurea. Dar David nu are de ales. Pentru că, dacă are dreptate..

— Poate pare o nebunie, dar am început să mă întreb dacă este într-adevăr un vis, spune el. Era un vis înainte, categoric, dar acum se simte altfel. Se simte mai... real. Dacă ceea ce visez este ceva ce... s-a întâmplat cu adevărat? O amintire uitată, dintre toate lucrurile pe care nu mi le amintesc? Dacă, după atâția ani, am găsit de fapt o amintire din copilărie? Şi dacă e aşa, pot găsi şi altele?

Se aşteaptă ca Johan să înceapă să râdă sau să pară surprins. Sau să-l privească îngrijorat. Dar Johan nu face nimic din toate acestea. Se lasă pe spate, pune un picior peste celălalt şi îşi prinde laba piciorului cu mâna. Dintr-odată, pare foarte obosit.

— Interesant. O amintire. Felicitări, în cazul ăsta. Vorbesc serios. Este o descoperire uriaşă. Vrei să spui că recunoşti locul din vis drept un loc unde ai fost cu adevărat? Câmpul mare pe care alergi?

— Da. Nu. Nu ştiu, răspunde David şi se gândeşte. Nu mai e un câmp când visez, e o peluză imensă. Şi o casă. Dar nu e vorba că recunosc lucruri specifice, ci că recunosc sentimentul. E un sentiment pe care l-am mai trăit.

— Hmm, spune Johan şi soarbe din ceai din nou. Chiar îmi doresc să ai dreptate. Şi, într-adevăr, creierul poate stoca amintiri emoționale ale unor evenimente pe care le-am uitat de mult. Dar te cunosc de o viață întreagă. Dacă ceva atât de dramatic ca în visul tău s-ar fi întâmplat când erai mic, cred că ar trebui să-mi amintesc evenimentul. Sau să fi fost prezent când ai povestit despre el ulterior.

Ceea ce spune Johan pare rezonabil. Dar sentimentul din vis era atât de puternic! Dacă nu i-a povestit lui Johan despre eveniment când s-a întâmplat? Dacă aşa stau lucrurile? În acest caz, încă poate fi o amintire reală. Îşi doreşte să fie aşa. Chiar dacă este o amintire neplăcută, este totuşi a lui.

— Aminteşte-ți ce ți-am spus înainte, continuă Johan. Oamenii prețuiesc amintirile din copilărie, dar, mai des decât credem, acestea sunt mai mult sau mai puțin pure invenții. Ne amintim ce am fi *vrut* să trăim. Mai degrabă decât ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Dar tot nu vrei să-mi povesteşti ceva din ce-ți aminteşti de când eram mic?

Johan pare nefericit şi clatină din cap.

— Ştii de ce, spune el. Memoria nu este infailibilă. Amintirile nu sunt ceva static pe care îl scoți dintr-un sertar din cap. De fiecare dată când ne gândim la o amintire, aceasta se schimbă şi este influențată de celelalte gânduri pe care le avem atunci. Aşa că, dacă îți spun ceva din

copilăria ta, chiar dacă este ceva ce ştim că s-a întâmplat, tot nu putem fi siguri că a fost exact aşa cum povestesc. Pentru că probabil o voi schimba fără să-mi dau seama. Şi nu vreau ca primele tale amintiri să fie unele care poate nu sunt complet adevărate.

— Nu e mai bine decât să n-ai nicio amintire?

— Ba din contră. De fapt, poate face mai dificil pentru tine să găseşti amintiri reale, dacă nu se potrivesc cu noua şi falsa „amintire" pe care ai aflat-o. Dar de unde toată treaba asta? Trebuie să fie ceva mai mult decât faptul că te plictiseşti lucrând de acasă?

David dă din umeri. Nu mai vrea să răspundă la întrebările lui Johan.

— Ai reuşit să-ți dai seama cine eşti în tablou? întreabă psihologul zâmbind. Cel de la cabinet?

Tabloul în care Avraam se pregăteşte să-şi sacrifice fiul. David îşi aminteşte ce a spus vechiul său prieten, că trebuie să sacrifici ceva pentru a progresa. Dar nu ştie sigur ce ar trebui să sacrifice el. De aceea îi place să lucreze în domeniul programării. În cod nu există simbolism de care să țină cont. Niciun înțeles ascuns de interpretat. Şi absolut niciun sacrificiu.

— Dacă chiar trebuie să fiu în tablou, probabil că sunt în satul din fundal, spune el. Stau acasă şi mă uit pe Disney Plus şi nu trebuie să-mi fac griji pentru ce se întâmplă în pădure.

Johan pare dezamăgit. David se apropie de blatul din bucătărie să-şi verifice telefonul. S-a încărcat suficient pentru a se debloca imediat ce camera îi identifică fața. Ridică telefonul şi introduce codul PIN al cartelei SIM. Telefonul începe să vibreze imediat în mâna lui din cauza unui apel primit. Este Florence.

— Scuze, spune el. Trebuie să răspund.

Vibrațiile continuă şi acum vede că are mai multe apeluri pierdute de la Florence.

— Tinerii din ziua de azi şi capacitatea lor de concentrare, oftează Johan, făcându-i semn lui David să iasă din bucătărie în timp ce acesta răspunde la telefon.

— Unde ai fost? țipă Florence în urechea lui. Te caut de aseară.

— Stai puțin, spune David şi se întoarce la Johan în bucătărie.

Îşi pune mâna peste microfonul telefonului.

— Ar trebui să plec, şopteşte el. Ne auzim.

— Dar nu vrei să facem exercițiul nostru înainte să pleci? întreabă Johan, ridicând din sprâncene.

— Nu azi.

— Chiar eşti sigur? Pari să ai avea nevoie de el. Dar bine. Facem unul dublu data viitoare. Ne vedem!

— Un lucru să-ți fie clar, continuă Florence în urechea lui David, în timp ce acesta îşi ia geaca din hol. Dacă eşti clientul meu, trebuie să pot da de tine. În plus... în plus, am fost îngrijorată. Unde eşti?

Pare că gâfâie uşor, ca şi cum ar merge repede. David nu ia liftul şi coboară pe scări spre ieşire. Nu vrea să rişte să se întrerupă apelul.

— Scuze, aveam nevoie de un time-out, spune el când ajunge la primul etaj. Am fost la nişte prietene aseară şi mi-am închis telefonul. Apoi am fost foarte obosit când am ajuns acasă şi nu l-am pus la încărcat. Abia acum l-am pornit. Ştiu, nu îmi stă în fire, dar..

Se opreşte la jumătatea pasului când sensul cuvintelor lui Florence îl loveşte brusc.

— Stai, derulează puțin înapoi, spune el. Dacă sunt clientul tău? Deci este oficial acum? Şi nu doar o prefăcătorie la diverse interogatorii ale poliției? Nu-mi amintesc să fi fost implicat în decizia asta.

David iese din scară şi merge pe Tavastgatan. Încearcă să-şi deschidă umbrela cu o singură mână şi eşuează complet.

— Nu face pe amuzantul, ripostează Florence la telefon. Te întreb din nou. Unde eşti acum *mai exact*?

— La un alt vechi prieten. Psihologul meu. S-a întâmplat ceva?

— Pare că eşti afară. Vezi vreun poliţist prin apropiere?

— Dacă văd vreun... repetă el, apoi tace.

Priveşte strada, care este pustie în ambele direcţii, cu excepţia câtorva persoane în pelerine de ploaie pe trotinete electrice.

— Dacă ceea ce văd eu nu sunt poliţişti foarte bine deghizaţi, atunci nu e niciunul aici, spune el la telefon. De ce mă-ntrebi?

— Pentru că poliţia vrea să te aresteze. Le-am cerut să ne lase până astăzi, dar nu au răbdare. Sunt deja la tine acasă. Şi tocmai au observat că nu eşti acolo. Nu ştiu cât de bine cunosc rutina ta zilnică, dar, în orice caz, situaţia nu arată bine pentru noi, dacă trebuie să te aducă ei. E mult mai bine pentru noi să mergem acolo de bunăvoie. Ceea ce trebuie să facem *acum* dacă vrem să ajungem înaintea lor.

Să-l aresteze? A auzit bine? Panica îl cuprinde ca un val. Ce vrea să spună cu poliţia este la el *acasă*? Nu poate fi luat de poliţie. Astăzi este ziua în care trebuie să o întâlnească pe Paulina Mentzer, ziua în care în sfârşit va afla despre ce este vorba.

— Credeam că sunt arestaţi doar infractorii, îndrugă el, încercând să câştige timp. Nu pot să fiu închis. Nu acum.

— Asta e o concepţie frecvent greşită, spune Florence. Arestarea înseamnă doar că poliţia te ia pentru că problema este urgentă. Dar poate duce la reţinere şi, în cele din urmă, la închisoare. Şi dacă faci prostii, *aşa cum faci acum*, îţi

garantez că vor solicita asta. Dacă nu faci cum spun eu, poți să te aştepți să petreci următoarele săptămâni în închisoare.

— Dar eu chiar n-am făcut nimic, nu putem măcar să mai aşteptăm puțin?

— Nu. Am promis. Înțelegi cât de rău ar arăta dacă nu te-ai prezenta? Ai putea la fel de bine să-ți tatuezi „vinovat" pe frunte.

— Dar trebuie să mă întâlnesc cu Paulina în... zice el, uitându-se la ceas. În aproape patru ore. Mi se pare destul de important. Mai important decât încă un interogatoriu la poliție. Poți să-mi garantezi că apuc să fac asta dacă merg cu tine la poliție?

— În momentul de față nu pot să garantez nimic. Probabil că va trebui să petreci cel puțin o noapte acolo.

— Dar nu am cum! Nu putem să le cerem polițiştilor să vină cu noi să ne întâlnim cu Paulina?

— Nu e o idee bună. Nu ştim ce se întâmplă. Dar voi veni cu tine la poliție, ca data trecută.

— Dar Paulina? Totuşi, de la ea a început totul. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

— David, spune Florence cu un ton aspru care îl face să tresară. Prietena Paulinei, Isobel, este moartă. Ucisă. Şi ultimul pe care l-a sunat când era în viață ai fost tu. La fel ca când Paulina a dispărut. Eşti foarte aproape de a părea implicat într-o crimă. Înțelegi acum de ce e foarte rău să te ascunzi?

— Eu... cine... ce zici? se bâlbâie David.

De data aceasta este convins că a auzit greşit.

— Florence, despre ce vorbeşti?

David încearcă să se gândească. Totul e complet absurd. Isobel? Cea care l-a sunat când era acasă la Anton? Nu poate fi adevărat că e moartă. Cu o săptămână în urmă, nu auzise niciodată de Paulina Mentzer sau de Klaus

Nordström. Şi acum, fără să fi făcut nimic, este brusc urmărit de poliție.

— Nu te mişca, indiferent unde eşti, continuă Florence. Dă-mi adresa şi vin cu un taxi în două minute.

David încearcă să găsească posibile soluții. Dar toate sunt proaste. Se hotărăşte asupra uneia dintre ele. Probabil că Florence îl va urî pentru totdeauna. Dar trebuie să o întâlnească pe Paulina. Trebuie să afle. Este cel mai important. Poliția poate să fie o problemă ulterioară. Până la urmă, el este nevinovat.

— Îmi pare rău, zice el şi închide înainte ca Florence să apuce să întrebe pentru ce.

Ceasul de la mâna lui arată puțin după ora 11. Întâlnirea cu Paulina este la ora 15. Trebuie să se ascundă până atunci. Şi ştie exact unde.

David se grăbeşte spre Mariatorget, care este la două străzi de apartamentul lui Johan, în timp ce sună pentru a comanda un taxi. Ploaia loveşte în umbrela lui ca şi cum ar vrea să-i spună ceva. Că ceea ce urmează să facă este o idee foarte proastă, poate.

Există o singură persoană pe care o poate ruga să-l ascundă până după-amiază. Anton. Din câte ştie David, preoții au obligația de a păstra confidențialitatea. Nu este complet sigur cum funcționează asta, dar Anton este suficient de nebun încât să considere întreaga situație destul de interesantă. Cel puțin aşa speră David.

Scoate din nou telefonul pentru a-l suna pe Anton, dar se opreşte. Telefonul are GPS. Câtă vreme îl are asupra lui, va putea fi urmărit. A citit că, dacă îl opreşte, dezactivează emițătorul. Dar poate face ceva şi mai bun. Dacă oricum îl vor căuta, poate să se asigure că efortul lor merită toți banii. Taxiul pe care tocmai l-a comandat va servi drept momeală.

David intră în hotelul Rival, care este lângă Mariatorget. Recepția este situată imediat la dreapta. Holul este aproape

gol, cu doar câteva persoane ude care probabil se adăpostesc de ploaie. Bun. Cu cât îl văd mai puțini oameni, cu atât mai bine. La recepție, un tip cu ochelari şi mustață îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Bun-venit! spune bărbatul pe care, conform ecusonului, îl cheamă Antoine. Cu ce vă pot ajuta?

— Soția mea va primi un weekend cadou aici, explică David, încercând să nu pară că fuge de poliție. Ai vreun plic cu sigla hotelului în care să pot pune câteva petale de trandafir?

— Oh! răspunde Antoine, zâmbind şi mai larg. Ce idee minunată, sigur că am.

Antoine scoate un teanc de plicuri şi i le întinde.

— Sper că se va bucura, spune el. Abia aştept să vă văd aici.

— Sunt sigur de asta, zice David, luând plicurile şi încercând să zâmbească relaxat. Ai putea să mă ajuți şi să comand un taxi? Mi s-a descărcat bateria la telefon.

— Nicio problemă, spune Antoine, ridicând receptorul.

Acum are două taxiuri. Comandând primul de pe telefonul său şi al doilea de la hotel, îi va lua mai mult poliției să descopere că ambele rezervări sunt pentru el.

— Taxiul va ajunge în trei minute, îl anunță Antoine şi închide. Vreți să comandați de pe acum şampanie şi căpşuni pentru cameră?

— Am aranjat deja, răspunde David, încercând să zâmbească şi mai larg. Mersi pentru ajutor. Ne vedem peste câteva săptămâni.

Face semn cu mâna vesel şi iese din holul hotelului exact când un taxi opreşte lângă el. Se uită la numărul taxiului, vede că este al său şi deschide portiera.

— Salut, am nevoie să livrezi un pachet pentru mine, spune el.

Pune telefonul pe silențios pentru eventualitatea că cineva ar suna, îl bagă într-unul dintre plicurile de la hotel şi îl sigilează.

— Nicio problemă, răspunde şoferul de taxi. Unde să-l duc?

Bună întrebare! Până acum nu s-a gândit la altceva decât că vrea să trimită telefonul cât mai departe de el. Un autobuz trece pe lângă ei, iar reclama de pe partea laterală anunță: *Noutățile anului la Tom Tits Experiment! Distracție pentru întreaga familie!*

Merge.

— În... în Södertälje, spune el. Tom Tits Experiment. Parcul de experimente de acolo, ştii?

Scoate un pix şi scrie *Către Simon / Tom Tits* pe plic. Habar nu are dacă chiar există vreun Simon acolo, dar nu contează. Şoferul de taxi aprobă din cap şi ia plicul.

— Poți să-l laşi la recepție, adaugă David.

Plăteşte cursa, conştient că, utilizând cardul, va lăsa încă o urmă, şi priveşte taxiul cum se îndepărtează. Dacă poliția îi urmăreşte telefonul prin GPS, va constata că este pe drum spre Södertälje. Care se află în direcția opusă celei în care merge el de fapt.

Probabil că este incredibil de prostesc ceea ce a făcut. Cine îşi foloseşte telefonul drept pistă falsă, în afară de situația în care este total vinovat? Nu arată deloc bine. Dar, pe de altă parte, nici să fie arestat nu sună bine. Celălalt taxi soseşte şi David urcă pe bancheta din spate.

— Trebuie să ajung la Täby Kyrkby, spune el, încercând să evite contactul vizual cu şoferul în oglinda retrovizoare. Îți arăt eu drumul când ne apropiem.

David îşi activează AppleWatch-ul şi îi trimite un mesaj lui Anton, spunându-i că este pe drum. N-o mai fi având telefonul, dar poate să comunice cu cei din jur. Şi un ceas nu este la fel de uşor de urmărit ca un telefon. Mai ales că

tocmai a dezactivat serviciile de localizare. Primeşte un mesaj de la Johan cu o nouă sugestie de medicament. David nu răspunde. În schimb, încearcă să formuleze un mesaj pentru Florence, dar îl şterge. Nu există nimic ce poate spune pentru a face lucrurile mai bune. Probabil că l-a pus deja pe lista ei neagră. Şi nu o condamnă.

În drum spre Anton, David descarcă un browser pe ceasul său, pentru a putea naviga pe internet. Ce a spus Johan despre medicamente l-a făcut curios. Poate ar fi mai bine să verifice la ce efecte secundare se poate aştepta, în afară de cele pe care le-a observat deja. Caută Stilnoct. Pe FASS[19] citeşte că substanța activă din tablete se numeşte zolpidem, descrisă ca un „hipnotic". Lista efectelor secundare este lungă. A avut noroc că nu i-au apărut mai multe dintre ele. Probabil că Johan are dreptate, David nu ar fi trebuit să se oprească brusc. Dar ce-a fost a fost.

Salvează pagina şi închide browserul. Apoi se reazemă pe bancheta din spate a taxiului şi închide ochii. Deşi este extrem de obosit şi îl dor toți muşchii, de mult timp nu s-a mai simțit atât de lucid. Şi aşa şi trebuie să fie. Trebuie să o întâlnească pe Paulina Mentzer. Trebuie să afle ce vrea de la el. Poate dormi după aceea.

Florence se întinde spre tavan pentru a fixa capătul unei sfori cu puțină bandă adezivă. Celălalt capăt este prins de peretele opus al camerei. Stă pe un scaun pliant, ceea ce probabil vine la pachet cu un pericol de moarte, dar cele două scări din casă sunt deja ocupate de Philomene şi de soțul ei, Michael. În bucătărie, Sören, tatăl lui Michael şi bunicul lui Adam, decorează tortul în formă de avion. Florence se uită la toate stelele de hârtie şi panglicile. Riscul

---

[19] Farmaceutiska Specialiteter i Sverige, bază de date suedeză care furnizează informații detaliate despre medicamente, dedicată publicului larg.

prăbuşirii micuţei case din Bagarmossen sub greutatea tuturor decoraţiunilor este iminent.

— Ştii că petrecerea nu începe până-n ora 13, nu? spune ea, apăsând banda adezivă un pic mai tare.

Literele care atârnă de sfoară spun LA MULŢI ANI, ADAM!!! 10 ANI!!!

— Da, dar mai sunt multe de făcut până atunci, răspunde Phil, care se luptă cu o poză imensă cu Adam, făcută din bucăţele de hârtie colorată. Împlineşte o vârstă rotundă, până la urmă. Mersi din inimă că mă ajuţi cu pregătirile.

Florence nu este convinsă că sărbătoritul în persoană acordă aceeaşi importanţă împlinirii unei vârste rotunde. Mai degrabă are impresia că Adam şi cei trei prieteni invitaţi vor să se joace pe Xbox. Dar ce ştie ea? Ea nu are copii.

Şi mai bine să fie prea mult decât prea puţin, dacă nu eşti sigur. O iubeşte pe Phil, dar a văzut căprioare mai puţin emoţionate. Undeva, în adâncul sufletului, Florence nu se poate abţine să se întrebe dacă dorinţa surorii sale ca totul să fie perfect are legătură cu diagnosticele lui Adam. Ca un fel de compensaţie. Dar, din nou, ce ştie ea?

— Nu vreau să fiu insensibilă, dar copiii de zece ani mai mănâncă tort? întreabă ea în direcţia bucătăriei. Am crezut că preferă chipsurile şi pizza.

Sören se opreşte.

— Să îndrăznească să atingă capodopera asta, spune el, în timp ce încearcă să deseneze o carlingă cu jeleu verde.

— Hanna cu siguranţă o s-o facă, spune Michael de pe o scară. O să mănânce tort, adică.

— Asta e fiică-mea, spune Sören şi râde mulţumit.

Linge puţin jeleu de pe degete. Hanna nu este doar soţia lui Bernard, care este fratele lui Philomene şi al lui Florence, ea este şi sora lui Michael. Deşi nu biologică. A fost adoptată în familia lui Sören după ce părinţii ei naturali au decedat

într-un accident. După ce Michael a întâlnit-o pe Philomene, nu a trecut mult timp până când Hanna s-a îndrăgostit de Bernard. Un aranjament nespus de practic, pentru care Florence nu poate să se abțină din a o lua în râs pe Hanna adesea. Ceea ce ar putea avea legătură cu motivul pentru care Hanna nu o prea îndrăgeşte pe Florence.

Şi apropo de a nu îndrăgi pe cineva, un anume David Lund este în prezent pe lista neagră. După ce i-a închis telefonul în nas lui Florence cu aproape o oră în urmă, aceasta a decis să-i mai dea o şansă. Poate că trebuia să digere ce i-a spus ea, înainte să o contacteze. De îndată ce va înțelege gravitatea situației, îi va trimite adresa, iar ea se va duce să-l ia pentru a merge la poliție, aşa cum i-a promis lui Samir.

Dar nu a primit niciun mesaj.

Aşa că a încercat să-l sune. De mai multe ori. Însă David nu a răspuns.

Apoi Phil a sunat şi a întrebat dacă Florence poate veni mai devreme decât au stabilit ca s-o ajute. De ce nu? Urăşte să nu fie de folos. Samir a sunat şi el, desigur. Până acum l-a evitat, lăsând apelurile să ajungă în mesageria vocală, care spune că se află într-o întâlnire. Dar ştie că timpul ei este limitat. Mai ales că este gata să-l strângă de gât pe David când îl vede.

— Eşti supărată? întreabă o voce în spatele ei. Pari supărată. Pot să pun eu decorațiunile alea, dar ar fi fost mai amuzant dacă ar fi fost o surpriză.

Se întoarce şi aproape cade de pe scaun din cauza mişcării. Este nepotul ei, radiind ca un mic soare. Sau, de fapt, nu mic, trebuie să-şi amintească mereu că are zece ani acum. Suficient de mare pentru ca ea să trebuiască să-şi controleze mai bine emoțiile. Coboară cu grijă de pe scaunul pliant.

— Salut-o pe mătuşica ta preferată, spune ea, întinzând un pumn drept salut. Nu-i destul că sunt eu aici ca o surpriză?

Adam râde şi îi atinge pumnul cu al lui. Florence ştie că nu trebuie să încerce să-l îmbrăţişeze. Lui Adam nu-i place când cineva îl atinge şi Florence nu poate decât să empatizeze cu el. Ce copil ar vrea, de fapt, să fie ridicat de la pământ sau să fie ciufulit de rude necunoscute? Însă, pentru Adam, lucrurile merg mult mai departe. Atingerea aproape că îi provoacă durere. De aceea este îmbrăcat în pantaloni lejeri şi un tricou mare, deşi este ziua lui de naştere. Cu cât mai moale, cu atât mai bine.

— Bunicul face tort? întreabă el încet, aruncând o privire către bucătărie. Nu ştie cât de grețoasă e frişca?

— Poate nu-i pentru noi, răspunde Florence. Ai mai construit ceva nou în Trailmakers să-mi arăți?

Adam se luminează la față.

— Da, de unde ştii? zice el, uitându-se la un punct care se află fix lângă capul ei.

Nici contactul vizual nu este favoritul lui.

— Un avion VTOL pentru care am folosit ca bază un F-35, dar i-am dat aripi delta ca unui Eurofighter Typhoon. A ieşit destul de lat, dar merge. Mi-a luat o groază să îl echilibrez.

Adam este un geniu absolut în inginerie. Şi adoră avioanele. Începe să povestească entuziasmat despre ultima sa creație în programul de calculator în care lucrează.

— Mi-ar plăcea să-l văd, spune Florence şi o face cu sinceritate. Trebuie doar să dau un telefon.

Încearcă să-l sune din nou pe David. Niciun răspuns, nici de data aceasta. De fapt, îi pare sincer rău de David. Nu va fi deloc plăcut când va reuşi să dea de el.

— Poftim, îi spune ea surorii sale, dându-i benzile pe care le mai are de pus. Am o treabă mai importantă cu Domnul Inginer Aeronautic.

Urcă scările cu Adam şi intră în camera lui. Băiatul se aşază la birou, în faţa calculatorului. Alături se află modelul LEGO al unui Saab Jas 39 Gripen E. A fost cadoul de Crăciun de anul trecut de la ea. Se întreabă dacă Adam l-a pus acolo intenţionat. Poate că nepotului ei nu-i place contactul fizic, dar este mult mai receptiv la semnalele sociale decât majoritatea. Adam captează stările de spirit ale altora ca şi cum ar fi frunze căzătoare într-o pădure de fagi. Simte totul. Aşa că îi este mai uşor când oamenii sunt fericiţi. Prin urmare, a pus modelul acolo ştiind că o va face fericită pe mătuşa lui. Florence simte o nevoie acută să-l îmbrăţişeze, dar se abţine.

Adam deschide modelul digital de avion şi se întoarce mândru către ea. Florence observă cum avionul de pe ecran se ridică încet de la sol, clătinându-se vizibil.

— Înţeleg ce ai spus despre aripile delta, comentează ea. De ce nu încerci cu o aripă inversată, ca la SU-47? Ar avea o stabilitate foarte bună chiar şi la unghiuri de atac destul de agresive.

Adam o priveşte cu ochii mari, care aproape îi întâlnesc privirea.

— Asta... chiar ar merge, spune el.

— Nu uita cine e mătuşica ta preferată, adaugă Florence zâmbind.

În timp ce Adam dispare în biblioteca lui digitală cu piese de avion, ea încearcă din nou să-l sune pe David. La fel ca data trecută, telefonul sună în gol. Este pe cale să închidă când, în sfârşit, cineva răspunde.

— Da... alo? spune o voce feminină şovăitoare.

— Sunt Florence Tapper, cu cine vorbesc? Unde este David?

— Nu este niciun David aici... adică... am primit un colet la recepţie... un plic, spune femeia la fel de nesigură ca înainte. E aici de ceva timp, dar a început să lumineze acum

câteva minute, l-am deschis când a început să lumineze din nou şi am găsit telefonul ăsta. Nu înțeleg exact...

Adam a pus noile aripi pe modelul său şi îi face semn lui Florence că este timpul să asiste la zborul de testare. Ea ridică un deget pentru a-i transmite că vine imediat.

— Recepție? îi zice Florence femeii de la telefon. Nu te supăra, unde *eşti* mai exact?

Când se apropie, David îi spune taximetristului să oprească. Mai sunt încă două sute de metri până la casa lui Anton, dar David coboară şi parcurge restul drumului pe jos. E mai bine ca nimeni să nu ştie exact unde s-a dus, chiar dacă probabil nu e nevoie să fii un geniu pentru a-ți da seama.

Anton încă nu i-a răspuns la mesaj. Este posibil să nu fie acasă. Dar David nu are un plan B. Urmează aleea pietonală care merge paralel cu carosabilul. Măcar nu mai plouă. Cei mai mulți oameni stau încă în case, însă un bărbat este afară şi greblează frunzele ude de pe proprietatea sa. Poartă o geacă groasă verde şi o căciulă de iarnă şi pare să înjure frunzele când acestea nu se mişcă aşa cum vrea el. David îşi coboară privirea când trece pe lângă bărbatul respectiv. Nu poate scăpa de senzația că se află în afara lumii. O parte din el are convingerea că tot ceea ce vede este doar un decor de film. Ca şi cum oameni în uniforme de poliție ar putea oricând să sară din tufişuri şi să-l prindă, încurajați de Florence care probabil vrea să-l omoare. Îşi coboară privirea în pământ şi grăbeşte pasul.

În cele din urmă, ajunge la drumul care duce pe dealul unde se află casa lui Anton. Bate la uşă. Nu are rost să sune, soneria este stricată dintotdeauna.

Aşteaptă.

Bate din nou.

Nu deschide nimeni.

Anton ar putea să fie în cadă. Sau să asculte muzică. David se uită peste umăr, brusc convins că vreunul dintre vecinii pe lângă care a trecut a sunat la poliție. Gândul este desigur irațional, chiar dacă întregul Täby Kyrkby l-ar fi văzut, nu ar şti că îl caută poliția. Dar îi este aproape imposibil să scape de acest sentiment. În plus, este doar o chestiune de timp. Trebuie să intre rapid în clădire, să se îndepărteze de oamenii care ar putea dezvălui unde este.

Deodată, îşi dă seama că este duminică. Anton se află la biserică, ținând slujba. Sau liturghia, cum l-a învățat Anton că se numeşte. Se uită la ceas. Liturghia ar trebui să se fi terminat. Din fericire, biserica nu este prea departe.

David se întoarce pe aleea pietonală şi încearcă să pară că nu se grăbeşte. Dar singurul lucru la care se gândeşte este felul în care se mişcă. Cum mergi normal când nu ai nimic de ascuns? Îți balansezi brațele sau nu? Cât de mult? Să privească înainte? Se simte ca un infractor evadat şi este convins că astase vede.

Când ajunge în sfârşit la biserică, se grăbeşte să intre. Exteriorul simplu şi alb contrastează puternic cu arcadele gotice ornamentate din interior, care se întind până la tavan. Arcadele sunt pline de picturi care ilustrează diferite scene din Biblie, dar nu numai. Una dintre imagini înfățişează patru persoane care dansează în jurul a ceva ce seamănă cu un stâlp de Midsommar[20]. Cu siguranță nu este ceva biblic, din câte ştie David. Însă pictura lui preferată este cea în care un cavaler joacă şah cu moartea. Anton i-a spus că pictura datează de la sfârşitul secolului al XV-lea. David nu are idee ce caută în biserică, dar dacă a fost destul de bună pentru ca Ingmar Bergman să o folosească într-o

[20] Simbol tradițional al sărbătorii Midsommar în Suedia, decorat cu flori şi frunze, în jurul căreia se dansează şi se celebrează solstițiul de vară.

piesă de teatru şi un film, atunci este destul de bună şi pentru el.

Slujba s-a terminat, într-adevăr, iar biserica este goală. David îşi strânge braţele pe lângă el şi merge de-a lungul băncilor roşii până la altar. Deasupra altarului e suspendat un triptic care ilustrează scena răstignirii lui Iisus. Anton a subliniat, nu fără mândrie, că Iisus al lui de plastic de acasă este mai mare. La nord de altar, o uşă duce la sacristie, care este şi biroul lui Anton. David ciocăneşte uşor. Sunetul produs de degetele lui pe uşa de metal răsună în biserica pustie.

— Un moment, se aude vocea lui Anton din interior.

David aude hârşâitul unui scaun pe podea. Apoi Anton deschide uşa.

— David? întreabă el surprins. Ce faci..

Tace când vede expresia lui David. Îl apucă de umăr şi îl trage în sacristie. Se uită în biserică să se asigure că David este singur şi apoi închide uşa după ei. Anton arată spre un scaun şi David se aşază. Camera este mică, încap doar o mică bibliotecă, o masă cu câteva scaune în jur şi o cruce pe un raft. Fierbătorul de apă al lui Anton este pe podea, iar microfonul pe care îl foloseşte în timpul slujbelor este agăţat într-un suport pe perete.

Abia când se aşază, David îşi dă seama cât de obosit este. Cel mai mult ar vrea să se întindă pe podea. Dar nu crede că ar avea loc.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Anton. Arăţi de parcă ai fi urmărit de o fantomă.

— Pe-aproape, răspunde David şi îşi trece mâna peste faţă. Urmărit, da. Dar nu de o fantomă. Trebuie să mă ascund de poliţie timp de patru ore, sau mai bine zis trei acum, şi să ajung din nou în oraş fără să fiu văzut.

Anton râde scurt, aproape ca un lătrat, apoi devine din nou serios. Trage un scaun lângă masă şi se aşază în faţa lui David.

— Vorbeşti serios?

Anton nu pare că îl judecă. Pare că îl ia pe David foarte în serios şi este pregătit să asculte. Probabil aşa arată când are conversaţiile sale spirituale. Nu e de mirare că atâta lume îl îndrăgeşte.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva după-amiază, explică David. Cred că e ceva foarte important. Dar, dacă sunt prins, nu mai pot s-o fac. O să mă duc la poliţie după aceea, promit. Atunci ei pot face orice vor. Trebuie doar să mă întâlnesc cu ea mai întâi. Ca să aflu în ce sunt băgat.

Anton îşi drege vocea şi îşi aranjează gulerul de preot.

— Cel mai bine ar fi să începi cu începutul.

Roy stă pe covoraşul de joacă pentru bebeluşi din living şi dă cu picioarele în plăcile de plastic care scot diferite note când sunt lovite. Sunetele îl fac pe Roy să râdă gângurind.

— Mai are ceva până să ajungă ca Avicii, spune Liv. Cred că ar trebui să regândim planul de a trăi de pe urma lui când o să devină un star pop. Poate o să fim mame de fotbalist în schimb.

— Nu mame de fotbalist, răspunde Sakura simulând teama. Orice altceva, dar nu asta. Nici măcar n-am o geacă subţire cu puf. Dar de ce schimbi subiectul? Chiar vrei să faci asta?

Sunt în hol, iar Liv alege dintre obiectivele din geanta ei. Ia un obiectiv lung pe care scrie *Nikkor 400/2.8S* şi îl manevrează cu atenţie, aproape ca şi cum ar fi un copil. Sakura nu ştie nimic despre fotografie, deşi Liv a încercat să o înveţe. Dar ştie că obiectivele lungi sunt pentru a fotografia de la distanţă. Exact ceea ce a rugat-o David pe soţia sa.

— Nu-mi miroase a bine, zice Sakura. Dacă Paulina are dreptate şi cineva chiar îi urmăreşte pe ea şi pe David? Dacă e periculos?

— Dac-aş fi fost alt tip de fotograf, treaba asta ar fi fost munca mea de zi cu zi, spune Liv, punând teleobiectivul în geantă. Am colegi care fotografiază războaie. Fac poze importante, cu riscul vieții lor.

Scoate un parasolar, verifică dacă se potriveşte pe teleobiectiv şi îl pune şi pe acesta în geantă, în timp ce Roy continuă să-şi cânte propria muzică în living. Liv se opreşte, ascultă, apoi clatină din cap.

— Nu, spune ea. Mă gândeam că sună cel puțin ca David Guetta, dar nici măcar.

Sakura o priveşte pe Liv, care continuă să-şi pregătească geanta. Liv are acea expresie pe care Sakura a văzut-o de atâtea ori înainte, cea de care s-a îndrăgostit. Expresia care arată că deja s-a decis.

— Voiam doar să spun că există fotografi ale căror poze contează, continuă Liv. Dar eu? Cel mai mare conflict în care intru apare când firma de catering uită laptele de mazăre al vreunui model răsfățat. Trebuie să-l ajut pe David cu asta. Aşa o să pot suporta încă nişte ani de fotografie în studio. La care, din păcate, sunt foarte bună.

Închide fermoarul genții şi îşi îndreaptă spatele.

— Pe deasupra, zice ea, punând mâna pe obrazul Sakurei, dacă va fi cu adevărat periculos, gândeşte-te cât de mult te vei îngrijora pentru mine. Sună un pic sexy.

Sakura o ia de mână pe Liv.

— Vin şi eu, spune ea. David e, totuşi, mai mult prietenul meu.

— Să vină şi Roy în BabyBjörn[21], nu? Nu cred că-i o idee bună. Dacă Paulina Mentzer are dreptate şi cineva chiar îi urmăreşte pe ea şi pe David, poate o să trebuiască să o şterg de-acolo rapid. Geanta e prea grea ca să fug cu ea, dar o pot abandona. Pozele se încarcă direct în cloud când le fac, iar camerele sunt doar obiecte. Pot cumpăra altele noi. Dar Roy este prea greu pentru a fugi cu el. Şi cam ezit să-l abandonez. Nu ar fi pustiu fără el?

— Proasto! îi zice Sakura zâmbind.

— Până la urmă, se pare că *poate* scoate ceva sunete „ascultabile”, conchide Liv, punându-şi geanta pe umăr.

— O să am emoții tot timpul, spune Sakura şi îşi sărută soția.

— Ştiu, răspunde Liv şi o îmbrățişează. Dar ştii că nu m-ai mai iubi dacă n-aş fi aşa. Şi îți promit că o să mă întorc şi o să mă revanşez.

Anton îşi lasă maşina în parcarea complexului de locuințe de lângă cel al lui David şi merge pe jos restul drumului. Dacă poliția chiar îi supraveghează casa lui David, nu are rost să le ofere şi un Porsche roşu de memorat. Ar fi preferat să nu trebuiască să meargă deloc acasă la David. Doar pentru siguranță. Dar David a spus clar: Kreskin trebuie scos la plimbare, altfel ar fi cruzime față de animale. Şi fiindcă David trebuie să se ascundă, Anton e nevoit să preia responsabilitatea de a ieşi cu câinele.

Nu este nici pe departe un iubitor de câini, deşi provine dintr-o familie unde au fost mereu cel puțin trei câini de diferite mărimi, ca membri extra ai familiei. Unul dintre ei, un labrador pe nume Teddy, a intrat în familie când Anton avea trei ani şi l-a adorat din prima clipă. Nu exista nimic ce Teddy nu ar fi făcut pentru Anton. Şi, sincer, Anton l-a

---

[21] Marcă suedeză de produse pentru copii, cunoscută pentru suporturile de bebeluşi tip marsupiu.

adorat şi el pe Teddy, deşi câinii mari îl speriau puţin. Dar labradorul a fost special. Niciun alt câine nu s-a dovedit a fi ca el, nici înainte, nici după. Nu că ar avea ceva împotriva lor. Doar că nu a înţeles niciodată rostul. Nu sunt Teddy.

Când se apropie de casa lui David, nu vede pe nimeni în uniformă prin apropiere. Totuşi, un bărbat corpolent stă pe o bancă de la locul de joacă de vizavi. Anton se întinde pentru a arăta că nu încearcă în niciun fel să se ascundă şi se îndreaptă spre curtea lui David. Se duce la uşă şi bagă cheia în broască. Este cu spatele la locul de joacă, dar aude cum bărbatul se ridică gemând.

— Hei, scuzaţi-mă! strigă poliţistul în civil, căci nu poate fi altceva, din spatele lui Anton.

— Da? răspunde el şi se întoarce.

Face tot posibilul să pară surprins.

— Îl cunoaşteţi pe cel care locuieşte aici? respiră greu poliţistul şi se îndreaptă către Anton.

— David? Evident, e un bun prieten.

— Ştiţi unde este?

Poliţistul este acum lângă el şi îşi linge buzele de câteva ori, ca şi cum ar încerca să-şi recapete suflul. A fost doar o plimbare de zece metri, gândeşte Anton.

— N-am idee, răspunde şi zâmbeşte larg. N-am mai vorbit cu el de câteva zile. Nu vorbim mereu. Dar mereu îi scot câinele la plimbare duminica.

Deschide uşa de la intrare şi pe covorul din hol, din faţa acesteia, stă Kreskin. Când câinele îl vede pe Anton, loveşte podeaua cu coada, de parcă ar vrea să arate că este mai mult decât timpul să facă pipi.

— Hmm, spune poliţistul, care tot nu pare complet convins. Şi nu ştiţi unde ar putea fi David Lund? Sunt de la poliţie, dacă n-am menţionat. Mă numesc Roland şi...

— Mi-am dat seama că sunteţi de la poliţie, îl întrerupe Anton şi se apleacă să îi pună lesa lui Kreskin.

Poliţistul ridică din sprâncene.

— Da? Atunci poate ştiţi şi de ce sunt aici? Poate ar trebui să vorbim şi cu dumneavoastră?

Anton se îndreaptă de spate şi îşi schimbă expresia feţei într-una uşor iritată.

— Sunt preot, spune el. Aşa că, dacă aş şti ceva despre... orice-o fi, am datoria să păstrez confidenţialitatea. Dar nu din această cauză am înţeles că sunteţi poliţist. Le ofer adesea sprijin emoţional colegilor dumitale din nordul oraşului. Vă recunosc de la kilometri distanţă. Şi acum scuză-mă, Roland, trebuie să scot câinele ăsta la plimbare, dacă nu vrem să aibă loc un accident pe covorul din hol. Apoi trebuie să mă întorc la biserică. E duminică, totuşi.

David nu i-a cerut niciodată nimic lui Anton. Niciodată. Aşa că acum, când a făcut-o, Anton ia această dovadă de încredere foarte în serios.

— Dacă mai ai întrebări, poţi să contactezi dieceza, spune el. Sunt uşor de găsit.

Paulina stă lângă una dintre ferestrele boltite din sala de lectură specială a Bibliotecii Regale şi priveşte Humlegården. Se află la etajul al şaselea, într-o cameră rezervată în mod normal pentru citirea şi mânuirea manuscriselor vechi şi unice. Sala de lectură nu are însă niciun pic din romantismul pe care o astfel de activitate l-ar putea sugera sau cu care biblioteca se poate mândri în general. Deşi sala de lectură principală, situată un etaj mai jos, ar putea fi un colţişor perfect din Hogwarts, cu pereţii săi roşii, coloanele verzi din marmură falsă şi ornamentele aurii, sala de lectură specială de la etajul cel mai de sus arată ca biblioteca unei şcoli comunale. Rafturile sunt din lemn deschis la culoare şi metal, iar iluminatul te duce cu gândul la un spital. Dar pe Paulina nu o interesează decorul camerei. În afară de ferestre. Mai precis, de ceea ce se află dincolo de ele. Şase

etaje mai jos, la 50 de metri în față, vede statuia lui Carl von Linné. Locul unde urmează să îl întâlnească pe David Lund.

Poate pentru a suta oară se întreabă dacă face ceea ce trebuie. Ce drept are ea să împlinească dorința mamei sale? Nu crede că s-ar bucura dacă cineva i-ar face acelaşi lucru. Probabil David duce o viață complet normală şi a lăsat în urmă lucrurile care s-au întâmplat când era mic. Nu are nevoie să i se reamintească de ele. Totuşi, ea stă acolo, pregătită să-i încredințeze unei persoane pe care nu o cunoaşte o responsabilitate teribilă.

Jos, în parc, oamenii se îmbulzesc în locurile unde a revenit soarele. Evită umbrele de sub copaci, frigul de acolo probabil le aminteşte prea mult de faptul că în curând va fi şi mai rece, când toamna se va transforma în iarnă.

Ar fi putut, desigur, să ardă scrisoarea. Să spună că totul a fost o greşeală. Dar este prea târziu pentru asta. După ce şocul reportajului de la ştiri s-a domolit, a încercat să se convingă că e imposibil ca femeia găsită moartă să fie chiar Isobel. Dar durerea din piept nu i-a dispărut. Încă nu a reuşit să dea de Isobel sau de Tobias.

În plus, mama ei a rugat-o.

Încearcă să nu se supere pe mama ei, care a pus-o într-un pericol atât de mare, un pericol pe care mama ei însăşi l-a evitat cât a trăit. Dar îi este greu. Dacă mama ei nu ar fi fost atât de laşă, Paulina nu ar fi fost acum aici. Scoate scrisoarea din geantă şi o citeşte din nou, deşi o ştie pe de rost. Ultimele rânduri le citeşte de câteva ori.

Te iubesc.
Mama ta,
Eva

Paulina strânge scrisoarea cu putere în mână şi priveşte pe fereastră. Scrisoarea este o ştafetă otrăvită şi aleargă deja cu ea de o săptămână, de când l-a contactat pe David

pentru prima dată. Nu va putea să respire cum trebuie până când acesta nu îl va prelua. Trebuie să fie jos, lângă statuie, într-un sfert de oră.

Florence merge cu paşi repezi pe Linnégatan, făcând grimase din cauza vocii care zbiară la ea în căşti. Tocurile lovesc trotuarul cu putere. Îi transpiră spatele, deşi soarele de după-amiază nu este prea fierbinte. Motivul îl constituie parțial paşii ei grăbiți, dar şi telefonul din geantă. Telefonul lui David.

După ce a vorbit cu femeia de la Tom Tits, Florence i-a explicat lui Adam că trebuie să plece pentru o vreme, dar că se va întoarce. Apoi a chemat un taxi. Când acesta a sosit, a sărit înăuntru înainte ca maşina să apuce să oprească. În drum spre Södertälje, a sunat-o din nou pe femeia de la recepție şi i-a spus că totul a fost o farsă şi că este pe drum pentru a lua telefonul. A înjurat tare pe bancheta din spate a taxiului pe tot parcursul călătoriei.

Florence s-a întors la sora ei în Bagarmossen o oră şi jumătate mai târziu. Cu telefonul lui David în geantă şi fără nicio modalitate de a-l contacta. La sărbătorirea lui Adam şi-a petrecut mare parte din timp respingând apelurile lui Samir. Măcar Adam s-a bucurat extrem de mult de cadoul ei, un tur privat cu ghid la Muzeul Forțelor Aeriene din Linköping. Philomene a observat, desigur, că ceva nu era în regulă, dar sora lui Florence a fost destul de deşteaptă să nu pună nicio întrebare. După ora 14, Florence s-a scuzat, spunând că puştii au stat suficient cu mătuşa, chiar dacă era clar preferata tuturor.

Din pură obişnuință, i-a dat taximetristului adresa biroului în loc de cea a parcului Humlegården, dar nu prea contează. Sunt doar trei străzi până la parc. Şi avea nevoie de o plimbare pentru a mai scăpa de hormonii de stres.

David este ca şi mort.

Abia acum îi răspunde lui Samir. Dacă mai devreme contactul ei de la secția de poliție nu era prea fericit, acum este complet furios.

— Unde dracului sunteți? urlă el. Ai promis că o să veniți de dimineață. Klaus a luat-o complet razna fiindcă David a dispărut fără urmă. Nu mai e acasă, e după-amiază şi voi tot nu sunteți aici. Ai ceva de-a face cu asta? Realizezi că pot fi dat afară? Şi chiar că pot fi acuzat de complicitate la protejarea unui infractor.

— Ei, nu te agita, spune Florence scurt.

Aproape a ajuns la Humlegården. Traversează intersecția cu mâna întinsă spre maşinile care se apropie, fără să se uite în jur. Un SUV negru frânează brusc, oprindu-se la câțiva centimetri de ea. Nici măcar nu clipeşte.

— Nu te dă nimeni afară, continuă ea. E practic imposibil să concediezi pe cineva în Suedia. Crede-mă, ştiu asta.

Florence ajunge la intrarea în parc şi se strecoară printre două cărucioare de copii. Mamele au ambele părul blond deschis şi poartă căciuli tricotate care, într-un fel, le accentuează şi mai mult tinerețea. Florence crede că fac tot posibilul să nu arate ca nişte mame.

— Regina gheții, asta eşti! spune Samir. Şi nu schimba subiectul. Nu mi-ai răspuns la întrebare. Unde sunteți?

Florence îşi potriveşte una dintre căşti pentru a-l auzi mai bine pe Samir. Trebuie să fie mai amabilă cu el. Din cauza ei, probabil că Samir este în mare rahat la secția de poliție acum.

— Nu am nicio explicație bună pentru ce s-a întâmplat. Îmi cer scuze. Dar sunt pe drum să-l iau pe David, o să pun mâna pe el din moment în moment. Ştiu exact unde va fi peste câteva secunde. Şi promit că-ți las ce mai rămâne după ce termin eu cu el.

Apasă pe o cască pentru a închide apelul şi se uită în jur în parc. În e-mail, Paulina i-a cerut lui David să se

întâlnească la statuia lui Linné. Florence se uită la ceas. L-a mințit pe Samir, a ajuns de fapt cu zece minute mai devreme. Dar mai bine aşa decât mai târziu.

Sunt nefiresc de mulți copaci în Humlegården pentru un parc urban, dar statuia lui Carl von Linné se află într-o zonă deschisă din spatele Bibliotecii Regale. De acolo, cărările se întind în toate direcțiile prin parc. Linné stă pe un piedestal înalt în mijloc, ca butucul unei roți ale cărei spițe sunt cărările. La colțurile piedestalului sunt patru femei, ca parte a statuii. Într-o excursie şcolară din clasele primare, Florence a aflat că femeile simbolizează botanica, medicina, mineralogia şi zoologia. Linné însuşi a fost, bineînțeles, cel care a catalogat toate acestea.

Chiar şi atunci i s-a părut o simbolistică interesantă. Calitățile inerente ale naturii sunt simbolizate de femei. Ceea ce este, desigur, foarte potrivit. Mai puțin potrivit este faptul că, proporțional, ele sunt subordonate bărbatului reprezentat mult mai mare, a cărui singură realizare a fost să facă un tabel Excel cu forțele naturii.

Mamele cu cărucioare de copii pe care le-a întâlnit mai devreme trec pe lângă ea. Vede câțiva plimbăreți de duminică plecând din parc. Băncile ude din apropierea statuii sunt goale. Nimeni nu pare să rămână. Nimeni care ar putea fi Paulina. Şi nu vede vreo urmă de David. Florence şterge una dintre băncile verzi cu mâna. Apoi se aşază şi aşteaptă.

Inițial, Liv intenționase să aducă un trepied pentru cameră. Dar asta ar fi făcut-o mult mai puțin mobilă. Şi nu crede că David are nevoie de un cadru perfect. Teleobiectivul, cel puțin, îi permite să fotografieze de la o distanță sigură. Se simte ca un agent secret când se ascunde în iarba umedă din spatele câtorva copaci, pe aleea care merge direct spre nord-vest de la statuia lui Linné. De

acolo vede suficient de bine prin obiectivul camerei pentru a putea citi plăcuța de alamă de la picioarele lui Linné.

Geanta ei pentru aparat este decorată cu sigla Societății Ornitologice Suedeze. Fusese ideea Sakurei, înainte ca Liv să plece de acasă. În cazul în care cineva ar întreba-o ce face cu un aparat de paparazzi în Humlegården. Lui Liv i se păruse o prostie totală, având în vedere că va fi în oraş şi nu în pădure, dar în cele din urmă fusese de acord.

O femeie se opreşte la statuie şi se uită în jur. Este înaltă şi poartă un sacou negru cu o bluză albă. Părul îl are prins în coc. În ciuda ridurilor de pe frunte, este extrem de frumoasă, cu pomeți înalți, aristocratici. Liv crede că arată ca o avocată. Sau mai degrabă ca o vedetă de film care joacă rolul unei avocate. Liv îşi dă seama că poate Paulina nu îndrăzneşte să vină singură şi a trimis un delegat. Nu cumva este acea Florence? În acest caz, David a avut mai mult noroc decât merita. Dacă Liv nu ar fi avut-o pe Sakura, nu i-ar fi displăcut să fie invitată la un suc de avocata vedetă de film. Liv o studiază câteva minute prin obiectiv. Femeia se aşază pe o bancă şi Liv începe să facă fotografii, pentru orice eventualitate. Nu se mai simte ca un agent secret, ci mai degrabă ca un stalker. Dar poate da vina pe David, care i-a cerut să facă asta, dacă Sakura ar întreba-o de ce are atât de multe fotografii cu o femeie extrem de frumoasă.

Cineva o bate pe umăr. Liv aproape că se loveşte cu fruntea de aparat. Se ridică şi se întoarce. În fața ei stă un bărbat scund, dar zdravăn.

— Bună, spune el vesel. Ce păsări urmăreşti cu o aşa cameră?

Arată spre abțibildul de pe geantă.

— Păi... uneori mai vin vulturi pe aici, deşi e mijlocul oraşului, răspunde ea, încercând să pară că ştie despre ce vorbeşte.

Zâmbeşte, însă zâmbetul îi devine nesigur. Bărbatul îi zâmbeşte şi el, larg. Prea larg.

— Oricum, trebuie să plec acum, murmură ea şi pune camera în geantă.

Bărbatul doar continuă să zâmbească. Ea închide geanta, o pune pe umăr şi iese pe alee. Departe de bărbat, departe de statuie. După ce merge câțiva metri, îndrăzneşte să arunce o privire înapoi. Bărbatul încă stă acolo, cu zâmbetul îngheţat pe faţă. Când se întoarce din nou, se ciocneşte de un alt bărbat care îi taie calea. Este opusul primului. Blond, înalt şi slab.

— Vai, ce te grăbeşti! spune acesta. Trebuie să vorbim cu tine. Apropo, eu sunt Sandro.

Paulina priveşte din nou pe fereastra Bibliotecii Regale. Din punctul ei de observaţie, se poate uita la toți cei care se apropie de statuie. De acolo, zăreşte o femeie brunetă ascunsă în spatele unui copac, mai departe pe alee, cu o cameră cu cel mai lung obiectiv pe care Paulina l-a văzut vreodată. Femeia îi pare vag familiară, dar este prea departe pentru ca Paulina să-i distingă faţa. Paulina este aproape sigură că s-au mai întâlnit. Poate la o şedinţă foto, având în vedere că femeia pare să fie fotograf.

Dar important este că mama Paulinei a avut dreptate.

În mod clar este urmărită.

Paulina nu ştie dacă lucrurile de care s-a temut în ultimele zile au fost reale sau au existat doar în imaginaţia ei. Nu ştie câți dintre cei pe care i-a evitat pe stradă doar au considerat-o foarte ciudată. Dar femeia din spatele copacului, ca să nu mai vorbim de aparatul ei, confirmă că Paulina a făcut bine că s-a ferit.

O femeie blondă în haine negre vine în pas grăbit, vorbind energic în căşti. Şterge o bancă şi se aşază, cu privirea fixată pe statuie. Şi ea pare că aşteaptă pe cineva. Paulina se retrage de la fereastră. Cine sunt oamenii aceştia? Niciunul

dintre ei nu arată cum şi i-a imaginat ea pe cei despre care mama ei a avertizat-o în scrisoare. Dar nu poate fi o coincidenţă că sunt acolo.

Îşi muşcă buza şi se uită în jur în sala de lectură. Este aproape goală, cu excepţia unui bărbat mai în vârstă care răsfoieşte ediţiile vechi ale unei reviste. O urmăreşte şi el, împreună cu ceilalţi? Atenţie, îşi aminteşte ea. Nu lăsa gândurile să-ţi scape de sub control. Chiar dacă este într-adevăr supravegheată, nu câştigă nimic dacă devine paranoică.

Ceva se întâmplă afară. Femeia cu camera foto îşi părăseşte poziţia. Iese pe alee, dar este oprită de un bărbat înalt, blond. Un bărbat mai scund se apropie din urmă. Paulina îşi doreşte să poată auzi ce spun. Dar vede cum femeia cu camera foto scutură din cap atât de puternic încât părul ei negru zboară. Bărbaţii o apucă brusc de câte un braţ şi o duc undeva. Femeia nu pare că vrea să meargă cu ei, dar totuşi o face. Paulina observă apoi cât de rigid păşeşte femeia, de parcă cineva o apasă cu ceva în spate. Aleea coteşte la 90 de grade şi, când trec de curbă, Paulina îi vede din spate. Corect. Bărbatul înalt ţine ceva în spatele femeii. Încercă să blocheze obiectul cu corpul său, dar Paulina vede strălucirea metalului. Un cuţit. De dimensiuni considerabile. Picioarele Paulinei înţepenesc. Oare asta înseamnă că cei doi bărbaţi sunt de partea ei? Sau invers? Lucrează pentru femeia de pe bancă? Şi unde se duc? Încearcă să privească în direcţia spre care se îndreaptă bărbaţii şi zăreşte o ddubiţă la marginea parcului.

— A fost o idee extrem de proastă, mamă, spune ea cu voce tare.

Iritat, bărbatul mai în vârstă, cel cu revistele, îi face semn să tacă. Paulina înghite în sec şi îşi lipeşte fruntea de fereastră. Îşi vede propria reflexie. Cearcănele. Iar prin faţa ei translucidă, o vede pe femeia de pe bancă. Încă e acolo.

Ceasul arată 14:55. Dacă Paulina vrea să fie punctuală, trebuie să pornească spre statuie. Unde o aşteaptă femeia. Bărbaţii care au luat-o pe fotografă pot reveni în orice moment. Nu a văzut încă pe nimeni care ar putea fi David.

Ar putea să renunţe. Dar dacă vine în ultimul moment? Şi dacă... Dacă de fapt acei bărbaţi îl caută pe el? Pentru că ea l-a atras aici?

David stă în maşina lui Anton, care este parcată în faţa hotelului Scandic Anglais din Stureplan. În faţa lor, de cealaltă parte a străzii, se află Biblioteca Regală. Iar dincolo de aceasta, Humlegården şi statuia unde ar trebui să se întâlnească peste câteva minute cu Paulina.

— Eşti sigur de asta? întreabă el trăgându-se de guler. Mă simt deghizat ca naiba.

De obicei, David poartă tricou sau cămaşă. Gulerul de preot pe care Anton i l-a împrumutat îi stă în jurul gâtului de parcă ar vrea să-l sufoce.

— Chiar *eşti* deghizat, spune Anton. M-ai văzut vreodată umblând în hainele astea într-o zi obişnuită? Nu, exact. Dar asta e imaginea pe care o are publicul despre cum arată un preot. Pe asta mizăm acum. Nu poţi avea o deghizare mai bună.

— Şi de ce trebuie să mă deghizez, mai exact?

— Pentru că te caută poliţia. Poliţistul în civil de acasă n-a fost prea subtil. Ceea ce vreau să spun e că cei care te caută cred că încerci să te ascunzi. Să te îmbraci astfel încât să ieşi în evidenţă este cea mai bună metodă de a deveni invizibil. N-ai idee cât de repede îşi întorc oamenii privirea când văd acel guler alb.

Anton apasă cu degetul pe o mică figurină cu Iisus de pe bordul maşinii. Figurina începe să se legene înainte şi înapoi pe un arc.

— Dacă zici tu, spune David. Dar o să iau oricum şi şapca. Pentru siguranţă.

— N-ai încredere că Dumnezeu va avea grijă de tine? întreabă Anton zâmbind.

Dar zâmbetul este forțat.

— Cred că trebuie să lucrăm la încrederea asta din ambele părți, spune David şi deschide portiera.

Îşi potriveşte gulerul pentru a zecea oară, îşi pune şapca şi iese.

— Ştii unde mă găseşti, zice Anton aplecându-se. Abia aştept să te rup la *Soul Calibur* din nou când totul se va termina.

Anton închide portiera. David înțelege că prietenul său încearcă să-l facă să se relaxeze. Dar muşchii corpului îi sunt ca un mecanism tensionat. Oboseala de dimineață a dispărut complet. Trage adânc aer în piept şi porneşte spre parc cu paşi hotărâți.

Florence se uită la ceas. Câteva minute după ora 15. Nici urmă de David, nici urmă de cineva care să fie Paulina. Un bărbat apare de după colțul clădirii bibliotecii. Poartă pantaloni negri şi o cămaşă neagră. I se vede un dreptunghi alb la gât, care contrastează cu şapca de baseball albastrăpe care o poartă. Florence zâmbeşte în sinea ei. Probabil că nu a mai văzut niciodată un preot cu şapcă înainte. Nu că ar vedea preoți prea des. Nu îi poate distinge întreaga față, dar ceea ce vede îi place. Nu e sigură dacă are voie să considere un preot sexy, dar care ar fi altfel scopul acelor haine negre?

Începe să se uite din nou după David. Mamele cu cărucioare s-au întors, de data aceasta cu căni mari cu cafea în mâini. Evident, aveau nevoie doar de un plin de cafea. Florence a fost întotdeauna uimită de câtă cafea par să bea părinții în concediul de maternitate. Dar e clar, probabil este necesar. Când surorile ei au făcut copii, niciuna dintre ele nu a părut să fi dormit vreo doi ani. Florence îşi iubeşte nepoții, dar probabil că i-ar fi omorât dacă ar fi ținut-o trează în felul acesta.

Un bărbat mai în vârstă, cu costum şi cravată, scotoceşte în coşurile de gunoi. Este pieptănat cu grijă şi proaspăt bărbierit, dar mersul său înclinat trădează faţada. Lui Florence îi este milă de el. Deşi nu îi place să îi fie milă de alţii. Este mai bine să ajuţi. Oricum, bărbatul cu siguranţă nu este David. Nici măcar dacă ar fi deghizat.

Dar David nu este nicăieri altundeva.

Nici urmă de David, nici urmă de Paulina.

Privirea i se opreşte din nou asupra preotului. Există ceva legat de modul în care se mişcă. De parcă se gândeşte la fiecare pas pe care îl face. Şi de ce se uită tot timpul în jos? E greu să-i vadă faţa sub şapcă. O faţă care..

Doamne fereşte!

Preotul e David.

Florence dă să se ridice când observă doi bărbaţi care vin pe alee. Spre deosebire de ceilalţi oameni pe care i-a văzut în parc, aceştia se mişcă având un scop precis. Prima dată crede că sunt poliţişti în civil, că Samir a înţeles cumva unde se află şi şi-a trimis colegii să-l prindă pe David, dar renunţă rapid la idee. Merg cu paşi apăsaţi, aproape agresivi. De parcă lumea le aparţine. A fost avocat destul timp, a asistat la suficiente procese pentru a recunoaşte stilul. Cei care vin sunt violenţă pură în formă umană. Nu poate fi o coincidenţă că se află acolo. Mai ales că se îndreaptă direct spre statuia spre care merge şi David.

Cei doi bărbaţi nu par să-l fi observat pe preot. Sunt la doar câţiva metri de ea şi se apropie rapid. Trebuie să facă ceva.

Florence se ridică de pe bancă şi aleargă uşor către David. Acesta cască ochii de surprindere, însă ea nu îi lasă timp să reacţioneze. Îl prinde strâns de braţ şi îl răsuceşte, astfel încât să fie cu spatele la cei doi bărbaţi. Apoi îl trage înapoi în direcţia din care David tocmai venise. El nu are altă opţiune decât să o urmeze.

— Ce faci? o întreabă în şoaptă. Ai văzut-o pe Paulina?

Florence aruncă o privire peste umăr. Bărbaţii nu s-au oprit, vin spre ei şi au privirile fixate asupra lui David. Deghizarea lui nu a ţinut. Rahat! Florence încearcă să gândească rapid. Cum i-ar putea împiedica să se apropie? Dacă ar atrage atenţia asupra ei şi a lui David? Da. Trebuie să facă o scenă.

— Doar pentru că eşti preot, nu poţi să te porţi cum vrei tu! îi strigă în faţă lui David.

El se dă în spate, dar ea îl tot trage de braţ, către colţul bibliotecii, în timp ce continuă să improvizeze.

— Credeai că nu-mi dau seama că te vezi din nou cu... zdreanţa aia? strigă ea.

Mamele cu cărucioare s-au oprit şi se holbează la ei. La fel şi doi bărbaţi cu crose de hochei pe umăr. Bine.

— Fac o scenă cât de mare vreau eu, continuă Florence, ridicând vocea cât poate. Întregul parc să ştie că te culci cu fete de 20 de ani din parohia ta.

Cu cât îi văd mai mulţi, cu atât mai bine. Cei doi bărbaţi probabil că nu vor îndrăzni să facă ceva dacă toţi se uită. Aruncă încă o privire rapidă peste umăr. Bărbaţii s-au oprit. Se uită unul la altul. Apoi o iau din loc iar.

— La dracu', şopteşte ea. N-a mers.

— Ce se petrece? întreabă David.

— Trebuie să plecăm de aici. Rapid.

— Un prieten mă aşteaptă într-o maşină, spune David. De cealaltă parte a bibliotecii.

O iau pe lângă latura mai scurtă a clădiri mari şi galbene. Florence nu îndrăzneşte să se uite înapoi. Dar cei doi bărbaţi ar trebui să fie atât de aproape încât să le simtă respiraţia. Probabil că doar aşteaptă momentul potrivit. Este doar o chestiune de secunde până când cei doi bărbaţi vor decide să nu se mai joace cu ei. De cealaltă parte a

Bibliotecii Regale este parcat un Porsche Cayenne roşu, nou-nouţ. David dă din cap către maşină.

— Acolo, şopteşte el.

Florence nu vrea nimic altceva decât să o ia la fugă, dar se abţine. Bărbaţii din spatele lor nu trebuie să ştie încotro se îndreaptă. Dacă bănuiesc ceva, îi vor ajunge din urmă într-o clipă. Iar Florence şi David mai au câţiva metri buni până la maşină. În orice moment, o să simtă o mână pe umăr. Ştie. Dar, în mod incredibil, asta nu se întâmplă.

Când ajung în dreptul stopurilor Porsche-ului, îi eliberează braţul lui David.

— Urcă, spune ea.

David deschide repede portiera din spate şi sare în maşină. Ea îl urmează, trânteşte portiera şi caută butonul de blocare.

— Condu! strigă David către bărbatul de la volan, care porneşte imediat motorul.

Bărbatul înalt ajunge la geamul ei când maşina se pune în mişcare. Are ochii negri şi începe să tragă de mânerul portierei. Dar aceasta este blocată. Roţile scârţâie când şoferul apasă pe pedala de acceleraţie, iar bărbatul este forţat să dea drumul mânerului. Când maşina se îndepărtează, Florence se întoarce şi se uită la cei doi bărbaţi care stau pe trotuar. Par concentraţi. Cu siguranţă, amândoi memorează aspectul maşinii şi numărul de înmatriculare.

— Ce vă holbaţi? mormăie şoferul maşinii. N-aveţi la ce.

Paulina coboară în fugă scările Bibliotecii Regale, câte trei trepte odată. Încearcă să facă un calcul de risc în minte în timp ce aleargă. Este mereu pe punctul de a cădea, dar nu îndrăzneşte să încetinească. Cei doi bărbaţi care au ameninţat-o pe fotografă nu par să fie de partea ei. Păreau răi. Şi îi urmăreau pe blondă şi pe preot. Ceea ce ar trebui să însemne că blonda şi preotul *sunt* de partea ei. Întrebarea

este doar cine sunt. Este trecut de ora 15. Deci fie David nu a apărut, fie el este preotul. Aleargă spre ieşire şi se aruncă pe uşă în acelaşi moment în care blonda şi preotul se urcă într-un Porsche roşu, aflat puțin mai departe, în stânga. Cei doi bărbați la care tocmai se gândise sunt chiar în spatele lor.

Desigur, ar fi putut rămâne în siguranța sălii de lectură, dar nimic nu garantează că acei bărbați nu ar fi căutat-o şi pe ea. Trebuie să continue să se mişte. Paulina creşte viteza, coborând ultimele trepte spre stradă, până când simte gust de sânge în gură. Este conştientă că ar putea greşi în analiza ei, că David ar putea să fie în cu totul altă parte, dar trebuie să rişte. Pentru că nu îndrăzneşte să rămână.

Porsche-ul virează de lângă trotuar. Chiar înainte ca maşina să ajungă în dreptul ei, Paulina fuge în mijlocul şoselei, cu mâinile întinse. Maşina frânează brusc la o jumătate de metru de ea. Paulina se repede spre partea pasagerului şi trage de mânerul portierei. Blonda din maşină o priveşte o jumătate de secundă. Apoi deschide portiera, în timp ce bărbații rămaşi în urmă aleargă către ei. Paulina se aruncă înăuntru şi aterizează pe jumătate peste femeia blondă.

— Condu! urlă ea, încercând să închidă portiera.

Şoferul calcă accelerația, iar Paulina aproape alunecă afară. Bărbatul înalt ajunge la maşină şi o apucă pe Paulina de călcâiul pantofului, până când preotul o trage în maşină. Bărbatul începe să înjure în spatele lor. Blonda trânteşte portiera şi se dă mai încolo, să-i facă loc pe banchetă.

— Paulina, gâfâie ea şi arată cu degetul spre sine.

I s-a tăiat răsuflarea şi nu mai poate să adauge nimic altceva.

Femeia doar dă din cap în semn de răspuns. Maşina intră în trafic pe Birger Jarlsgatan, în timp ce Paulina se

răsuceşte şi îi vede pe cei doi bărbaţi cum se uită după maşină. Apoi se întorc şi pornesc în direcţie opusă.

— Stai, Anton! îi strigă preotul şoferului. N-avem cum să plecăm. Liv e încă în parc. Am rugat-o să facă poze, în caz că se întâmplă ceva. Trebuie să verificăm dacă e în siguranţă.

Liv. În sfârşit, îi pică fisa. În urmă cu cinci ani, Paulina a avut o şedinţă foto pentru un catalog de vânzări prin corespondenţă, pe vremea când încerca să devină model. Fotografa fusese o femeie cam morocănoasă, cu părul negru şi dezordonat. Şi o chema Liv. Paulina *ştia* că o mai întâlnise cândva.

— Am văzut-o eu, spune Paulina. Pe Liv, adică. Au luat-o ăia. Cred că e la ei în dubiţă.

Cum s-au putut întâmpla lucrurile atât de repede? Trebuia doar să o întâlnească pe Paulina Mentzer, să fie certat de Florence şi apoi să meargă la poliţie. În schimb, acum fug de doi bărbaţi care par să le pună viaţa în pericol şi care se pare că au răpit-o pe Liv.

— Trebuie să facem ceva, spune David, detestând cât de nepotrivit sună cuvintele.

Ce reflecţie grozavă! Urmează Premiul Nobel.

— Cum ar fi? întreabă Anton în timp ce virează spre Birger Jarlsgatan.

— Nu ştiu. Dar poate reuşim să ajungem înaintea celor doi în parc, la dubiţa lor şi la Liv. Ei trebuie să alerge până acolo, dar noi putem merge cu maşina. Fă dreapta la semafor şi mi se rupe dacă prinzi roşu.

Anton dă aprobator din cap şi apasă acceleraţia.

— David, sunt al dracului de supărată pe tine, dar vorbim mai târziu despre asta, spune Florence tăios. Îmi risc cariera dacă nu mergem imediat la secţia de poliţie. Nu avem timp pentru asta. Îl sun pe Samir şi-i dau o descriere a dubei, ca să se ocupe poliţia de ei. Nu vor ajunge prea departe.

David clatină cu putere din cap. Liv este responsabilitatea lui. El a rugat-o să vină acolo. Poliția poate să facă ce vrea cu el după aceea. Dar trebuie să aibă grijă ca Liv să fie în siguranță.

— Nu ai văzut cum arătau ăia doi? întreabă el. Chiar vrei s-o lăsăm cu ei?

Florence deschide gura pentru a răspunde, dar este întreruptă de un sunet care provine din geanta ei. Inițial, pare confuză, apoi scoate un telefon din geantă. David recunoaşte imediat colțul crăpat al carcasei. Este telefonul lui. Cel pe care l-a trimis în Södertälje. Ea i-l întinde cu o privire care ar putea pulveriza un munte imens. El roşeşte şi se uită la ecran. Vede un număr necunoscut.

— David, răspunde el.

— Frumoasă maşina cu care ai evadat, spune o voce de bărbat la telefon. Pe bune. Mi-ar plăcea şi mie un Cayenne. Culoarea pare un pic prea de filme de la Hollywood, dar nu-i rea.

David simte cum îl pişcă pielea pe ceafă. Aceeaşi senzație de panică şi de neputință pe care a avut-o când a aflat că Johan este bolnav. Pune telefonul pe difuzor să audă şi ceilalți. Anton virează la intersecția din partea vestică a parcului şi frânează brusc la o trecere de pietoni. Vreo 20 de copii de grădiniță, în veste galbene reflectorizante, traversează strada. Una dintre educatoare, în geacă roşie cu logoul grădiniței şi cu dreaduri lungi până la talie, se uită furioasă la Porsche-ul care tocmai a oprit brusc în fața lor. Probabil că se gândeşte la ceva despre bărbații care conduc Porsche-uri în Östermalm şi la nevoia lor de afirmare. Un copil cu cizme de cauciuc gigantice şi o căciulă albastru-deschis se opreşte şi le face cu mâna. Anton îi face cu mâna şi el, încordat.

— David, eşti acolo? se aude vocea la telefon.

Este calmă, aproape curioasă.

— Ce vrei? întreabă David în cele din urmă.

— Înțelegem ce încercați să faceți. Vă vedem. Şi, în ciuda copiilor de la grădiniță, probabil că veți ajunge acolo cu câteva minute înaintea noastră. Dar degeaba. Pentru că nu aveți idee ce faceți.

— Lăsați-o în pace pe Liv, spune el atât de încet încât aproape că este o şoaptă.

Nu sună nici eroic, nici convingător. Adevărul e că îi este frică.

— Deci o cunoşti pe femeia cu camera foto? zice vocea la fel de calmă ca înainte. De fapt, nu eram complet siguri. Am luat-o doar ca măsură de precauție. Dar e bine de ştiut. Urăsc să fac rău oamenilor când nu e necesar.

David îşi muşcă limba. Nu trebuia să-i spună numele lui Liv. Tocmai a înrăutățit situația.

— Uite cum trebuie să procedați, continuă vocea. Ne întoarcem la dubiță în trei minute. Dacă sunteți acolo atunci, ea moare. Dacă ne urmăriți, moare. De fapt, dacă nu vă opriți imediat, moare.

Privirea lui David o întâlneşte pe a lui Anton în oglinda retrovizoare. Anton ridică o sprânceană într-o întrebare tăcută. Ultimii copii se grăbesc să treacă, iar educatoarea cu dreaduri le aruncă încă o privire furioasă.

— Vorbesc pe bune, zice vocea. Opriți-vă acum. Altfel moare.

David îi face semn din cap lui Anton, care eliberează accelerația în timp ce semaforul se schimbă pe verde. Se aud claxoane furioase din spatele lor, în timp ce Anton trage maşina demonstrativ pe marginea drumului şi opreşte motorul.

— Aşa da, spune vocea. Te contactăm noi mâine, David. Dacă vreunul dintre voi vorbeşte cu cineva despre ce s-a întâmplat, ghici ce? Moare. Într-un mod care vă va ține treji ani întregi de-acum încolo. Şi sper că înțelegeți că numărul

ăsta nu poate fi urmărit. Telefonul ăsta va ajunge în coşul de gunoi în aceeaşi secundă în care închid. David, până ne auzim din nou, vezi să mănânci ceva. E uşor să uiți să mănânci când eşti în şoc. Încearcă să dormi. Va fi o zi mare pentru tine mâine.

Apelul se încheie.

— Uite-i! exclamă Paulina şi arată pe stradă.

Dubița este parcată în fața lor, pe aceeaşi parte a drumului, la nu mai mult de 100 de metri distanță. Atât de aproape. Şi totuşi, atât de departe. Cei doi bărbați merg printre copacii din parc. Cel mai înalt dintre ei îi face un semn din cap lui David. Ajung la dubiță şi deschid uşile din spate. Cineva este acolo. În ciuda distanței, David vede că este Liv. Ar recunoaşte oriunde acel păr negru dezordonat. Echipamentul ei foto pare să fie acolo, de asemenea.

— Să dea naiba! spune Anton.

David îşi scoate şapca şi îşi trece mâinile prin păr, frustrat. Sperase că bărbatul de la telefon mințea, că Liv nu ar fi acolo. Dar este întinsă pe podeaua dubei, cu picioarele şi brațele prinse cu bandă adezivă. O bandă argintie îi acoperă gura. David încearcă să nimerească mânerul portierei, dar Florence îşi pune mâna pe brațul lui.

— Nu cred că glumesc când spun că o s-o omoare dacă ne băgăm. Nu avem ce face.

— Dar n-ai văzut-o? exclamă el disperat. Era în regulă, ei nu pot să... Nu putem s-o lăsăm aşa!

— N-o lăsăm, spune Florence, privindu-l în ochi.

Cei doi bărbați închid uşile din spate. Le deschiseseră doar pentru a arăta că vorbesc serios. Cel mai solid dintre ei arată spre maşina lui Anton, face semn cu degetul mare în sus şi se urcă la volan. Apoi dubița se îndepărtează de marginea trotuarului şi pleacă.

David nu s-a simțit niciodată atât de neputincios.

— A reținut cineva numărul de înmatriculare? întreabă Paulina.

— Mi-e greu să cred o să fie de folos, răspunde Florence. Sigur e fals sau furat.

David o strânge de mână pe Florence. Are nevoie de câteva secunde pentru a-şi reveni. Totul pare atât de suprarealist. Dar măcar există o persoană care poate să explice ce se întâmplă.

— Eu sunt David, îi spune el Paulinei. Îmi pare bine că te cunosc în sfârşit, Paulina. Sau poate nu bine, dar... ştii tu. Ar fi grozav dacă ne-ai spune despre ce e vorba. După aia, eu şi Florence trebuie să mergem la poliție.

Paulina aruncă o privire spre Florence şi spre Anton, care stă pe scaunul din față. Apoi îi întinde o scrisoare mototolită lui David.

— Ştiu doar ce scrie aici. Am găsit-o abia după ce a murit mama. Nu am crezut niciodată că se va ajunge aici...

Vocea i se stinge şi înghite în sec.

— Cea mai bună prietenă a mea este probabil moartă, adaugă ea.

— Isobel Bruckner? întreabă Florence, iar Paulina îşi pierde toată culoarea din obraji. Poliția mi-a spus. De fapt, ăsta este şi motivul pentru care mă aflu aici, vor să discute cu David despre asta. Îmi pare foarte rău pentru tine.

— Deci... e adevărat, spune ea.

Paulina izbucneşte în lacrimi. Îşi acoperă fața cu mâinile şi se apleacă înainte, plângând şi suspinând. David nu ştie ce să facă. Să-i pună mâna pe spate sau să o lase în pace? Se hotărăşte pentru a doua variantă.

După un timp, Paulina pare că îşi revine şi se ridică.

— Am bănuit, dar nu eram sigură, zice ea, ştergându-şi ochii cu mâna. Dacă e adevărat ce scrie în scrisoare, poate că a murit din cauza mea. Din cauza a ceea ce scrie acolo. Dar nu înțeleg, ce fel de monstru poate... să..

Vocea i se stinge din nou când lacrimile îi revin şi se întoarce spre geam. De data aceasta, plânge în tăcere. Trebuie să fie îngrozitor. Sentimentul de vinovăție că tu ai fi cauza este copleşitor. La fel cum se simte el în legătură cu Liv.

David se holbează la scrisoarea din mâna sa. Dacă aceasta provoacă moartea oamenilor, nu vrea să o atingă nici măcar cu un băț. Nu vrea să aibă de-a face cu nimic care ar putea agrava situația lui Liv. Încearcă să-i înapoieze scrisoarea, dar Paulina scutură din cap.

— Trebuie să o citeşti. Pentru Isobel. Şi pentru Liv.

David o priveşte. Paulina pare să fi trecut prin iad pentru a-i înmâna scrisoarea. Nu mai poate da înapoi. Sunt mult prea multe în joc. Deschide scrisoarea.

Draga mea Paulina,

Ştiu că mereu te-ai întrebat de ce te-am îndepărtat de tatăl tău. Dar a fost pentru binele tău. Şi acum, când nu mai sunt, vreau să ştii asta.

Când l-am cunoscut pe tatăl tău, petrecea mult timp la o anumită Ellen Lund, în Småland. Era un grup mic, toți bărbați, care se întâlnea acolo regulat. Urban mi-a povestit că Ellen avea şi un copil mic. David. Urban a încetat să se mai vadă cu Ellen şi cu ceilalți după ce am devenit un cuplu.

Dar abia după ce te-am avut pe tine, câțiva ani mai târziu, mi-a povestit. Cel puțin câte ceva. Nu ştiu încă toate detaliile despre ce se întâmpla în sud, în Småland. Se pare că era prea îngrozitor pentru ca tatăl tău să spună totul. Sau poate că îi era frică de ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi dezvăluit ceva. Probabil ambele. Dar ştiu că nu era legal ceea ce făceau acei bărbați. Dacă s-ar fi aflat, ar fi ajuns probabil la închisoare. În schimb, au făcut avere şi carieră ajutându-se unii pe alții.

Pe lângă afacerile lor secrete, mai ştiu şi că fiul lui Ellen a fost implicat. Tatăl tău nu a îndrăznit să spună prea multe despre asta, atât de îngrozitor a fost. David a trebuit să suporte lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le îndure.

Deşi Urban nu a dezvăluit totul, am aflat suficient ca să ştiu că trebuie să te iau de lângă el. L-am iubit. Dar nu ne merita nici pe noi,

nici viața pe care şi-a construit-o. Nu merita să fie în preajma copiilor. Nu după ceea ce el şi ceilalți au făcut.

Acum te întrebi de ce nu am spus nimic în toți aceşti ani. Pentru a te proteja. Unii dintre bărbații din jurul lui Ellen deţin acum poziții importante în societate, la fel ca tatăl tău. Sunt lideri în afaceri. Politicieni. Poliţişti. Şi altele. Au totul de pierdut dacă se află adevărul despre întâlnirile din Småland.

Am trăit toți aceşti ani cu frică, gândindu-mă la ce ne-ar face dacă ar afla că ştiu. Aşa că nu am îndrăznit niciodată să spun ceva. Nici măcar acum, când scriu această scrisoare, nu îndrăznesc să scriu tot ce ştiu. Ştiu că ar fi trebuit să fac ceva de mult. M-am simțit vinovată 30 de ani pentru că nu am spus nimic. Ani în care acei bărbați au devenit tot mai bogați şi mai puternici. Fiindcă nu am spus nimic.

Dar tu eşti mai curajoasă decât mine. Nu-i arăta această scrisoare tatălui tău. Dar ia legătura cu David Lund. Dacă nu s-a mutat, ar trebui să locuiască în Vallentuna. Era mic când s-au întâmplat toate acestea, deci probabil nu îşi aminteşte chiar totul. Dar dacă există cineva interesat să afle adevărul, acela ar trebui să fie el. Dă-i această scrisoare. Informațiile din ea ar trebui să fie de ajuns pentru început.

Poate să se asigure că se va face dreptate în cele din urmă.

Îi poate detrona.

Dar trebuie să ai grijă. Trebuie să iei în considerare faptul că ei ştiu cine eşti. Când vor afla că ai vorbit cu David Lund, iar ei se pricep la descoperiri de acest fel, îşi vor da seama că ştii. Vor veni după tine. Trebuie să fii cu un pas înaintea lor.

Te iubesc.

Mama ta,
Eva

ATUNCI

A trecut ceva timp de când nu a mai trebuit să interpretez ceva pentru prietenii mamei. Ea spune că nu le mai place. La început, m-am temut că asta înseamnă că nu mai avem bani să trăim, fiindcă viața costă şi ştiu că prietenii mamei ne dau bani. M-am întristat, oare ce se întâmplă dacă nu

mai ai bani să trăieşti? Trebuie să mori? Dar, din fericire, prietenii mamei continuă să vină, chiar dacă nu mai interpretez. Uneori vin toți şi atunci trebuie să merg să-i salut, dar de cele mai multe ori vin doar unu sau doi. Atunci nu trebuie să-i salut. Trebuie doar să stau în camera mea.

Cel în uniformă vine mai des decât ceilalți. Uniforma e foarte frumoasă, deşi nu am îndrăznit să întreb ce înseamnă. Vine aici de mult timp. De când mă ştiu. Şi câțiva dintre ceilalți vin aici de mult timp, dar mai ales el.

Mama are o cameră specială în care intră când vin ei. De obicei, unul câte unul, dar nu întotdeauna. Prietenul mamei, care încă locuieşte aici, merge de obicei în casa lui din curte atunci. În general, este fericit, dar nu şi atunci.

Astăzi, cel în uniformă a fost în vizită. Mă gândisem să-l întreb despre uniformă, dar l-am văzut doar de la fereastra camerei mele. Şi acum a plecat. Cobor scările spre bucătărie să iau un sendviş, dar mă opresc la etajul din mijloc. Mama este la duş. Încuie întotdeauna camera specială, dar astăzi trebuie să fi uitat, pentru că uşa camerei este întredeschisă.

O parte din mine este prea laşă ca să intre, iar cealaltă nu se poate hotărî. Aşa că aştept până capăt curaj. Apoi mă furişez în camera specială a mamei. Ştiu că este interzis, dar nu mă pot abține. E ca şi cum aş intra într-o cameră secretă cu comori. Am trecut pe lângă uşă de multe ori în fiecare zi, dar niciodată nu am ştiut ce e în spatele ei. Orice ar putea fi acolo. În imaginația mea, văd un cufăr cu monede de aur. Deşi sunt deja prea mare pentru comorile piraților.

În mijlocul camerei se află un pat mare. Nu ştiu ce mi-am imaginat, dar nu asta. De stâlpii patului sunt legate funii negre. Pare ciudat, de ce ai avea nevoie de funii la pat?

Strâmb din nas. Miroase ciudat în cameră. Ca când am mers mult cu bicicleta vara. Dar şi a ceva înțepător şi dulceag. Nu recunosc mirosul, dar nu-mi place. Lângă uşă este o comodă. Pe ea sunt mai multe sticluțe. Iau una. E

alunecoasă şi miroase puțin a condimente. Eticheta spune că este ulei. Nu sunt prea sigur de ce uleiul nu este în bucătărie. Mama are foarte multe sortimente pe comodă.

Merg în jurul patului. În fața ferestrei atârnă o perdea groasă şi neagră, iar pe peretele opus este o cruce mare din lemn. La fel de mare ca un adult. Are catarame pe ea. Nici asta nu-mi place. Încep să mă retrag de lângă aceste obiecte ciudate pentru adulți. Nu mai seamănă deloc cu o cameră cu comori. Când mă întorc, mama stă în prag. Are un prosop în jurul capului şi unul în jurul corpului.

— Ce faci aici, înăuntru? Ştii că n-ai voie să intri.

Pare nervoasă.

— Eu doar...

— Doar erai o mâță curioasă, spune ea şi se încruntă.

Apoi oftează şi întinde mâinile.

— Dar poate că aşa trebuia să fie, continuă ea şi mă îndeamnă cu un gest să ies din cameră. Poate că este un semn că a venit timpul.

Pune mâinile pe umerii mei şi se apleacă, astfel încât să mă poată privi în ochi. Uneori, mama mea este foarte frumoasă. Dar acum are o expresie ciudată. Nu mai este frumoasă.

— A început să întrebe de tine. Am încercat să amân cât am putut. Dar crede că sunt prea bătrână. Şi tu eşti aici, înăuntru. Deci poate că eşti pregătit? Nu mai îndrăznesc să-i spun nu. Vom încerca data viitoare când vine. O să-l rog să aibă grijă. Nu cum face cu mine.

Nu mai vreau să o privesc pe mama în ochi, aşa că mă îndepărtez de ea şi de mâinile ei. Nu înțeleg nimic din ce spune. Dar îmi doresc să nu fi intrat niciodată în acea cameră, îmi doresc să fi ascultat partea laşă din mine şi să fi rămas în camera mea. Pentru că, deşi nu înțeleg, simt că ceva s-a schimbat. Cred că, oricare ar fi lucrul despre care vorbeşte mama, nu este ceva ce-mi va plăcea.

Sandro conduce spre Roslagstull şi apoi pe E18. După ce ies din oraş, nu durează mult până când casele pe lângă care trec sunt înlocuite de copaci şi în cele din urmă de pădure.

— Încotro mergem? întreabă Esben.

— Harängen, răspunde Sandro. Lângă Norrtälje. Sunt multe cabane de vară acolo, goale. Am o anumită casă în minte, de fapt. Este izolată, în pădure. O putem folosi ca sediu, în timp ce ne gândim la următoarea mişcare. Dă-mi un telefon.

Esben cotrobăie în geanta sa şi scoate un telefon mobil nefolosit. Cu un ochi la drum, Sandro formează un număr şi pune telefonul pe difuzor. A memorat toate numerele de care are nevoie. O listă de contacte este pentru cineva care vrea să fie prins. Chiar şi telefoanele criptate pot fi sparte. Aude că apelul e preluat când soneria se opreşte, dar Napoleon nu spune nimic când răspunde. Este prea deştept pentru asta.

— Humlegården a fost un fiasco, zice Sandro rapid. Paulina este cu David. Orice are de spus, sigur i-a spus deja până acum. Mai sunt încă două persoane cu ei. Probabil că trebuie să îi considerăm pe toţi compromişi.

— Să îndrăznesc să întreb ce s-a întâmplat? spune angajatorul lor de la celălalt capăt.

În mod clar nu este mulţumit.

— Nu eram pregătiţi să fie mai mulţi, răspunde Sandro. Dar avem o a cincea persoană...

— A *cincea*? strigă Napoleon în telefon. Ce s-a întâmplat cu păstrarea lucrurilor sub control? Cinci persoane, asta e o conferinţă întreagă, dracului!

— Pe a cincea o avem în custodie, continuă Sandro calm. Şi, având în vedere reacţia lui David când am luat-o, este probabil o prietenă apropiată. Putem să ne folosim de asta.

— Unde o duceţi?

— În nord, în Harängen.

La telefon se face linişte.

— La cabana la care mă gândesc eu? întreabă Napoleon.

— La cabana aia.

— Riscant. Dar poate inteligent. Eu... sunt de acord.

Sandro reduce viteza pentru a vira la stânga. Intersecţia este în mijlocul unei depresiuni, iar maşinile circulă cu viteză din ambele direcţii. Va dura ceva timp până va găsi o breşă în traficul din sens opus.

— Nu-mi pasă prea tare de ce se întâmplă cu ea, spune Napoleon. Dar ar fi bine dacă ai putea s-o ţii în viaţă măcar un timp. O putem folosi pentru a ajunge la David.

— O momeală.

— O momeală. Şi dacă voi credeţi că şi ceilalţi pe care i-aţi văzut au aflat ceva, atunci... Rezolvaţi şi asta. Trebuie să astupăm toate găurile.

Sandro se muşcă de bătătura de la deget. Înţelege iritarea de la telefon. În acelaşi timp, astea sunt regulile jocului. Trebuie să fii pregătit să improvizezi. Din fericire, şi Napoleon pare să înţeleagă. Dar Sandro nu este mulţumit. Îşi asumă un risc.

— Şi David? întreabă el. N-ar fi mai simplu să-l reducem la tăcere? Atât timp cât poate vorbi sau alţii pot vorbi cu el, va trebui să astupăm noi găuri mereu.

— Încercaţi să nu gândiţi, spune scurt angajatorul lor. Nu vă atingeţi de David. Nu încă. Mă ocup eu de el.

— Poliţia?

— Mă asigur că nu se bagă.

Sandro dă din cap mulţumit şi zâmbeşte privind spre pădurea de dincolo de geam.

— O să primiţi instrucţiuni noi în curând, spune Napoleon şi închide.

Sandro coboară geamul şi aruncă telefonul, în timp ce breşa pe care o aştepta apare pe banda opusă. Virează la stânga spre drumul care îi va duce către Harängen. Pădurea

deasă începe să se îmbine cu pajişti deschise. Nu o vede încă, dar ştie că sunt aproape de mare. Sandro a iubit întotdeauna marea. Nimic nu se poate ascunde pe apele întinse.

— David, ce scrie în scrisoarea aia... e adevărat? întreabă Anton, căutându-i privirea în oglinda retrovizoare.

— De unde să ştiu? întreabă David. Ştii că obişnuiesc să spun că nu-mi amintesc nimic de când eram mic. E literalmente adevărat.

Scurta perioadă în care soarele a strălucit s-a terminat, cerul este din nou gri şi ploaia începe să cadă ca şi cum nu ar fi luat niciodată o pauză.

— Dar... nu înțeleg, spune Paulina. Nu-ți amintești nimic, nimic?

David clatină din cap.

— Uneori cred că îmi amintesc. Dar ar putea la fel de bine să fie ceva ce am văzut la televizor sau am visat. Psihologul meu spune că traumele suficient de puternice pot crea tipul ăsta de amnezie. Deci presupun că mi s-a întâmplat ceva când eram mic.

— Adică te-ai lovit la cap, ceva de genul ăsta? insistă ea, ca şi cum i-ar veni greu să îl creadă.

— Dacă te-ai fi lovit la cap atât de rău, Johan sau mama ta ar fi trebuit să-ți spună, intervine Anton. Nu pare ceva ce ar trece neobservat.

— Cred că e mai degrabă un traumatism psihic, nu unul fizic, având în vedere conținutul scrisorii, zice Florence înainte ca David să apuce să răspundă, luându-i scrisoarea.

O răsuceşte pe toate părțile, de parcă ar încerca să scoată din ea mai multe informații decât cele pe care le-au citit deja. David îşi coboară privirea spre genunchi. Nu a discutat niciodată serios despre pierderea memoriei cu altcineva în afară de Johan. Se simte ciudat să o facă în maşina lui Anton. Printre oameni pe care abia îi cunoaşte. Înainte, nu

vedea ce rost are să-şi amintească. Acum simte că totul depinde de asta, de el.

— Şi nu ai încercat să-ți amintești nimic? întreabă Florence. N-ai fost curios?

— Ba da, am încercat. Dar fără rezultate. Johan, psihologul meu, spune că ar trebui să-mi recuperez amintirile dacă procesez trauma care a declanşat amnezia. Ceea ce este puțin dificil când nu îmi amintesc care a fost acea traumă.

— Nu a putut să te ajute?

— A încercat şi a eşuat. M-am obişnuit cu ideea că amintirile mele sunt probabil pierdute pentru totdeauna.

— Îmi pare rău că n-am discutat mai mult despre asta, spune Anton. Dar nu ştiam exact cum stau lucrurile. Deci e complet... gol?

David îşi sprijină capul de tetiera din spate şi închide ochii. Aşa cum a făcut de multe ori înainte, încearcă să-şi amintească lucruri care ar fi trebuit să fie speciale pentru el când era copil. Cea de-a zecea aniversare. O vacanță de vară. Dar, ca de obicei, acolo este doar un gol. Un gol care a început să capete o formă mai clară. Dar nu este încă o formă pe care să o recunoască.

— Îmi amintesc... când am ajuns la o nouă şcoală gimnazială, spune el, cu ochii încă închişi. Locuiam într-un apartament în Sävsjö. Nu aveam prieteni la şcoală, aşa că a fost o perioadă destul de dificilă. După gimnaziu, m-am mutat aici, la Stockholm. Nu voiam să rămân în Småland mai mult decât era necesar. Relația mea cu mama este... să zicem că m-a făcut să înțeleg destul de clar că nu eram dorit acolo. Cred că a răsuflat uşurată când am plecat.

— Sună absolut groaznic, comentează Florence. Nu ai fost trist?

David dă din umeri.

— Nu m-am gândit prea mult la asta atunci, răspunde el. Eram obişnuit.

Vocea îi sună mai aspru decât intenționase. Dar nu vrea ca ei să îi fie milă de el. Este cea mai rea chestie pe care o ştie. Şi unul dintre motivele pentru care nu discută despre asta. Se uită la Paulina. Pare să asculte, dar în acelaşi timp pare absentă. Probabil că este ocupată cu procesarea faptului că cea mai bun prietenă a ei a murit. Amintirile lui David sunt, probabil, destul de neinteresante prin comparație.

— M-am uitat ce fel de împrumuturi pentru studii şi alte subvenții aş putea obține dacă aş locui singur, continuă el. S-a dovedit că aş duce-o foarte bine, atât timp cât mama semna. Ceea ce a făcut cu plăcere. Voiam să mă mut în Stockholm, dar nu-mi permiteam o locuință pentru studenți în oraş. Era mai ieftin în Vallentuna, fiindcă era un pic mai departe, aşa că mi-am depus dosarul la liceul de acolo şi am fost acceptat. Când m-am mutat în nord, am ajuns la acelaşi gen de liceu ca Sakura, soția lui Liv. Dar dinainte de gimnaziu, dinainte de a începe clasa a şaptea... nu-mi amintesc nimic. Este complet gol. Nu ştiu dacă am avut un prieten cu care să mă bălăcesc vara. Nu ştiu dacă am construit cazemate în pădure. Nici dacă mă băteam la şcoală sau dacă eram îndrăgostit în secret de cineva. Este doar... gol.

Gâtul i se strânge în timp ce vorbeşte.

— M-am simțit bine aşa. Am considerat întotdeauna că amintirile din copilărie sunt supraestimate. Dar acum, când chiar vreau să ştiu, nu este decât un gol. Ca şi cum cineva mi-ar fi şters primii 12 ani din cap. 12 ani care sunt, de fapt, ai mei. Cred... Vreau să-i recuperez. Vreau să ştiu cine eram în copilărie. La ce visam şi de ce mă temeam. Şi dacă scrisoarea este adevărată...

Are impresia că alunecă neputincios în golul din mintea sa, aproape că ameţeşte. Scrisoarea Paulinei i-a smuls covorul de sub picioare şi cade fără nimic care să-l oprească, fără o amintire care să-i explice dacă ceea ce scrie în scrisoare este adevăr sau minciună.

— Dacă scrisoarea se referă la ceva adevărat, aveţi motiv dublu să sunaţi la poliţie, spune Anton. Mai întâi, Liv şi acum, asta. E grav.

David aprobă din cap.

— Florence, ai putea să-l contactezi pe acel Samir, te rog?

Dar Florence clatină din cap. Pare dusă pe gânduri.

— Nu sunt prea sigură că ar trebui să mergem la poliţie, spune ea, arătând cu degetul spre un rând din scrisoare. Lideri în afaceri, politicieni scrie. Şi *poliţişti*. M-am tot întrebat de ce Klaus Nordström e atât de interesat de tine.

Lui David îi ia un moment să înţeleagă ce vrea să spună.

— Cine e Klaus Nordström? întreabă Paulina.

— Şeful poliţiei din Stockholm, răspunde David, întorcându-se spre Florence. Ne-am întâlnit cu el vineri dimineaţă. Crezi că este unul dintre bărbaţii despre care scrie mama Paulinei?

— Nu ştiu. Dar, dacă este, atunci ar putea fi cea mai proastă idee posibilă să te dăm pe mâna lui.

Anton loveşte în volan cu frustrare.

— Şi acum ce facem? Să urmăresc totuşi dubiţa?

— Ai auzit ce au zis, răspunde Florence. Experienţa mea îmi spune că nu glumesc. Cred că trebuie să stăm liniştiţi până ne vor contacta din nou. Oricât de greu ar fi. Dar asta nu înseamnă că nu putem face nimic. În primul rând, trebuie să aflăm cine sunt toţi bărbaţii menţionaţi în scrisoare.

David îşi dă seama după tonul ei că Florence a intrat în modul avocat.

— Din fericire, ştim pe cine să întrebăm, continuă ea, aruncând o privire semnificativă către Paulina.

Se face linişte pentru câteva secunde. Apoi Paulina oftează când înțelege.

— Te referi la tatăl meu, spune ea. Dar nu vreau să mă văd cu el. Doar e unul dintre cei despre care scrie maică-mea.

— Nicio problemă, zice Anton. Îi pot duce pe David şi pe Florence la el. Apoi te duc pe tine acasă sau poți veni la mine. Eşti în siguranță acolo. Nimeni nu se ia de un preot.

Paulina zâmbeşte slab în semn de mulțumire, iar Anton porneşte motorul. Când trec pe lângă Humlegården, David vede cum copiii de la grădiniță, îmbrăcați în veste galbene, au pus stăpânire pe locul de joacă. Chiar şi educatoarea furioasă zâmbeşte spre ceva ce David nu poate vedea. Dar, desigur, termenul de „fericit în ignoranța sa” i s-ar fi potrivit şi lui. Până acum.

Florence îi dă lui Anton adresa lui Urban Jacobsson de pe Narvavägen. Apoi ia telefonul de pe scaun şi formează un număr.

— Samir? întreabă ea la telefon. Sunt cu David. Da... calmează-te... calmează-te, am zis. Nu, nu venim... N-ai fost calm prea mult timp... Am pe cineva aici care vrea să îți vorbească.

Florence acoperă telefonul cu mâna şi se întoarce spre Paulina.

— Este contactul meu de la poliție, îi şopteşte şi îi dă telefonul. Spune-i cine eşti şi de ce te-a sunat David de atâtea ori marți.

— Bună... bună, sunt Paulina Mentzer, spune ea nesigură la telefon. David m-a sunat pentru că i-am trimis un e-mail şi l-am rugat să facă asta, pentru... pentru o chestiune personală. Da... nu, nu a reuşit să dea de mine. Ce? Nu, nu ne ştim. Dar...

Florence dă din cap şi ia telefonul î înainte ca Paulina să mai apuce să adauge ceva.

— După cum ai auzit, Paulina Mentzer nu mai este dispărută, zice ea. Aţi avut dreptate că nu a dispărut niciodată. Zece puncte pentru poliţie. Înţeleg că totuşi vreţi să vorbiţi cu David având în vedere că Isobel l-a sunat chiar înainte ca ea să...

Florence se opreşte, dar prea târziu, Paulina a devenit din nou palidă.

— Dar faptul că Isobel Bruckner l-a sunat pe David Lund nu este suficient pentru a continua un astfel de efort poliţienesc, ca să nu menţionăm urmărirea pe care şeful tău a orchestrat-o, continuă Florence la telefon. Situaţia s-a schimbat de ieri. Ar fi fost o chestie dacă Paulina era dispărută. Atunci ar fi existat o legătură mai relevantă. Dar acum nu mai este, aşa cum ai auzit şi tu. Şi ai primit şi confirmarea că Paulina Mentzer şi David Lund nu se cunosc.

Florence face o pauză şi pare să asculte.

— Respect faptul că sunteţi curioşi cu privire la conversaţia lui David cu Isobel, spune ea apoi. Este foarte rezonabil. Dar, după întoarcerea Paulinei, acea conversaţie nu este un motiv suficient pentru a-l aresta. Ştii şi tu că nu e de-ajuns. Dacă vreţi să-l întrebaţi în mod politicos pe clientul meu despre rutina lui telefonică, la un moment dat, când este disponibil, voi face tot ce pot pentru a programa acea întâlnire. Îi poţi transmite asta lui Klaus Nordström.

David îl aude pe Samir mormăind ceva.

— Şi Samir, continuă ea, dar mai încet decât înainte. Nu totul este ceea ce pare în povestea asta. Ai grijă, te rog, chiar şi cu colegii tăi. Şi mai ales cu şeful tău.

Samir trage adânc aer în piept pentru a se îmbărbăta, apoi ciocăneşte la uşa din lemn de culoare deschisă.

— Intră, strigă Klaus din încăpere.

Samir deschide uşa în acelaşi timp în care şeful poliției încheie un apel telefonic. Totul în biroul lui Klaus arată la fel ca când a preluat funcția; mobilierul simplu, conform reglementărilor, este neschimbat, nimic nu a fost înlocuit cu un fotoliu mai confortabil sau cu o lampă de birou cu un design mai interesant. Pereții sunt aproape agresiv de goi, fără diplome înrămate sau desene făcute de copiii lui. Nu există nimic care să dezvăluie cine este Klaus Nordström. În afara faptului că este şeful poliției, după cum arată clar plăcuța de pe uşă. Dar persoana în sine a lui Klaus este absentă. Samir înțelege că acest lucru este intenționat.

Klaus se apleacă spre Samir peste birou şi îşi uneşte vârfurile degetelor. Cămaşa obişnuită, albastră, are mânecile suflecate ca de obicei, deşi este frig în cameră. Samir tremură uşor înainte să se poată controla. Klaus ridică o sprânceană, iar Samir ia gestul drept un semn să vorbească.

— Păi, eu... începe el.

Apoi trebuie să îşi dreagă vocea şi să încerce din nou.

— Tocmai am vorbit cu Florence Tapper. Avocata lui David Lund. David este cel care...

— Ştiu cine este, îl întrerupe Klaus. Eu l-am interogat vinerea trecută.

— Desigur, spune Samir şi îşi drege vocea din nou.

Un lucru a învățat muncind în subordinea lui Klaus, şi anume importanța evitării conflictelor. Cel mai simplu este să priveşti înainte şi să ții capul uşor plecat.

— Oricum, continuă el, Paulina Mentzer era cu Florence. Am vorbit cu Paulina. S-a întors.

— Ştiu, spune Klaus.

Acum este rândul lui Samir să ridice o sprânceană. Klaus nu arată niciun semn că ar fi uşurat sau măcar afectat de această veste. Şeful poliției se duce să deschidă geamul.

Ploaia începe să bată pe partea interioară a pervazului. Picături sar pe cămaşa lui albastră.

— Ştiaţi deja? zice Samir. Abia am vorbit cu...

— A fost observată lângă Biblioteca Regală, îl întrerupe Klaus, încă uitându-se la ploaie. Se pare că domnişoara Mentzer doar şi-a luat o vacanţă fără să îşi anunţe familia şi prietenii. Şi asta nu este ceva ilegal.

Klaus se aşază din nou pe scaun, fără să închidă fereastra.

— Dar Florence Tapper, totuşi. Zici că ai vorbit cu ea?

— Eh, da. Spune că...

Samir trebuie să îşi dreagă vocea din nou şi să o ia de la capăt. Dacă şeful lui va exploda, acum e momentul.

— Că nu mai avem motive să-l săltăm pe David, continuă el rapid. Dacă vrem să vorbim cu el, trebuie să o facem prin intermediul ei.

Îşi ţine respiraţia în aşteptarea reacţiei lui Klaus.

— Aha, deci aşa spune, zice Klaus calm şi se lasă pe spate.

Scaunul din piele neagră se leagănă uşor înapoi. Umbra unui zâmbet joacă în colţul gurii lui Klaus. Este exact reacţia opusă celei pe care Samir o aştepta. Dar nu îndrăzneşte să se relaxeze, nu încă. Cearta poate apărea în orice moment. Nu ar fi pentru prima dată când şeful său şi-ar exprima nemulţumirea faţă de angajaţi. Samir încă îşi aminteşte petrecerea de Crăciun de anul trecut, când cineva programase afişajul aparatului de cafea să servească „Cafea pentru porci”[22]. Nimeni nu credea că va veni şi Klaus la petrecere. Însă a venit. Klaus aruncase o privire la afişaj şi apoi, zâmbind, explicase că persoana care făcuse acea

[22] În unele ţări, poliţiştii sunt numiţi „porci” ca insultă consacrată, din cauza percepţiei că ar abuza de putere, ar fi corupţi sau lipsiţi de respect faţă de cetăţeni.

glumă tocmai se asigurase că o să rămână fără aparat de cafea pentru jumătate de an. Persoana responsabilă îşi luase concediu medical o săptămână. Samir nu a putut decât să empatizeze cu ea.

— Domnişoara Tapper se consideră deasupra legii, spune Klaus şi arată cu degetul către Samir. Deasupra ta. Îndrăzneață, nu-i aşa?

— Dar... nu are dreptate? întreabă Samir neliniştit. Să fac o programare pentru a vorbi cu David Lund sau ce?

— Nu e nevoie, răspunde Klaus şi îşi întoarce scaunul astfel încât să privească pe fereastra deschisă. Poți să uiți de David Lund. De fapt, este un ordin.

Samir se gândeşte la ce i-a spus Florence. Despre faptul că lucrurile nu sunt întotdeauna ce par a fi.

— Dar nu vrem totuşi să aflăm despre ce este vorba? întreabă el şi îşi strânge brațele pe lângă corp, luptând cu frigul. Prietenul lui Isobel încă susține că este nevinovat.

— Mă ocup eu de asta, spune Klaus.

Şi îi aruncă lui Samir o privire care nu lasă loc de contraargumente.

Liv este imobilizată şi nu poate să se țină de nimic în timp ce dubița se clatină. Dar nu vânătăile pe care le capătă de fiecare dată când maşina virează sau când drumul este denivelat sunt cel mai rău lucru. Ci faptul că nu-şi poate mişca brațele sau picioarele. Acidul lactic a început să se acumuleze deja după zece minute. La începutul călătoriei, ploaia lovea în pereții de tablă şi era aproape asurzitoare.

Dar ploaia se opreşte după un timp, de parcă s-ar fi îndepărtat de ea. Când maşina se opreşte în sfârşit, după ce pare că a trecut mai bine de o oră, Liv simte înțepături în tot corpul, ca şi cum ar avea furnici sub piele.

Când uşile se deschid şi poate privi afară, razele soarelui străpung norii şi se joacă printre vârfurile copacilor. Deci sunt într-o pădure. Nu-i a bună. Bărbatul cel scund o trage

de picioare pentru a o scoate afară şi apoi o ridică pe umăr. Liv încearcă să se răsucească pentru a scăpa, dar strânsoarea lui este prea puternică. În plus, celălalt bărbat, cel înalt şi blond, care s-a prezentat ca Sandro, o apucă de păr, ceea ce o face să înceteze să se mai zbată.

Stând cu capul în jos în timp ce este cărată, nu vede mai mult decât un drum de pământ sub picioarele lor şi alți copaci la marginea câmpului vizual. Urmează o scară de lemn scurtă şi scârțâiul unei uşi care pare să nu fi fost folosită de mult. Bărbatul scund intră şi o aşază pe un scaun. S-ar zice că se află într-un mic living. Liv vede o bucătărioară şi un dormitor. Dincolo de fereastră sunt mai mulți copaci. Judecând după stratul subțire de praf de pe masă, nimeni nu a mai fost acolo de ceva vreme.

— E a ta acum, Sandro, zice bărbatul scund şi se dă laoparte.

Blondul se apropie imediat cu o nouă bandă adezivă şi îi prinde picioarele de scaun. Ar trebui să fie speriată de moarte, dar frica s-a diminuat pe măsură ce se rostogolea prin maşină. Nu că ar crede că totul va avea un sfârşit fericit pentru ea. Dar nu poți resimți la nesfârşit un val de adrenalină. Pe parcursul călătoriei, un gând groaznic a început să i se strecoare în minte, gândul că poate nu îi va mai vedea niciodată pe Sakura sau pe fiul său. Speră că este ea prea dramatică, gândul se dovedeşte prea teribil pentru a îndrăzni să îl ia în serios. Bărbații nici nu au spus încă ce vor. Dar faptul că a fost transportată ca un colet, fără să ştie când sau dacă va ieşi vreodată din dubă, a schimbat ceva în ea. Aşa că şi-a cerut iertare. Doar casă fie sigură. Ceea ce nu înseamnă că se va da bătută uşor. În timp ce bărbatul îi prinde picioarele de scaun, îl loveşte de mai multe ori în cap, dar mâinile îi sunt legate între ele, aşa că nu are suficientă forță.

— Te rog să te opreşti, spune Sandro. Violența e inutilă.

Când termină, smulge banda adezivă care îi acoperă gura. Smucitura nu doare atât de tare pe cât se temea, umiditatea respirației ei deja slăbise lipiciul.

— Nu îndrăzni să mă atingi! strigă ea. Vă tai testiculele cu o foarfecă de grădină dacă puneți măcar un deget pe mine.

Sandro oftează.

— De ce toți presupun automat ce e mai rău? se întreabă el. Aşteaptă aici. Trebuie să dau un telefon.

Apoi râde în sinea lui.

— Nu că ai avea unde să pleci, bineînțeles. Chiar dacă nu ai avea chef să aştepți, adică. Vin imediat.

Iese pe uşa cabanei. Celălalt bărbat se aşază la masa de lângă ea şi îşi deschide laptopul. Nu-i aruncă nici măcar o privire, ci se joacă distrat cu o cutie de chibrituri în timp ce pare să caute ceva pe calculator.

— Nu înțeleg, îi spune ea bărbatului de la masă.

Îşi aude tonul implorator şi nu-i place deloc. Dar nu are de ales.

— Ce caut aici? Nu ştiu nimic, doar...

Bărbatul îşi ridică privirea de la calculator. Ochii lui sunt ca două bucăți de cărbune într-un deşert. Nicio empatie, nicio înțelegere. Doar întuneric. Liv tace. Bărbatul continuă să se uite la ea până când Liv îşi fereşte privirea. Apoi începe să citească din nou pe ecran.

Sandro se întoarce cu un telefon mobil într-o mână şi o geantă sport în cealaltă. Geanta pare grea.

— Sigur ai întrebări. Dar încep eu. Angajatorul nostru vrea să afle tot ce ştiu Paulina Mentzer şi David Lund şi să se asigure că informațiile alea nu se răspândesc. Deci treaba mea este să te fac să-mi povesteşti tot ce ți-au spus ei. Poți să-mi dai şi numele celor care ar mai putea şti ceva.

Pune geanta la picioarele ei.

— Am câteva moduri diferite de a afla asta, spune el, desfăcând fermoarul genții.

— Am un copil mic, zice ea încet. Roy. Are doar cinci luni.

— Atunci, trebuie să sperăm că Roy nu ştie nimic, răspunde Sandro. Să începem cu începutul. Ce ştii despre Paulina Mentzer?

Liv îşi umezeşte buzele.

— Ştiu doar că este un fost fotomodel cu care am lucrat o dată. Şi că l-a contactat pe David în legătură cu ceva legat de părinții lor, iar David m-a rugat să fac poze în parc când urmau să se întâlnească, jur pe Dumnezeu că nu ştiu mai mult de atât.

Dacă înainte îşi găsise o oarecare linişte, o acceptare a ceea ce urmează să se întâmple, acum aceasta a dispărut complet. Toți muşchii îi strigă să se ridice şi să fugă, dar ea nu poate să se mişte nici măcar un centimetru. Nu poate face altceva decât să stea şi să-şi aştepte soarta, iar asta aproape că o scoate din minți.

— Ce vreți, de fapt? urlă ea în timp ce lacrimile încep să îi curgă.

Sandro o priveşte dezamăgit. Apoi deschide geanta.

Florence soarbe cu grijă din espressoul fierbinte. A auzit că un espresso trebuie băut în două minute după ce este preparat, deoarece apoi se răceşte prea mult, dar acesta este încă fierbinte. În mod normal, l-ar mai fi lăsat puțin. Dar tensiunile de la Humlegården îi părăsesc încet corpul şi începe să se simtă obosită ca reacție. Cofeina este acum un prieten. Chiar dacă îi tremură mâinile.

Nu că ar fi tocmai rezonabil să stea pe o canapea albă din piele şi să bea cafea la scurt timp după ce a văzut cum prietena lui David a fost răpită. Un picior începe, de asemenea, să tremure ca şi cum ar vrea să se alăture ansamblului. Pune mâna pe el să-l oprească.

Florence este cu David acasă la Urban Jacobsson, pe Narvavägen. Ar putea fi într-un editorial de design interior pentru revista *Residence*. Totul este luminos, cu tavane

înalte şi amenajat cu gust. Ar trebui să se concentreze pe Urban, dar încă se gândeşte la prietena lui David, care zăcea legată în dubiță, şi nu îşi poate lua ochii de la soția lui Urban, Kickan.

Kickan are unghiile făcute cu sclipici, suficient de lungi ca să arate că nu trebuie să mişte un deget în propria casă, sâni enormi, îmbunătățiți fără îndoială în mod artificial, dinți perfect albi şi o frunte netedă, probabil întreținută la fiecare două luni, având în vedere că Kickan ar trebui să aibă în jur de 50 de ani. Părul blond şi ondulat este prins cu o bentiță roz, care contrastează cu hainele de in complet albe. Arată ca definiția perfectă a unei soții-trofeu. Şi poate tocmai de aceea, Florence aproape că îşi toarnă pe gât cafeaua fierbinte când Kickan începe să vorbească cu o voce groasă şi autoritară.

— Ce dracului, Ubbe, fiică-ta era afară şi nu ai invitat-o înăuntru? spune Kickan, încrucişându-şi brațele, nu fără dificultate, peste sâni. Să-ți fie ruşine.

Se întoarce către Florence şi David, afişând un zâmbet strălucitor.

— Dar voi îmi plăceți. Dacă sunteți prieteni cu Paulina. Doar am auzit de ea, fiindcă bărbatu-meu n-a avut tupeu să se ocupe de familia lui. Ar trebui să citească o carte despre legăturile emoționale sau ceva de genul ăsta. Transmiteți-i că e oricând binevenită aici.

— Hm, ei, categoric, zice David, jucându-se cu un rinocer mic din piatră, evident nesigur cum să reacționeze la ceea ce spune Kickan.

— Aia e din Kenya, continuă Kickan, arătând cu un gest din cap spre statuetă. Există doar două exemplare.

David încetează imediat să se mai joace cu rinocerul. Florence se uită la Urban, care îşi ține privirea fixată asupra parchetului cu plăci dispuse în spic.

— Ce... ce face Paulina? întreabă el, încă uitându-se în jos.

— Adică pe lângă faptul că fiică-ta se teme pentru viața ei? Pe lângă faptul că cea mai bună prietenă a sa a fost ucisă şi tu ai legătură cu asta într-un fel sau altul? întreabă Florence.

S-a săturat să fie politicoasă. Urban tresare.

— Da, da, pare că voi trei aveți lucruri de discutat singuri, intervine Kickan şi se roteşte pe tocurile ei periculos de înalte. Trebuie oricum să mă apuc de bugetul pentru anul viitor. Să fii antreprenor nu este atât de elegant cum s-ar crede. Dacă vi se face foame, spuneți-i lui Marco.

— Cui? întreabă David şi suflă în ceaşca de espresso, înainte de a o pune înapoi pe suportul de pe masă.

— Bucătarul nostru, răspunde Urban. Este din San Sebastián.

Urban îşi priveşte tandru soția în timp ce aceasta se îndepărtează.

— Nici eu, nici Kickan nu suntem vreo forță în bucătărie şi da, era mai ieftin să angajăm un bucătar personal decât să mâncăm în oraş în fiecare zi. Sau să dăm foc bucătăriei.

Florence fluieră uşor. Personal angajat. Într-o casă de două persoane. Se pare că poți ajunge departe cu câteva şuruburi.

— Deci Paulina a vorbit cu tine, zice Urban, întorcându-se pe jumătate către David. Ce ți-a spus? Sau mai degrabă ce i-a spus maică-sa?

Urban se uită în toate direcțiile, mai puțin la David, şi pare extrem de jenat.

— În special indicii, răspunde David. Dar există o scrisoare. Încerc să nu trag concluzii pripite deocamdată.

— Pot să văd scrisoarea? întreabă Urban.

— Sper că glumeşti, zice Florence aspru. Fiică-ta a stabilit o întâlnire cu David azi pentru a-i da scrisoarea, conform

instrucțiunilor de la fosta ta nevastă. Care i-a şi cerut Paulinei să nu-ți arate scrisoarea. Am fost atacați de doi gangsteri care evident ştiau de întâlnire şi care au răpit-o pe o prietenă de-a lui David. Nu ştim unde au dus-o sau ce vor.

Marele magnat pare că se face mic sub ochii lui Florence. Dar nu spune nimic.

— M-ai rugat să-l apăr pe David, continuă ea. Apoi s-a dezlănțuit iadul. O explicație ar fi binevenită. Putem începe cu ce se întâmpla de fapt la casa lui Ellen Lund când David era mic.

Fața lui Urban se schimonoseşte într-o grimasă. Îşi învârte verigheta înainte şi înapoi pe deget, părând să ducă o luptă interioară. Florence aşteaptă. După o vreme, dă din cap, ca şi cum ar fi luat o decizie.

— Trebuie să înțelegi că s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, spune el şi îşi trece mâna peste față. Dar... da. Am putea spune că eram un grup de oameni cu aceeaşi gândire care se întâlneau şi relaționau. Ne numeam Societatea, după acel club în care este şi regele. Versiunea noastră de Societate a fost fondată cu mult înainte de existența serviciilor precum LinkedIn, aşa că pe atunci trebuia să fii membru al unei asociații sau al unui club pentru a putea face astfel de lucruri. În majoritatea era foarte greu de pătruns. Oamenii erau foarte protectori în privința contactelor lor. Exact opusul a ceea ce se întâmplă acum.

Urban priveşte în gol, din nou pierdut în gânduri. Florence bănuieşte că ceea ce a spus nu este răspunsul adevărat la întrebarea ei. Cel puțin nu partea importantă a răspunsului. Dar nu scoate niciun cuvânt. Tăcerea este uneori cea mai bună metodă de a-i face pe oameni să vorbească.

— Şi poate că exista un motiv pentru care ne întâlneam în secret, continuă el după un timp. Dacă vreunul dintre noi avea informații din interior despre o schimbare iminentă a

unei acțiuni sau dacă cineva avea nevoie de puțin ajutor, de o şoaptă strecurată la urechea potrivită... atunci împărtăşeam acele informații. Ne ajutam reciproc să avansăm. Şi poate că... nu întotdeauna... pe căi complet legale.

— Nu întotdeauna? întreabă David.

Urban se uită îngrijorat la uşa pe care ieşise soția lui, de parcă ar vrea să se asigure că nu se întoarce şi nu aude nimic.

— Să zicem că ar fi foarte rău pentru unii dintre oamenii pe care îi vedeți în *Dagens Industri* sau la televizor dacă s-ar afla cum au ajuns unde sunt astăzi. Ideea principală a Societății era să ne ajutăm reciproc în secret.

— Un secret suficient de mare încât să răpeşti pe cineva sau să ucizi pentru el? intervine Florence.

— Depinde pe cine întrebi. Pentru unii, cariera este totul. Ca să nu mai vorbim de reputație. Unii din Societate ar fi dispuşi să facă orice pentru a se proteja.

— Deci de aceea mi-ai cerut să-l protejez pe David, spune Florence. În cazul în care s-ar afla că el ştie ceva şi ei ar încerca să-l reducă la tăcere. Cine mai făcea parte din Societate? Am nevoie de nume.

— Din păcate, nu te pot ajuta cu asta, spune Urban, ştergându-şi fața cu mâna.

Florence vede că transpiră.

— Klaus Nordström este unul dintre ei?

— N-n-nu pot..., se bâlbâie Urban. Dacă spun ceva şi ceilalți află că e de la mine... Dar să zicem că... Aş avea grijă în preajma lui Klaus.

— Nimic din toate astea nu explică rolul mamei în poveste, spune David. Nici al meu, de altfel.

Urban devine şi mai palid şi se întoarce spre David. Marele om de afaceri se chirceşte ca o broască-țestoasă care se retrage în carapacea sa.

— Cred... că este ceva ce trebuie să o întrebi pe Ellen, spune el ferindu-se să-i întâlnească privirea. Când vine vorba de tine, doar ea ştie toate detaliile. Aş putea să-ți povestesc părți, puținul pe care îl ştiu, dar nu ai obține întreaga imagine. Şi nu e treaba mea să vorbesc despre asta.

— Nu mai avem timp pentru alte secrete! izbucneşte Florence. Să-ți amintesc că doi... gangsteri, în lipsa unui cuvânt mai bun, tocmai au încercat să o împiedice pe fiică-ta să se vadă cu David în Humlegården. Poate sunt aceleaşi persoane care au ucis-o pe cea mai bună prietenă a ei. Deja de când a dispărut Paulina şi ai luat legătura cu mine, ştiai că ceva urmează să se întâmple cu David. Trebuie să dai cărțile pe față. Îi datorezi asta lui David. Ca să nu mai vorbim de fiica ta. Altfel, colaborarea noastră se încheie şi, cine ştie, poate că scrisoarea de la fosta ta nevastă ajunge la ziarele de seară chiar azi.

— N-ai îndrăzni, ripostează Urban şi îşi umezeşte buzele. Sunt nevinovat.

Dar Florence îşi dă seama că minte, iar Urban ştie asta. Nici măcar nu reuşeşte să dea forță cuvintelor. Bărbatul puternic de pe canapea arată ca un şcolar care tocmai a fost certat. Poate că motivul este doar lumina de la fereastră, dar Florence crede că i s-au înroşit până şi urechile.

— Dacă ar afla unele persoane că am discutat cu voi despre asta... spune el şi o priveşte implorator. Aş putea pierde totul.

Iar Florence înțelege brusc un lucru. Urban este speriat. Nu doar pentru cariera lui. Ci şi pentru viața lui.

— Dar ajută-ne doar să înțelegem despre ce e vorba, spune David. Conform scrisorii, se pare că făceați mult mai mult decât să vă protejați reciproc.

Urban se întoarce spre David.

— Trebuie să înțelegi că eu nu... spune el, iar vocea îi devine nesigură. Am făcut mai mult decât alții pentru ca... pentru ca tu...

Trage adânc aer în piept şi îşi şterge repede ochii când Kickan se întoarce în cameră.

— Nu vreau să deranjez, dar mi-ai văzut încărcătorul de la laptop? întreabă ea şi începe să aranjeze instinctiv albumul foto supradimensionat a lui Terry O'Neill, care se află pe măsuța de cafea. Şi de ce arăți atât de ciudat?

Florence observă cum Urban se închide. Mica deschidere pe care au reuşit să o obțină de la el a dispărut.

— Pentru că vorbim despre... despre fata mea, îi răspunde Urban. Ştii cât de sensibil este încă subiectul pentru mine.

Apoi se întoarce din nou spre Florence.

— Credeți că există vreo şansă să o văd pe Paulina? întreabă el. Nu vreau să mă ierte, vreau doar... să o văd.

Kickan se opreşte.

— Dar încă n-ați mâncat nimic! Marco! O mică tartină nu-i prea mult de cerut!

— Mulțumim, dar e în regulă, îi zice Florence şi se ridică în picioare. Oricum plecăm.

Paulina stă liniştită pe scaunul din față pe tot parcursul drumului cu maşina până la Täby Kyrkby. Aruncă o privire spre prietenul lui David, Anton. Aparent el este preotul. David doar îi împrumutase hainele. Anton este înalt, aproape slăbănog. Are părul des, care pare să ducă dorul unei tunsori. Încearcă să şi-l imagineze la amvon, dar nu prea reuşeşte. Totuşi, vocea lui este caldă şi melodioasă. Convingătoare, într-un mod natural cu care unii oameni sunt înzestrați. Nu că ar auzi ce spune când încearcă să stea la taclale cu ea. Îi este greu să se concentreze la altceva decât la menghina care îi strânge inima. Isobel a murit, iar ea se află într-o maşină cu un bărbat străin, în drum spre

suburbii. Îşi muşcă uşor buza de jos. Cel mai mult şi-ar dori să stea ghemuită în patul ei.

— Nu ştiu ce se aşteaptă de la mine acum, spune ea. Nu mai am nimic de-a face cu asta.

— Spune-le-o celor doi răpitori, zice preotul. Să sperăm că David şi Florence o să reuşească să descopere ceva, dar, în cel mai rău caz, o să trebuiască să aşteptăm până când o să-l sune răpitorii pe David mâine. Oricum, eşti în siguranță la mine până aflăm mai multe.

Menghina din jurul inimii se strânge şi mai tare. Tot ce vrea este să meargă acasă. Dar preotul are dreptate. Ei ştiu cine este ea şi, cu siguranță, unde locuieşte. Autostrada pe care merg se transformă într-un drum național. Ultima porțiune este o şosea unde semnele de circulație indică limita de viteză 50. Cu cât se îndepărtează de oraş, cu atât pulsul i se domoleşte. Anton virează de pe drumul principal şi Paulina vede o casă mare din lemn, albă, pe o colină mică. Gândurile îi dispar când maşina ajunge lângă casă şi Paulina o vede de aproape.

— Coliba mea modestă, spune Anton şi intră pe alee.

Este sincer impresionată. Casa este veche şi frumoasă. Nu extravagantă, ci... cum trebuie.

— Am avut noroc că au renovat complet casa parohială şi asta a fost singura casă disponibilă în apropierea proprietăților bisericii, spune Anton zâmbind. Nu mă plâng.

Parchează Porsche-ul. Când iese din maşină, smulge plăcuțele de înmatriculare provizorii, făcute din două bucăți de carton. Plăcuțele de înmatriculare reale sunt dedesubt. Apoi o conduce pe Paulina către casă. Deschide uşa vilei albe cu un gest aproape inutil de grandios.

— *Mi casa es su casa*, spune el. Sau, mai bine zis, casa bisericii.

Paulina intră. Se uită în jur în hol. Este spațios cât o garsonieră mică din oraş.

— Locuieşti singur aici? întreabă ea.

— Pentru moment, răspunde Anton, scoţându-şi pantofii şi punându-i lângă perete. Am fost căsătorit. Dar se pare că nu mă prea pricep la asta.

— Dar nu eşti preot? spune Paulina, descălţându-se şi ea.

— Din păcate, nu e o garanţie pentru relaţii reuşite. Fac la fel de multe greşeli ca toţi ceilalţi. În cazul meu, a fost o relaţie catastrofală, dar care a avut-o ca rod pe minunata mea fiică, Malva. Dar mersi de încredere. Vrei ceva de băut? Un pahar cu vin? Ştiu că e mijlocul după-amiezii şi, cum am spus, sunt preot şi toate celelalte prejudecăţi pe care le putem bifa, dar cred că amândoi avem nevoie să ne calmăm puţin nervii.

Paulina dă din cap în semn de mulţumire. În doar câteva minute, stă pe canapeaua mare de piele a lui Anton, cu un pahar de Zinfandel în mână. Muzică plăcută răsună din difuzoare pe care nu le vede.

— Poate nu vrei muzică, de fapt? spune Anton. O am mereu pornită, din obişnuinţa de a locui singur. Dar poate că nu...

— E bine, spune Paulina. Isobel avea mereu...

Simte cum o apucă plânsul din nou şi trage adânc aer în piept pentru a-l alunga. Nu mai are puterea să plângă.

— Când Isobel locuia singură, avea mereu televizorul pornit pentru a-i ţine companie, chiar dacă nu se uita la el. Era ceva rău. Când mă aflam acolo, trebuia să stau cu spatele la el ca să mă pot concentra la ce spunea. Cine poate concura cu *Anatomia lui Grey*, de exemplu?

Anton râde, iar ea ia o înghiţitură mare de vin. Căldura alcoolului i se răspândeşte prin corp şi se simte, poate, puţin mai calmă.

— Trebuie să te întreb, spune Anton, punându-şi paharul pe măsuţa din faţa canapelei. Despre cei care au luat-o pe

Liv, prietena lui David şi a mea, de altfel. Chiar nu ai habar cine sunt sau ce a vrut să spună mama ta în scrisoare?

Ea clatină din cap. Evident, nu a fost paranoică când s-a ascuns la hotel. Era urmărită. Întrebarea principală este cine o urmărea. Mama ei nu s-a exprimat prea limpede. Speră că David şi Florence au obținut nişte nume de la tatăl ei. Oare sunt aceleaşi persoane care o urmăreau în parc? Care au fost la Isobel acasă?

Gândul că cea mai bună prietenă a ei a fost în mâinile acelor doi bărbați este aproape prea groaznic pentru a-l suporta. Dacă există rău pe pământ, Paulina consideră că arată exact ca ei. Nu vrea să-i mai vadă niciodată. Dar ştie că ei o să apară de fiecare dată când va închide ochii, pentru mult timp de acum înainte.

Anton o priveşte. Apoi ia o înghițitură de vin.

— Mama ta n-a exagerat când ți-a zis să fii atentă, spune el.

Amândoi tac. Paulina lasă muzica să o învăluie în tonurile sale. Ca şi cum gândurile ar avea nevoie de muzică pentru a înceta să i se mai învârtă prin minte. Se afundă mai adânc în canapea. Dintr-odată se simte incredibil de obosită. Adrenalina din ultimele ore a părăsit-o în sfârşit. Brațele şi picioarele par să cântărească fiecare o sută de kilograme.

— Şi acum ce facem? întreabă ea după o vreme.

— Aşteptăm veşti de la David şi Florence, răspunde Anton. David trebuie să vorbească şi cu Sakura. Aş putea s-o sun eu, dar el e cel care i-a cerut ajutorul lui Liv. El trebuie să-i povestească ce s-a întâmplat. Până atunci, propun să terminăm sticla asta. Şi nici să rostim o rugăciune n-ar strica.

— De rugăciunea aia ai putea să te ocupi tu. Dar să-l întrebi pe Dumnezeu de ce a trebuit să moară Isobel. Asta vreau să ştiu.

Anton dă din cap în tăcere.

Paulina oftează şi îşi trage picioarele grele sub ea, pe canapea. Nu poate să nu se întrebe cum vor fi primiți David şi Florence de tatăl ei. Ultima dată l-a văzut acum cinci ani. A invitat-o la cină, iar ea, dintr-un motiv oarecare, a acceptat. S-au întâlnit la Teatergrillen şi a fost o catastrofă de la început până la sfârşit. Toate prejudecățile ei despre magnatul Urban Jacobsson s-au confirmat doar văzându-l cum stă tolănit pe canapeaua de catifea roşie din restaurant. Cu costumul său scump, lanțul de aur de pe braț şi ceafa groasă. De parcă ar fi crezut că lumea îi aparține. Cum ar putea cineva ca el să-i fie tată? Faptul că el nu a recunoscut-o la început nu a îmbunătățit lucrurile. A comandat pentru amândoi câte un antricot, deşi ei nu-i plăcea carnea cu prea multă grăsime. Şi un vin roşu mult prea scump. Ea a băut apă, în schimb. Conversația care a urmat a fost laconică şi stângace. Urban a întrebat-o despre viața ei şi despre mama ei. Dar părea mai degrabă că citeşte un scenariu decât că ar fi cu adevărat interesat. Au fost cele mai lungi două ore din viața ei.

Bineînțeles, s-au văzut şi la înmormântarea mamei sale. Dar Paulina a refuzat să stea de vorbă cu el. Iar el a avut bunul-simț de a o lăsa în pace.

Poate că totuşi a fost o greşeală să nu meargă cu Florence şi David să-l întâlnească. Probabil va trebui să discute cu el mai devreme sau mai târziu. Dar preferă să amâne cât poate.

Anton îşi drege vocea din pragul uşii, iar ea ridică privirea. Anton ține în mână ceva ce pare a fi un controller de joc video vechi.

— Cât timp aşteptăm, spune el, e posibil să joci jocuri video?

Palma de la Sakura îl ustură. Însă David o merită. Probabil că doar buna-creştere o împiedică pe Sakura să-şi

dea frâu liber furiei, pentru că Florence este acolo. Dacă ar fi fost singur, probabil că l-ar fi făcut bucăți. Dar vede lacrimile din ochii Sakurei, oricât de mult ar încerca ea să se abțină.

— Liv a decis singură să te ajute. E vina ei, spune ea. Dar tu ai rugat-o. E vina ta.

— N-aveam de unde să ştiu... începe el stângaci.

Sakura încă blochează uşa, în faţa lor.

— Vorbeşte într-o pungă, ripostează ea. Sau, şi mai bine, vorbeşte cu Roy şi spune-i când vine acasă maică-sa.

David ştie că furia Sakurei se va transforma curând în depresie. Sărise cu totul peste etapa de negare. David speră că va rămâne furioasă cât mai mult timp posibil. A citit că oamenii care intră în depresie pot deveni complet pasivi. Nu ar fi bine pentru Roy. David îşi întinde gâtul ca să vadă dincolo de hol, în bucătărie. Bebeluşul stă într-un scaun pentru copii şi bate fericit cu mâinile într-o substanță care pare a fi vopsea pentru degete. Ar putea fi şi mâncare. Roy, a cărui mamă a dispărut într-o dubiță, iar David n-a putut să facă nimic. Îl doare inima când îl vede pe Roy lovind cu mâna în scârboşenia aia şi apoi băgând-o în gură.

— Deci tu eşti avocata lui David? întreabă Sakura uitându-se la Florence. De ce are nevoie de avocat?

— E... complicat, răspunde David. Putem intra?

Sakura pare să se gândească. Apoi se dă laoparte.

— Poți să găseşti pe cineva mult mai bun decât David Lund, îi spune lui Florence când trece pe lângă ea. Ca idee.

Sakura îi conduce în living, apoi se duce în bucătărie. David se aşază pe o canapea. Simte că nu va mai avea puterea să se ridice. Ziua asta a fost un roller-coaster mult prea lung. Johan, Anton, Humlegården, Liv, Urban... Florence se aşază într-un fotoliu, în diagonală față de el.

— Deci pot găsi pe cineva mai bun, spune ea, aruncându-i o privire rapidă. Bine de ştiut. Poate pe cineva care nu-şi închide telefonul când e căutat de poliție, de exemplu.

— Îmi pare rău, repet, spune David.

Florence dă din cap încet.

— Oricum, probabil c-a fost mai bine că n-am reuşit să dau de tine şi că nu ne-am dus la poliție. Având în vedere ce s-a întâmplat mai târziu.

— Trebuie să fac curat după Jamie Oliver, aici, se aude vocea Sakurei din bucătărie.

David este uimit că mai are puterea să glumească. Dar aceasta este Sakura în toată splendoarea ei. Femeia care refuză să plece capul, indiferent de ce se întâmplă.

— Să vedem dacă am înțeles eu bine, continuă Sakura cu voce tare din bucătărie. Liv a fost răpită de doi bărbați care apoi v-au urmărit şi v-au amenințat. Într-o asemenea situație, orice om sănătos la cap ar fi sunat la poliție. Dar voi nu vreți asta? Şi acum nu putem face altceva decât să aşteptăm să ne contacteze răpitorii, ceea ce se va întâmpla abia mâine? Am înțeles bine? Aşa că o s-o lăsăm pe nevastă-mea în mâinile lor toată noaptea? Doar mie mi se pare că sună complet nebunesc? Explicați-mi de ce nu ar trebui să sunăm la poliție imediat?

— Pentru că poliția poate fi implicată, spune David.

Capul Sakurei apare în cadrul uşii. Părți din ceea ce fusese pe masă sunt acum pe fața ei. Se holbează la amândoi.

— Pe bune?

— Mă tem că da, răspunde Florence.

Sakura rămâne tăcută o vreme, în timp ce îşi şterge fața cu un prosop.

— Ce avea de spus legendara Paulina Mentzer? întreabă ea apoi. Trebuie să fi fost ceva extrem de important.

— Cred că e mai bine să nu-ți povestesc prea multe despre asta, zice David. Având în vedere ce s-a întâmplat cu Liv.

Sakura se încruntă.

— Adică Liv ştia ce avea Paulina de spus?

— Nu. Ea doar era acolo.

Sakura îl fixează cu privirea. Apoi arată cu degetul spre uşă.

— Afară! Acum.

— Ce? întreabă David.

Abia ajunseseră acolo. Şi canapeaua deja îi acaparase toți muşchii corpului.

— Afară! repetă ea. Dacă ce zici e pe bune, atunci au răpit-o pe Liv doar pentru că au crezut că te cunoaşte. Nu pentru că ştia ceva. David, te iubesc, deşi poate nu chiar acum. Ne pui pe Roy şi pe mine în pericol doar prin simpla ta prezență aici.

Florence face ochii mari.

— Are dreptate, zice ea, ridicându-se. Trebuie să plecăm de aici.

Pe drum către casa lui David, Florence încearcă să facă o sinteză mentală a ceea ce ştiu. Dar există prea multe întrebări fără răspuns pentru a putea ajunge la vreo concluzie. Nu îi place asta. Deloc. După câteva minute, ajung la o fațadă roşie familiară. Exact acum o săptămână dormea la David. Atunci când au băut vin portughez. Înainte ca totul să înceapă. Ar fi putut la fel de bine să fi fost într-o altă viață, având în vedere tot ce s-a întâmplat de atunci. Şi, desigur, este un clişeu să spună că nu ştie dacă ea şi David sunt aceleaşi persoane care erau cu o săptămână în urmă, dar nu contează. Este totuşi adevărat.

David deschide uşa casei sale şi Florence se pregăteşte să fie atacată de un câine gri ca o ghiulea. Dar Kreskin stă cuminte pe covoraşul de la uşă şi se uită la ei. Când îl vede

pe David, se întoarce ofensat şi intră în casă. Florence ar putea jura că a auzit câinele pufnind.

— Îmi pare rău, moşule, că am lipsit atât de mult, spune David, păşind înăuntru. S-au întâmplat... câteva lucruri. Te scot afară şi apoi o să primeşti mâncare bună în plus ca scuză. Mâncarea aia specială cu gust de muşchi de vită.

Câinele se opreşte brusc şi îşi schimbă direcția către bucătărie. Dar încă nu se uită la David.

— Intră, hai, îi spune David lui Florence. Îl scot puțin afară, rapid.

Florence îşi dă jos haina şi se aşază în bucătărie. David îl ia pe Kreskin din bucătărie şi iese cu el. Nu lipsesc mai mult de zece minute, dar câinele pare mulțumit când se întorc. Florence îl bănuieşte că este deja cu gândul la mâncarea aceea specială. Iese în hol. În timp ce David se descalță, Kreskin fuge direct în bucătărie, cât de repede îi permit picioarele lui scurte, târând lesa după el.

— Poți să rămâi aici, dacă vrei, spune David, scoțându-şi geaca. Sakura are dreptate, nu ştiu dacă eşti în siguranță cu mine. Dar nici acasă la tine nu o să fii mai în siguranță. Sunt foarte conştient că tot ce s-a întâmplat este din cauza mea. Dar nu ştiu ce pot face mai mult decât atât.

— N-aveai de unde să ştii, zice ea şi îi pune mâna pe spate. Niciunul dintre noi nu putea să anticipeze că o să se ajungă aici.

David se încordează. Florence îi simte muşchii spatelui sub palmă, parcă el s-ar pregăti să spună ceva. Însă David clatină din cap şi se îndreaptă spre bucătărie, unde Kreskin a început să zgârie cu ghearele castronul de mâncare, de parcă ar încerca să-şi croiască drum prin metal. Florence îl urmează.

— M-am decis, spune David în timp ce scoate o pungă cu mâncare dintr-un dulap aflat suficient de sus încât Kreskin să nu poată ajunge la el. Nu pot să stau aici şi să aştept un

telefon. Aş lua-o razna. E mai bine să facem cum ai spus tu, să adunăm cât mai multe informaţii înainte să ne sune mâine. Deci... Ştiu că nu am dreptul să îţi cer nimic, nu după ce te-am evitat de dimineaţă, dar crezi că poţi să stai cu Kreskin? Trebuie să plec pentru câteva ore. Dacă nu, o rog pe Sakura, nu e nicio problemă dacă...

— Nu cred că Sakura vorbeşte cu tine acum, îl întrerupe ea. Şi nu sunt nici prea încântată să te las să pleci singur, având în vedere ce s-a întâmplat ultima dată. Dar dacă îmi spui ce vrei să faci fără mine, poate că o să am eu grijă de monstru.

David umple castronul, iar Kreskin îşi bagă capul în el.

— Trebuie să merg în Småland, răspunde David şi se ridică. În Sävsjö.

— Asta nu-i o călătorie de vreo patru ore cu maşina, doar dus? întreabă Florence. Şi o să trebuiască să te şi întorci, nu? Chiar crezi că poţi face asta? Ce este atât de important în Sävsjö, de trebuie să pleci tocmai în seara asta?

— Sincer, nu, probabil că nu pot. Dar, cum am spus, trebuie să aflăm cât mai multe. Cred că e timpul să vorbesc cu mama şi să-i pun câteva întrebări întârziate. Întrebări pe care nu i le pot pune la telefon. Cu puţin noroc, poate o să-mi spună ceea ce n-a vrut Urban să mărturisească.

— Atunci vin şi eu. Ca avocat al tău. Luăm şi câinele.

Dar David clatină din cap.

— Cred... cred că trebuie să mă văd cu ea între patru ochi. Cred... *ştiu* că e singura modalitate, ca să am şansa de a o face să vorbească. Dacă mai e cineva cu mine, nu o să spună nimic. Dar mi-ar... mi-ar plăcea să te găsesc aici când mă întorc la noapte. Nu cred că vreau să fiu singur cu gândurile mele atunci.

Ea dă din cap, în tăcere. Să rămână. O parte din ea nu îşi doreşte altceva decât să şteargă ultima săptămână din memorie, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar partea ei

rațională ştie cât de rău ar fi să stea prea mult aici. În orice ar fi implicat David, trebuie să rămână obiectivă dacă vrea să-l poată ajuta. Ca să nu mai vorbim de detaliul deloc neglijabil al unui conflict de interese, nepermis în profesia de avocat. Cine a fost idiotul care a crezut că e o idee bună chestia asta cu sentimentele?

— Cred că e mai bine să vin cu tine, spune ea. Mă simt enervant de ineficientă acum. Dar trebuie să faci aşa cum e cel mai bine pentru tine. Pentru că e vorba de tine. De tine şi de mama ta. Voi fi aici când te întorci, ca să-mi povesteşti atunci. Putem considera asta... consultanță peste program. Nu promit că o să mai fie şi câinele aici, dar voi face tot ce pot.

David râde uşor. Apoi se uită la ea cu acea privire care pare să cuprindă totul. Privirea care îi dă senzația lui Florence că e o idee foarte proastă să fie în preajma lui, pentru că toată independența ei atent adunată zboară pe fereastră. Îşi spune că este doar anormal de vulnerabilă din cauza lui Grayson. Şi că a fost o zi obositoare. Dar ştie că nu acesta este tot adevărul. David o face să se simtă calmă. În siguranță. Şi îi place, chiar dacă urăşte s-o recunoască față de ea însăşi, că el are nevoie de ea. Nu este deloc *politically correct*. Dar nu-i pasă. Şi-ar fi dorit să-l fi întâlnit pe David în loc de Grayson, cu multă vreme în urmă. Atunci poate că ar fi fost diferit. Dar nu l-a întâlnit. Asta este. *End of story*.

— Condu cu grijă, spune ea.

David dă din cap şi pleacă spre garaj. Florence închide uşa după el.

— Acum suntem doar noi doi, monstrule, strigă ea spre bucătărie.

Orgia din castron se opreşte un moment înainte de a-şi relua ritmul.

Tocmai când începe să i se tulbure vederea, Sandro scoate punga de plastic pe care o ținea strânsă în jurul capului ei. Liv începe imediat să tușească violent, deoarece, din reflex, trage prea mult aer în plămâni. Mirosul de plastic este copleșitor după ce punga a stat lipită de fața ei. Stelele din câmpul vizual dispar încet pe măsură ce continuă să respire adânc. Inima îi bate cu putere din cauza panicii, iar capul îi bubuie.

Deși poate respira din nou, acidul lactic din corp a revenit. A stat legată de scaun în aceeași poziție prea mult timp. Se răsucește înainte și înapoi.

— Stai liniștită, încă nu ți-am făcut nimic, spune Sandro. Cel puțin din punct de vedere fizic. De ce te-aș sufoca pe bune, până la moarte, când e suficient ca trupul tău să creadă că mori de fiecare dată? Dacă ai suferi o mică leziune cerebrală din cauza lipsei de oxigen, ar fi păcat, dar nu te-ar omorî. Crede-mă, ar putea fi mult mai rău.

Liv îi vede zâmbetul sincer și îl crede. Oricât de înfricoșător ar fi, el crede cu adevărat că îi face o favoare. Sandro ridică punga transparentă în fața ei.

— Ți-ai mai adus aminte de ceva ce trebuie să știm? întreabă el. Sau o mai facem o dată?

Liv clatină din cap violent.

— Nu! Jur, nu știu nimic, plânge ea. Dar nu o face din nou. Ia ce vrei de la mine, dar nu o face din nou. Te rog.

Ar vrea de fapt să țipe la el, să țipe atât de tare încât să se audă la kilometri depărtare, dar gâtul îi este uscat și o ustură. Lacrimile îi curg în timp ce începe din nou să tușească. Trupul îi este fierbinte, are 100 de grade, iar transpirația de pe frunte i se îmbină cu lacrimile. Senzația de a fi legată și, pe deasupra, de a nu putea respira, convingerea totală că plămânii îi sunt pe cale să explodeze... Până acum, Sandro a supus-o la asta de trei ori. Și de fiecare dată a știut cu certitudine că de data *aceea* chiar va

muri. Vederea îi este încă tulbure. Dacă îi pune din nou punga de plastic pe cap, ştie că mintea i se va sparge în mii de bucăţi. Dar să înnebunească pare tot mai mult o salvare. Cel puţin nu va mai realiza ce îi va face Sandro în continuare.

— Hmm. Nu-s prea sigur că spui adevărul, zice Sandro. Şi faza asta cu nevastă-ta nu sună a bine. Probabil c-o să trebuiască să vorbesc şi cu familia ta, când termin aici cu tine.

Nu. Nu Sakura. Nu Roy. Liv încearcă să urle, în ciuda usturimii din gât, dar se aude doar un sunet răguşit. Se zbate şi trage de banda care o ţine lipită de scaun. Nu cedează deloc. Se opreşte abia când Sandro o apucă de gât şi ţipătul răguşit nu-i mai poate ieşi din gură.

— Te rog, şopteşte ea. Sakura nu ştie mai multe decât mine.

— Vedem noi, spune Sandro şi deschide punga din nou. Cred că o s-o ţinem mai mult de data asta. Ce spui? Patru minute îţi sună bine?

Lui Liv îi curg mucii din nas şi i se preling între buze. Simte cum creierul începe să se oprească din funcţionare când Sandro îi pune din nou punga pe cap.

— Sandro, l-am găsit! exclamă brusc bărbatul scund de la masă.

Scutură cutia de chibrituri cu entuziasm, ca şi cum ar fi un *maracas* şi el s-ar afla la un carnaval, nu într-o casă de vacanţă prăfuită. Sandro se opreşte în mijlocul unei mişcări.

— La ce te referi? întreabă el.

— La Porsche, răspunde bărbatul, arătând cu degetul spre laptopul său. Cel despre care ea spunea că nu ştie nimic. Şi cu care David a fugit. Plăcuţele de înmatriculare erau false. Dar aşa am şi presupus.

Sandro se apropie de masă. Liv expiră tot aerul pe care îl ţinuse. A primit un răgaz. Dar nu are habar cât va dura.

— Cum ai reuşit să accesezi registrul pentru... începe Sandro, dar apoi ridică mâinile într-un gest de revocare, ca şi cum nu ar mai vrea să audă răspunsul.

— Cu asta mă ocup eu. De-asta sunt aici.

— OK, deci...?

— Deci modelul maşinii nu e mai vechi de doi ani. Am verificat cele mai recente vânzări la dealerii de maşini din oraş. Se pare că sunt mulţi proprietari de Porsche. Peste şase sute vândute în ultimii doi ani. Ar fi fost imposibil să ştim care dintre ei conducea maşina. Dar David Lund a fost ultima piesă a puzzle-ului. Fără el, n-aş fi găsit-o.

— Ce vrei să spui? întreabă Sandro, aplecându-se spre calculator.

— Ştii cum era îmbrăcat în parc?

— Ca un preot.

— Exact, continuă bărbatul de la masă, întorcând ecranul laptopului spre Sandro. Şi un preot din Täby Kyrkby deţine un Porsche Cayenne roşu. Este la doar câţiva kilometri de casa lui David. Coincidenţă?

— Cu siguranţă, nu. Bună treabă.

Liv trage aer în piept mai scurt decât şi-ar fi dorit când aude ce spune bărbatul. Vorbeşte despre Anton. Totul este complet nebunesc. Trebuie să-i avertizeze pe ceilalţi cumva. Dar habar nu are cum. Nici măcar nu ştie cum să supravieţuiască următoarelor minute. Dacă psihopatul ăla îi pune din nou punga pe cap, totul se va termina.

Poate ar trebui să renunţe. Să îmbrăţişeze ceaţa. Atunci măcar nu va mai simţi panica.

Dacă nu ar fi Sakura.

Dacă nu ar fi Roy.

— Ţi-aduci aminte ce-a zis Napoleon, spune bărbatul de la masă, închizând clapa laptopului. „Rezolvaţi.” Mă gândesc să mă duc şi să rezolv. Oricum tu ai treabă aici.

Sandro aprobă, dând din cap.

— Te duc până în Norrtälje. Iei un Uber de acolo. Ca să nu poți fi urmărit până aici.

Bărbatul cel scund pare că ar vrea să protesteze, dar își lasă umerii în jos. Bagă cutia de chibrituri în buzunarul pantalonilor și iese. Sandro se așază pe vine în fața lui Liv. Ea întoarce capul, nu vrea să-l privească. Dar el o prinde de bărbie și o forțează să se uite în ochii lui.

— Trebuie să plec puțin. Dar ești în siguranță aici, ușa de la intrare o să fie încuiată și nu e nimeni pe o rază de kilometri. Deci n-are de ce să-ți fie frică. Iar când mă întorc, vom fi doar tu și eu.

Anton oftează și lasă jos controllerul de la jocul video.

— De ce ești atât de bună la *Soul Calibur*? Chiar nu-mi dai nicio șansă.

— Am verișori mai mici, spune Paulina. Din partea mamei. Și au un astfel de joc vechi la casa lor de la țară. Trebuie să-i mai pun la punct din când în când.

Înțelege ce încearcă Anton să facă, vrea să-i distragă atenția pentru a-i da timp să asimileze tot ce s-a întâmplat. Și pentru a-i atenua șocul cel mai mare. Dar Isobel nu i-a părăsit gândurile nici măcar pentru o secundă. Un nod strâns de disperare s-a format în pieptul Paulinei și știe că îl va purta cu ea tot restul vieții.

— Mai vrei vin? întreabă Anton ridicându-se de pe podea.

— De ce nu? Oricum nu o să pot adormi în seara asta. Nu cred că o să pot dormi până nu o să primească David acel telefon. Chiar crezi că suntem în siguranță aici?

— La fel de în siguranță ca oriunde altundeva, spune Anton, întinzând mâna spre ea.

Coboară amândoi spre parter.

— Vrei să vorbești despre Isobel? întreabă el. În fond, e treaba mea să ascult. Și, când pot, să ajut. Sunt destul de bun la asta.

Dar Paulina clatină din cap. Nu ştie ce să spună. Nu există cuvinte potrivite.

— OK. Dar promite-mi că mă anunți dacă te răzgândeşti. Sunt aici pentru tine.

Paulina se uită la preotul lungan, la expresia sinceră de pe fața lui. Ar putea fi, într-adevăr, cineva cu care ar dori să vorbească. Nu doar despre Isobel, ci despre tot. Dar nu acum. Nu mai are deloc putere.

Continuă să coboare scările şi intră în bucătăria lui Anton. Masa şi scaunele sunt vechi şi vopsite în alb. Par să fi venit odată cu casa. În colț este un mic suport de lemn cu şapte sticle, pe care Anton îl numeşte „crama sa".

— Nu pot să mi-i scot din minte pe ăia doi din parc, spune el în timp ce alege o sticlă de vin. Cum au ştiut că o să fim acolo?

— Habar n-am, răspunde ea.

Anton scoate o sticlă de Porcupine Ridge. Paulina îi ia sticla din mână şi deschide dopul cu filet.

— I-am trimis un e-mail lui David, i-am scris ora şi locul întâlnirii, explică ea. Dar am avut grijă. Am făcut o adresă de Hotmail doar pentru a i-l trimite. Nimeni altcineva în afară de el nu ştia. Nu am vorbit cu nimeni.

— Mi-a spus David, zice Anton şi ia sticla înapoi, găseşte două pahare curate şi toarnă. Evident, le-a spus şi lui Florence şi lui Liv. Eu ştiu că n-am spus nimănui. Putem presupune că nici Liv nu a făcut-o, având în vedere că au răpit-o. Florence nu pare genul care să trăncănească. Deci dacă David nu a vorbit cu altcineva şi nici tu...

— ...au reuşit să citească e-mailul într-un fel sau altul, încheie Paulina.

Amândoi au aceeaşi revelație. Anton fuge în living unde îşi lăsase telefonul. Aproape îl scapă când îl ia. Apoi îl sună pe David.

— Merge spre Småland, spune Anton când Paulina intră cu paharele de vin.

— Småland? Acum?

— Ştiu, nici eu n-am înţeles de ce. Dar a zis că, dacă cineva i-a citit e-mailul, trebuie să-i fi spart codul de acces. Sau să fi pătruns în calculatorul lui. Ideea e că o să poată vedea dacă a existat vreo breşă. Şi, în cel mai bun caz, o să ajungă la cel care a făcut-o. Cu puţin noroc, o să aflăm curând cine sunt cei care au luat-o pe Liv. Trebuie doar să aşteptăm ca David să se întoarcă acasă.

De îndată ce Liv aude maşina plecând, încearcă să se elibereze. Nu se oboseşte să strige după ajutor, crede ce a spus Sandro că nimeni nu o poate auzi. E mai bine să-şi păstreze energia pentru a scăpa de banda adezivă. Dar, oricât de mult încearcă, nu se întâmplă nimic. Sandro a lipit-o mult prea bine. Trage de braţe cel puţin un sfert de oră, până când acidul lactic devine prea puternic ca să mai poată continua. Adezivul îi rupe pielea. Dar nici când transpiră de efort nu reuşeşte să desprindă banda măcar puţin. Se uită la uşă. E chiar în faţa ei. La doar câţiva metri.

Ar putea la fel de bine să fie la celălalt capăt al lumii.

Dar... Dacă nu poate să se elibereze, oare poate să ajungă la uşă cu scaunul? Îşi aminteşte că a văzut într-un film cum cineva legat ca ea sărea cu scaunul pe podea. Încearcă să sară cu tot corpul pentru a muta scaunul. Singurul lucru care se întâmplă este că aproape răstoarnă scaunul şi pe ea însăşi. Să se lovească cu capul de podea nu pare o idee bună. Realitatea nu e deloc ca în filme. În plus, ce ar face dacă ar ajunge la uşă? Se află în mijlocul pădurii.

Nu poate face nimic.

Oricât de imposibil şi de oribil ar fi, trebuie să stea acolo şi să aştepte ca Sandro să se întoarcă. Din cauza frustrării scoate un geamăt cu vocea ei răguşită, deşi ştie că nu ajută. Dar e singurul lucru pe care îl poate face.

Liv nu aude păsări şi nici frunze foşnind. Tăcerea e ca un capac peste cabană. Ca şi cum cineva ar fi oprit toate sunetele. Ca şi cum cabana ar exista într-o bulă în afara realității, o bulă din care nu va ieşi niciodată.

Nu ştie cât timp trece. Se roagă ca răpitorii ei să aibă un accident de maşină, deşi asta ar însemna să rămână legată de scaun până când cineva o va găsi. În cele din urmă, aude maşina întorcându-se. Se opreşte şi, după câteva secunde, Sandro intră pe uşa din față. Aproape în acelaşi timp, telefonul începe să-i sune. Sandro se uită lung la ecran înainte să răspundă.

— Esben, de ce dracului mă suni? întreabă el, încruntându-se. Tocmai te-am lăsat. Ai uitat adresa sau ce? Ştii că trebuie să arunc telefonul ăsta acum.

Apoi ascultă. După un timp, se întoarce către Liv.

— Blonda din parc, îi spune. Foarte frumoasă, dacă îți plac femeile care arată ca şi cum cineva le-a băgat un cub de gheață în cur. Presupun că o să spui că nu ştii cine e?

Liv clatină din cap şi speră cu disperare ca Sandro să o creadă. Punga de plastic este pe masa de lângă ea. Sandro ascultă din nou la telefon şi dă din cap. Apoi pune telefonul deoparte.

— I-ai făcut poze, nu-i aşa? întreabă el.

Scoate un cuțit şi Liv începe să clatine din cap şi mai tare.

— Stai liniştită, doar vreau să tai puțin din banda adezivă. Dacă te agiți aşa, te poți răni.

Taie cu grijă banda care îi ține brațele şi mâinile lipite de scaun. Liv începe să-şi maseze încheieturile. I-au amorțit de cât a stat nemişcată. O dor când circulația sângelui revine. Sandro îi aduce aparatul foto, care zăcea cu celelalte echipamente într-un colț.

— Arată-mi.

Camera foto.

O idee se formează brusc în mintea ei. Apare de nicăieri, complet conturată. Şi periculoasă. Înghite în sec.

Îndrăzneşte?

Aruncă o privire spre punga de plastic. Nu are de ales. Ar putea fi singura ei şansă de a scăpa cu viaţă de acolo. Atâta timp cât Sandro nu înţelege ce face. În momentul în care el bănuieşte ceva, pentru ea totul e pierdut.

— Arată-mi poza cu ea, spune Sandro şi îi pune aparatul în mâini.

Liv nu trebuie să se prefacă a fi stângace, deja tremură. Ţine camera foto îndreptată în jos, cu obiectivul apăsat de picior, şi face o fotografie. Pe ecran vede că imaginea este complet neagră. Dar e tot ce are nevoie.

— Ai grijă, continuă Sandro. Să nu-ţi vină vreo idee. Nu-mi place să fiu fotografiat, dacă asta aveai de gând.

— Nu, nu, sigur că nu, mormăie ea şi deschide galeria cu imaginile din parc.

Caută poza cu femeia blondă. Femeia pare uşor speriată, dar are şi o sclipire hotărâtă în privire.

— Poţi să măreşti imaginea ca să se vadă mai bine faţa? întreabă Sandro.

Liv face aşa cum îi cere el, până când faţa femeii umple ecranul camerei. Sandro fotografiază ecranul cu telefonul său. Liv aude un bip de la mesajul trimis. Apoi Sandro scoate cartela SIM şi o calcă în picioare.

— Ce risipă, bodogăneşte el, apoi se întoarce către ea. Arată-mi toate pozele pe care le-ai făcut în parc.

Liv ridică aparatul astfel încât Sandro să vadă şi trece prin pozele stocate în aparat. A pus un card de memorie nou înainte de a pleca, aşa încât în camera foto nu există decât pozele de azi. Câteva mame cu cărucioare. Un bărbat care caută în coşul de gunoi. Poze cu statuia şi copacii. Şi femeia blondă.

— Şterge-le! îi ordonă Sandro.

Ea face întocmai, în timp ce el o priveşte atent.

— Camera are şi card de memorie, nu-i aşa? Scoate-l.

— Dar nu tocmai am şters pozele? Cardul e gol.

— Ca să fim siguri.

Scoate cardul şi i-l dă lui Sandro, care îl bagă în buzunar.

— Nu ştiu dacă mai are vreun rost să continui să te interoghez, spune el apoi. Nu sunt un sadic. Ar fi fost, desigur, mai bine dacă ai fi şi ştiut ceva.

— De ce?

— Pentru că, dacă nu supraviețuieşti, măcar ar fi existat un motiv pentru care ai murit.

— Ce anume decide dacă voi supraviețui? întreabă ea cu o voce care abia se aude.

— Prietenul tău David, răspunde Sandro. Şi ce o să facă mâine.

Îi ia camera şi o pune înapoi în grămada cu echipamentul ei. Liv întoarce privirea. Îşi aude pulsul bătându-i puternic în urechi. A făcut tot ce a putut. Acum trebuie doar să rămână în viață, astfel încât ceilalți să aibă o şansă să o găsească. Dar ar putea dura câteva ore. Dacă vor veni. Iar dacă Sandro bănuieşte ceva, s-ar putea tocmai să-şi fi semnat condamnarea la moarte.

Esben zâmbeşte în sinea lui pe bancheta din spate a Toyotei. Dacă e să o spună el însuşi, a fost încă o mişcare genială din partea lui să-l sune pe Sandro şi să obțină poza cu blonda. Sandro nu s-a dovedit vreun maestru fotograf când a pozat ecranul aparatului, dar fața femeii era suficient de clară. Esben a avut nevoie doar de o căutare de imagini pe Google ca să-i afle numele, profesia, vârsta şi adresa. Avocata Florence Tapper. Cu un apartament în Östermalm. Ceva frumos. Ea este următoarea oprire după preot.

Rezolvați! spusese Napoleon.

Nu au primit ordine directe despre cum să acționeze. Dar inițiativa proprie nu poate fi ceva rău. Ba dimpotrivă. Cu puțin noroc, Esben va fi recompensat pentru asta.

Ar fi preferat să ia Uberul tot drumul de la cabană, dacă tot plăteşte clientul nota. Sandro a refuzat. Este uneori ridicol de precaut. Dar Sandro este cel care decide. Aşa că Esben face cum spune el. Deocamdată. Până când Esben îi va arăta lui Napoleon de ce este capabil.

Drumul de la Norrtälje la Täby Kyrkby nu durează mai mult de 40 de minute. Personal, Esben îşi poate imagina că face asta doar de amuzament. Se gândeşte dacă să accepte sau nu plata. Esben râde cu poftă în sinea lui, în timp ce stă în întuneric, pe bancheta din spate a maşinii. Foarte curând va ajunge la preot.

Kreskin stă într-un fotoliu cu model verde şi sforăie zgomotos. Florence bănuieşte că, de obicei, câinele nu are voie în acel fotoliu, având în vedere cât de bucuros a fost când l-a ajutat să urce. Dar acum ea este cea care ia decizii. Nu că ar fi vreo mare iubitoare de câini, dar a fost mai bine să se asigure că se află de partea monstrului. Şi e posibil să-l fi scărpinat puțin mai mult după urechi. Oricum, nu era nimeni care să vadă.

Stă pe canapeaua lui David şi se uită la puzzle-ul de pe măsuța de cafea. Pentru un puzzle care nu ar trebui terminat, pare totuşi destul de avansat. Mai mult de jumătate este completat. David a sortat piesele rămase după culoare. Florence ia o piesă albă cu gri şi se uită unde s-ar potrivi în modelul puzzle-ului. Este o parte din piciorul astronautului. Pune piesa la locul ei şi o ia pe următoarea. Inițial îi este greu să-şi dea seama unde se potriveşte, înainte de a observa că trebuie să se alăture altor piese separate şi să formeze o parte din fundal.

Fără să se gândească prea mult, continuă să aşeze piesele la locul lor, până când una dintre grămezile sortate după

culoare se epuizează. Se gândeşte la ce a spus Grayson despre ea, cum că este rece. Samir a zis aproape acelaşi lucru, când a numit-o „regina gheţii”. Desigur, poate că avea un motiv pentru asta, dar totuşi. Dacă au dreptate? Dacă nu este bună cu adevărat la exprimarea emoţiilor?

— Crezi că stăpânul tău mă consideră rece? i se adresează câinelui adormit.

Primeşte ca răspuns o sforăitură. În mod normal, nu-i pasă de ce cred ceilalţi despre ea. Şi există o mulţime de avantaje, atât profesionale, cât şi personale, în a fi cunoscută ca o persoană dură. Dar nu vrea ca David să creadă asta despre ea.

Se opreşte şi priveşte puzzle-ul de pe masă. Aproape că a completat o mare parte din ce mai rămăsese. Mai sunt doar câteva găuri mici. Speră că nu a distrus terapia improvizată a lui David.

Pentru a găsi altceva de făcut, se apropie de bibliotecă. Faptul că există cărţi pe rafturi este deja puţin ciudat. Majoritatea prietenilor ei ascultă doar audiobookuri sau nu citesc deloc. O bibliotecă este un loc unde depozitezi obiecte decorative şi teancuri de reviste de design interior. Sau procedezi ca surorile ei, care şi-au umplut bibliotecile până la refuz cu poze ale copiilor. Florence îi iubeşte, dar nu a înţeles niciodată nevoia de a-ţi expune progenitura în faţa întregii lumi în acest mod. Presupune că este un lucru specific părinţilor.

Biblioteca lui David este, în orice caz, plină de cărţi adevărate. Îşi trece uşor mâna peste cotoarele cărţilor. Multe dintre ele sunt despre programare, dar are şi o colecţie de romane science-fiction. Ceea ce explică modelul din puzzle. Nume de autori precum Charles Yu, Cixin Liu şi Hannu Rajaniemi. Nu-i spun absolut nimic. Dar este greu să nu interpretezi psihologic faptul că David, bărbatul fără copilărie, preferă să citească despre viitor.

Trebuie să se întâmple ceva cu o persoană care nu-şi cunoaşte copilăria. Cine ar fi fost ea însăşi, dacă nu ar fi avut anii din copilărie? Când se juca împreună cu fraţii ei pe câmpurile de lângă cartierul de vile din Kumla, unde au crescut, era un zid luminos la orizont. Toţi ştiau că zidul înconjura închisoarea. Bernard obişnuia să-i spună că va ajunge acolo pentru că era foarte neascultătoare. Dar Phil îi explicase după ce reguli funcţionează lucrurile. Oare Florence ar fi devenit avocată dacă nu ar fi existat un simbol atât de clar al sistemului juridic, al legii, al ordinii şi al dreptăţii, care să fi fost prezent acolo în perioada în care crescuse şi care i se imprimase în memorie?

Poate că da. Poate că nu.

Dar Florence crede că este important să-ţi aminteşti de primii ani din viaţă. Crede *cu adevărat* că asta contează.

Întrebarea este doar ce se va întâmpla cu David dacă mama lui îi va oferi răspunsurile pe care le caută? Se va schimba el dacă va începe în sfârşit să-şi amintească? Florence nu este sigură că ea însăşi ar fi vrut să ştie, dacă ceea ce cuprinde scrisoarea ar fi fost despre ea.

Esben nu-şi poate crede norocului. Paulina Mentzer este acasă la preot. Parterul este ridicat cu vreun metru deasupra solului din cauza demisolului, dar asta este bine. Esben poate trece lejer pe sub ferestre fără a fi văzut din interior. Paulina şi preotul stau amândoi la fereastra bucătăriei, în timp ce el se ascunde în tufişurile de afară. Nu că ar face vreun efort deosebit, întunericul este de partea lui, iar Paulina şi preotul par să fie complet ocupaţi. Ar fi fost, desigur, şi mai practic dacă şi Florence Tapper s-ar fi aflat acolo. Dar nu are de gând să fie lacom. Nu poţi avea totul.

Coboară dealul. În drum spre casă, a trecut cu Uberul pe lângă o benzinărie. Se întoarce la benzinărie şi cumpără un bidon cu benzină. Nu are nevoie doar de unul, dar probabil

ar atrage atenția dacă ar cumpăra mai multe. Cineva şi-ar aminti de bărbatul scund care a cumpărat câteva bidoane cu benzină. Şi aplicația cu hărți de pe telefonul lui îi arată că mai există încă o benzinărie la doi kilometri spre nord. Are timp.

Vreo 45 de minute mai târziu, două bidoane de 20 de litri sunt în spatele casei preotului, sprijinite de fundația clădirii. Este, în fapt, încă prea puțin. Dar Esben ştie cum să le distribuie astfel încât să fie de ajuns. Are însă o problemă. Casa are două etaje. Trei cu subsolul. Şi nu este complet sigur unde se află Anton şi Paulina, nu-i mai vede pe fereastra bucătăriei. Probabil că nu sunt în subsol, deoarece luminile sunt stinse dincolo de ferestrele joase ale subsolului. Ar putea fi mai departe în casă, ceea ce ar fi OK. Dar, dacă sunt la etaj şi observă că începe să ardă la parter, există riscul să încerce să iasă pe ferestre. Atunci va trebui să-i împuşte când ies. Pare... neglijent. Există şi riscul ca vecinii curioşi să audă împuşcăturile şi să sune la poliție înainte ca el să termine. Nu, odată ce focul începe, nu vrea să iasă nimeni din casă.

Există o singură soluție, chiar dacă nu-i place. Trebuie să intre şi să-i omoare înainte.

Îşi scoate arma, un pistol Start modificat, şi urcă treptele până la uşa din față. Atinge uşor clanța. Uşa nu e încuiată. O deschide puțin şi ascultă. Se aude muzică încet de undeva. În rest, este linişte. Se strecoară în hol.

Cel mai elegant ar fi fost să-i sufoce cu perne. Un astfel de omor este descoperit doar dacă, sau când, vreun medic sârguincios observă că victimele incendiului nu au fum în plămâni. Dar sufocarea durează. Nu poate să-l sufoce pe unul dintre ei şi să se bazeze pe faptul că celălalt îşi va aştepta răbdător rândul. Nu are de ales, va trebui să-i împuşte. Acest lucru este descoperit, desigur, mai repede decât sufocarea. Dar punga cu cocaină din buzunarul său,

punga pe care intenționează să o plaseze într-un loc unde focul nu va ajunge, va oferi explicația pentru schimbul de focuri. Vor fi pe bune titluri de prima pagină în presa de seară. INCENDIUL A FOST URMAREA UNEI TRANZACȚII CU DROGURI. Scandal, Biserica se distanțează şi dintr-astea.

Nimeni nu va face vreo conexiune cu Esben şi cu Sandro sau cu angajatorul lor.

De fapt, incendierea nu are niciun rost dacă tot e silit să-i împuşte. Dar trebuie să se distreze şi el puțin. Se strecoară mai departe. Este încă linişte. Ajunge la uşa de unde se aude muzica şi îndrăzneşte să arunce o privire înăuntru. Sunt amândoi acolo, în living. Pe masă sunt pahare şi sticle de vin. Paulina stă pe canapea. Anton, într-un fotoliu. Şi amândoi dorm.

Esben zâmbeşte larg, e nevoit să-şi pună mâna la gură pentru a nu începe să chicotească. Nu va trebui să-i împuşte până la urmă. Tot ce trebuie să facă este să se asigure că va fi mai mult fum decât foc la începutul incendiului. Astfel, nu se vor trezi din cauza căldurii înainte de a se sufoca din cauza fumului.

Se strecoară cu grijă înapoi prin casă şi iese. Este o idee falsă des întâlnită că te trezeşti şi tuşeşti când începe incendiul. De fapt, fumul te face să dormi mai adânc. Până când îți pierzi cunoştința. Şi apoi este prea târziu. Mai ales dacă Esben se asigură că fumul conține monoxid de carbon, care blochează aportul de oxigen, şi că evită gazele mai iritante pentru mucoase. Totul depinde de ce arde. Esben este bun la chimie, dar ştie toate acestea mai degrabă din propria experiență practică.

Experiență dobândită în mai multe ocazii.

Ia primul bidon de benzină şi se strecoară din nou în casă. Este oarecum păcat că vor fi deja morți înainte ca focul să înceapă cu adevărat. Ar fi fost amuzant să-i audă

țipând. Ar putea paria că preotul ar țipa ca o fetiță. Dar nu poți avea totul.

Esben desface bidonul de benzină. Benzina creează într-adevăr dioxid de carbon când arde, ceea ce nu-i convine prea tare, dar are nevoie de ea doar pentru a aprinde focul. Casa preotului este construită din lemn vechi. Va arde ca un țap de Crăciun din Gävle[23].

Intră în bucătărie şi toarnă benzină pe perete, sub fereastră. Astfel, nu vor putea ieşi pe acolo dacă totuşi se trezeşte vreunul. Miroase minunat. Esben se simte aproape ameţit când inspiră vaporii. Trasează atent o dâră subțire de benzină prin bucătărie şi înapoi în hol, unde toarnă mai multă benzină pe primele trepte, ca să nu poată urca la etaj. Face acelaşi lucru şi cu scările care duc la subsol. Nu îndrăzneşte să intre în living. Ar fi o prostie să-i trezească. Dar se poate ocupa de ferestrele acelea de afară.

Se întoarce afară şi toarnă restul de benzină pe uşa de la intrare şi sub ferestrele la care poate ajunge din exterior. Culege câteva frunze din tufişuri şi le foloseşte pe post de pensulă improvizată, pentru a lega până şi ferestrele cu o dungă de benzină în jurul casei. Acordă o atenție deosebită ferestrelor livinglui, în timp ce se uită cu grijă după eventuali vecini care ar fi putut ieşi la o plimbare târzie de seară. Dar nu este nimeni afară.

Vopseaua casei s-a scorojit în mai multe locuri. Vor fi mai puțini vapori de vopsea care pot irita gâtul. Esben şi preotul cred în acelaşi zeu, dar Dumnezeu cu siguranță a arătat de partea cui este.

---

[23] Țapul de Crăciun din Gävle este o figură de paie mare, ridicată anual în Gävle, Suedia, ca parte a tradițiilor de Crăciun. De-a lungul anilor, a devenit celebru pentru faptul că este adesea incendiat ilegal, tradiție neoficială care datează din 1966.

Esben înconjoară casa până în spate, unde nu are cum să fie văzut de pe drum. Face o pauză şi priveşte casa pentru ultima oară. Nu poți observa nimic privind-o. Dar casa este pregătită să ardă ca un foc de Noaptea Valpurgiei[24]. Deschide geanta şi scoate sistemul de aprindere. De fapt, este destinat lansării de focuri de artificii, dar el l-a modificat. Nu vrea să fie în apropiere când declanşează focul, în caz că totuşi cineva l-ar vedea.

Ataşează dispozitivul de aprindere de perete, acolo unde este acoperit cu benzină şi desfăşoară cablul de zece metri lungime. La capăt se află o unitate cu butoane. O ascunde într-un tufiş. A reconstruit-o până şi pe aceasta, aşa încât butoanele sunt activate printr-un puls electronic. Nici măcar nu trebuie să fie acolo. Trebuie doar să apese pe un transmițător pe care îl are la el. De la o distanță sigură.

Nimeni nu va găsi nimic în ruinele de după incendiu. Dispozitivul de aprindere se va topi în foc şi cablul va arde. Mica unitate din tufiş este prea departe de casă pentru a o găsi cineva. Dar Esben va reveni totuşi după o zi sau două ca să o ia. Pentru a fi sigur.

Zâmbeşte mândru. Este foarte bun la ceea ce face.

Coboară dealul cu bidoanele de benzină goale şi le lasă lângă garaj. Nimeni nu va şti că nu aparțin preotului. Nu este ciudat să ai câteva canistre suplimentare acasă. Esben bagă mâinile în buzunare şi aruncă o ultimă privire spre casă. Oftează adânc şi fericit. Este o casă veche incredibil de frumoasă. Abia aşteaptă să o vadă arzând.

Se întoarce şi începe să se îndepărteze, scoțând în acelaşi timp o mică bucată de plastic din buzunar. Arată exact ca o cheie de maşină. Apasă pe un buton şi după câteva secunde

---

[24] Focul de Noaptea Valpurgiei este o tradiție europeană celebrată pe 30 aprilie, în special în țările nordice, prin aprinderea unor focuri mari pentru a marca sfârşitul iernii şi a alunga spiritele rele.

aude un şuierat în spatele său. Ştie exact ce înseamnă. Benzina din spatele casei s-a aprins. Zgomotul vine de la flăcările care înghit rapid tot oxigenul din jur.

Esben continuă să meargă şi să fluiere o melodie pentru el însuşi. Când ajunge la o distanţă relativ sigură, se întoarce pentru a-şi admira opera de artă. Flăcările îmbrăţişează casa şi au început deja să sărute cerul nopţii. Se întind lacome în sus şi trosnesc ca şi cum i-ar mulţumi. Cu ochii fixaţi asupra focului, Esben scoate telefonul şi comandă un Uber către Östermalm. Mai exact, către apartamentul lui Florence Tapper.

Este seară când David ajunge în Sävsjö. Ferestrele apartamentului cu trei camere de pe Köpmangatan sunt luminate când trece prin faţa lui. Abia atunci realizează că nu ştia dacă mama lui va fi acasă. Dar se pare că are noroc. Parchează după colţ, coboară din maşină şi rămâne pe loc.

În ultimele ore, şi-a ignorat oboseala gândindu-se la ce va spune. Cum îşi va formula întrebările. Ce ton să folosească. Dar acum, când priveşte faţada apartamentului din care datează cele mai vechi amintiri ale sale, parcă ar fi dispărut totul. Nu are nici cea mai vagă idee despre cum va reacţiona când o va vedea. Sau când ea îl va vedea. O va recunoaşte măcar? Nu s-au mai văzut de când a plecat de acasă. Ceea ce s-a întâmplat în urmă cu 20 de ani. Doamne! Sună absurd când se gândeşte la asta. Dar viaţa este adesea aşa. Ceea ce pare normal când se întâmplă poate părea complet absurd ulterior. Se întreabă cum arată mama lui acum. Anii au fost blânzi cu ea sau a devenit zbârcită? Deşi nu este atât de bătrână. Era, totuşi, tânără când l-a născut pe David.

Încă stă lângă maşină.

Poate că nu a fost o idee bună, în definitiv.

Ar fi trebuit doar să sune.

Dar atunci ar fi existat posibilitatea ca ea să îi închidă telefonul. Sau să nu răspundă deloc. Îşi strânge braţele pe

lângă corp, deşi seara de toamnă este relativ caldă. Este doar mama lui. Scoate telefonul şi formează numărul ei în timp ce merge rapid către intrare înainte să se răzgândească.

— Daa...? răspunde o voce de femeie.

— Bună, Ellen, sunt eu. David. Coboară şi deschide. Sunt afară.

Închide înainte ca ea să aibă timp să inventeze vreo scuză sau să-i spună că nu este acasă. Aşteaptă câteva minute şi aproape că începe să creadă că nu va veni, când se aprinde lumina pe scară. Pereţii scării sunt galben-deschis, exact cum şi-i aminteşte. O siluetă apare în spatele uşii de la intrare. Mama lui este încă incredibil de frumoasă. Atent machiată şi îmbrăcată ca pentru o petrecere.

Când o vede coborând scările, brusc o frază îi fulgeră prin minte. Şi nu doar o frază, ci şi o imagine întreagă. El şi mama lui merg pe o stradă din Sävsjö. L-a luat de la şcoală. Unii dintre colegii lui din clasa a şaptea au început să creadă că părinţii lor sunt prea stânjenitori pentru a fi văzuţi în apropierea şcolii, dar David nu are nicio problemă ca mama lui să vină acolo. Tocmai a primit un ghiozdan nou de care este foarte mândru, deşi evident nu lasă să se vadă asta. Mama poartă cele mai frumoase haine pe care le-a văzut vreodată. Strălucesc. Este machiată cu negru în jurul ochilor şi are buzele de un roşu-sângeriu. I se pare că arată ca o vedetă de cinema. Unii dintre adulţii de pe trotuar se opresc şi o privesc când David şi Ellen trec pe lângă ei.

— Lasă-i să se uite, spune mama, cu voce tare, astfel încât ceilalţi să audă. Sunt doar invidioşi. Vieţile lor devin mai cenuşii când mă văd pe mine. Pentru că le amintesc de tot ceea ce nu au. Pentru că nu au avut curaj. Dar lumea nu este pentru şoarecii mici şi fricoşi. Este pentru noi.

David se întoarce şi se uită la adulţii de pe trotuar. Comparativ cu mama lui, ei chiar par cenuşii. Se uită la

mama lui. De obicei, ea vorbeşte doar despre ea însăşi. Dar spusese „noi”. Ea şi David. Simte o căldură în piept şi o ia de mână. Reuşeşte să o strângă o dată înainte ca ea să-i dea drumul.

Aceasta este o amintire.

Acum stă din nou în faţa uşii clădirii, în Sävsjö, şi îşi trage sufletul. În amintirea lui, era cu siguranţă încă în gimnaziu. Dar a fost o amintire care nu i-a mai apărut până acum. Şi dacă poate avea o amintire, poate că va avea şi altele. Poate dintr-o perioadă şi mai îndepărtată.

— Ce cauţi aici? întreabă mama lui când deschide uşa.

Se întoarce spre apartament fără să privească înapoi. Nicio altă amintire nu mai vine. Este decizia lui dacă să o urmeze pe Ellen sau nu. De parcă ar avea de ales. Prinde uşa înainte să se închidă. Simte greutatea uşii în palmă, este o senzaţie familiară, ştie exact cât de tare trebuie să apese pentru a o deschide complet.

Aşteaptă să intre în apartament pentru a spune ceva. Recunoaşte unele piese de mobilier, dar multe sunt noi. Era prea tânăr pentru a se gândi la asta când locuia acolo, dar acum vede că apartamentul este la fel de elegant şi de exclusivist ca mama lui. Dacă locuinţa lui Urban Jacobsson era elegantă, dar ostentativă, apartamentul mamei sale este opusul. Mobilat discret, cu o subtilitate bine gândită. Urban şi Kickan vor să-şi arate banii. Mama lui nu are nevoie de asta. Dar se vede, pentru cei care ştiu unde să se uite.

David rămâne nemişcat în hol. Nu şi-a dat seama că provine dintr-o familie atât de înstărită. O uşă este deschisă la dreapta, către ceea ce era vechea lui cameră. Dar nu trebuie să intre pentru a vedea că acum este amenajată ca o mică bibliotecă. Nu există niciun semn că el ar fi locuit vreodată acolo. Şi de ce ar exista?

Mama lui intră în living şi se aşază. O urmează. Un roman gros este deschis pe masa mare de nuc. O ţigară arde

într-o scrumieră de argint. O priveşte pe mama lui, care pare la fel de indiferentă ca întotdeauna, şi nu ştie cum să înceapă. Nu s-au mai întâlnit de când s-a mutat de acasă. O mamă normală ar fi curioasă, ar vrea să ştie cum o duce, i-ar spune că ar trebui să se tundă. Ar pune de cafea. Dar ea nu face nimic din toate acestea. Doar se uită la el, de parcă ar fi deranjat-o în mijlocul unui lucru important. Îi trece prin minte că nu are, de fapt, nicio idee despre cine este ea. Şi ea trebuie să fi avut visuri şi ambiții în viață. Dorințe care s-au împlinit şi eşecuri care au lăsat cicatrici. Dar nu i-a povestit niciodată nimic despre ea. Şi nu ştie dacă ea l-a întrebat vreodată. Se gândeşte dacă este fericită, singură în apartamentul ei. Dacă fericirea este un sentiment pe care ea este capabilă să îl simtă, măcar.

— Cred că ştii de ce sunt aici, spune el, în loc să piardă timpul cu politeți.

Probabil că Ellen va fi cu atât mai bucuroasă, cu cât David rămâne mai puțin. Se aşază la celălalt capăt al canapelei. E o senzație ciudată să se afle în aceeaşi cameră cu mama lui, darămite să stea pe aceeaşi canapea. Poate ar fi trebuit să aleagă fotoliul.

— Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat când eram mic.

Ellen ridică din sprâncene.

— Nu ştiu la ce te referi.

— Nu trebuie să te prefaci, ripostează el şi îşi drege vocea. Am vorbit cu Urban.

Ellen îl priveşte cu o expresie de neînțeles. Cum îl vede după toți aceşti ani? Îl vede ca pe fiul ei? Sau este un străin incomod în casa ei? După câteva secunde, expresia dispare şi masca imperturbabilă revine. Nu a fost niciodată bun la a-şi citi mama, iar acum începe să înțeleagă de ce. Masca ei este aproape perfectă. O transformă într-o fortăreață impenetrabilă.

— Şi ce a spus domnul Jacobsson? întreabă ea, detaşată, trăgând un fum din ţigară.

— Că el şi alţi câţiva obişnuiau să se întâlnească la noi acasă şi să... socializeze, ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Şi ştiu că soţia lui l-a părăsit când a aflat despre acele întâlniri. Ceea ce mă întreb este de ce ar veni cineva de la Stockholm în Småland doar pentru asta? Şi de ce tocmai la noi acasă?

Mama lui se sprijină de canapea.

— Da, cei din grupul ăla îşi băgau mâinile unul în buzunarele celuilalt destul de adânc. Dar nu doar pentru a se bate unul pe altul pe umăr. Pentru asta nu ar fi avut nevoie nici de mine, nici de mama mea, de altfel. Aş putea la fel de bine să-ţi spun, dar vei ajunge să-ţi dai seama singur, dacă n-ai făcut-o deja. Nu sunt surprinsă că Urban a fost cel care nu a putut păstra secretul, mereu a fost cel mai sensibil dintre ei.

Cuvântul „sensibil” nu este tocmai cel pe care David l-ar folosi pentru a-l descrie pe Urban Jacobsson, dar nu spune nimic. Este sincer mirat că mama lui răspunde la întrebare şi nu vrea să o întrerupă.

— La mine acasă... la noi acasă, continuă ea, nu doar că puteau rămâne ascunşi de ochii publicului. Ci puteau şi... să dea frâu liber... lucrurilor pe care soţiile lor nu le permiteau.

David o priveşte fix pe mama lui.

— La ce te referi? întreabă el, simţind cum i se face rău.

Nu ştie dacă vrea să audă ce urmează, dar nu are de ales. Pentru asta e acolo.

— Societatea aia exista deja când eu eram mică, spune Ellen. Deşi atunci mama o găzduia, bineînţeles. Câţiva dintre bărbaţii mai în vârstă au dispărut, iar câţiva noi au venit de-a lungul anilor, dar toţi erau de acelaşi fel. Bărbaţi cu poftă de viaţă. Şi de femei. Nu-ţi poţi imagina cum roiau

în jurul bunicii tale când era tânără. Aşa a început totul, de fapt. Celelalte lucruri, de exemplu cum au început să profite unul de celălalt, au apărut mai târziu. Iar când am ajuns destul de mare, am preluat eu rolul mamei.

Greaţa îi urcă în gât. Oare mama şi bunica lui şi acei bărbaţi...? Nu. Înghite în sec, nu vrea să se gândească la asta. Încearcă să nu se uite la uşa dormitorului lui Ellen, încearcă să nu-şi vizualizeze mama acolo cu un grup de bărbaţi. Simte în gură gustul amar al bilei. Ellen stinge ţigara, se ridică de pe canapea şi se duce în bucătărie. O aude turnând ceva într-un pahar, apoi zgomotul cuburilor de gheaţă. David respiră adânc de câteva ori pentru a se aduna.

— Bunica mea, ai spus, strigă el spre bucătărie. Nu vorbeşti niciodată despre ea, cum era?

Mama lui, care a trăit o viaţă de gazdă perfectă, se întoarce cu un pahar în mână. Nu i-a adus nimic lui David.

— Există un motiv pentru care nu vorbesc despre Susanne, răspunde ea, aşezându-se din nou pe canapea. S-a mutat în străinătate imediat ce m-a învăţat să mă ocup de Societate de una singură. Dar abia plecase când am rămas însărcinată cu tine. Nu m-a iertat niciodată pentru asta. Tot ceea ce construise era aproape să se destrame într-o clipită. Din fericire, am reuşit să salvez situaţia. Dar nu am mai păstrat legătura de atunci. Nici nu ştiu dacă mai trăieşte.

El înghite în sec. În cei câţiva ani în care îşi aminteşte că a locuit împreună cu Ellen, nu a auzit-o niciodată vorbind despre propria ei mamă. Credea că motivul era că murise.

— Deci te-a abandonat, spune el.

În acelaşi timp, îşi dă seama că el însuşi a făcut exact acelaşi lucru. Nu a văzut altă opţiune decât să plece. Dar era adevărat şi că şi-a abandonat mama, chiar dacă atunci simţea că ea îl abandonase cu mult înainte. Se întreabă ce efect are asupra cuiva să fie părăsit atât de părintele său,

cât şi de propriul copil. Oare mama lui şi-a dat seama de acest lucru? Simte cum îi ard obrajii, dar Ellen pare să nu observe. Soarbe din băutură, pierdută în descrierea de pe spatele coperții cărții ei.

— Acea Societate... venea des aici? întreabă el, uitându-se prin încăpere.

Îi este greu să îşi imagineze camera plină de bărbați înfometați, preocupați doar de ei înşişi. Cum au încăput toți? Camera este destul de mare pentru mama lui, dar îi vine greu să creadă că un grup mai numeros ar fi avut loc acolo. Trebuie să se fi înghesuit.

— Destul de des, răspunde Ellen, fără să ridice privirea. Aveau nevoie de mine şi unul de altul, iar eu aveam nevoie de ei. Sau cel puțin de banii lor.

— A fost... a fost şi Johan unul dintre ei? întreabă el, temându-se de răspuns.

— Johan? repetă Ellen, zâmbind. Nu, îi ura. El a fost doar... amicul meu.

David ştie că e mai mult de atât, că există ceva ce mama lui nu îi spune. Dar nu ştie cum să o facă să vorbească.

— Apropo, ştii măcar că Johan este bolnav? o întreabă el, încercând să o zguduie. Cancer. Nu mai are mult de trăit.

Ea doar aprobă din cap în semn de răspuns. Nu a fost reacția pe care o aştepta el. Se gândise că măcar va fi surprinsă. Sau... nu cumva ştia deja? Johan a fost foarte atent să îşi țină boala secretă, nu vrea ca alții să afle. Deci e puțin probabil ca Ellen să fi aflat din zvonuri. Dacă e aşa înseamnă că există doar două persoane care ar fi putut să-i spună. El însuşi sau Johan. David nu i-a spus nimic. De unde rezultă că Ellen şi Johan încă țin legătura. David nu ştie de ce simte asta ca o trădare, dar aşa o simte. Johan ar trebui să fie de partea lui. Dar de el se va ocupa când se va întoarce la Stockholm. Are întrebări mai importante pentru Ellen.

— Ştiu că făceau şi alte lucruri, zice el.

Din nou Ellen râde scurt.

— Erau toţi nişte ipocriţi. Unii dintre ei sunt acum în consiliile de administraţie ale unor mari companii şi dezvoltă planuri pentru egalitate, dar nu îi deranja deloc să plătească pentru serviciile mele când nu aveam nici 20 de ani. Unul dintre ei este în poliţie şi vorbeşte despre măsuri mai dure împotriva infracţionalităţii, dar motivul pentru care a ajuns acolo este că el însuşi a încălcat legea, de mai multe ori chiar. Ipocriţi, cum ziceam.

Pufneşte disprețuitor.

Ceea ce povesteşte Ellen este aproape exact ce a scris în scrisoare mama Paulinei. Dar de fapt lui David puţin îi pasă de ce făcea Societatea când era vorba despre afacerile şi carierele lor. A venit să afle un singur lucru. Se pregăteşte şi pune întrebarea pentru care a condus patru ore.

— Ştiu că şi eu am fost implicat în acele întâlniri într-un fel. Ce s-a întâmplat de fapt când eram mic?

Ellen îl analizează cu o privire cercetătoare, ca şi cum ar fi un animal fascinant. Nu pentru prima dată, David se întreabă dacă nu cumva mama lui suferă o tulburare de empatie. Este un gând teribil despre propria mamă. Dar David a citit despre asta. Unii oameni se nasc cu amigdala cerebrală micşorată. Alţii cu o leziune la hipocamp. Rezultatul este că acele persoane au dificultăţi în a empatiza şi a simţi emoţii. În limbajul popular sunt numiţi psihopaţi, deşi în realitate este o gamă largă de trăsături. Toţi au o incapacitate mai mare sau mai mică de a empatiza.

Nu este vina mamei sale că nu îl poate iubi.

David încearcă să nu o judece.

Dar de data aceasta ceva se schimbă în ochii lui Ellen. David se întreabă dacă ceea ce vede în privirea mamei sale poate fi îngrijorare. Sau chiar ruşine.

— Făceai spectacol, spune ea într-un târziu şi soarbe din băutură. Îţi scriau scheciuri amuzante, pe care le interpretai. Uneori executai numere de circ. Sau cântai.

David aşteaptă ca ea să mai adauge ceva, dar nu mai spune nimic.

— Nu sună aşa de rău. Îmi e greu să cred că Eva Mentzer şi-a părăsit soţul pentru asta şi că-şi închipuia că ar fi suficient pentru a mă face să mă răzbun.

— Eva? întreabă mama lui. Nu ştiam că Urban s-a căsătorit cu ea până la urmă. Nu am întâlnit-o niciodată, din motive evidente. Dar din ceea ce mi-a spus Urban, părea să aibă o viziune în alb-negru asupra vieţii. Nu e de mirare că nu a mers.

Îi este greu să se concentreze la ce spune Ellen. Încă se gândeşte la faptul că a făcut spectacol în faţa Societăţii. O parte din el ştie că este adevărat. O amintire în care citeşte replici începe să prindă formă în creierul lui. Este slabă, o vede ca printr-un fum. Dar este încă o amintire. De când era mic. Uşa din mintea lui a început în sfârşit să se deschidă.

În acelaşi timp, ştie că amintirea este atât adevărată, cât şi falsă. Este adevărată... şi totuşi nu este.

— Nu am făcut altceva decât spectacol? întreabă el.

— Nu tu, nu. Nu tu. Este tot ce trebuie să ştii despre acest subiect. Dar există un lucru care nu are sens.

— În ceea ce a spus Urban?

— Nu. În ceea ce ai spus tu. Ai întrebat cât de des veneau aici. Nu veneau aici.

Ellen arată cu braţul spre living şi restul apartamentului.

— Ce vrei să spui? întreabă el.

— Nu aici se întâlneau.

Este tipic pentru mama lui să ia lucrurile atât de literal. Îşi aminteşte asta din anii de gimnaziu, cum ura când el nu se exprima exact.

— Ne-am mutat în apartamentul acesta abia în vara dinainte să începi gimnaziul, continuă ea. Până atunci am locuit la o fermă, la câțiva kilometri de aici. Acolo aveau cei din Societate întâlnirile. A fost ferma mamei de la început, aşa că am crescut acolo. Şi tu la fel.

Ferma.

David nu poate respira.

Se prinde strâns de marginea canapelei când gânduri, imagini şi sentimente uitate îi năvălesc brusc în minte, prea rapid pentru a le putea prinde. Asta era ceea ce nu se potrivea cu amintirea. Se văzuse pe el însuşi făcând spectacol, dar se afla într-o încăpere mult mai mare decât cea de acum. O cameră cu mobilă masivă şi cu şemineu. A presupus tot timpul că amintirile sale pierdute din copilărie ar fi legate de apartament. Că acolo ar fi locuit chiar şi când era mic. Nici Johan, nici Ellen nu spuseseră altceva. Dar când făcea spectacol pentru Societate, o făcea în salonul cel mare..

La fermă.

Deodată mai ştie un lucru.

Scara care ducea spre camera lui scârțâia.

Gândul dispare înainte ca el să-l facă să dezvăluie mai mult. Mama lui îşi ia cartea, ca şi cum ar vrea să-i arate că vizita s-a încheiat. Dar el nu are de gând să cedeze.

— A locuit şi Johan cu noi la fermă?

Ellen lasă cartea, vizibil iritată că David a ignorat semnalul.

— Eu şi Johan am fost prieteni încă din şcoală, răspunde ea. Când urma să te am pe tine, el a decis să mă ajute. Nu era uşor să fii singură şi să întreții un loc atât de mare. S-a mutat într-o casă mai mică de pe proprietate. A fost foarte amabil din partea lui. Un grădinar locuise acolo când proprietatea îi aparținuse mamei.

Deci măcar partea aceea fusese adevărată. David crescuse cu Johan când tatăl său real nu catadicsise să îşi facă apariţia.

— Apropo de fermă, o să treci pe lângă ea când conduci înapoi spre casă, adaugă Ellen şi răsfoieşte cartea. Intrarea se face de pe drumul principal. De acolo sunt doar câteva sute de metri până la casă. Dar e goală de când ne-am mutat. Nu am vândut-o. Există riscul să fie destul de degradată.

Se opreşte din vorbit şi începe să citească din nou. David nu va mai afla altceva. Dar i-a oferit multe lucruri la care să se gândească. Nu a spus încă nimic despre scrisoare sau despre răpirea lui Liv. Dar ultima dată când el a adus asta în discuţie, Urban s-a închis complet. Nu vrea să facă aceeaşi greşeală cu Ellen. E mai bine ca ea să creadă că este doar curios.

— Atunci ar trebui să plec acasă, spune el ridicându-se. Mi-a făcut plăcere să te văd, mamă.

Mama lui dă din cap fără să îşi mute privirea. Apoi îşi umezeşte vârful arătătorului cu limba şi întoarce cu grijă pagina, înainte de a flutura mâna în direcţia lui. David presupune că asta înseamnă la revedere.

Iese în hol, gândindu-se la posibilitatea de a trece pe la fermă în drum spre casă. Oare ar trezi şi mai multe amintiri în el? Dar nu. Momentul este complet greşit. Se simte atât de obosit încât abia poate sta în picioare. Iar creierul său a primit prea multe informaţii într-un timp prea scurt. În plus, e o călătorie lungă până acasă şi cei de la muncă îl aşteaptă să se logheze devreme mâine-dimineaţă. Şi nu ştie când vor suna răpitorii mâine. Trebuie să fie vigilent când îl vor contacta. Şi, ca şi cum nu ar fi fost suficient, trebuie să găsească timp să verifice dacă cineva i-a pătruns în computer.

Se opreşte când realizează cât de disperat caută scuze.

Adevărul, motivul real pentru care nu vrea să treacă pe lângă fermă, este că doar gândul la ea îi trezeşte o frică inexplicabilă.

Ferma.

Fără să înțeleagă de ce, se simte mai speriat decât a fost de mult timp încoace.

Florence se uită la ceas. Aproape miezul nopții. Se gândeşte dacă să rămână trează până ajunge David acasă. De când el a plecat, s-a uitat la televizor. A vorbit la telefon cu frații ei. Bernard i-a povestit despre ultima încercare de fertilizare in vitro. Le ține pumnii. Şi Hanna o urăşte pe Florence, ca de obicei.

Le-a trimis şi un e-mail Annei şi Jamelei cu o scuză rezonabilă, explicându-le că s-ar putea să nu ajungă la birou mâine. Le-a scris că dosarul Urban Jacobsson a devenit mai complex, că trebuie să lucreze la el de acasă şi că dacă acea firmă de arhitectură mai prezintă interes, ar putea să se ocupe doar ele două. Nu are timp să reprezinte încă un client acum. Din fericire, Anna şi Jamela sunt obişnuite cu situațiile de acest gen.

Adevărul, bineînțeles, nu are de-a face cu Urban. Dar mâine trebuie să fie pregătită pentru orice, până vor afla dacă Liv este în siguranță. Pe la ora 22 a primit un scurt apel telefonic de la David. Tocmai se urcase în maşină şi se îndrepta spre casă. Nu a intrat în detalii despre ce i-a spus mama lui, dar nu părea prea fericit.

Oricum, David nu va ajunge decât spre primele ore ale dimineții. Florence ar trebui să se culce. Întrebarea este doar unde. Patul lui David nu îi este necunoscut, dar ezită totuşi să se întindă acolo. Patul i se pare brusc prea intim. În acelaşi timp, are nevoie disperată de somn.

Se ridică de pe canapea şi se întinde.

— Presupun că te descurci singur, spune ea aruncând o privire către Kreskin, care încă doarme în fotoliu. Dacă vrei să ieşi la o plimbare de noapte, ghinion.

Kreskin mârâie uşor.

— Ai dreptate, spune Florence şi îşi ascunde un alt căscat în spatele mâinii. Mă duc. E timpul să mă culc.

Urcă la etaj şi intră în dormitorul lui David. Se gândeşte pentru o clipă dacă ar trebui să se întindă peste pătură, îmbrăcată.

— Nu te mai prosti, îşi spune sieşi. Eşti atât de obosită încât abia poți sta în picioare.

Se aşază pe marginea patului în timp ce se dezbracă. Fără să se gândească prea mult la ce face, trage sertarul noptierei. Acolo găseşte o carte. Romanul *Insula comorii* de Robert Louis Stevenson. Florence nu l-a citit, dar ştie că este considerat un clasic. Pe copertă este un pirat cu un picior de lemn şi o privire răutăcioasă. Conduce un băiat legat cu o sfoară de talie. În fundal, la orizont, se vede o navă. Scoate cartea din sertar şi o deschide. Când o răsfoieşte, observă că paginile sunt îngălbenite. De ce a păstrat David o carte atât de veche? Trebuie să însemne ceva special pentru el. Trebuie să-şi amintească să-l întrebe despre asta.

Pune cartea înapoi. Apoi se strecoară sub pătură. Este foarte moale. Oboseala vine ca un tren accelerat când îşi aşază capul pe pernă. Înainte de a adormi, observă că patul miroase a David. Şi să dea dracii şi la naiba şi rahat, ştie că a spus că nu ar trebui. Dar îi place foarte mult mirosul lui.

Johan încuie uşa în urma lui şi iese pe stradă. După ce David l-a vizitat de dimineață, a mers la cabinet, chiar dacă era duminică, şi a rămas mult mai mult decât intenționase. Este trecut de ora 23. Dar nu e ca şi cum cineva l-ar aştepta acasă.

Îşi bagă mâinile în buzunare şi tremură uşor. Nu are mai mult de 100 de metri până acasă. Rar se deplasează în afara cartierului său. Doar când merge la cumpărături. Ceea ce înseamnă încă 50 de metri.

Întâlneşte o tânără cu un cărucior de copii şi trebuie să coboare de pe trotuar pentru a-i face loc. I se pare foarte târziu în noapte să fii afară cu un cărucior de copii. Dar ce ştie el? Îşi zâmbesc politicos unul altuia. Pe vremuri, îi cunoştea pe toţi cei care umblau prin cartier, dar nu mai e aşa. Pentru tinerii nou-veniţi, el trebuie să fie ca un element de decor, bătrânul care a fost mereu acolo.

Trăieşte în zona lui micuţă de pe colina din Södermalm ca şi cum ar fi într-o închisoare invizibilă. Nu pentru că ar fi obligat să trăiască aşa. Ci pentru că aşa e obişnuit. A trăit mereu în acest fel. Şi durerea sâcâitoare pe care o simte de ceva vreme în corp îl face oricum să nu vrea să se deplaseze prea departe. Încă de când a întâlnit-o pe Ellen Lund pentru prima dată, a ştiut că viaţa lui se va învârti în jurul ei. Îşi aminteşte şi acum cu o claritate fotografică. Se întorsese la şcoală după vacanţa de vară şi urma să înceapă clasa a patra. În prima zi, profesorul le-a spus că au venit câţiva colegi noi de la şcoala vecină, care fusese comasată cu a lor. Când a strigat numele lui Ellen şi ea a răspuns, parcă restul lumii a încetat să mai existe. Stătea acolo, în banca ei, iar Johan, cu convingerea totală a unui copil de zece ani, a ştiut că vor fi mereu împreună, doar ei doi.

Acea certitudine a devenit din ce în ce mai puternică odată cu trecerea anilor. Ellen se deosebea de ceilalţi copii de la şcoală. Era necruţătoare. Deloc sentimentală. Neînfricată. Părea să nu-i pese de ceea ce credeau ceilalţi, ci de ceea ce puteau face pentru ea. Când le permitea.

Când a început să studieze psihologia după liceu, a înţeles că Ellen probabil avea un diagnostic care o făcea incapabilă să experimenteze sentimente la fel ca toţi ceilalţi.

Dar, la acel moment, Johan era deja îndrăgostit de ea de o jumătate din viața lui. Era gata de orice pentru ea.

Ceea ce a şi făcut.

Intră pe Tavastgatan. E întuneric afară şi felinarele sunt aprinse. Când vine acasă la o oră normală, este de obicei întâmpinat de soarele jos de toamnă pe strada lui. Îi place cum soarele, în acest anotimp, are capacitatea de a colora totul în auriu, când se arată. E frumos. A auzit că se numeşte *nordic light*, acea lumină specială galben-aurie care există doar în serile de toamnă aici, în nord. Frumusețea pe care o conferă lumii este unul dintre lucrurile pentru care se simte recunoscător.

A început să facă o listă cu astfel de lucruri.

I-a dedicat întreaga viață lui Ellen. Johan s-a mutat la fermă când David era mic. Ellen nu i-a mulțumit niciodată. Dar nu contează, pentru că asta a însemnat că a putut fi aproape de ea.

Totuşi, nu au avut niciodată o relație, nu în felul acela. Chiar dacă el şi-a dorit cu disperare. Dar Ellen nu este genul de femeie cu care să ai o relație. Când ea şi David s-au mutat de la fermă şi s-au instalat în Sävsjö, Johan nu a mai putut locui cu ei; a fost nevoit să-şi găsească propriul apartament. I-a luat ceva timp să se împace cu ideea.

Ar fi putut să se rupă de această situație când David s-a mutat la Stockholm. Atunci ar fi putut face altceva. Dar a ales să se mute şi el, pentru a-l proteja pe fiul lui Ellen.

Şi a schimbat micuța zonă de la fermă cu cartierul său din Södermalm.

Desigur, era o mare diferență. Nu se mai afla aproape de Ellen. Marea durere a vieții lui, dacă ar fi să aibă una, ar fi aceea că a trebuit să se mute departe de iubirea vieții sale. Dar tot ce a făcut a fost de dragul ei. De dragul lui David.

Johan se opreşte în faţa uşii sale. Se uită în sus, la faţada galben-pal a clădirii şi încearcă să estimeze de câte ori a intrat pe acea uşă.

Întreaga lui viaţă s-a învârtit în jurul ei.

Şi acum viaţa s-a încheiat.

Nu a fost cum se aştepta. Poate că ar fi trebuit să facă ceva diferit. Să vadă lumea, să se îndrăgostească de o italiancă şi să se mute în Irlanda, unde să fi avut o mică fermă cu oi. Să scrie o carte despre psihologia personalităţii. Dar e OK. Nu poţi avea totul. A fost totuşi o viaţă. Suficientă pentru a face o listă. Şi a avut-o pe Ellen Lund. În felul său.

Să conducă spre casă în aceeaşi noapte nu este cea mai bună decizie pe care a luat-o David în viaţa lui. Este atât de obosit încât ochii i se închid de somn. Ar fi trebuit să găsească un loc unde să înnopteze în Sävsjö. Dar trebuie să se întoarcă acasă. De dragul lui Liv. Şi de dragul lui Florence, care îl aşteaptă.

Se simte ciudat ştiind că cineva face asta. Îl aşteaptă.

Se opreşte să alimenteze la o benzinărie Gulf de la marginea localităţii. Când se urcă în maşină şi porneşte mai departe, curiozitatea ia totuşi locul oboselii. Gândul pe care Ellen i l-a sădit în minte nu îi dă pace, oricât de obosit ar fi. I-a spus că ar trebui să treacă pe lângă fermă, că e foarte aproape. După modul în care a vorbit, părea că ar dura doar câteva minute în plus dacă ar trece pe acolo.

Ar fi suficient să arunce o privire.

Nu trebuie să stea.

Peisajul oscilează între pădure şi câmpii. La câteva minute după ce a părăsit benzinăria, încetineşte. Din când în când, drumuri cu pietriş se ramifică de la şosea şi dispar în întuneric, în lateralele maşinii. Nu ştie care dintre ele este cel bun. Nu are cum să ştie încotro să se îndrepte. Nu şi-a întrebat niciodată mama unde se află ferma. Dar, la vederea unui drum neînsemnat care se deschide la dreapta, pielea

capului îl furnică brusc. Nu îi apare nicio imagine în minte, ci mai degrabă o convingere că a mai văzut acest drum. Şi că era noapte şi atunci.

Nu există nicio îndoială că acesta este drumul corect.

Virează pe drumul cu pietriş, învăluit într-o furtună de sentimente mute, toate legate de locul spre care se îndreaptă. O parte din el îi spune că e o idee foarte proastă. Frica şi-a înfipt adânc ghearele în el. Dar o altă parte îi aminteşte că este casa copilăriei sale. Are dreptul să fie acolo. Şi este încă proprietatea mamei sale, nu e ca şi cum i-ar deranja pe noii proprietari.

Se opreşte chiar în faţa porţii, la 50 de metri de casă. Nu are nevoie să conducă mai departe. De aici, de unde se află, vede casa clar. În ciuda luminii lunii, pare că este cufundată într-o umbră şi mai adâncă decât copacii din jur. Nu-şi aminteşte de curtea care se întinde în faţa lui. Clădirea îi este complet necunoscută.

Şi totuşi..

O voce interioară îi spune că este acasă.

Dar nu o spune cu bucurie. O spune cu îngrijorare. Cu un nod în stomac. Se sprijină de poartă pentru a-şi menţine echilibrul şi continuă să privească silueta întunecată a casei copilăriei sale. Probabil că umbrele îi joacă feste, dar i se pare că una dintre ferestrele de sus este mai întunecată decât celelalte.

La acea fereastră este o perdea roşie.

Ştie asta, deşi nu vede în întuneric. Brusc, oboseala e ca şi dispărută. Imaginea perdelei roşii îi este la fel de clară în minte ca şi cum ar sta acolo în plină zi. Dar obişnuia să vadă perdeaua..

de pe partea cealaltă.

Apucă mai strâns poarta şi trage aer adânc în piept când amintirea îl aruncă brusc înapoi în camera de la ultimul etaj.

Maşinile din curte se colorează în roşu şi negru prin material.

Acolo unde obişnuieşte să stea şi să-i privească pe oaspeții mamei când aceştia..

Când aceştia..

Era mic. Dar totul este la fel de clar ca şi cum s-ar fi întâmplat ieri. Brusc, se răzgândeşte. Orice secrete ar ascunde casa, nu vor fi bune. Nu poate face față, nu acum. Ce se va întâmpla cu Liv mâine dacă el va avea o cădere nervoasă aici? Nu, trebuie să se concentreze asupra ei. Cel mai important este ca Liv să fie în siguranță.

Aruncă din nou o privire către fereastra întunecată.

Îi vede prin materialul perdelei când sosesc.

Apoi se aruncă în maşină şi porneşte în trombă, făcând pietrişul să sară în toate direcțiile.

Esben se uită la ceas. Nu are timp să gândească un final rafinat pentru Florence Tapper. Dar nu contează atât de mult, deja s-a distrat destul. Când Florence va fi găsită a doua zi de dimineață, va părea un jaf care a degenerat. Apartamentul va fi într-o dezordine de nedescris, toate lucrurile vor fi răvăşite. Florence, într-o baltă de sânge, în mijlocul podelei. Va fi bine şi aşa.

Să intre în scară, de pe stradă, nu i-a pus nicio problemă. Esben ia liftul şi fluieră încet, în timp ce scoate pistolul din buzunarul interior. Deşi intenționează să folosească cuțitul. Un foc de armă în interior atrage prea multă atenție. Dar arma e bună pentru intimidare. Ca ei să nu îi vină idei.

Când uşile liftului se deschid la etajul unde locuieşte Florence, Esben aude o voce iritată.

— Nu pot să cred aşa ceva, spune vocea când Esben iese din lift.

În fața uşii lui Florence stă un bărbat care apasă alternativ, cu frenezie, pe sonerie şi pe tastatura de deasupra clanței. Esben îşi ascunde rapid arma la spate.

— A schimbat codul, zice bărbatul. Locuiesc şi eu aici.

— Oricum, eu nu merg la apartamentul tău din Farsta, spune o femeie care stă lângă el. Ori ne ducem la hotel, ori poți s-o laşi baltă.

Esben se gândeşte o secundă să intre din nou în lift, dar e prea târziu. Bărbatul deja l-a văzut.

— Tu ce vrei? întreabă bărbatul, a cărui barbă bine îngrijită arată la fel de scumpă ca şi tunsoarea lui.

— Florence Tapper, răspunde Esben. Este acasă?

— De ce crezi că stăm aici? îl repede bărbatul. Nici măcar eu nu pot intra.

— Şi nu e nimeni înăuntru? întreabă Esben.

Esben ar putea lejer să intre şi să verifice. Dar asta ar ridica întrebări inutile.

— Nu pare să fie. Eu sunt Grayson, apropo. Fostul soț al lui Florence. Tu cine eşti? Ce vrei de la Florence la ora asta?

Esben strânge mai tare pistolul ascuns la spate. Nu are aceleaşi rețineri ca Sandro în a folosi violența. Doar că nu ştie dacă e nevoie.

— Eu sunt David, spune el, mijind ochii către bărbat. David Lund.

Nici bărbatul, nici femeia nu reacționează la nume. Evident, Florence nu le-a vorbit despre ce s-a întâmplat. Ce păcat! I-ar fi plăcut să şteargă expresia arogantă de pe fața acestui Grayson spărgându-i capul femeii. Asul din mâneca lui Esben este să înceapă întotdeauna cu victima care ar provoca şocul cel mai mare, pentru a-l paraliza pe cel care altfel ar putea deveni o problemă. Nu că Grayson pare a fi vreo mare amenințare, oricum. Esben relaxează puțin strânsoarea asupra pistolului, însă doar puțin.

— N-ai răspuns ce vrei de la fosta mea nevastă, spune Grayson.

Esben sesizează suspiciunea în voce. Aşa că nu răspunde. Doar se uită în ochii lui Grayson şi zâmbeşte

prietenos. Fără să-i scape din priviri. Sau să clipească. Încet, zâmbetul disprețuitor de pe buzele lui Grayson dispare, înlocuit de ceva care începe să semene a frică.

— Doamne, Florence acceptă orice găseşte zilele astea, comentează Grayson, întorcându-şi privirea.

— Haide să plecăm, spune femeia, trăgându-l de braț, în direcția liftului. Nu putem să stăm aici toată seara.

Esben aşteaptă până când cei doi dispar cu liftul. Apoi îşi lipeşte urechea de uşa apartamentului şi ascultă. Grayson avea dreptate. Nimic nu pare să se mişte în interior, în ciuda insistenței cu care Grayson a apăsat pe sonerie. Dar e mai bine să se asigure. Esben scoate un magnet rotund, puțin mai mare decât un jeton de poker, şi îl pune pe tastatura cu cod pentru a dezactiva bateriile. Apoi forțează manual încuietoarea şi deschide uşa. Intră în hol şi închide uşa uşor în urma lui, în timp ce îşi scoate pistolul. Din hol vede direct în living. Întuneric şi gol. Nu îi ia nici măcar un minut să verifice restul apartamentului. Nimeni nu este acasă. Esben dă din cap pentru el însuşi şi se uită la ceas. Pune pistolul înapoi în buzunarul interior al gecii şi iese din apartament. Soarta lui Florence Tapper mai poate aştepta până mâine.

ATUNCI

Mama a făcut o greşeală. Cel puțin, asta l-am auzit pe unul dintre prietenii ei spunând. Au aflat că cineva m-a dus în camera secretă a mamei. Eu însumi nu prea ştiu ce s-a întâmplat acolo, partea speriată din mine e cea care a intrat. Şi partea speriată nu vorbeşte despre asta.

Prietenii mamei sunt în camera de zi de la parter. Dar vocile lor sunt suficient de puternice încât să le aud până în camera mea, în ciuda uşii groase.

— Ai mers prea departe, spune o voce. Nu mai putem veni aici dacă o să continue aşa. Dacă ar ieşi vreodată la iveală... E mult prea riscant. Şi tu ce naiba faci, eşti nebun? Vrei să ne prindă pe toți sau ce?

— Vezi-ți de treaba ta, răspunde o altă voce. Eşti ultima persoană care să judece, de cât timp vii aici? Cred că de 15 ani? Mai întâi la Susanne şi apoi la Ellen. Deci acum eşti la a doua generație. Şi ce dacă o apuc eu pe-a treia? Nu-i ăsta scopul, să facem ce vrem?

Partea mea fricoasă tresare când aude vocea. Nu sunt sigur, dar cred că vorbeşte cel cu uniformă. O a treia voce intervine. O recunosc. Este vocea celui cu ochii blânzi.

— Experimentul ăsta cu care vă ocupați a fost discutabil încă de la început, spune el. Şi, pe deasupra, a început să scârțâie. Nu cred că ar mai fi funcționat prea mult timp oricum. Copiii cresc şi încep să descopere adevărul despre o grămadă de chestii. Ce s-a întâmplat acum doar a accelerat totul. Trebuie să punem capăt acestui lucru înainte să ne distrugă pe toți.

— Ce-ar fi să ne întoarcem la cum era la început? zice mama şi aud cum vocea îi tremură puțin. Când eram doar eu.

— Păcat că nu mai eşti doar tu, spune cel cu ochii blânzi. Nu există altă soluție. Mi-e teamă că totul s-a terminat.

Se face linişte un moment. Vreau să deschid uşa pentru a auzi mai bine. Partea mea fricoasă nu vrea, dar nu o ascult. Deschid uşa şi scot capul. Se aude un zgomot din camera de zi, două etaje mai jos. Cred că vine de la sticlele pe care mama le ține pe un cărucior mic acolo.

— Să votăm, propune unul dintre ei. Toți cei care sunt pentru a pune capăt complet acestui lucru să ridice paharul.

Se lasă liniştea câteva secunde.

— Atunci rămâne hotărât, continuă aceeaşi voce. Astăzi e o zi istorică. Prin urmare, dizolvăm Societatea. A fost frumos cât a durat. Noroc!

Aud zgomotul paharelor ciocnite.

— Nu! strigă brusc mama, panicată. Putem rezolva. Mi-am dedicat viaţa vouă, la fel şi mama mea. Nu puteţi face asta. Nu după tot ce-am făcut pentru voi.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, spune prima voce. O să continuăm să te plătim în mod regulat. Câtă vreme îţi ţii gura şi îţi ştii locul. Dacă îţi trece prin minte să spui ceva, aminteşte-ţi că ştim ce ai făcut. Viitorul tău, la fel ca şi al nostru, depinde acum de păstrarea secretelor. Un echilibru perfect al terorii.

Pare în acelaşi timp că glumeşte şi nu prea.

— Asta e valabil, de altfel, pentru toţi. Dacă cineva s-ar gândi să vorbească, să-şi amintească că ştim destule lucruri murdare unii despre alţii încât oricare dintre noi ar putea să-i tragă pe toţi ceilalţi în râpă. În camera asta am făcut cu toţii afaceri şi am construit cariere care altfel ar fi fost imposibile. Şi ne-am distrat de minune în tot acest timp. Susanne şi Ellen au fost nişte... gazde fantastice.

— Să ciocnim pentru asta, spune cineva, iar paharele se ciocnesc din nou. Pentru o prietenie care acum s-a încheiat.

Îmi retrag capul şi închid uşor uşa. Ar trebui să fiu fericit, nu mi-au plăcut niciodată prietenii mamei. N-au decât să dispară oricând. Dar toată fiinţa mea se simte acum ca partea fricoasă. Pentru că ştiu că mama este furioasă.

LUNI

Liv deschide ochii. Trebuie să fi adormit. Probabil doar câteva minute, dar totuşi. Credea că va sta trează toată

noaptea, dar evident există o limită până la care poate rezista corpul. Se uită în jur în semiîntuneric.

Sandro stă pe un scaun lipit de peretele din partea opusă a camerei. Se uită fix la ea. Nu este decât o siluetă nemişcată în întuneric, dar Liv îi simte privirea. Cum îi urmăreşte până şi cea mai mică mişcare. Se întoarce în pat ca să nu-l mai vadă. Patul e tare, dar măcar i-au dat un pat. La început credea că va petrece noaptea legată de scaun cu bandă adezivă.

Celălalt bărbat s-a întors la un moment dat în timpul nopții. El şi Sandro s-au certat în legătură cu ceva, Liv nu a auzit tot, dar părea să fie despre cum a venit el înapoi. Cel scund a spus că a mers pe jos ultimii kilometri, dar Sandro nu considera că a fost destul de sigur. Liv a auzit ceva despre faptul că a atras prea mult atenția asupra lor. Aproape că nu îndrăzneşte să se gândească ce ar putea însemna asta, având în vedere că răpirea este, aparent, suficient de discretă pentru a fi OK.

Acum, celălalt bărbat doarme întins pe podeaua din bucătărie, sforăind zgomotos.

Liv se gândeşte la Sakura şi la Roy. Încearcă disperată să îşi amintească mirosul lui de bebeluş şi cum îi simte în mâini degețelele mici şi grăsune. Cum o atinge pe față. Cum o trage de nas până când trosneşte şi ea se pierde în ochii lui mari, căprui şi inocenți. Amintirea râsului său gâlgâitor îi face stomacul să i se strângă. Şi țipetele de fericire pură când îi suflă peste burtică, iar el îşi agită mâinile şi picioarele. Ar face orice să audă acel sunet din nou.

Şi Sakura, marea iubire a vieții ei, oricât de des ar pretinde contrariul când se ceartă. Ştie că nu o tratează pe Sakura aşa cum ar trebui. Sakura, care ştie mereu ce trebuie făcut, care este sprijinul ei când simte că se pierde. Îi iubeşte pe amândoi teribil de mult. Când se va întoarce de la cabană, nu îl va mai lăsa pe niciunul dintre ei să se

îndepărteze mai mult de un centimetru. Vor primi cadouri în fiecare zi. Vrea să fie cu ei pentru totdeauna.

Dar pare mai probabil să nu-i mai vadă niciodată. Şi acest gând o doare atât de tare încât începe să plângă cu sughiţuri, ducându-şi genunchii la piept.

Tot ce poate face este să spere că Sakura îşi aminteşte cum funcţionează camera.

Este ora 2:30 când David se apropie de Vallentuna. Ultimii zece kilometri a reuşit să rămână treaz doar datorită unui aport continuu de cafea şi de dulciuri cumpărate de la o benzinărie de pe drum. Oricum, de două ori l-au trezit denivelările de pe marginea şoselei.

Urmează să treacă prin Täby Kyrkby şi pe lângă casa lui Anton. Speră că Anton şi Paulina dorm. El însuşi are nevoie de câteva ore de somn, înainte să-şi cureţe calculatorul şi serverul de e-mail de urmele unei intruziuni. Şi să se dea bolnav ca să nu mai lucreze.

Întrebarea este dacă Florence a decis să rămână la el acasă. Nu o învinovăţeşte dacă a plecat la ea. Are propria viaţă, cu propriile treburi de rezolvat. David nu poate presupune că Florence va găsi loc şi pentru el. Dar dacă ar putea să-şi pună o dorinţă... mda, ce şi-ar dori? Dacă ea nu i-ar fi avocat? Pe de o parte, Florence este în gândurile lui mai mult decât a lăsat pe cineva să fie de foarte mult timp. Pe de altă parte, dacă încearcă să înceapă ceva, ştie cât va durea când se va termina. Pentru că întotdeauna se termină. Şi nu e vorba că-şi plânge singur de milă, ci ştie asta dintr-o experienţă îndelungată.

Prima relaţie serioasă a lui David a fost şi cea mai lungă. Era îndrăgostit nebuneşte de Signe. S-au cunoscut în liceu şi au fost un cuplu aproape cinci ani. Dar în tot acest timp ea a fost împreună şi cu aproape toţi ceilalţi băieţi din şcoală, lucru pe care el l-a aflat abia mai târziu. Signe i-a explicat că nu-i oferea suficient spaţiu. Ironia este că,

probabil, a fost totuşi cea mai bună relaţie a lui. După aceea, fiecare încercare s-a dovedit catastrofală. Rareori a durat vreuna mai mult de câteva luni, înainte ca ele să descopere că fie nu le permitea suficient să intre în viaţa lui, fie cerea prea multe. Iar în ceea ce o priveşte pe Florence, ea are destule probleme în viaţa personală, nu are nevoie ca el să o complice şi mai mult.

Şi totuşi, nu se poate abţine să nu spere că ea este încă la el acasă.

Mâine-dimineaţă, sau mai degrabă azi, trebuie să se vadă din nou cu Johan. Johan trebuie să ştie ce s-a întâmplat la fermă. Poate că nu a făcut parte din acea Societate, dar era acolo în acelaşi timp cu ei. Însă nu a spus niciun cuvânt despre asta. Nici despre fermă. În toţi aceşti ani.

Johan a susţinut mereu că nu are rost ca David să îşi caute amintirile deoarece, chiar dacă îşi aminteşte ceva, nu va şti dacă respectiva amintire este adevărată sau doar o fantezie a creierului său plin de dorinţe. Mai bine să nu-ţi aminteşti deloc decât să îţi aminteşti lucruri care nu s-au întâmplat. David a crezut că are sens. Dar acum se întreabă dacă există un alt motiv pentru care Johan nu vrea ca el să-şi aducă aminte.

Când mai are un kilometru până la casa lui Anton, simte un miros înţepător. Exact acelaşi miros ca când a fost la focul de Noaptea Valpurgiei cu Sakura, în primăvară. Ceva arde undeva, mai în faţă. Ceva mare. Se trezeşte complet dintr-odată. O coincidenţă, desigur. Asta trebuie să fie.

Dar greutatea rece din stomac îi indică altceva.

David ignoră limita de viteză şi calcă pedala de acceleraţie. În doar câteva minute ajunge la gardul din jurul casei lui Anton.

Sau la ce a mai rămas din ea.

Două maşini de pompieri şi două maşini de poliţie sunt la faţa locului. Pereţii casei au dispărut complet, doar nişte

grinzi şi stâlpi carbonizaţi au mai rămas în picioare. Ceea ce a fost cândva acoperişul s-a prăbuşit şi zace printre resturile fumegânde de pe pământ. Arată aproape pervers. O casă este un cămin, simbolul siguranţei încă de când omul a început să ridice pereţi în jurul său. Ar trebui să fie de neatins. Când vede casa lui Anton aşa, într-o versiune neagră şi de coşmar a ceea ce a fost, David îşi fereşte privirea. Este greu să deosebeşti ce a fost cândva mobilă şi ce a fost parte din casă, atât de bine a mistuit focul totul. Efortul de stingere a incendiului pare în mare măsură încheiat, dar mai sunt pompieri care stropesc cu apă ceea ce a fost odată un cămin.

Deşi e miezul nopţii, întregul cartier a ieşit să privească spectacolul. Vecinii lui Anton stau în halate de baie în josul dealului. Arată cu degetul şi vorbesc. Hiene.

David trage maşina pe trotuarul celălalt şi sare din maşină. Nu vede nicio ambulanţă. Niciun echipaj de urgenţă. Aleargă spre deal şi este întâmpinat de un poliţist care ridică mâna.

— Stop, strigă poliţistul pentru a se face auzit peste zgomotul furtunurilor cu apă. Nu aveţi voie să vă apropiaţi mai mult. Şi, apropo, nu aveţi voie să parcaţi aşa, este periculos pentru pietoni şi blocaţi jumătate din drum.

— Prietenul meu locuieşte aici, strigă David. Îl cheamă Anton Clemens, era acasă în seara asta şi se mai afla cel puţin o persoană în casă, ştiţi ce s-a întâmplat cu ei?

Poliţistul, transpirat leoarcă, dă din cap încet, încercând să înţeleagă ce spune David.

— Ambulanţa a ajuns aici în acelaşi timp cu prima maşină de pompieri. Dar asta a fost înainte să vin eu. Am înţeles că au preluat pe cineva care a fost dus la Karolinska. Acolo se tratează arsurile. Dar nu am nicio idee despre starea acelei persoane.

Au preluat *pe cineva*, a spus poliţistul. Nu *pe mai mulţi*. David speră din toată inima să fie o neînţelegere.

— A fost doar o persoană în ambulanţă? întreabă el, să fie sigur. Şi cealaltă?

Poliţistul doar clatină din cap. Nu ştie. Scoate o batistă şi îşi şterge faţa. Devine neagră de la funingine.

— Ştie cineva cum a început incendiul? încearcă David să afle.

Poliţistul neagă din nou, clătinând din cap şi pune batista înapoi în buzunar.

— Îmi pare rău, momentan nu avem idee. Dar pare să fi început din afară şi nu din interior, ceea ce ar putea însemna că cineva a pus focul.

David se uită dincolo de poliţist la stâlpii negri fumegând, la pereţii pe jumătate prăbuşiţi şi la resturile de nerecunoscut care au fost cândva casa prietenului său. Nu pare un incendiu din care să scapi cu viaţă. Şi având în vedere ce s-a întâmplat în Humlegården, nu poate fi o coincidenţă. Este a doua oară în aceeaşi zi când unul dintre prietenii lui are necazuri doar pentru că îl cunoaşte pe el. Urăşte să se simtă atât de neputincios. Vrea să spargă ceva. Dar asta nu-i va ajuta pe Anton şi pe Paulina. Sau pe Liv.

— Karolinska, aţi spus, zice el şi înghite în sec. Mulţumesc.

David se întoarce şi aleargă înapoi la maşină.

Stă în camera lui de zi şi priveşte în noapte. Este deja treaz de la 2 dimineaţa şi nu a mai putut să adoarmă. Ca să nu-şi trezească soţia, s-a strecurat din dormitor şi s-a aşezat în fotoliul de lectură. De acolo are vedere spre gazonul luminat până la ponton. Îi aminteşte de un alt gazon, un alt ponton. Dintr-o altă viaţă. Dar niciunul dintre cei care erau acolo atunci nu ar fi putut anticipa grozăvia care a declanşat totul.

Şi-ar fi dorit să aibă un pahar de whisky, astfel imaginea bufniței îngrijorate ar fi fost completă. Dar adevărul este că alcoolul tare îi provoacă dureri de stomac.

Evenimentele din ultima săptămână îi bântuie mintea. A ştiut mereu că îl va ajunge din urmă, că unul dintre cei mai sperioşi va trăda. Nu îl surprinde deloc că, în final, Urban a fost cel care a făcut-o. Se mişcă în fotoliu, care se ajustează după greutatea lui. Ar vrea să-l trimită pe Sandro după Urban ca să-i dea o lecție magnatului. Dar un astfel de lucru ar atrage prea mult atenția, iar mass-media ar roi în jurul unui Urban Jacobsson mort ca muştele în jurul unui rahat.

Scoate un oftat adânc. Nu are timp de asta. Trebuie să se concentreze pe situația care s-a dezvoltat de la Vårby. Ar fi păcat să faci un astfel de efort şi să nu ai timp să urmăreşti rezultatul până la capăt. Propunerile legislative pentru sporirea atribuțiilor poliției în suburbii au fost, desigur, grăbite. Dar opinia publică este mai greu de schimbat. Mai rămâne mult de muncă. Asta este provocarea lui. Nu ceva care s-a întâmplat cu decenii în urmă.

Întrebarea este câte informații dăunătoare a împărtăşit, de fapt, Urban? Ce ştie Urban este destul de rău, dar nu cunoaşte nici măcar jumătate din poveste. Urban nu a avut niciodată acces la toate afacerile care s-au făcut sau la serviciile care s-au prestat. Şi Urban nu ştie nici că el a continuat să îi viziteze regulat pe Ellen şi pe David după ce Societatea s-a desființat. Nimeni nu ştie asta. Ba nu. Ellen ştie, desigur. Şi încă cineva.

Johan.

Totuşi, Johan rămânea în casa lui de la fermă când el era acolo. Dar Ellen trebuie să-i fi spus lui Johan. Sau nu? El nu a vorbit niciodată cu Johan despre asta. Faza cu „nu trezi urşii care dorm”. Şi Johan nu i-a spus nimic lui David în toți aceşti ani. Johan a fost prea inteligent ca s-o facă.

Sau prea speriat. Daunele pe care le-ar putea produce fiica lui Urban sunt destul de grave, dar sunt totuşi limitate dacă singurele informaţii pe care le are sunt cele pe care tatăl ei le cunoaşte. Însă dacă Johan începe să vorbească... atunci totul s-a terminat. Poate că ar fi mai bine să găsească o fereastră în program pentru a se întâlni cu Johan, până la urmă.

Sau... să lase pe altcineva să aibă acea discuţie. Cineva care se pricepe să fie convingător.

Scoate telefonul şi îi trimite lui Sandro numele lui Johan.

Tuşeşte doar o dată, însă un bărbat în halat alb se grăbeşte imediat spre ea.

— N-am nimic, spune Paulina şi îi face semn uşor medicului să se îndepărteze. Doar am gâtul puţin uscat.

Ridică paharul de plastic de pe masa de lângă pat ca într-un toast şi bea apă. Plasticul paharului este subţire şi scârţâie când îl strânge puţin prea tare. Totul în cameră este alb. Pereţii sunt albi, paharul este alb, halatul medicului este alb. Are aceeaşi vârstă ca ea, dar afişează o expresie de compasiune ca şi cum s-ar uita la un copil. Paulina înţelege că face parte din rolul său, dar nu se poate abţine să nu se enerveze. Unde era când Isobel avea nevoie de ajutor? De ce nu a venit nicio ambulanţă să-i salveze viaţa celei mai bune prietene a ei? Unde erau medicii atunci? Este foarte uşor să pari mulţumit de tine când pacienţii tăi au supravieţuit. Dar nimic din ce ar putea spune nu i-ar aduce-o înapoi pe Isobel. Paulina strânge din pleoape încercând să-şi alunge lacrimile. Nu mai are energie să plângă.

— Mai trebuie să purtaţi halate albe? întreabă ea, mai furioasă decât intenţionase. Adică... Credeam că medicii sunt îmbrăcaţi mai normal în zilele noastre.

Medicul tresare.

— Este... o chestiune complicată, răspunde el. S-a considerat că halatele creează o distanţă între medici şi

pacienți, aşa că multe clinici au renunțat la ele. Dar au şi o valoare simbolică importantă. Un simbol al competenței. Aşa că am ales să-mi păstrez halatul.

— Simbol al competenței, izbucneşte ea. La fel o fi crezut şi Isobel când n-ați fost în stare să o salvați?

— Cine?

— Îmi pare rău, nu trebuia, răspunde ea.

Îşi dă seama că este nedreaptă. De fapt, e recunoscătoare că trăieşte. Tuşeşte din nou şi mai ia o gură de apă. Medicul o priveşte suspicios, dar nu spune nimic. Au avut deja această discuție. Toate valorile Paulinei erau în limite acceptabile. Dar asta nu înseamnă că pericolul a trecut.

— Cum sunt durerea de cap şi greața? întreabă el. Ceva schimbări? Mai mult sau mai puțin decât înainte? Oboseală? Chiar dacă nu ți-ai pierdut cunoştința, există posibilitatea unei intoxicații cu monoxid de carbon. Trebuie să fim vigilenți.

— Înțeleg. Problema este că s-ar putea şi să fiu extrem de obosită pentru că este miezul nopții şi am avut o zi lungă. Sunt atât de obosită încât mi-e greață, de fapt. Şi da, încă am dureri de cap. Dar, pe de altă parte, am băut destul vin aseară. Deci toate astea se potrivesc. Dar nu contează. Valorile mele au fost bune, ai spus-o tu însuți.

Medicul îi aruncă o privire lungă. Apoi se uită în hârtiile sale.

— Niciun ritm cardiac neregulat, spune el, clătinând din cap. Nu erai confuză când ai venit. Şi ai făcut un test de vedere. Trecut cu brio. Totul arată... totul arată bine. Aproape că nu aş crede dacă nu aş fi făcut eu însumi testele. Ai avut un înger păzitor, să ştii.

— Păcat că acel înger nu a avut grijă de amândoi, în cazul ăsta, răspunde ea şi priveşte spre Anton.

Acesta stă întins pe patul de lângă al ei. Cu perfuzii în braț şi o mască de oxigen pe față. Are bandaje pe o mare

parte din corp. Paulina nu-şi poate împiedica gândul că seamănă cu un cocon. Sau cu o parte dintr-o maşinărie. Niciunul dintre aceste gânduri nu ajută. Dimpotrivă. Lacrimile îi umplu ochii. Este greu să-şi imagineze că acel pachet învelit de lângă ea este cineva cu care a băut vin şi pe care l-a învins la jocuri video cu doar câteva ore în urmă.

Paulina a primit şi ea oxigen la început, înainte ca ei să constate că fumul nu i-a afectat capacitatea de absorbție a oxigenului. Anton nu a avut acelaşi noroc. Încă aşteaptă ca el să-şi recapete cunoştința. Până ieri, i se părea incredibil de tragic că a fost implicată în asta. Dar ceea ce a trăit ea nu se compară cu ce a suferit Anton. Şi tot ce a făcut el a fost să fie amabil. Medicul verifică perfuzia lui Anton şi notează ceva pe o hârtie.

— Revin imediat, spune el apoi şi se întoarce să iasă din cameră.

Aproape că se ciocneşte de David, care intră în fugă. David este palid şi pare transpirat. Medicul îi aruncă doar o privire înainte de a se îndrepta spre următorul pacient.

— Paulina, strigă David când o vede. Doamne, ce... ce s-a întâmplat? Am văzut focul, cum te simți... Picioarele tale! Te-ai ars?

Ea se uită la picioare. E amuzant, nu s-a gândit la ele de ceva timp. Medicamentele împotriva durerii pe care le-a primit evident că funcționează. Pentru că are bandaje la picioare. Rănile pe care le-a suferit când l-a tras pe Anton prin uşa în flăcări ar fi putut fi mai grave, dar adevărul este că a trecut direct prin foc.

— M-am trezit şi m-am dus la baie, povesteşte ea obosită. Aveam nevoie urgentă, am băut destul vin. Când eram acolo, am pierdut noțiunea timpului, am început să mă uit pe telefon. Anton dormea, oricum. Apoi a început să miroasă ciudat. Când am deschis uşa de la baie, am văzut fumul. Şi focul dincolo de ferestre.

David se uită la Anton. Puțina culoare pe care o mai avea David în obraji dispare complet.

— Este...? începe el.

Sfârşitul propoziției nu se înțelege.

— Nu ştiu încă, răspunde ea şi clipeşte ca să-şi alunge lacrimile. Dar am o prietenă care e pompier. Mi-a spus că sunt suficiente trei respirații adânci pentru a-ți pierde cunoştința din cauza fumului de incendiu. Am încercat să respir cât mai puțin posibil şi prin mâneca bluzei. Dar Anton, cu siguranță, a respirat mai mult decât atât în somn. E greu, chiar dacă e atât de slab, şi chiar ştie să doarmă. Nu s-a trezit nici măcar când l-am scăpat din greşeală şi a căzut pe podea de pe canapea. L-am târât în hol trăgându-l de brațe.

Dintr-odată, gâtul îi este uscat din nou şi îşi umple paharul cu apă proaspătă. Este convinsă că medicul va veni în fugă dacă mai tuşeşte o dată.

— Cum ați ieşit? întreabă David.

Îşi plimbă privirea de la ea la Anton. Pare că vrea să facă ceva, dar nu se poate decide ce anume.

— De obicei, vezi doar case în flăcări în filme, continuă ea. Ca imagine. Dar un incendiu pune stăpânire pe tot. Căldura, mirosul, zgomotul, lumina puternică. Este copleşitor. Şi devine greu să gândeşti limpede... Aşa că unele lucruri nu mi le amintesc. Dar îmi amintesc că uşa de la intrare nu ardea pe interior. Totuşi, era foarte fierbinte când am împins-o.

Îşi ridică mâinile bandajate.

— Când am deschis uşa, ardea în jurul întregii deschideri. Dar tocul uşii măcar era mai mare decât ferestrele care ardeau şi ele. Uşa era singura cale de ieşire. Am găsit două căciuli în hol, am pus una pe capul meu şi una pe capul lui Anton pentru a ne proteja părul şi fața. Nu

am văzut aproape nimic, dar măcar n-am inhalat fum. Şi apoi l-am tras afară.

David închide ochii. Probabil îşi imaginează cum Paulina îl trage încet pe cel mai bun prieten al său direct prin foc. Ea îşi doreşte ca el să nu fie nevoit să se gândească la aşa ceva, dar singurul lucru pe care îl poate face este să-i acorde timpul de care are nevoie. David se uită din nou la Anton, la puţinul care se vede din el de sub bandaje şi masca de oxigen. Ridică mâna să o aşeze pe corpul prietenului său, apoi o coboară.

— Anton, şopteşte el.

— Nu e atât de rău cum pare, zice ea şi îşi drege vocea. Aşa au spus, oricum. Am reuşit să-l sting destul de repede după ce am ieşit. Căciula i-a salvat capul. Focul a aprins mai mult partea de jos a bluzei şi a pantalonilor, când... când l-am tras prin uşă. Bandajele sunt acolo pentru a-l răci. Marea problemă este că s-a intoxicat cu monoxid de carbon.

David dă din cap în tăcere. Ea nu vrea să-i spună ce a zis medicul. E posibil ca Anton să nu se mai trezească deloc. Există un risc, unul foarte real, ca prietenul cel mai bun al lui David să nu supravieţuiască.

— Poliţia a vorbit cu tine? întreabă el încet.

— Da, imediat ce medicii au constatat că sunt suficient de bine pentru a vorbi. Nu înţeleg de ce nu au putut aştepta până mâine, nu e ca şi cum casa ar putea fi salvată dacă se grăbesc.

— Ei cred că cineva a dat foc intenţionat, spune David. În cazul ăsta, e vorba de un incendiu provocat.

Paulina aprobă uşor din cap. Nici ea nu crezuse că ar fi vorba de altceva.

— Le-am spus exact aceleaşi lucruri pe care ţi le-am spus şi ţie. Dar nu am menţionat nimic despre ce s-a întâmplat în Humlegården. Ar fi trebuit să o fac?

— Nu cred. Aminteşte-ţi ce a zis Florence. Încă nu ne putem încrede în poliţie. Şi un lucru este cert, cei despre care te-a avertizat mama ta nu au renunţat să ne urmărească.

Florence stă la masa din bucătăria lui David şi priveşte în jos, în ceaşca de cafea. S-a trezit după doar câteva ore de somn. David i-a trimis un mesaj în timpul nopţii, explicându-i ce s-a întâmplat cu Anton şi cu Paulina şi că el se află la spital. După aceea, i-a fost imposibil să mai adoarmă la loc. Cafeaua din faţa ei nu ajută deloc. Poate că ar trebui să facă o baie în ea, pentru a absorbi cofeina prin pori.

Cu toate acestea, probabil că nu este nici pe departe la fel de obosită ca David. El s-a întors acasă puţin după ora 5 şi s-a întins pe canapeaua din living. Acum nu este nici măcar ora 8:30, iar ei stau deja în bucătărie, în timp ce Kreskin face ture nemulţumit în jurul mesei. Încearcă să proceseze ceea ce i-a povestit David despre incendiu. El stă aplecat peste laptopul său şi a ajuns deja la a treia ceaşcă de cafea. Fruntea îi este brăzdată de riduri adânci şi ochii i se mişcă rapid înainte şi înapoi în timp ce trece sistematic prin toate folderele din calculator.

— Vreau să termin cu asta înainte să sune răpitorii, explică el, stăpânindu-şi un căscat.

— Poate că n-o să sune până după-amiază, spune Florence cu precauţie. Dacă sună.

— Nu vorbi aşa... Dar ce dracului, Anton avea dreptate! exclamă el deodată, atât de tare încât Florence aproape îşi scuipă ultima gură de cafea.

Întoarce calculatorul spre ea şi îi arată ecranul.

— Era într-un folder ascuns. Programul ăsta n-ar trebui să fie aici.

— De cât timp e acolo? A fost acolo înainte sau a apărut după ce am fost contactată de Urban?

— Stai puțin, să văd... A fost instalat în aceeaşi zi în care am citit al doilea mail de la Paulina. Ce ghinion maxim! Dar acum ştim de unde au aflat răpitorii lui Liv despre întâlnire.

— Poți să-l urmăreşti?

Ar vrea foarte mult să ştie cine sunt acei doi bărbaţi şi pentru cine lucrează. Arătau ca nişte salahori. Şi, în acest caz, există altcineva care trage sforile. Probabil cineva din acea Societate. Revede în minte scena din Humlegården şi simte un fior. Au fost incredibil de aproape să nu scape. Care era planul bărbaților? Intenționau să-i bage şi pe ea şi pe David în dubiță, legați de mâini şi de picioare? Sau ceva şi mai rău?

— Speram să pot să reuşesc, răspunde David, dar cine a făcut asta a fost mai atent la securitatea sa decât am fost eu însumi. Pot vedea doar data când a fost copiat fişierul pe laptopul meu. Hmm. Mai bine nu riscăm nimic până nu verific şi restul.

Închide laptopul complet şi iese din bucătărie. După câteva minute se întoarce cu un alt laptop, mult mai gros decât primul.

— Nu e atât de modern, dar o să fie bun deocamdată, spune el, punându-l cu zgomot pe masă. Şi nu e ca şi cum aş avea nevoie să lucrez pentru moment, am contactat echipa şi le-am spus că sunt bolnav astăzi.

Apoi cască larg.

— Cred că trebuie să-l scot pe Kreskin la plimbare, altfel o să adorm în picioare.

Kreskin sare în patru labe când îşi aude numele. Latră şi se aruncă în hol.

— Vin şi eu, spune Florence şi se ridică. Din acelaşi motiv.

Când ies pe uşă, o văd pe Sakura mai departe pe stradă. Roy, care stă într-un ham pe pieptul ei, începe să se agite de bucurie când îl vede pe Kreskin, care fuge imediat spre ei.

Sakura se lasă pe vine astfel încât Kreskin să-i poată oferi fiului ei nişte pupici plini de bale. Roy aproape că se sufocă de râs.

David aruncă o privire spre Florence şi apoi se îndreaptă spre Sakura.

— Bună, spune el nesigur. Ce faci aici? Credeam că nu vrei să fii în preajma mea.

Îl prinde pe Kreskin de zgardă înainte ca bebeluşul să se înece. Sakura are şi ea cercuri întunecate la ochi şi este uşor umflată la față.

— Ai veşti despre Liv? întreabă ea.

David clatină din cap. Florence observă că el nu pomeneşte de incendiu. Şi îl înțelege. Faptul că Anton şi Paulina au fost aproape să moară noaptea trecută nu este ceea ce Sakura are nevoie să audă acum.

— Poate c-am fost prea dură ieri, zice ea. Vreau să-mi cer scuze. Putem intra la tine? Trebuie să-l schimb pe Roy.

— Sigur, răspunde David.

Kreskin pare să înțeleagă că plimbarea a fost anulată, pentru că face pipi imediat pe un tufiş şi apoi se uită acuzator la David.

— Îmi pare rău, moşule, mergem mai târziu.

Câinele lasă capul în jos şi o ia înapoi spre casă.

Când se întorc, Sakura îi schimbă scutecul lui Roy pe podeaua din bucătărie. Apoi îl lasă acolo, iar ea se aşază pe un scaun. Ridică o sprânceană când vede vechiul laptop al lui David.

— Vai, ăsta nu-i chiar modelul anului, comentează ea. Merge atât de prost firma?

— Poveste lungă, spune David şi îşi drege vocea. Am avut un atac informatic.

Se pregăteşte să explice că motivul pentru care Liv a fost răpită, motivul pentru care acei bărbați erau în parc, în primul rând, a fost că el nu şi-a protejat suficient

calculatorul. El, programatorul. În plus, Paulina îl avertizase că ar putea fi monitorizat. Doar că el nu înțelesese la ce nivel. Este de neiertat.

Roy îl salvează pentru moment, râzând tare de jos, de pe podea. Bebeluşul stă în patru labe în faţa lui Kreskin şi încearcă din răsputeri să imite câinele.

— Aţi aflat măcar cine a răpit-o pe Liv? întreabă ea.

— Din păcate, nu, răspunde Florence, în timp ce îi toarnă o ceaşcă de cafea Sakurei, care pare să aibă mare nevoie.

Sakura ia ceaşca în ambele mâini şi dă din cap într-un gest de mulțumire către Florence.

— Am vorbit atât cu tatăl Paulinei, cât şi cu mama mea, spune David. Am aflat câteva lucruri, dar încă nu avem un nume. Şi sunt convins că există lucruri pe care nu ni le spun. Oricum, nimic din ceea ce ştim nu ne ajută să o găsim pe Liv.

— Păcat că nu avem fotografiile ei din Humlegården, zice Florence gânditoare. Dacă ar fi făcut poze şi cu cei doi bărbați, aş fi putut să-i cer contactului meu din poliție să-i identifice. Momentan, nu avem niciun indiciu despre cine ar putea fi.

— Pozele lui Liv? repetă Sakura şi deschide ochii larg. Ba le avem. Îmi pare rău, ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— Cum adică le avem? întreabă Florence. Nu i-au luat camera?

— Ba da, dar când lucrează, foloseşte un serviciu de cloud, chiar a vorbit despre asta înainte să plece de acasă, răspunde Sakura şi arată spre calculator. Poți să porneşti dinozaurul ăsta?

David îl porneşte şi se conectează. Apoi împinge calculatorul în faţa Sakurei, care îşi dă părul după urechi cu o mână şi deschide un site numit LightBox.com.

— De fiecare dată când Liv face o poză cu una dintre camerele ei, se salvează automat o copie de siguranță pe serverul ăsta, spune ea şi se loghează.

— Pot să întreb cum de ai datele ei de logare? spune David.

Sakura roşeşte uşor.

— Pe vremuri obişnuia să-mi lase poze acolo când era plecată cu serviciul. Dar asta a fost acum ceva timp.

— Ce fel de poze? întreabă David.

Sakura roşeşte şi mai tare.

— Acum ar trebui să taci şi doar să asculți, răspunde ea. Şi încetează să-ți mai creezi fantezii cu soția mea.

— Mereu aceste acuzații, ripostează David, ridicând mâinile.

Dar vede un zâmbet uşor în colțul gurii Sakurei.

— E în regulă dacă Roy se târăşte prin living? întreabă Florence.

David ridică privirea exact la timp pentru a vedea un funduleț de bebeluş îmbrăcat în albastru dispărând din bucătărie.

— E în regulă, am grijă eu, spune Sakura. Ochi de mamă, ştii. Uite aici, în folderul ăsta cu data de ieri. Aici sunt toate pozele pe care Liv le-a făcut ieri în parc.

Sakura aruncă o privire rapidă spre Roy, în living, apoi deschide toate pozele din folder pe pagina LightBox. Nu sunt multe. David simte un nod în gât când vede pozele cu Florence. Are căştile în urechi şi pare să discute cu cineva. O mână este ridicată într-un gest, iar privirea ei, îndreptată spre ceva ce David nu poate vedea, este clară şi hotărâtă. Inima lui bate o dată mai tare, ca şi cum ar vrea să fie sigur că a înțeles. Liv este o fotografă foarte talentată.

— Bună poză! spune el.

— Bună soție! zice Sakura.

Roy gângureşte fericit în sufragerie, când brusc începe să se audă o muzică dramatică.

— Kreskin ştie cum să pornească televizorul, explică David.

Florence şi Sakura îl privesc fix.

— Oricum, spune Sakura, nu văd nicio poză cu bărbaţii ăia.

David se uită la celelalte poze. Sakura are dreptate. Pozele sunt cu statuia lui Linné. Câteva mame cu cărucioare. Un bărbat care caută în coşul de gunoi. Oameni care trec pe acolo, mergând spre sau dinspre ceva. Faţada Bibliotecii Regale. Dar cei doi bărbaţi nu apar. Ultima poză este complet neagră.

— Ce e asta? întreabă el şi arată spre poza neagră.

Sakura dă din umeri.

— Nu ştiu. Poate avea capacul pe obiectiv?

— Nu prea o caracterizează pe soţia ta.

David se apleacă şi dă click pe poză pentru a vedea numele fişierului. Este compus dintr-un număr, data şi ora la care a fost făcută poza. Se opreşte când vede ora.

— A fost făcută la 21:30, spune el. La câteva ore după ce Liv a fost răpită.

— Ar fi putut s-o facă altcineva cu camera ei? întreabă Florence.

— Adică unul dintre bărbaţii ăia? intervine Sakura. Dar de ce ar face o poză neagră?

David îşi freacă bărbia gânditor. Se uită la poză. Se gândeşte că aparatele foto ale lui Liv sunt suficient de complicate încât nu oricine ştie să le folosească. Aşa că este foarte probabil să fi fost făcută de Liv. În timp ce se afla în mâinile răpitorilor. Liv, care ştie că Sakura poate vedea poza în serviciul cloud. E ceva aici ce-i scapă.

— Cred că Liv vrea să ne arate ceva, spune el.

— Dar ce? întreabă Sakura. Poza este neagră.

Are dreptate. Ce vrea Liv să le arate? Dacă nu... ah. Desigur. Poza este neagră. Dar nu este singurul lucru care se află acolo.

— Este în cod, spune el.

— Ce anume? întreabă Florence.

— Nu vreau să subliniez ceea ce este evident, răspunde el. Dar pe vremuri pozele erau alcătuite din lumină şi întuneric pe un film fotosensibil. Şi încă ne gândim la ele în acest fel. Dar nu mai este adevărat. Fotografiile digitale sunt, de fapt, doar cod. Din care, la rândul său, se poate crea o reprezentare vizuală, ceea ce numim noi „poză". Dar poți la fel de bine crea şi sunet din acelaşi cod. Sau altceva. Şi există şi informații în cod care nu vor apărea într-o reprezentare vizuală.

— Şi explicat pentru cineva care nu poartă un tricou mental Star Trek? intervine Sakura.

— Metadate, continuă el. Fiecare poză conține acum şi informații despre cameră, date de expunere, focalizare şi rezoluție, cine a făcut poza, când a fost făcută şi... unde anume.

— Aşa cum pot vedea la pozele din telefonul meu? întreabă Florence.

— Exact aşa. În trecut, trebuia să deschizi fişiere efix pentru a vedea acele informații, dar acum se face practic automat.

Dă click pe link pentru a salva poza neagră pe calculatorul său. Apoi o deschide în programul de vizualizare a fotografiilor Asta e tot ce trebuie. Sub poză apar rânduri de informații detaliate. Majoritatea se referă la setările camerei când a fost făcută poza şi ar fi nevoie de un inginer pentru a le înțelege. Dar sub acestea apare o hartă a Suediei. Un ac de pe hartă arată unde a fost făcută poza. Într-un loc situat la nord de Stockholm. Muzica de film din sufragerie creşte progresiv. Sakura pune degetul pe adresa

care apare lângă ac. Când David dă zoom pe hartă, văd o singură clădire. Pare a fi o casă de vacanță.

— Acolo, spune Sakura. În casa aceea. Acolo este.

— Întrebarea e cui aparține casa, zice David.

Caută adresa pe Google, dar nu găseşte nimic.

— Dar Registrul Imobiliar este public, precizează Florence. Şi locul se află în comuna Norrtälje. Cunosc pe cineva acolo. Dă-mi un minut.

Florence îşi ia telefonul şi se duce în living, la Roy şi la Kreskin. David nu prea aude cuvintele când Florence începe să vorbească, dar tonul ei indică limpede că este pregătită să mănânce pe cineva la micul-dejun dacă îndrăzneşte să o încurce şi să nu-i dea exact ce vrea. Lipseşte doar două minute. Când se întoarce, are o expresie pe care David nu i-a mai văzut-o niciodată.

— Casa aia..., rosteşte ea încet. Cât de siguri suntem de toată treaba?

— Nu există nicio îndoială că poza a fost făcută acolo, răspunde David. Sau că a fost făcută cu aparatul lui Liv. Ai aflat a cui este?

Florence inspiră adânc înainte de a răspunde.

— Este a lui Klaus Nordström. Şeful poliției.

Samir citeşte încă o dată mesajul primit de la Florence Tapper, în timp ce iese pe uşile secției de poliție.

Sună-mă când poți vorbi fără să te audă cineva, i-a scris ea.

Mesajul este scurt, dar nu prevesteşte nimic bun. Simte un nod în stomac când îl citeşte. Samir a intrat de mai multe ori în contact cu Florence în ultima săptămână decât într-un an întreg. Şi de fiecare dată când îl caută, e vorba de ceva care îi poate pune slujba în pericol. Nu ar vrea să o sune. Dar ştie că nu va renunța. Şi ştie şi că ea este una dintre cei buni. Îi este îndatorat de când ea a reuşit să-l scape pe fratele său mai mic, Omar, de o acuzație gravă de

jaf şi agresiune. Asta s-a întâmplat acum mulți ani. Atunci, Samir şi Omar credeau că totul e pierdut. Amândoi ştiau că o sentință cu închisoarea e iminentă, chiar dacă Samir susținea nevinovăția fratelui său. Problema era că Omar fusese identificat de o martoră drept agresor. Şi asta conta mai mult decât mărturia lui Samir.

Apoi a intrat în scenă Florence Tapper. Se întâmplă înainte să aibă succes şi să ajungă cunoscută. Dar era genială şi pe atunci. I-a luat doar o zi să descopere că polițistul care a interogat-o pe martoră se grăbise şi nu verificase istoricul acesteia pentru a vedea dacă ar exista vreun motiv personal pentru a-l acuza pe fratele lui Samir. De exemplu, faptul că avusese o relație cu Omar şi nu îl iertase niciodată după ce el o părăsise. Florence nu doar că l-a crezut pe Omar când i-a povestit asta, dar a şi găsit o conversație pe Discord care dovedea că Omar se afla acasă, jucându-se pe Xbox în timpul jafului. Omar a fost imediat achitat, iar martora a fost acuzată de mărturie falsă.

Întreaga poveste a reprezentat motivul pentru care Samir s-a hotărât să devină polițist. Pentru a fi unul care nu face astfel de greşeli. Iese pe uşile din față şi porneşte pe stradă. Măcar nu plouă azi, dar vântul e cu atât mai puternic. Merge pe lângă fațada secției de poliție până trece de colțul clădirii. Abia atunci o sună pe Florence. Ea răspunde imediat.

— Samir, spune Florence.

Atât. Întotdeauna direct la subiect. O dată, doar o dată, ar vrea ca ea să-l întrebe ce mai face.

— Bine că ai sunat, continuă Florence. Trebuie să ştiu un lucru. Este o întrebare simplă, trebuie doar să răspunzi cu da sau nu. Dacă spui nu, nu mă voi supăra şi nu voi pune întrebări suplimentare. E o promisiune. Tot ce-ți cer este să fii sincer. Dacă răspunzi cu da şi aflu mai târziu că ai mințit, vei regreta că m-ai întâlnit vreodată.

Samir tace câteva secunde. Nodul din stomac devine mai mare. Ştia că e o idee proastă să o sune.

— Ce vrei să ştii?

Vântul de toamnă îi aminteşte că este prea frig să stea afară doar în cămaşă. Tremură uşor.

— Eşti de partea mea? întreabă Florence. Da sau nu. Vreau doar să ştiu.

— Nu trebuie să mă amenințI ca să afli asta. Ce-i cu tine? Sunt întotdeauna de partea ta. Ştii doar. Asta e tot ce voiai să afli?

În tăcerea care urmează, aproape că aude cum ea dă din cap. O singură dată, aşa cum obişnuieşte. Scurt şi decisiv.

— Bine, continuă ea. Norocul tău. Dar nu, nu e tot. Mă tem că ceea ce urmează să-ți spun te-ar putea face să-ți pierzi slujba.

— Nu ziceai că e imposibil să dai oameni afară în Suedia? ripostează Samir.

Florence nu răspunde.

— Orice ar fi, nu vreau să aud, conchide el. O să închid.

— Nu o vei face. Uite cum stă situația. Probabil îți aminteşti că trebuia să vin ieri cu David Lund. Motivul pentru care nu am venit este că o prietenă a lui David a fost răpită.

— Răpită? Sper că ați depus plângere la poliție.

— Taci puțin. Răpitorii s-au ascuns într-o casă de vacanță din Harängen, lângă Norrtälje. Capeți un premiu dacă ghiceşti a cui este cabana.

Samir începe să meargă înapoi spre intrarea în secția de poliție. Conversația este încă pe punctul de a deveni de neînțeles. Nu are niciun rost să continue să înghețe până o încheie.

— De ce ar trebui să ştiu cine are o cabană în Norrtälje? întreabă el.

— Pentru că este a şefului tău, Klaus Nordström.

Samir se opreşte în mijlocul unui pas.

— Ce spui? Klaus ştie că cineva a intrat în cabana lui? Şi de ce mi-ar putea cauza asta pierderea slujbei?

— Bună întrebare! Poți găsi un motiv?

— Stai puțin. Crezi că şi Klaus are ceva de-a face cu asta?

— Tu ce crezi?

— Dacă au intrat în cabana lui, mai degrabă ar fi o dovadă că el *nu* are nicio legătură, răspunde Samir. Ar fi incredibil de prostesc să ne conducă la el în felul ăsta.

— Suficient de prostesc pentru a fi foarte inteligent. Desigur, nu există nicio legătură dovedită între răpitori şi Klaus. Nu cred că intenționau să descoperim că e cabana lui Klaus. Dar, dacă s-ar întâmpla asta, Klaus ar putea oricând să susțină că evident nu ar găzdui infractori şi că este doar o coincidență că au intrat chiar la el. Simplul fapt că ei sunt acolo sugerează că nu ar fi implicat. Fiindcă cine ar face ceva atât de prostesc, nu-i aşa? Toată lumea va gândi fix cum tocmai ai făcut-o şi tu. Klaus este clar nevinovat şi totul este o coincidență cosmică. Este singura concluzie logică. Crezi în coincidențe cosmice, Samir?

Samir nu răspunde.

— Nici eu, continuă Florence. Aveam deja motive să cred că şi Klaus este implicat. Nu am vrut să spun nimic pentru că nu aveam dovezi concrete. Dar nu poate fi o coincidență că el apare din nou.

Samir îşi strânge brațele pe lângă corp într-o încercare zadarnică de a ține frigul la distanță. Îşi doreşte să fie din nou înăuntru, la căldură. Dar Florence avea dreptate în mesaj. Aceasta este o conversație pe care nimeni altcineva nu ar trebui să o audă. Mai ales cineva dintre pereții secției de poliție.

— Şi ştim ce mare interes a arătat Klaus față de David Lund şi de Paulina Mentzer, spune el încet. Deci crezi că este implicat în asta?

Încearcă să digere ce tocmai i-a spus Florence. Implicațiile, dacă se dovedesc adevărate, sunt mai mari decât vrea să se gândească.

— Îți spun doar ce știu, răspunde Florence. De exemplu, știu cum s-a comportat Klaus la interogatoriul cu David. Nu văd exact cum se leagă toate, dar sunt convinsă că într-un fel se leagă. Și am nevoie de ajutorul tău.

Samir își trece mâna peste față. Tocmai aceste ultime cuvinte nu voia să le audă. Trebuie să vadă dacă există Novalucol în trusa de prim ajutor când se întoarce la birou. Pentru că începe să aibă gastrită.

— Nu pot interveni într-un caz de răpire fără să afle Klaus, spune el, tremurând din cauza frigului. Este prea important pentru a nu ajunge pe biroul lui. Trebuie implicată echipa de intervenție. Și negociatorii. De ce nu suni la poliția din Norrtälje? Ar putea ajunge acolo în 15 minute.

— Pentru că nu am încredere în nimeni altcineva în afară de tine. Dar ne grăbim. Răpitorii au spus că vor suna astăzi. Prefer să îi prindem înainte de asta, cât încă avem elementul-surpriză de partea noastră. Până acum, ei nu au idee că știm unde sunt.

Și acesta este motivul pentru care totuși răspunde la apelurile ei. În ciuda severității și a genialității ei, are nevoie de el. Ar fi plăcut să audă asta din când în când.

— Deci cum facem? Având în vedere că ești de partea mea și toate cele.

Samir se uită la intrarea în sediul poliției. Ideea care îi trece prin minte ar putea foarte bine să însemne că e ultima oară când intră pe aceste uși. Exact așa cum a bănuit că se va întâmpla din momentul în care ea l-a contactat. Și de această dată.

— Cred că apelul pe care îl am acum, spune el, gândind rapid în timp ce își formulează răspunsul, este de fapt un

pont anonim despre ceea ce pare a fi un jaf în Harängen. Cel care ne-a dat pontul crede că ar putea fi vorba despre una dintre bandele care jefuiesc case de vacanță. Cu o astfel de informație, pot merge acolo practic imediat. Desigur, va dura ceva mai mult să organizez o intervenție dacă vreau să iau şi un negociator sau doi în care am încredere, dar s-ar putea să merite. Mai ales dacă pontul sugerează că persoanele respective par a fi sub influența unor substanțe şi că vor rămâne la locul respectiv pentru o vreme. Dă-mi două ore. De preferat, ceva mai mult. Nu va fi o intervenție completă cu echipa specială, dar voi reuşi să adun câte ceva. E tot ce pot face de aici. Dar tot cred că ar trebui să îi suni pe cei din Norrtälje.

— Cer doar ce este mai bun.

— O singură întrebare, ştii ce vom întâlni acolo? Câți sunt?

— Doi.

— Eşti sigură?

— Nu.

— Înarmați?

— N-am idee. Dar să presupunem că da.

Samir suspină şi pune mâna pe clanța uşii de la intrarea în sediul poliției.

— Mulțumesc, Samir, spune Florence. Eşti un înger. Doar un ultim lucru.

— Ce anume?

— Ai grijă.

Florence închide în acelaşi moment în care Samir deschide uşile, gândindu-se la colegii în care poate avea încredere şi la ce le va spune.

David o lasă pe Florence la birou, înainte să-şi continue drumul spre Söder, spre cabinetul lui Johan. Niciunul dintre ei nu dorea să o lase pe Sakura singură, dar ea le-a explicat că Roy este singura distracție de care are nevoie. Ea

şi Roy urmau să cumpere acuarele pentru pictat cu degetele.

„Pentru bannerul de bun-venit acasă al lui Liv”, spusese Sakura.

Chiar s-a oferit să iasă cu Kreskin în locul lui David. David părea mai ruşinat decât credea Florence că este posibil. Dar nu pot face mai mult deocamdată. Nu până când Samir nu va lua legătura cu ei. Sau răpitorii. Oricare dintre acestea se va întâmpla întâi.

Florence a decis să folosească timpul pentru a mai face cercetări despre Urban Jacobsson, în timp ce David se întâlneşte cu psihologul său. Lui Florence i-a venit ideea de dimineaţă. Poate că Urban nu vrea să le dea nume, dar compania lui ar putea să le ofere. Prin examinarea istoricului companiei, mai exact perioada de acum 25-30 de ani, poate vedea dacă există plăţi ciudate. Sau profituri inexplicabile. Nu că ar crede că acestea vor duce imediat la nume, membrii Societăţii probabil şi-au ascuns urmele. Dar, dacă găseşte ceva, are capătul unui fir. Apoi nu trebuie decât să înceapă să tragă de el. Şi la asta se pricepe.

Pe vremuri, era o muncă infernală să obţii documente financiare vechi, dar, de când totul a fost digitalizat, este suficient să accesezi site-ul Oficiului Naţional al Registrului Comerţului. Totul este acolo. Documentele contabile ale companiei lui Urban sunt deja deschise pe ecranul calculatorului ei când Jamela bagă capul pe uşă.

— Mi s-a părut că te-am auzit, spune Jamela veselă, bătând cu unghiile ei lungi şi albe în tocul uşii. Nu mă aşteptam să vii azi. Cum merge treaba cu Urban Jacobsson şi fiica lui, ai...?

Amuţeşte când vede expresia lui Florence.

— Dar, Doamne fereşte, în ce hal arăţi! zice ea pe un ton mult mai serios decât înainte. De parcă nu ai dormit de câteva zile. E vreo problemă? La nivel superdarling?

Florence clatină din cap. Nu pentru că Jamela nu are dreptate, ci pentru că Florence nu ştie cum să înceapă să explice. Riscul este ca şi Jamela să devină o ţintă dacă află ceva. O şuviţă de păr i s-a desprins din coadă, iar Florence oprinde la loc.

— Nimic cu care să nu mă pot descurca, îi răspunde. Sper. Întreabă-mă din nou peste câteva zile.

— Cum vrei. Ştii că sunt aici dacă vrei să vorbeşti. Sau să bei ceva.

— Aş avea nevoie, spune Florence. Cât despre Urban, mă ocup de el chiar acum. S-a dovedit a fi ceva mai mult decât credeam.

Ceva mai mult. Asta e subestimarea anului.

David urcă treptele spre cabinetul lui Johan două câte două. Ieri-seară, cu mintea plină de întrebări, intenţiona să-l înfrunte pe Johan înainte să deschidă cabinetul. Dar nu a făcut-o. Nu a decis încă dacă să discute direct cu el sau să pretindă că nu ştie nimic. Dar când deschide uşa şi îl vede pe Johan cu o ceaşcă de ceai în mână, vorbind cu Torbjörn care lucrează la recepţie, adrenalina îi copleşeşte mintea şi ia decizia în locul lui.

— Salut, David! spune Torbjörn, zâmbindu-i.

Dar zâmbetul dispare când vede expresia lui David.

— David? zice Johan. Nu avem programare astăzi, nu-i aşa? Am un client care vine în cinci...

— Când ai vorbit ultima dată cu mama?

Johan voia să se uite la ceasul de la mână, dar se opreşte în mijlocul mişcării. Aruncă o privire rapidă spre Torbjörn şi apoi îi face semn lui David să intre în birou. David intră şi rămâne în picioare, în mijlocul covorului oriental care acoperă cea mai mare parte a podelei.

— Ce e? întreabă Johan după ce închide uşa în urma lor. De ce întrebi despre Ellen? Şi stai jos, Doamne iartă-mă.

Johan se aşază în fotoliul său de piele care scârțâie şi ia încet o gură de ceai, uitându-se la David peste ramele verzi ale ochelarilor săi de azi. Dar manierele care înainte îi inspirau lui David linişte şi încredere sunt acum doar extrem de enervante.

— Am crezut că nu mai țineți legătura, răspunde David, rămânând în picioare. Dar ea ştie că eşti bolnav. Cât de des vorbiți? În fiecare săptămână? De ce nu mi-ai spus? Şi despre ce vorbiți, de fapt? Despre mine?

— David, spune Johan şi arată ferm cu degetul scaunul din fața lui.

David cedează şi se aşază, dar cu brațele încrucişate la piept.

— Mama ta este una dintre cele mai vechi prietene ale mele, continuă Johan. Am cunoscut-o cu mult înainte să te naşti tu. Desigur că încă păstrăm legătura. De ce eşti brusc atât de interesat de asta? Nu e ca şi cum ți-ar fi păsat de Ellen până acum.

— Cum adică „nu mi-a păsat”? Ea e cea care...

Se opreşte când cuvintele lui Johan îi pătrund în minte. Johan are parțial dreptate. Ellen era totuşi cea care se purta distant în copilăria lui. Ea era cea care nici măcar nu pretindea că o interesează ce făcea el la şcoală şi care ura când o numea mamă. Dar acum el devenise adult. Poate că ar fi putut schimba ceva. Felul cum arăta relația lor acum 20 de ani nu trebuia să definească felul în care va arăta în restul vieții lui. Dar este nevoie de două persoane pentru o astfel de schimbare, iar el tocmai şi-a văzut mama. Totul a fost exact cum fusese mereu. Îi este foarte greu, poate imposibil, să se apropie de cineva care nu a dat niciodată vreun semn că este conştient că mai există şi alte persoane pe lume.

O imagine neaşteptată îi fulgeră prin minte.

El şi Johan stau la masa din bucătărie, la fermă. Johan pune întrebări şi el răspunde. Johan notează răspunsurile într-un formular. Au făcut asta de multe ori înainte.

Şi vin şi alte imagini. Mereu cu Johan. David rămâne complet nemişcat în fotoliu. Johan era întotdeauna acolo. De obicei, în fundal. Dar uneori..

Uneori, Johan îl interoga. Despre ce?

— De ce nu mi-ai spus nimic? Despre faptul că vorbeşti cu mam... cu Ellen?

— De ce nu ai întrebat?

— Nu ştiu, am crezut că toate legăturile cu Småland s-au rupt când m-am mutat.

— Legăturile tale, poate. Nu ale mele. De ce s-ar fi rupt?

— Cât timp ai locuit de fapt la fermă când eram mic?

Johan trage zgomotos aer în piept când îl aude pomenind de fermă.

— Deci ştii despre fermă.

Johan pare să aştepte ca David să adauge ceva, dar acesta tace.

— OK..., continuă Johan, tulburat. Nu m-am mutat acolo decât după ce ai împlinit şase ani. Dar am fost prin apropiere încă de când te-ai născut. Mama ta şi cu mine nu am fost niciodată un cuplu, dar... Voiam să mă asigur că nu ţi se întâmplă nimic.

— Şi nu mult după ce am plecat eu la Stockholm, te-ai mutat şi tu aici.

— Cum am spus, zice Johan, ridicând ceaşca de ceai la gură. Voiam să mă asigur că nu ţi se întâmplă nimic.

— Ce ar fi putut să mi se întâmple, mai exact?

Acum este rândul lui Johan să nu răspundă. Dar trebuie să însemne ceva faptul că a fost mereu acolo. Veghind asupra lui David. Gândul este, la drept vorbind, prea copleşitor pentru a putea fi exprimat în cuvinte după atâţi ani, dar nu are de ales. Trebuie să afle.

— Johan, eşti...

Înghite în sec. Trage aer în piept şi începe din nou.

— Johan, eşti tatăl meu?

— Eu? spune Johan, punând ceaşca pe birou cu zgomot. Nu, nu sunt tatăl tău. Şi înainte să mai pui vreo întrebare pe tema asta, nu ştiu cine este. Mama ta nu mi-a spus niciodată. Dacă ea însăşi ştie.

O rază de soare se strecoară pe fereastră. David vede particulele de praf în lumină, plutind în aer de parcă timpul s-ar fi oprit brusc.

— Ce vrei să zici? E clar că trebuie să ştie cine a lăsat-o însărcinată, nu?

Johan ia o gură de ceai înainte de a răspunde. Câştigă timp. Raza de soare joacă pe barba lui Johan când se mişcă.

— Să zicem că au fost mai mulţi candidaţi, spune el blând. Iar ea nu a fost niciodată interesată să afle care dintre ei era.

— Societatea, spune David.

Johan tresare vizibil. Pune ceaşca jos din nou, de data aceasta cu grijă, şi îl priveşte pe David în ochi.

— Unde ai auzit numele acesta?

— Tocmai ai spus că ai fost acolo de când m-am născut. Aşa că ai fost acolo şi atunci. Îi cunoşti. Ştii cine sunt şi ce au făcut.

Johan se lasă pe spate. Îşi scoate ochelarii şi îşi acoperă ochii cu mâna. Dar nu răspunde.

— Unul dintre ei a lăsat-o însărcinată, nu-i aşa? continuă David. Cineva din acea Societate este tatăl meu.

— Te-ar face să te simţi întreg dacă ai şti cine este? întreabă Johan cu faţa ascunsă în palmă.

— Probabil că nu, răspunde David. Dar nu despre asta e vorba. Trebuie să aflu adevărul. Să ştiu ce s-a întâmplat cu adevărat când eram mic. Am vorbit cu Urban Jacobsson. Şi ieri m-am văzut cu mama. Mi-au spus câte ceva, dar nu tot.

O s-o iau razna din cauza asta. Dacă există secrete atât de mari încât au omorât-o pe cea mai bună prietenă a Paulinei Mentzer, trebuie să aflu care sunt. Ştiu că am spus că e liniştitor să nu am o copilărie. Dar nu mai e aşa. Ajunge. Am văzut ferma. De la distanță şi în mijlocul nopții, dar a fost suficient pentru ca unele amintiri să-mi revină. Mă duc înapoi cât mai curând, pentru a vedea dacă locul poate declanşa şi mai multe amintiri, dacă îi dau timp. Chiar dacă îmi revine doar o amintire măruntă, tot e mai bine decât nimic.

Raza de soare dispare de la fereastră şi atmosfera din cabinetul lui Johan devine brusc cenuşie. Ca şi cum toată viața a plecat de acolo.

— Există lucruri de care ne amintim şi care ne fac să ne simțim mai rău, spune cel mai vechi prieten al lui David. Şi în cazul tău, există lucruri care îi fac pe alții să se simtă mai bine dacă nu ți le aminteşti. Dar mereu am avut grijă de binele tău, nu înțelegi? Indiferent ce spun ceilalți.

Vocea lui Johan devine mai stridentă, de parcă s-ar strădui să nu înceapă să țipe.

— Tot ce am făcut în aceşti ani, continuă el cu glas tare, de fiecare dată când ne-am văzut, am făcut pentru a-ți oferi o viață cât mai bună. De dragul tău. Dacă ai fi aflat adevărul... Nu sunt sigur că ai fi putut suporta. Nu, *ştiu* că nu ai fi putut. Sper să înțelegi cât de mult am fost nevoit să sacrific eu însumi pentru binele tău, pentru ca tu să te simți bine şi să priveşti doar înainte...

— Cum adică tot ce ai făcut? îl întrerupe David, încruntându-se.

Din câte ştie el, doar au vorbit. De obicei, despre cum se simte David şi mereu cu accent pe viitor. Johan a fost un sprijin important. Dar mereu a avut un rol pasiv în viața lui David. Sau... nu a fost aşa?

— De ce crezi că ai primit doză dublă de medicamente? întreabă Johan. Presupun că ai citit despre efectele secundare, având în vedere că ai încetat să le iei.

Efectele secundare. David deschide pagina web pe care a salvat-o în AppleWatch în taxiul către Anton. Se uită din nou la listă. Îşi aminteşte de cele mai multe. Depresie. Dependență fizică sau psihică severă. Nelinişte. Durere de cap. Durere musculară. Anxietate. Lista cu posibilele efecte secundare pare că nu se mai termină. Apoi, mai jos pe listă, unde nu a citit data trecută, vede un cuvânt care îl face să tresară.

Amnezie.

Îl citeşte din nou. Amnezie. Pierderea memoriei. De ce... De ce i-ar da Johan ceva care agravează problemele de memorie pe care deja le are?

— Ce... ce ai făcut? repetă el, simțindu-se ca un balon dezumflat când brusc îşi dă seama de încă un lucru. Dumnezeule! Exercițiile de relaxare. Sunt şi ele de vină, nu-i aşa?

Cele cu care Johan încheia fiecare întâlnire. Şi pe care David nu şi le aminteşte niciodată exact. Aproape ca şi cum ar fi fost... hipnotizat. Dar dacă nu era doar aproape? Dacă Johan chiar l-a hipnotizat ca să uite? De fiecare dată când s-au întâlnit, timp de 20 de ani. În combinație cu medicamentul care induce pierderea memoriei, este un miracol că David îşi mai aminteşte cum să îşi lege şireturile.

— Ai făcut în aşa fel încât să nu-mi amintesc? Cu intenție?

Îşi aude vocea tremurând. Dar nu există un mod rațional de a aborda ceea ce Johan tocmai a spus.

— Şi m-a durut inima de fiecare dată, răspunde Johan. Dar ca să citez cartea ta preferată din copilărie: *Dacă nu te-aş fi apreciat atât de mult, crezi că aş fi fost aici acum să te*

avertizez? Sunt lucruri despre care nu ne face bine să ştim. În special ție.

— Asta e din *Insula comorii*, spune David. Dar a spus-o Long John Silver. Ticălosul care pretindea că este cel mai bun prieten al lui Jim, dar de fapt era în spatele a tot. Vrei să spui că tu eşti Long John Silver?

— Vreau să spun că sunt prietenul tău. Şi am fost mereu. Indiferent ce s-ar întâmpla, aminteşte-ți asta.

David arată spre tabloul cu Avraam şi cuțitul. Sacrificiul pentru o putere superioară.

— Ştiu care este adevăratul sacrificiu. 12 ani din viața mea. Asta e ce ai sacrificat. Şi am de gând să aflu de ce.

Johan dă din cap încet.

— Aşa să fie, atunci.

Florence nu aşteaptă mai mult de câteva secunde înainte de a suna din nou la uşă. Fusese prea neliniştită ca să stea şi să studieze cifre la birou. Mai bine să facă o nouă încercare față în față cu Urban. Ultima dată când s-au văzut, a încercat să-l pună la colț. A fost o greşeală. Presându-l pe Urban Jacobsson, nu l-a făcut decât să se închidă în sine. Trebuie să schimbe strategia. Să apeleze la sentimentele lui de tată. Poate e cinic, dar Paulina se aflătotuşi în spital. De ce să nu se folosească de asta? Florence vrea foarte mult să obțină câteva nume înainte ca răpitorii să sune.

În cele din urmă, uşa este deschisă de un bărbat cu cămaşă albă şi şorț. Are părul tuns scurt, dar des şi închis la culoare, şi o mustață impresionantă, modelată cu mare precizie.

— Îmi pare rău că n-am deschis imediat, eram în bucătărie, spune el, ştergându-şi mâinile de şorț, în timp ce o invită înăuntru. Urban şi Kickan sunt în salon.

— Cred că nu ne-am întâlnit până acum. Mă numesc Florence, sunt avocata lui Urban. Tu eşti Marco?

— *Sí, soy yo*, spune el cu un accent spaniol impecabil şi zâmbeşte. Fac un pic din toate pe aici. Bucătar, *carpintero*, şofer…

— Şofer? Atunci să fii pregătit.

Marco ridică o sprânceană când ea trece pe lângă el, fără să-i dea ocazia să-i ia paltonul. Florence urcă scările din holul îmbrăcat în marmură şi intră în camera de zi pe care o recunoaşte de data trecută. Acum televizorul este pornit. Urban pare absorbit de un reality-show despre casnice. Imaginea omului de afaceri muncitor Urban Jacobsson este evident o exagerare, judecând după cum îşi petrece zilele de luni. Ai avantaje când moşteneşti un imperiu. Kickan stă lângă el cu un pix în mână, luând notițe într-un caiet. Amândoi ridică privirile când Florence intră.

— Florence? spune Urban surprins, reducând volumul televizorului. Am uitat de vreo întâlnire?

— Nu, nu e vorba de aşa ceva, răspunde Florence blând. Dar am presupus că nu ştii ce s-a întâmplat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Urban. E vorba de Paulina din nou?

Florence dă afirmativ din cap. Vede îngrijorarea din ochii lui Urban.

— Paulina a fost implicată într-un accident noaptea trecută. Se afla într-o casă pe care cineva a incendiat-o. Nu trebuie să vă temeți, a supraviețuit şi l-a salvat şi pe bărbatul care deținea casa. Amândoi sunt acum la Spitalul Karolinska, tratați pentru arsuri şi intoxicație cu monoxid de carbon.

Singurul sunet care se aude este zgomotul scos de pixul lui Kickan când îi cade din mână pe masa de marmură.

— Au… au găsit… au găsit vreun vinovat? se bâlbâie Urban.

Florence clatină din cap.

— Nici nu cred că o vor face. Ce părere ai?

Florence vede că Urban gândeşte la fel ca ea. Ştie că incendiul nu poate fi o simplă coincidență.

— Acum, că ştim de ce sunt capabili vechii tăi colegi, continuă ea, poate că este timpul să-mi spui cine făcea parte din acea Societate. Înainte să se întâmple ceva mai grav.

Urban se strâmbă la auzul numelui Societății şi îi aruncă o privire soției sale. Îşi umezeşte buzele.

— Nu pot. Cu atât mai puțin acum. Dacă ei sunt în spatele incendiului... Vezi şi tu ce sunt dispuşi să facă.

— Urban, niciunul dintre ei nu va păți nimic, oricât de mult mi-aş dori eu. Nu există dovezi despre cine a provocat incendiul. Şi termenul de prescripție pentru activitățile ilegale de tranzacționare pe baza informațiilor privilegiate pe care le-ați desfăşurat în Småland este de doar cinci ani, aşa că nimeni nu mai poate fi pedepsit pentru asta. În ceea ce-l priveşte pe David, indiferent de felul în care este implicat, chiar şi în cel mai rău mod posibil, termenul de prescripție pentru acest tip de infracțiune este de zece ani după ce victima împlineşte 18 ani. Şi David tocmai a împlinit 35 de ani. Deci nici pentru asta nu poate fi condamnat cineva. Toți cei din Societate sunt în siguranță. Nimeni nu va ajunge după gratii pentru că îmi dai câteva nume. Dar este important pentru mine să ştiu. Mai ales pentru a putea să-ți protejez fiica.

Urban este palid, picături de transpirație îi strălucesc pe frunte. Se uită peste tot prin cameră, dar nu la Florence.

— Nu sunt sigur că toți ar fi de acord cu tine, spune el. Va fi... foarte dificil, ca să nu spun imposibil, pentru mulți să-şi păstreze pozițiile pe care le au astăzi, dacă adevărul iese la iveală. Înțelegi că încerc să te protejez? Dacă află că ştii... Nu-ți pot garanta siguranța. Nu pot să-ți dau niciun nume, pentru binele tău la fel de mult ca pentru al meu.

— O să-i găsesc oricum, zice Florence şi se ridică în picioare. Speram să mă ajuți să grăbesc lucrurile. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru Paulina. Dar este alegerea ta. Trebuie să plec acum. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Kickan se ridică şi ea. Cu părul ei blond şi bustul enorm, pare să-l domine pe Urban, care se face mic din nou pe canapea.

— Sunt sătulă să te ascult. Du-te şi ia-ți sacoul. Şi adună-te. Mergem s-o vedem pe Paulina. Şi dacă găseşti o urmă de autoreflecție pe jos în hol, ia-o şi pe aceea cu tine. Zeii ştiu că ai nevoie de ea.

Apoi se întoarce către Florence şi îi zâmbeşte larg.

— Voi avea o discuție cu soțul meu, îi spune, luând mâinile lui Florence într-ale sale. Mă voi asigura că vei obține informațiile de care ai nevoie. Dar familia trebuie să fie pe primul loc, aşa cum sper că înțelegi. Dacă putem face vreodată altceva pentru tine, nu ezita să ne spui. Oricare ar fi onorariul tău, vreau să-l facturezi dublu. Mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar Urban are o fiică de văzut.

David este în maşină, pe Narvavägen, la un colț distanță de apartamentul lui Urban, încercând să-şi adune gândurile. Johan are dreptate când spune că David duce o viață bună. De fapt, nu are nimic de reproşat. Dacă nu luăm în considerare neîncrederea constantă în ceilalți şi incapacitatea de a lega relații strânse. Dar a învățat să trăiască aşa. A făcut ce i-a spus Johan şi a privit mereu înainte.

Până când i-a văzut pe acei copii jucându-se cu bețe lângă pârâu şi a început să se întrebe dacă nu cumva Johan s-a înşelat ani la rând, dacă nu cumva chiar are nevoie să-şi aducă aminte de copilărie. Oricât de întunecate par acele amintiri. Frazele scurte din scrisoarea Paulinei nu sunt altceva decât insinuări, dar nimic din ceea ce sugerează nu este bun. Încearcă să nu lase gândurile să meargă prea

departe în acea direcție. Este inutil să-ți creezi traume înainte de a şti dacă sunt adevărate. Totuşi, nu poate ignora faptul că mama Paulinei a scris că a „suportat lucruri pe care niciun copil nu ar trebui să le suporte”. Şi că ar vrea să se răzbune. Este greu, dacă nu imposibil, să nu te gândeşti lace ar putea însemna asta.

Dar Eva Mentzer şi-a pus prea multe speranțe în el şi în capacitatea lui de a descoperi adevărul. Ea nu ştia că el nu-şi aminteşte nimic. Oricât de mult şi-ar dori, nu este arma letală pe care ea conta.

Florence deschide portiera şi urcă în maşină.

— Mersi că m-ai aşteptat. Urban şi Kickan sunt pe drum spre Paulina. Cum a fost la psiholog?

— Nu sunt sigur. Încep să am tot mai multe amintiri, de când... mda. Sunt mai multe, în orice caz. Exact ce-mi doream.

Nu spune că probabil se întâmplă din cauză că a încetat să mai ia somniferele şi nu l-a mai lăsat pe Johan să-l hipnotizeze. Acum, privind retrospectiv, este ruşinos de evident că a fost manipulat. Dar nu vrea să pară un idiot. Florence îl priveşte cercetător. El încearcă să evite contactul vizual. Ea stă atât de aproape încât îi poate simți căldura corpului. Dacă ar închide ochii, nu ar şti unde se termină el şi unde începe ea. Şi totuşi, ea este complet inaccesibilă.

— Dacă-ți recapeți amintirile, probabil că viața ta se va schimba într-un fel. Şi este imposibil să ştii dinainte în ce fel. Cum te pregăteşti să-ți recapeți 12 ani? Nimeni nu te poate forța să faci asta. Eşti cu adevărat pregătit pentru ceea ce ar putea urma?

— Probabil că nu poți fi pregătit, spune el încet. Dar nu mai ține de mine. Uită-te doar la ce-au pățit Liv, Paulina şi Anton. Isobel. Am o responsabilitate față de ei. Trebuie să mă întorc la fermă. Imediat ce contactul tău din poliție îi prinde pe răpitorii lui Liv şi ştiu că ea este în siguranță.

David porneşte maşina tocmai când telefonul începe să-i sune.

Este un număr necunoscut. Se simte de parcă cineva îi toarnă gheaţă pe sub cămaşă. Este apelul pe care îl aşteaptă de ieri. Mâna îi tremură când răspunde şi conectează telefonul la sistemul hands-free al maşinii.

— Salut, spune el. Din nou.

— Bună, David, răspunde Liv.

Liv? Nu la asta se aştepta. Un val de emoţii îl copleşeşte. Are atât de multe de spus. *Eşti bine? Am văzut fotografia, poliţia este pe drum, Anton şi Paulina sunt la spital, te-au rănit*? Dar îşi ţine respiraţia.

— Vor să vii aici, continuă Liv. Şi spun că trebuie să aduci toate... dovezile? Da, dovezile. Tot ce ai primit de la Paulina Mentzer, chit că sunt fotografii, scrisori, orice ar fi. Trebuie să aduci tot. Dacă sunt mulţumiţi, mă eliberează în schimbul a ceea ce aduci. De asemenea, vor să vii cu... cum o chema?

Se aude un zgomot în telefon şi vocea lui Liv este înlocuită de a unui bărbat. Aceeaşi voce pe care David a auzit-o ieri după-amiază.

— Florence Tapper, spune bărbatul. Ştii unde e?

David îi aruncă o privire lui Florence.

— Nu, răspunde el. N-am văzut-o de ieri. Am încercat să evit cât mai multe persoane, ca să nu mai fie cineva rănit.

— Caut-o şi adu-o cu tine, spune bărbatul. Trebuie să... vorbim cu ea.

— La fel cum aţi vorbit cu Paulina şi cu Anton? întreabă David. Nu cred. Nu am nicio idee unde...

— O să vin şi eu, spune Florence, întrerupându-l. Doar asiguraţi-vă că vă ţineţi de cuvânt.

— Ah, iată-te! exclamă bărbatul şi David aproape îl simte prin telefon cum zâmbeşte. David, credeam că putem avea încredere unul în celălalt.

Florence scrie ceva pe telefonul ei şi i-l arată lui David.

Îi dăm ce vrea. Acceptă totul. Poliția va fi acolo înaintea noastră, oricum.

— Cum pot fi sigur că o veți elibera pe Liv când venim? întreabă David.

— Nu poți. Dar ai cuvântul nostru. Trebuie să avem încredere unul în celălalt, tu şi cu mine. Urcă în maşină şi condu pe E18 spre nord. Îți dau mai multe detalii puțin mai târziu.

— De ce nu spui direct unde trebuie să mergem?

— Pentru că ştiu că vă mănâncă palma să sunați la poliție imediat ce aflați adresa. Dar, credeți-mă, e o idee proastă. O să aflăm imediat şi o să plecăm de aici. Data viitoare când ne întâlnim, nu vom mai fi la fel de cooperanți. Şi o trimitem pe Liv înapoi în cutii mici.

David strânge volanul cu putere. Se roagă ca omul lui Florence din poliție să fi vorbit cu persoanele potrivite, care să nu se fi dus direct la Klaus Nordström când au aflat despre ce este vorba. În caz contrar, el şi Florence ar putea să o omoare pe Liv.

— Trebuie să merg acasă mai întâi, să iau ce mi-a dat Paulina, spune el. Nu le am la mine.

— David, parcă ai încerca să câştigi timp, spune bărbatul la telefon. Sper sincer că nu e aşa. Fă ce trebuie să faci, dar îți sugerez să conduci spre nord foarte curând şi să fii flexibil în ceea ce priveşte limitele de viteză. În 55 de minute plecăm de aici.

Bărbatul închide. David vede că Florence se gândeşte la acelaşi lucru. A trecut doar o oră de când Florence a vorbit cu contactul ei din poliție. Şi contactul avea nevoie de aproximativ două ore pentru a-şi aduna colegii şi a ajunge la cabană.

David calcă accelerația. Conduce spre Vasagatan pentru a continua către Roslagstull şi de acolo pe autostradă, spre Vallentuna.

— Avem 55 de minute, spune el. Vom ajunge la Harängen înaintea poliției. Te las la mine acasă. E prea periculos să vii cu mine.

— Nu este decizia ta, ripostează ea aspru. Te-ai gândit vreodată că poate Urban avea dreptate, că poate tu eşti cel care are nevoie de protecție din partea mea, şi nu invers?

David nu răspunde. Doar calcă şi mai tare pedala de accelerație.

54 de minute.

ATUNCI

Prietenii mamei nu mai vin pe aici. Mi-a fost teamă că ea ar putea fi supărată pe mine, dar e aproape ca şi cum nu ar şti că sunt aici. E mereu foarte obosită. De fapt, e un fel de uşurare, dar mă simt şi trist. Dacă încă mi-ar fi plăcut *Insula comorii*, aş spune că cineva i-a luat harta comorii.

— Ellen, ăsta era cel mai bun lucru care ți se putea întâmpla, spune Johan într-o zi, când luăm cina împreună. Vor avea grijă de tine pentru tot restul vieții. Fără să mai trebuiască să faci nimic pentru Socie... pentru ei. Şi amândoi ştiam că asta nu putea dura la nesfârşit.

— Dar tu nu ştii... începe mama, înainte de a mă vedea şi a se opri.

Încerc să pară că nu ascult. Privesc în jos, la chifteluțele din farfuria mea. O parte din mine le adoră. Chifteluțele lui Johan sunt cele mai bune din lume. O altă parte din mine ar prefera să mănânce doar mazărea. Este rece, aproape înghețată, şi foarte bună. Dar o parte din mine nu vrea să

mănânce deloc. Acea parte doar rostogoleşte chifteluțele prin farfurie, în timp ce încerc să-mi fac curaj să vorbesc.

— Mamă, cred că sunt suficient de mare să merg la o şcoală obişnuită după ce trece vara.

Partea mea speriată înțepeneşte de frică. Dar curajul din mine câştigă.

— Nici vorbă, zice mama.

— De ce nu? întreb eu.

— Sunt de acord, spune Johan. E cel mai bine pentru toți să rămâi la fermă o vreme. Până ştim ce să facem.

Nu ştiu cine sunt acei „toți" pentru care e cel mai bine, dar oricum se înşală. Ştiu asta. Întregul eu ştie asta. Lumea de afară nu e atât de periculoasă pe cât am crezut cândva. După ce Johan a amenințat că va încuia poarta în urma mea, a durat ceva timp până am avut curaj să ies din nou pe furiş. Dar de atunci am făcut plimbări destul de multe şi destul de lungi în miez de noapte ca să înțeleg că pericolele de dincolo de poartă erau la fel de inventate precum cele din cărți. Am mers departe, dincolo de poartă. Până la indicatorul de pe drum pe care scria „Sävsjö 10 km". Şi nu s-a întâmplat nimic.

Pirații nu există.

Aş putea să fug.

Şi totuşi, rămân aici.

Cum aş putea să mă descurc singur? Şi cum aş putea să mă descurc fără mama?

De fapt, nu a fost adevărat când am spus adineauri că prietenii mamei au încetat să mai vină. Unul dintre ei a rămas. Cel în uniformă. Doar el mai vine acum. Dar vine mai des decât înainte. Nu mai cred că uniforma e frumoasă. Mi se pare foarte urâtă. Mama obişnuieşte să plece de acasă când vine el. Nici măcar nu i-am auzit vreodată salutându-se. Şi de fiecare dată când vine, partea mea speriată intră în cameră cu el.

Partea speriată a încetat să îi mai privească pe ceilalți în ochi.

În camera mea, partea speriată vrea doar să facă puzzle-uri. Puzzle după puzzle după puzzle. Uneori vreau să dau cu piesele de toți pereții. Dar cel mai adesea nu. E important ca puzzle-urile să fie complete. Ca toate piesele să fie acolo.

Îl urăsc pe cel cu uniformă. Nu-mi pasă că aduce cadouri. Vreau să-l omor. Să-l omor astfel încât să nu fi existat niciodată. Dacă aş fi fost la fel de curajos ca Jim din *Insula comorii* cu sabia lui, aş fi făcut-o deja.

Paulina bate cu degetele în bara de metal a patului. Sunetul gol este ca un metronom care numără secundele. Azi o dor picioarele. Pe parcursul nopții nu au durut-o. Dar presupune că adrenalina poate fi un analgezic puternic.

Nu a trecut nici măcar o zi de când stătea la ultimul etaj al Bibliotecii Regale, aşteptându-l pe misteriosul David Lund, cu o scrisoare plină de transpirație în mână. Parcă a trăit două vieți de atunci. Inima i-a fost smulsă din piept şi călcată în picioare.

Întoarce capul şi se uită la Anton. Amândoi au fost mutați într-o cameră de terapie intensivă. Medicii intenționau să-l ducă doar pe Anton la ATI, dar ea le-a explicat că oriunde l-ar duce, vine şi ea la pachet. Nimeni nu a comentat.

Vrea să fie acolo când el se trezeşte. Pentru că trebuie să se trezească. Numai să îndrăznească să nu o facă. Medicul care a fost de gardă peste noapte a fost înlocuit de altul dimineața. Îi este greu să-şi amintească ce i-au spus medicii, dar a observat cât de îngrijorați devin de fiecare dată când se apropie de patul lui Anton. Preotul de lângă ea încă este conectat la tuburi şi furtunuri care nu par că ar trebui să fie legate de corpul cuiva. Lângă pat sunt monitoare despre care presupune că arată dacă el trăieşte sau nu. Inutil. Bineînțeles că trăieşte.

Se aude o bătaie în uşa camerei. Prima persoană pe care o vede Paulina când uşa se deschide este o femeie care arată de parcă s-ar duce la o premieră de film. A doua este tatăl ei.

— Paulina! rosteşte el când o vede.

Aleargă spre ea, dar se opreşte la jumătatea drumului. Se uită când la ea, când la podea. E ca şi cum totul se opreşte. Ca şi cum cineva ar fi pus pauză la filmul vieții Paulinei, aşteptând să vadă ce va spune tatăl ei.

— Paulina, iubita, zice femeia blondă, rupând vraja.

Se apropie de pat şi îi ia mâinile Paulinei într-ale sale. Mâinile femeii miros a cremă de mâini scumpă şi sunt moi, dar Paulina tot face o grimasă uşoară. Pielea ei este încă sensibilă.

— Nu ne-am mai întâlnit, dar eu sunt Kristina, continuă femeia, zâmbind. Kickan, pentru prieteni.

Paulina nu este sigură, dar se pare că femeia are nişte paiete în formă de stea în păr. Instinctiv, Paulina o place pe Kickan.

— Sunt căsătorită cu tatăl tău, cel care tremură acolo ca un jeleu. Şi tatăl tău are ceva să-ți spună. Dar îi poate lua ceva timp să se gândească de unde să înceapă, judecând după câți ani a avut la dispoziție să reflecteze la asta. Ubbe?

Paulina se uită la bărbatul care stă în mijlocul încăperii. Marele industriaş. Omul cu şuruburile. Cel care a făcut ceva atât de dificil de iertat încât mama ei l-a părăsit din cauza asta. Care poate fi motivul pentru care ea însăşi se află într-un pat de spital, mirosind ca un marshmallow prea prăjit. Bărbatul care în acest moment îşi frământă mâinile ca un elev emoționat, fără să aibă curajul să-şi privească fiica în ochi.

— Asta... asta este..., spune el, gesticulând către paturi în timp ce îşi caută cuvintele. Încerc... încerc să îndrept lucrurile. Dar ceea ce s-a întâmplat atunci, demult... a fost o

altă viață. Eram alți oameni atunci. Majoritatea dintre noi, cel puțin.

— Ubbe, rosteşte apăsat Kickan. Vorbeşti aiurea.

— Vreau să ştii măcar un lucru, continuă Urban.

Ridică privirea şi, în sfârşit, se uită direct la ea. Ochii îi sunt umezi de lacrimi.

— Noi nu am avut intenții rele. Poate că am fost proşti. Dar nu răi. Iar cel dintre noi care chiar a fost rău... Încerc să îndrept lucrurile acum.

Kickan dă drumul mâinilor Paulinei şi se apropie de Urban.

— Nu cred că asta era ceea ce ar fi vrut Paulina să audă, spune ea şi îşi pune brațul pe umerii lui. Încearcă din nou.

Urban trage adânc aer în piept şi se apropie de patul Paulinei. Strânge pumnii atât de tare încât i se albeşte pielea la articulații.

— Poate că e prea târziu pentru mine să-ți fiu tată. Dar vei fi întotdeauna fiica mea. Şi te voi iubi mereu. Indiferent dacă vrei sau nu.

— A fost mai bine, exclamă Kickan şi îşi loveşte palmele una de alta. Poate ar trebui să nu închei cu o amenințare data viitoare, dar a fost mai bine.

Paulina încuviințează. Este singurul răspuns pe care îl poate da. Pentru că, sincer, nu ştie ce să creadă. Toată situația este prea mult pentru ea. Dar confirmarea ei pare să fie suficientă pentru Urban, care oftează adânc şi dă şi el din cap.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? o întreabă el. A fost un incendiu? A dat cineva foc casei?

— Poliția aşa crede, oricum, răspunde Paulina, arătând spre patul de alături. El e Anton. E prieten cu David Lund. Eram la el acasă. Am băut vin şi am adormit. Apoi a început să ardă. Am reuşit să-l scot afară.

Nu menționează răpirea. Nu are încă puterea să facă asta. Dar nici nu pare că ar fi nevoie, având în vedere cât de întunecată devine privirea tatălui ei. Acesta apucă bara patului şi o scutură.

— Dobitocul ăla. N-am crezut niciodată că ar merge atât de departe încât... Dobitocul!

— Ubbe? spune Kickan. Despre ce vorbeşti?

— Propria mea fiică, spune el tare, ca şi cum ar vorbi cu cineva care nu e acolo. *Fiica* mea. O să-i bag uniforma în cur.

Tatăl ei dă drumul barei patului, se întoarce şi iese furios din cameră. Kickan se uită surprinsă după el.

— Cum te simți, de fapt? o întreabă apoi pe Paulina, mângâind-o pe obraz.

Mirosurile de flori şi de parfum sunt copleşitoare, dar totuşi nu neplăcute.

— Putem să aranjăm ceva pentru tine? Vrei un spital mai bun? Pastile mai bune?

Paulina neagă cu o mişcare din cap.

— Ți-am spus că este preot? zice ea şi se uită cu drag la Anton.

Asfaltul de sub roți se transformă în pietriş când David intră pe drumul lateral care duce spre Harängen, în Norrtälje. Răpitorul l-a sunat pe David când acesta trecuse de ieşirea spre Rimbo şi i-a explicat unde trebuie să meargă. A ieşit de pe autostradă la doar câteva minute după aceea. Când Florence a introdus adresa în GPS, a constatat că avuseseră dreptate. Era într-adevăr casa pe care o identificaseră pe fotografia lui Liv. Drumul lateral pe care înaintează nu este mai lat decât maşina lor. Kreskin scânceşte nefericit în brațele lui Florence, ca şi cum ar fi preluat starea de spirit a lui David. David a încercat să lase câinele acasă, dar Kreskin i-a aruncat o privire prin care a explicat că, dacă nu i se permite să vină de data aceasta, nu

va mai rămâne nicio carte întreagă în bibliotecă până când David se va întoarce acasă.

Căsuțele de vacanță sunt împrăştiate ici şi colo printre copaci, la o distanță considerabilă una de alta. GPS-ul îi spune să vireze pe un drum şi mai îngust. Crengile copacilor atârnă peste banda de pietriş înghițită de vegetație pe ambele părți, frecându-se de geamurile maşinii. La începutul sezonului de vară drumul fusese, probabil, bine îngrijit. Turiştii din Stockholm nu vor zgârieturi pe maşinile lor Tesla. Acum, toamna, pădurea a recucerit terenul. Printre urmele roților creşte iarbă înaltă. Dar David observă că iarba a fost aplatizată în anumite locuri. Cineva a condus pe acolo recent. Şi, într-adevăr, la aproximativ 50 de metri mai în față, zăreşte ceva alb. Dubița pe care a văzut-o ultima dată la Humlegården. Drumul se termină la marginea unei porțiuni cu gazon, iar dubița este parcată în mijlocul acesteia. David trage maşina alături şi opreşte motorul.

— Poliția nu e aici, zice Florence încet.

David doar dă din cap în semn de răspuns.

— Stai aici, moşule, îi spune lui Kreskin, care chiar nu pare deloc interesat să iasă din maşină.

Florence îl scarpină puțin între urechi înainte de a coborî din maşină şi pare că asta îl mulțumeşte. David deschide portiera şi coboară şi el. De cealaltă parte a gazonului se află o casă de lemn maro. Întotdeauna i-a surâs ideea de a avea o casă de vacanță. Doar că nu şi-a dat seama ce ar face acolo, complet singur.

Casa de lemn din fața lor este aproape provocator de lipsită de personalitate. Ferestrele sunt întunecate, astfel că nu au cum să vadă dacă cineva este cu adevărat înăuntru. Îl loveşte o linişte profundă. Frunzele copacilor foşnesc în adierea uşoară. Câteva păsări comunică între ele. În rest, nu există alte sunete. Niciun fel de trafic. Nicio mişcare. Nimeni

nu vine să-i întâmpine. David se uită la ceas. S-a grăbit cât a putut, dar totuşi a trecut exact o oră de când l-au sunat răpitorii. El şi Florence au întârziat cinci minute.

Liv poate să nu mai fie acolo.

Dar dubița încă este. Poate că răpitorii îi observă dintr-un loc pe care David nu-l vede. De exemplu, din interiorul casei. Merg încet spre cabană, fără să vorbească între ei. Niciunul nu pare că vrea să rupă tăcerea. Gazonul este la fel de înalt ca iarba de pe drumul cu pietriş. Dacă răpitorii încă sunt în casă, David vrea să le dea timp să îi vadă pe el şi pe Florence. Ridică scrisoarea Paulinei ca ei să înțeleagă că a făcut ceea ce i-au cerut.

Florence merge înainte. Când mai are un metru până la uşa de la intrare, aceasta se deschide din interior. Ea îşi umbreşte ochii cu mâna pentru a vedea mai bine, dar înăuntru este complet întuneric. David nu ştie nici el ce îi aşteaptă când păşeşte peste prag. Îşi încordează tot corcorpul şi se aşteaptă să fie lovit în cap. Dar nu primeşte nicio lovitură. În schimb, uşa se închide în spatele lor.

— Vezi, David, spune o voce, tu şi cu mine putem avea încredere unul în altul.

Mijeşte ochii în direcția din care s-a auzit vocea. Vocea pe care o recunoaşte de la telefon. Când ochii i se obişnuiesc cu semiîntunericul, observă două lucruri. Unul îl reprezintă motivul pentru care este atât de întuneric acolo. Saci negri de gunoi sunt lipiți peste ferestre.

Al doilea lucru este Liv.

Slavă Domnului, trăieşte! Stă pe un scaun, prinsă cu bandă adezivă, mai încolo, în cameră. Liv se zvârcoleşte şi încearcă să-i strige numele, cel puțin asta crede el că încearcă să facă, dar e dificil de înțeles pentru că are o bucată mare de bandă lipită şi peste gură. Bărbatul care tocmai a vorbit stă lângă ea. Ține un pistol în mână. Îndreptat spre David şi Florence.

— Nu te agita prea devreme, spune bărbatul şi pune mâna pe umărul lui Liv. Nu am terminat încă.

Liv strigă ceva din nou de sub bandă, David crede că este o înjurătură, şi apoi rămâne liniştită. În ciuda semiîntunericului, vede urme clare de lacrimi pe obrajii ei. Dar *trăieşte*. Privirea bărbatului este fixată pe ceva din spatele lui David. David se întoarce şi vede cum celălalt bărbat, cel de la Humlegården, se aşază lângă uşa de la intrare. Îşi încrucişează braţele la piept şi îi zâmbeşte lui Florence. Dar în zâmbetul lui nu există nici urmă de bucurie.

— Pot să am încredere că ţii în mână toate dovezile pe care le ai? întreabă bărbatul cu pistolul.

David se întoarce spre el. Face tot posibilul să nu se gândească la faptul că bărbatul scund şi zdravăn se află acum în spatele lor.

— Păi, nici nu ştiu dacă aş considera asta dovadă, răspunde David şi ridică scrisoarea. Scrie doar...

— Nu vreau să ştiu ce scrie, îl întrerupe bărbatul cu pistolul. Pune-o pe masă.

— Nici măcar eu nu ştiu la ce se referă, adaugă David şi îşi fixează privirea pe Liv.

Trebuie să o scoată de acolo. Pe ea şi pe Florence. Dar uşa din spatele lor este blocată. Şi în întuneric nu vede dacă există o altă ieşire.

— Nici măcar Paulina nu ştia ce este cu scrisoarea, continuă el. Şi apoi aţi venit voi după noi. Nu înţeleg de ce.

— Nu trebuie să înţelegi.

— Oricum, scrisoarea este aici acum, spune David şi speră că nu arată atât de emoţionat încât îi vine să vomite. Jur că asta e tot ce am. Dă-i drumul lui Liv... te rog.

— Nu mai ai nimic altceva? întreabă bărbatul cu pistolul. Nimic din ce ar fi putut descoperi celebra avocată Florence Tapper? Pare cam puţin, având în vedere că asta e tot ce

încerci să dai la schimb pentru viața prietenei tale. Nicio fotografie, niciun document, nicio înregistrare audio? Pentru că dacă aflăm că există mai multe dovezi...

— Înțelegem, intervine Florence. Dar asta chiar este totul.

David se întoarce şi vrea să-i dea scrisoarea bărbatului zdravăn din spatele lor. Acesta întinde mâna pentru a o lua, dar este oprit de colegul său.

— Nu e treaba noastră s-o citim. Nu vrem să ştim ce scrie acolo.

Bărbatul de la uşă pare dezamăgit.

— Dar le-am cerut celorlalți să mărturisească tot ce ştiu, spune el. Pe tipa din Vasastan am interogat-o ore întregi. Îți garantez că şi Florence ştie ceva. Ce importanță are dacă citim scrisoarea?

Tipa din Vasastan. Probabil se referă la Isobel Bruckner. David simte cum ameţeşte şi trebuie să-şi depărteze picioarele pentru a-şi păstra echilibrul. Paulina avea dreptate, cei doi sunt nişte ucigaşi. Şi nu are nicio idee ce să facă. Nu are niciun plan. Nu poate gândi rapid, nu are reflexe fulgerătoare. Din contră, simte că îi este greu să-şi formuleze gândurile.

— Nu te mai plânge, îi zice omul cu pistolul colegului său. Bârfa e altceva, iar cu Florence Tapper vom avea o discuție privată. Dar dovezile directe nu sunt pentru ochii noştri. Dă-i foc ăleia.

Bărbatul din spatele lui David oftează zgomotos.

— Atâta muncă doar pentru o scrisoare, comentează el.

Apoi smulge scrisoarea din mâna lui David, scoate o cutie de chibrituri şi aprinde hârtia. Flăcările îi luminează fața brăzdată, făcându-l să semene cu un demon rânjit. Ține scrisoarea de un colț până când pare mulțumit de flăcări, apoi îi dă drumul să cadă pe masă, unde continuă să ardă.

— Chiar credeam că o să fie ceva mai distractiv, oftează el, dar apoi ochii i se luminează. Îi omorâm, nu-i aşa?

Liv începe din nou să țipe prin bandă. Dar David nu spune nimic. Este paralizat de frică.

— Nici măcar n-ai voie să-l atingi pe David, ştii bine, spune omul cu pistolul, muşcându-şi încheietura degetului. Florence Tapper este altceva.

David încearcă să înțeleagă. Este într-un fel imun? Cine a decis asta?

— Dar David e ca un virus, protestează cel scund. Atâta timp cât există, poate vorbi cu alții. Paulina a fost deja neutralizată. Dar dacă Napoleon vrea cu adevărat să pună capăt acestui lucru, David nu poate pleca de aici.

Ah, bărbații nu ştiu că Paulina a supraviețuit. Asta le oferă un anumit avantaj, dacă l-ar putea folosi într-un fel. Bărbatul cu pistolul se încruntă.

— Nu mai vorbi atât, spune el iritat.

— Ce importanță are? răspunde cel scund.

Pentru moment, par să fi uitat de ostatici. S-ar zice că nu se plac deloc unul pe altul. Atunci de ce au răpit-o pe Liv? Sau, mai bine zis, cine le-a cerut să o răpească? David încă nu se poate mişca. Atmosfera din cameră este ca o coardă de vioară tensionată, cel mai mic pas greşit şi David se teme că se va rupe.

— Există reguli, spune bărbatul cu pistolul.

Apoi se întoarce spre David.

— Aici Esben are de fapt dreptate. Tu porți un virus. Ar fi mai simplu pentru toată lumea dacă ai dispărea. Dar am primit instrucțiuni să te lăsăm în pace.

Ultima parte sună ca şi cum ar fi adresată atât lui David, cât şi bărbatului din spatele lui.

— Regulile nu se aplică însă şi pentru cei din jurul tău, continuă bărbatul cu pistolul.

— Să iau asta ca pe o amenințare? întreabă Florence, încrucişându-şi brațele la piept. În acest caz, avem o

problemă. Nu am alte planuri decât să plec de aici cu David şi cu Liv. Nevătămați, poate-ar fi bine să adaug.

David se holbează la Florence. Cei doi bărbați din cabană nu par genul pe care să-i provoci. Dar înțelege. Încearcă să câştige timp, până ajunge poliția. Bărbatul cu pistolul îi zâmbeşte lui Florence în întuneric. Are mult prea mulți dinți.

— Am spus de la început că-i dau drumul lui Liv, răspunde el. Ca dovadă a bunei noastre credințe. Dar dacă David va sufla vreodată o vorbă despre asta cuiva, fie peste zece minute, fie peste zece ani, acea persoană va dispărea. Într-un mod foarte dureros pentru ea. Şi apoi vom veni după Liv, după familia ei şi restul prietenilor lui David. Ce am făcut în Vasastan va fi un tratament la spa prin comparație. Ai înțeles, David?

David aprobă, dând din cap viguros. În realitate, nu înțelege nimic. Cu excepția faptului că el şi Liv trebuie să plece de acolo. Nu-i pasă cine sunt cei care i-au angajat. Vrea doar ca totul să se termine.

— Şi cu mine cum rămâne? întreabă Florence.

David îşi dă seama că încearcă să pară la fel de curajoasă ca înainte, dar vocea începe să-i tremure.

— Tu eşti o problemă, spune bărbatul cu pistolul, agitând arma către ea. Având în vedere profesia ta, presupun că ştii mai multe decât laşi să se înțeleagă. Poate chiar mai multe decât David. Vino aici, te rog.

Trage un scaun şi îl pune lângă Liv. David simte cum Florence se încordează. Se uită la ea şi clatină din cap cu putere. Nu trebuie să se apropie de scaun. Bărbatul de la uşă, care aparent se numeşte Esben, o împinge pe Florence din spate, făcând-o să se împiedice pe podea.

Bărbatul cu pistolul este la doar un metru de Florence. Bate cu palma în spătarul scaunului, indicându-i să se aşeze.

— Nu, murmură ea. Nu o să mă aşez.

Florence este împinsă iar din spate şi, de data aceasta, aproape că îşi pierde echilibrul. Este forțată să mai facă un pas. Un pas mai aproape de inevitabil. Imagini ale familiei îi trec prin fața ochilor. Este posibil să nu îi mai vadă niciodată şi inima i se frânge în mii de bucăți. Fuseseră toți la petrecerea lui Adam. Dar vorbise oare cum trebuie cu ei? Îl ascultase oare cu atenție pe Adam? Îi explicase lui Phil cât de mult o iubeşte? Îşi luase rămas-bun cum se cuvine de la Léontine când plecase?

— Ia cu tine o rolă de bandă adezivă de pe masă, spune bărbatul de lângă scaun, îndreptând pistolul către ea. Una mare.

Pe masă sunt mai multe role de bandă adezivă argintie. Florence îşi înăbuşă un suspin şi întinde mâna după una dintre ele. Trebuie să se forțeze, deoarece mâna ei refuză să facă mişcarea.

Uşa cabanei se deschide brusc, izbindu-se zgomotos de perete. Florence scapă banda pe podea. Lumina de afară o orbeşte, astfel încât inițial vede doar două siluete care intră în fugă. Îi ia o secundă sau două să înțeleagă că sunt doi polițişti în echipament de protecție şi cu armele scoase. Nu le-a auzit maşina când au venit. Polițiştii aproape că îl doboară pe David în goana lor. Răpitorii par la fel de surprinşi ca şi el. David se aruncă în lateral, departe de Esben, iar Florence se retrage rapid de la masă spre David. Unul dintre polițişti îşi îndreaptă arma spre Esben, care scapă cutia de chibrituri. Celălalt îl ia la țintă pe bărbatul de lângă Liv.

— Pune arma jos! strigă polițista, ținându-şi pistolul cu ambele mâini.

Florence constată că este o femeie. Dar bărbatul cu pistolul nu cedează. În schimb, pune arma la tâmpla lui Liv.

— David, acum sunt dezamăgit, spune el. Credeam că am ajuns la o înțelegere. Şi totuşi, ai chemat poliția. Exact ceea ce am spus că nu trebuie să faci. Ce s-a întâmplat cu încrederea?

David nu răspunde. Florence înțelege că nu ştie ce să spună, fără să rişte viața lui Liv. Dar bărbatul aşteaptă un răspuns.

— Nu am sunat pe nimeni, spune David într-un târziu.

Vocea îi este prea lipsită de putere. Dar este adevărat. Nu el a sunat. Florence a fost cea care a făcut-o. Esben se dă un pas înapoi, îndepărtându-se de ei, şi se uită când la polițişti, când la colegul său.

— Nu contează dacă ai sunat sau nu, zice bărbatul cu pistolul. Acum voi sunteți biletul nostru de ieşire de aici. Sunt amabili prietenii noştri în uniformă să lase jos armele?

Polițista care l-a luat drept țintă strânge pistolul şi mai bine.

— Tu primul, spune ea.

— Sandro, cred... cred că s-a terminat, rosteşte Esben slab. Ei au două arme. Noi avem doar una.

— Ştiam că nu eşti de încredere, zice bărbatul cu pistolul, care se pare că se numeşte Sandro. Dar stai liniştit, am eu grijă. Singurul lucru care se va întâmpla dacă polițiştii ăştia nu mă ascultă este că în curând vom avea doar doi ostatici în loc de trei. Aveți cinci secunde să puneți jos armele. Patru.

Apasă mai tare țeava pistolului pe capul lui Liv, care geme de durere şi încearcă să se îndepărteze, dar fără succes.

— Trei.

— Nu veți scăpa de aici, intervine celălalt polițist, care îl are în vizor pe Esben. Colegii noştri aşteaptă afară. Există o singură cale de ieşire din această casă şi este în cătuşe.

— Doi.

Florence abia îndrăzneşte să respire. Erau atât de aproape să plece de acolo şi acum totul s-a dus din nou de râpă. Liv va muri, ea va muri, probabil şi David. Totul este ca un coşmar febril.

— Imunitate! strigă brusc Esben.

— Ce? spune poliţista, vizibil derutată.

— Nu trebuia să se întâmple aşa, continuă Esben, ridicând cutia de chibrituri de pe podea. Fiindcă în mod evident Napoleon nu ne poate proteja aşa cum era convenit, consider că angajamentul este anulat.

— Te avertizez, Esben, trebuie să taci, mârâie bărbatul cu pistolul. Unu.

Esben îl ignoră şi se întoarce spre poliţişti.

— Vreau imunitate totală, spune el. Fără acuzare, fără dosar, nici măcar amenzi.

— Şi de ce ţi-am oferi asta? întreabă poliţistul.

Încă îşi ţine arma ridicată, doar o coboară câteva grade.

— Pentru că pot să vă spun cine este cu adevărat în spatele a tot ce se întâmplă aici. Noi doi suntem neimportanţi, la capătul de jos al lanţului. Dar cel care ne plăteşte lucrează...

Un zgomot puternic răsună în aer şi Florence tresare. O secundă mai târziu, bărbatul cu pistolul se aruncă direct într-unul dintre sacii de gunoi care acoperă ferestrele. Se aşteaptă să audă geamuri sparte, însă bărbatul şi sacul dispar prin fereastră. Florence înţelege în sfârşit de ce erau saci de gunoi la toate ferestrele. Nu doar pentru a bloca lumina. Reprezentau şi o cale de scăpare invizibilă, în caz că ceva ar fi mers prost. Bărbatul cu pistolul planificase totul cu atenţie. Scaunul lui Liv fusese plasat astfel încât să se găsească exact lângă fereastră. Totul, de la focul de pistol până la săritura pe fereastră, s-a întâmplat într-o clipită.

Dar a tras.

Nu, nu, nu, nu Liv.

A tras în Liv.

Este greu să vezi ceva în întuneric, dar ea...

Dar ea...

Dar ea pare, de fapt, nevătămată. Şi-a smucit capul tare în lateral, dar încă se mişcă. Florence nu vede sânge. Deci ce...? David pare şi el nevătămat, la fel de confuz ca ea. Privirea i se fixează pe bărbatul numit Esben, care arată profund îngrijorat.

Esben se încruntă şi cade pe podea. Totul se întâmplă foarte repede, dar şi foarte lent. Cât a trecut de când a auzit împuşcătura? Două secunde? 20? Împuşcătura încă îi răsună în urechi. Esben stă întins pe podea, cu mâinile pe abdomen. Un picior îi tremură.

— Să dea dracu'! spune poliţistul, în timp ce colega sa îşi ia rapid staţia de la centură.

— Suspect înarmat în libertate, anunţă ea rapid în microfon. Bărbat, blond, circa 1,90 metri. A părăsit casa chiar acum printr-o fereastră. Fiţi precauţi.

Apoi îşi scoate casca şi se apleacă peste Esben. Acesta a rămas complet nemişcat, în timp ce o mică baltă de sânge se formează încet în jurul corpului său.

După ce aterizează pe pământ, sub fereastră, Sandro se rostogoleşte până scapă de folia neagră de plastic. Iarba este încă udă şi alunecoasă de la ploaia de ieri, dar el reuşeşte să se ridice rapid în picioare. Poliţiştii din cabană au spus adevărul că sunt mai mulţi. Doi dintre colegii lor stau pe gazon între cabană şi maşini. Şi ei sunt complet echipaţi cu căşti, mănuşi şi veste de protecţie. Dar sunt întorşi cu spatele. Atenţia lor este concentrată asupra uşii din faţă. Exact cum ştia Sandro că va fi. Nu îşi permite niciodată să dea dovadă de imprudenţă, chiar şi când aşa pare. Sandro vrea să fie cât mai eficient posibil şi de aceea o mare parte din planificarea lui constă în a anticipa acţiunile celorlalţi şi a profita de acestea. Din acest punct de vedere, îi place

poliția. Se antrenează să acționeze la fel, cu toții. Ceea ce îi face complet previzibili.

Din momentul în care îi ia prin surprindere aterizând pe pământ în lateralul casei, ştie că are la dispoziție cel puțin cinci sau poate chiar opt secunde până când surpriza dispare şi ei reacționează conform regulamentului. Este mai mult decât are nevoie. Dar îşi propune să câştige încă zece secunde, pentru orice eventualitate. Stația radio a polițiştilor trosneşte şi o voce începe să vorbească despre el. Prea târziu. În acelaşi timp în care se ridică în picioare, Sandro trage cu pistolul în direcția lor. Este greu să țintească, simțul echilibrului nu şi-a revenit complet după rostogolire, dar nici nu are intenția de a nimeri.

— Ce dracului, la adăpost! strigă unul dintre ei şi se aruncă într-o parte.

Exact cum sperase Sandro, polițiştii se adăpostesc după colțul casei. Desigur, au veste de protecție, dar instinctele primare sunt greu de reprimat. Sandro aleargă în direcția opusă, printre copacii din spatele casei. Crengile ascuțite îl zgârie pe față şi pantofii i se udă când o ia prin tufăriş, dar el nici nu simte. Tot ce contează este supraviețuirea imediată. Nu va trece mult până când unul dintre polițişti va privi după colț şi va vedea că a dispărut. Cele zece secunde ale lui sunt aproape gata. În plus, polițiştii din casă vor anunța în curând schimbul de focuri, dacă nu au făcut-o deja. Şi atunci locul va fi plin de polițişti.

N-au decât să vină şi cu elicopterul, nu contează. Nu-l vor găsi pe Sandro. Se simte ca acasă în pădure. Poate să se ascundă zile întregi, la nevoie. E conştient că astfel de cunoştințe sunt depăşite în zilele noastre, dar ştie cum să supraviețuiască în natură. Ştie ce plante sunt comestibile, cum să vâneze animale mici şi cum să facă un foc astfel încât să nu fie văzut. Esben poate să-şi păstreze calculatoarele. Sandro s-a simțit întotdeauna ca acasă

printre copaci. Cu cât mai mari şi mai sălbatici, cu atât mai bine.

Ceea ce îl face aproape să râdă în timp ce aleargă prin pădure este că zona de cabane se află, de asemenea, aproape de o apă. Nu toţi proprietarii de cabane şi-au luat bărcile, după sezon. Poate să se îndrepte spre orice ponton şi să fure o barcă pentru a pleca. O să dispară înainte ca ei măcar să înceapă să-l caute serios. După aceea, poate să stea ascuns luni întregi.

— Stai! strigă o voce slabă departe în spatele lui.

Dar aude cum vocea ezită. Ei nu ştiu unde este el. Îşi reduce ritmul cu 20%, se mişcă încă rapid, dar este atent să nu facă prea mult zgomot când sare uşor peste un copac căzut. Vocea care strigă se îndreaptă într-o altă direcţie.

Nu voia să-l împuşte pe Esben. Dar nu poate lucra cu oameni în care nu are încredere. Esben era oricum doar în probe, chiar dacă Sandro avea speranţe pentru peruan. Acum trebuie să găsească pe altcineva cu abilităţile tehnice care îi lipsesc lui Sandro. Cineva care înţelege mai bine cât de importantă este loialitatea. Şi nu era doar o chestiune de moralitate. Dezvăluirea identităţii lui Napoleon ar avea consecinţe enorme, dincolo de înţelegerea lui Esben. Şi a lui Sandro, de altfel. Asta-i şi ideea. Cu cât ştie mai puţin, cu atât mai uşor îi este să-şi facă treaba.

Totuşi, Esben a avut dreptate într-o privinţă. Li s-a promis că poliţia nu va fi implicată. Sandro nu este mulţumit. Un angajator în care nu se poate avea încredere este aproape şi mai rău. A compromis Napoleon intenţionat siguranţa lui Sandro? A fost o capcană? Gândul îl face pe Sandro să se oprească brusc.

Încearcă Napoleon să-l înlăture din ecuaţie?

Aşa ceva nu poate accepta. Trebuie neapărat să ia măsuri.

În cabană, polițistul ascultă la stație. Apoi se întoarce către colega sa.

— Îl caută în pădure. Ar fi trebuit să avem câinii cu noi.

— Atunci de ce nu îi aveți? întreabă Florence iritată, în timp ce dezlipeşte cu grijă banda adezivă de pe gura lui Liv.

David a început să se ocupe de banda din jurul brațelor ei. Polițistul ridică un deget către Florence.

— Mergi afară şi vezi dacă au nevoie de ajutor, îi spune el colegei sale şi îl împinge cu piciorul pe Esben. Trebuie să raportez asta.

După ce colega pleacă, îşi scoate casca şi mănuşile. Abia atunci Florence vede că este Samir.

— Ce mizeria dracului! spune el uitându-se la corpul neînsuflețit. Bună, Florence. Şi salut, David, eu sunt Samir. Ca să-ți răspund la întrebare, Florence, nu am putut aduce câinii pentru că m-ai rugat să fiu discret. A fost destul de greu să adun patru persoane fără să trezesc suspiciuni. Dar dacă aş fi ştiut că se va ajunge la aşa ceva, am fi putut foarte bine să venim cu întreaga echipă de intervenție.

Florence reuşeşte în cele din urmă să îndepărteze banda adezivă de pe gura lui Liv, care inspiră adânc.

— Ce dracului! spune ea cu o voce tremurândă. Bandă adezivă pe gură. Din nou. Ştiți cât de înfricoşător este?

— Eşti bine? întreabă David. Cum te simți?

— Ai răni care necesită îngrijire medicală imediată? intervine Samir.

— Sunt speriată de moarte, răspunde Liv şi tuşeşte. Traumatizată după numeroase tentative de sufocare. Acum ştiu cum s-au simțit prizonierii de la Guantanamo. O să am mult timp coşmaruri. Dar sunt în viață.

Zâmbetul lui Liv este slab, dar exprimă o uşurare infinită.

— Cum e Sakura? îl întreabă pe David. A făcut deja atac de cord de îngrijorare?

David îşi scoate telefonul din buzunar, dar aproape îl scapă pe podea.

— Poftim, de ce nu vorbeşti tu direct cu ea?

Formează un număr şi pune telefonul pe masă lângă ei, în timp ce Florence continuă să îndepărteze banda. Nu vrea să petreacă nicio secundă în plus în cabană. După ce soneria se aude de trei ori, Sakura răspunde.

— Bună, iubito, spune Liv tremurând. Nu scapi atât de uşor de mine.

Sakura scoate un ţipăt care aproape că sparge difuzorul.

— Eşti teafără?? întreabă ea cu vocea plină de emoţie. David e acolo? Când te întorci acasă?

— David şi Florence m-au salvat. Nu fi supărată pe el.

— Supărată? M-aş putea şi mărita cu el, doar să vă întoarceţi acasă!

— Ce face Roy? întreabă Liv cu o voce gâtuită.

— Roy? Îi este dor de tine. *Mie* îmi este dor de tine. Dar ce... cum...

— Suntem cu toţii nevătămaţi, spune David spre telefon.

Se ridică de pe podea.

— Cei care au răpit-o pe Liv nu mai sunt aici. Sau unul este, dar pe podea... nu ştiu. Celălalt a dispărut. Oricum, poliţia e aici cu noi. Suntem pe drum spre casă cu Liv.

Ultima parte este probabil o minciună. Poliţia va dori să o ducă pe Liv la spital pentru a verifica dacă totul e în regulă şi apoi la un interogatoriu. Se pare că toţi cei pe care David îi cunoaşte ajung la spital în ultima vreme. Toţi în afară de Florence. Deocamdată.

— Nu întârziaţi, spune Sakura cu vocea gâtuită. Roy a făcut tocăniţă. E în mare parte din plastilină, dar se aşteaptă să mâncăm tot.

— Sakura? spune Liv.

— Da?

— Te iubesc.

Urmează câteva secunde de tăcere.

— Clar că mă iubeşti, îi răspunde Sakura. Dar nu la fel de mult cum te iubesc eu pe tine.

— Florence, spune Samir. Trebuie să vorbim.

— Nu poate aştepta? întreabă ea ridicându-se.

Nu intenționează să fie nepoliticoasă cu Samir. Dar chiar vrea să plece din cabana asta întunecată. Nu reuşeşte să scape de gândul că bărbatul cu pistolul s-ar putea întoarce oricând. E, desigur, un gând irațional, sunt trei polițişti afară care-l caută şi probabil că vin şi alții.

Dar totuşi.

— Nu e doar o răpire cu o victimă care are nevoie de îngrijiri şi de terapie, explică Samir cu voce joasă. Avem şi un omor. Criminaliştii trebuie chemați imediat. Tot pachetul. Nu am nicio şansă să ascund asta de Klaus. O să se întrebe de ce am venit aici fără să-i spunem. Mai ales având în vedere că e cabana lui.

— Poți oricând să spui că nu ați avut indicativul corect al proprietății când ați venit aici, răspunde Florence.

Samir o priveşte confuz.

— Nu poți căuta în registrul proprietăților cine deține casa dacă nu ai indicativul corect, îi explică ea. Şi când ați sunat la cadastru, persoana responsabilă era în pauza de prânz. De aceea nu ştiați a cui casă e când ați venit aici.

— Înțeleg, spune Samir. Inteligent.

Se uită la ceasul de la mână.

— Dar probabil s-au întors acum la cadastru, continuă el. Cred că vom primi informațiile corecte în maximum zece minute. Atunci va trebui să-l sun pe Klaus. Nu pot să spun că aştept cu nerăbdare. Sper doar să creadă povestea că am venit aici pe baza unui pont anonim despre doi drogați care au intrat prin efracție într-o cabană de vară şi am dat peste un caz de răpire. Şi întâmplător era casa lui. O coincidență nebunească. Şi în raport uit să menționez că cei doi răpitori

erau evident plătiți de altcineva, conform celui care e pe podea. Cam aşa? În ce te-ai băgat, de fapt, Florence?

Înțelege situația lui Samir. Dar Florence nu îl poate ajuta. Acesta trebuie să se descurce pe cont propriu cu Klaus. Dacă s-ar implica, colaborarea ei cu Samir ar fi descoperită. Cel mai bun lucru pe care îl poate face este să nu-l sune o vreme. Samir nu merită furtuna de probleme care probabil se va abate asupra lui.

— Nu pot dezvălui încă, spune ea şi începe din nou să tragă de bandă. Dar ştii cât de mult apreciez asta.

Îl priveşte pe Samir şi vede că este prea puțin. Nu este suficient. Dar va trebui să fie suficient pentru moment. Într-un târziu, reuşeşte să îndepărteze ultima bucată de bandă de pe brațele lui Liv şi, împreună cu David, o îndepărtează şi pe cea de pe picioare. Liv este încă palidă, dar începe să-şi recapete culoarea în obraji. Florence nu-şi poate imagina prin ce a trecut. Sau cât de aproape a fost să ajungă ea însăşi pe scaun. Dacă Samir ar fi întârziat doar câteva minute... Florence scutură din cap. Probabil că Samir i-a salvat viața. Când Liv este în sfârşit eliberată de pe scaun, se ridică şi îşi întinde brațele spre tavan cu un geamăt.

— N-o să mă mai aşez niciodată pe un scaun, spune ea.

Apoi începe să tremure violent, când şocul se manifestă liber în corpul ei. David o îmbrățişează, iar ea respiră adânc, lipită de pieptul său. Rămân aşa un timp, până când tremuratul încetează. Tot ce aude Florence sunt respirațiile lui Liv. David şi Liv rămân pe loc. Fără să îşi dea drumul din brațe.

MARȚI

David are grijă să nu-i pună lui Kreskin mai multă mâncare decât i s-a recomandat. Când Kreskin vede porția,

se uită urât la el. Dar au programare la veterinar la prânz, aşa că David nu îndrăzneşte să-i dea mai mult.

Veterinarul. Este un lucru atât de normal, încât aproape că pare absurd, după tot ce s-a întâmplat. David chiar uitase de asta. Din fericire, telefonul i-a amintit cu o oră în urmă.

El şi Florence au însoțit-o ieri pe Liv la spital. Sakura şi Roy au venit acolo. Să spui că revederea a fost plină de lacrimi ar fi o subestimare. După ce medicii au considerat că Liv nu suferise nicio vătămare fizică în urma tratamentului din cabană şi au lăsat-o să se întâlnească şi cu un terapeut, Samir a interogat-o. Ea a spus, în mare parte, adevărul. Se afla în Humlegården pentru a fotografia păsări când doi bărbați, pe care nu îi mai văzuse niciodată, au imobilizat-o şi au dus-o la cabana din Norrtälje. După aceea, a fost prea amețită şi speriată pentru a observa mai multe detalii. La întrebarea despre ce crede că este vorba, ea a răspuns că despre bani. Nu a menționat numele Paulinei Mentzer.

Florence are încredere în Samir şi prin urmare are şi David, dar ştiau că tot ce se spune la interogatoriu va ajunge la Klaus. Deşi Esben a menționat că angajatorul lor se numea Napoleon, acesta era, desigur, doar un nume de cod.

În timp ce Kreskin mănâncă, David verifică în BackLog pentru a vedea cu cât a rămas în urmă după ce a ratat o zi întreagă de lucru. A îndeplinit o parte din sarcini în cursul dimineții, dar mai are multe de făcut. Acest lucru este următorul aspect care pare complet absurd: că are un loc de muncă de care să se ocupe. Un loc de muncă şi colegi care aşteaptă ca el să performeze şi care nu au nicio idee că unul dintre prietenii săi a fost răpit, iar altul este în comă după un incendiu provocat. Nodul din stomac i se strânge dureros. Îşi trece mâna prin păr şi se concentrează asupra

ecranului. Cel mai absurd lucru este că a reuşit să se concentreze la muncă. Dar poate că mintea are nevoie de o pauză de la toate nebuniile. Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns acasă ieri a fost să pună câteva piese la puzzle-ul de pe masa din living.

Noul cod al lui David a fost implementat în sistemul de plăți şi totul funcționează aşa cum trebuie. Clientul este foarte mulțumit. Dar a venit şi cu idei pentru noi funcții pe care le-ar dori adăugate. David oftează. Ca de obicei, de altfel. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Telefonul lui David scoate un sunet de notificare. Este Florence.

Cum te simți azi? S-a întâmplat ceva de când ați ajuns acasă? Te-a contactat Urban sau cineva de la poliție?

Inițial, David vrea să îi răspundă cu un mesaj. Apoi se răzgândeşte şi o sună.

— Hei, eu sunt, zice el când Florence răspunde. Aici e linişte. Apropo de Urban, am vorbit aseară cu Paulina. Urmează să fie externată azi.

— Doar ea? Dar Anton?

David tace câteva secunde. Ultima oară când şi-a văzut cel mai bun prieten, Anton era încă bandajat ca o mumie, conectat la tot felul de tuburi. Îşi doreşte să aibă credința preotului în puterea unei entități superioare, aşa ar şti cel puțin la cine să se roage. Pe de altă parte, credința nu pare să-l fi ajutat nici pe Anton. Închide ochii şi se lasă pe spate în scaunul din bucătărie.

— Anton rămâne. Paulina nu ştie care este starea lui, dar se află încă la terapie intensivă. Nu cred că asta înseamnă că se simte mai bine. Valorile lui sunt aparent acceptabile, având în vedere circumstanțele, dar... da. Spitalul a luat legătura cu fosta lui soție şi cu fiica lui din Halmstad. Mi-e greu să îmi imaginez... că nu se mai trezeşte.

Nu îi este doar greu să se gândească la asta. Îi este imposibil. Îl doare fizic gândul că Anton nu va mai avea

ocazia să se joace cu Malva cât este mică, că nu va avea ocazia să o ghideze în timpul adolescenței şi că nu va putea să fie exagerat de mândru de tot ce va reuşi ea în viitor. Imaginea din mintea lui David, cu un Anton care se stinge pe un pat de spital fără să fie conştient de acest lucru, devine copleşitoare. Deschide ochii larg.

— Tu ce faci azi? întreabă el pentru a schimba subiectul.

— Mă uit la informațiile despre firma lui Urban, spune Florence, iar David aude foşnet de hârtii în fundal. Urban este încă tăcut ca mormântul, deşi Kickan a promis că îl va presa. Aşa că m-am gândit să o iau pe drumul cel lung acum, că am timp. Am început din nou să trec prin toate tranzacțiile realizate de Built By Jacobsson vechi de peste 25 de ani. Ideea este că, dacă găsesc ceva care pare suspect, pot să urmăresc firul respectiv şi, cu puțin noroc, să găsesc pe cineva la celălalt capăt. Cineva care ar fi putut face parte din Societate. Dar e o companie mare, va dura săptămâni să trec prin toate.

— Pentru altcineva, poate. Dar ştim amândoi că eşti un geniu.

— Linguşitorule!

David o aude că zâmbeşte şi simte un fior în stomac, dar îşi reprimă senzația.

— Dar ai dreptate, continuă Florence. Poate că deja am găsit câteva nereguli minore. Asta nu înseamnă neapărat ceva, astfel de lucruri există în toate companiile. Şi nu sunt ceva pentru care cineva ar ucide. O să văd unde duce firul. Dar nu cred că Urban a fost implicat în cele mai murdare afaceri.

Din câte se pare, Kreskin a terminat de mâncat, deoarece zgârie iritat bolul. David îl ridică în brațe şi îl scarpină după urechi. În semn de mulțumire, Kreskin îl linge pe față cu o limbă mirosind a hrană uscată.

— În altă ordine de idei, spune David la telefon, eu şi Kreskin mergem la veterinar peste mai puțin de o oră.

Câinele scoate un lătrat vesel când aude asta. Trebuie să fie singurul câine din lume căruia îi place să meargă la doctor.

— Nu vrei să vii şi tu? Ştiu că eşti ocupată cu scormonitul în contabilitatea lui Urban, dar ar fi plăcut să facem ceva împreună care nu implică să fim urmăriți sau amenințați cu arme. Poți lua prânzul cu clientul tău. Face Urban cinste.

Poate e doar în imaginația lui, dar i se pare că o aude zâmbind din nou.

Vede pe fereastră că cineva este jos, pe ponton. Chiar şi de la distanța asta, de sus, din casă, recunoaşte statura lui Sandro. Dar Sandro nu se mişcă din loc. Semnalul este clar. Sandro vrea ca el să coboare. Destul de îndrăzneț. Nu îi place insinuarea. Jonglează cu prea multe variabile în prea multe domenii, ca să tolereze cea mai mică provocare. Trebuie să-i reamintească lui Sandro cine lucrează pentru cine. Sandro ar putea avea nevoie de o uşoară corecție. Însă doar de data asta deschide uşa dinspre terasă şi coboară către ponton.

— Sandro, spune când ajunge lângă el.

Hainele lui Sandro sunt murdare şi au găuri în unele locuri. Are noroi pe mâini şi pe față. Sandro stă şi admiră iahtul, cu un picior pe vârful prorei, de parcă ar intenționa să urce la bord.

— Ar fi mişto să mergem cu *Le Petit* la o plimbare cândva, spune Sandro, aruncând o privire spre barcă. Bănuiesc că e destul de rapidă.

Observă pantoful murdar al lui Sandro, acolo unde se sprijină de Fairline Targa 50 GT-ul lui proaspăt spălat.

— Dă-ți piciorul jos, spune el rece. Cum a mers ieri în Harängen?

Sandro ridică piciorul de pe barcă şi zâmbeşte ciudat.

— Ceva-mi spune că deja ştiți, răspunde el.

— Ştiu că a scăpat din nou de sub control.

— Fireşte. *Cineva* a trimis poliția acolo. Am furat o barcă şi am fost nevoit să dorm în pădure, pe o insuliță de lângă Vaxholm, noaptea trecută.

Pantoful lui Sandro a lăsat o urmă murdară pe proră. Îi este greu să-şi ia privirea de la ea.

— Da, ceva nu se leagă. Fie ați greşit şi ați fost văzuți, fie cineva din interior a dat informații şi a avertizat despre ce urmează să se întâmple.

Sandro face un pas înainte şi-l priveşte în ochi.

— Există şi o a treia posibilitate.

Nu se poate abține să nu râdă tare.

— Crezi că am fost eu? întreabă el, întâlnindu-i privirea lui Sandro.

S-a săturat de amenințări neputincioase. Este a doua pe ziua de azi. Urban îl sunase mai devreme, furios că Paulina fusese implicată într-un accident. Nu avusese răbdare să asculte tot ce spunea Urban că-i va face. Fusese nevoit să-i explice clar că nu a dat niciodată ordin expres de incendiere a casei cuiva. Era adevărul. Deşi Urban putea să creadă ce voia, nu-i păsa deloc.

Faptul că Paulina a supraviețuit ar putea deveni, desigur, o problemă. Mai ales că va fi supravegheată de Urban. Trebuie să urmărească atent cum evoluează situația.

Iar acum a venit rândul lui Sandro să-l amenințe.

— E chiar bine să fii paranoic când eşti pe teren, dar n-am nevoie să iei atitudinea asta cu tine când vii aici. Gândeşte-te. Ce aş fi avut de câştigat asigurându-mă că poliția o să fie acolo?

— Păi, ați scăpa de mine, zice Sandro.

Dar ucigaşul nu mai pare la fel de convins.

— Încă am nevoie de tine, spune el şi îi zâmbeşte.

Ştie însă că zâmbetul este rece, că arată ca un prădător care tocmai i-a spus prăzii că nu are de gând să atace. Este intenționat. Sandro trebuie ținut din scurt.

— O întrebare mai bună este ce s-a întâmplat cu toate dovezile, continuă el. Pentru ca totul să nu fi fost în zadar.

Sandro îl priveşte țintă câteva secunde, înainte de a coborî ochii şi de a face un pas înapoi. Ca un câine ascultător. Bine. Ştie unde-i este locul.

— David nu avea prea multe, spune Sandro. Ce avea la el, am ars. Şi sunt sigur că nu a ascuns nimic. Trebuia să-l fi văzut. Era mult prea speriat ca să rişte aşa ceva.

— E un mare pas înainte, comentează el, privind pe lângă Sandro, peste apă. Dar trebuie să fim siguri. Trebuie să te duci la biroul lui Florence Tapper cât mai repede posibil, să vezi dacă mai este ceva acolo. În fond, e avocată. Aş fi surprins să nu fi descoperit ceva pe cont propriu.

— Acum? întreabă Sandro, ridicând din sprâncenele murdare. Nu sunteți întreg? Polițiştii ăia din Harängen m-au văzut, probabil există deja un mandat pentru arestarea mea. Trebuie să mă ascund o vreme.

— Cred că nu înțelegi, spune el, fixându-l pe Sandro cu privirea. Tot ce am făcut până acum ar putea fi în zadar dacă ea are mai multe dovezi. Du-te acolo. Fă-o să-ți arate tot ce are. Arde tot biroul, dacă e nevoie. Nu-mi pasă. Şi nu cred că trebuie să te învăț eu cum să eviți poliția. Pentru că, dacă e aşa, ar trebui să reconsiderăm serios angajarea ta. Dar spală-te, Doamne iartă-mă! Arăți de parcă ai dormit într-un tufiş. Sau, stai aşa, chiar asta ai făcut.

Sandro îl priveşte cu ochii mijiți. Dar totul s-a terminat. Statutul a fost restabilit. Sandro dă din cap scurt şi se întoarce să plece.

— Încă ceva, spune el, arătând spre urma de picior de pe iaht, cea lăsată de pantoful lui Sandro. Şterge aia înainte să pleci.

Se întoarce înainte ca Sandro să aibă şansa să răspundă şi urcă înapoi către casă, fără să-i spună la revedere. Când ajunge pe terasă, aude cum Sandro porneşte motorul bărcii furate.

Sandro e cel mai bun în ceea ce face. Nu crede că Sandro a fost văzut din greşeală sus la cabană. E mai probabil să fi aflat cineva din poliție. Trebuie să descopere cine este acea persoană şi cât de mult ştie. Dar asta trebuie să mai aştepte. Acum e bine să lase pe cineva să îngroape cazul în cât mai multe obstacole administrative posibile. Legătura cu cabana ar fi catastrofală dacă ar ajunge în presă şi un jurnalist ambițios s-ar decide să înceapă să sape. A fost mereu atent ca niciun reflector să nu fie îndreptat în direcția greşită şi ar fi culmea să se întâmple asta chiar acum.

Intră în casă, apoi în birou. Îşi ia haina din cuier şi o îmbracă. Apoi încheie toți nasturii, de jos în sus. A reuşit să țină totul la distanță timp de peste 20 de ani. Cu toții au făcut-o, prin eforturi comune, încă de când Societatea s-a dizolvat.

Dar acum totul se apropie prea mult.

Închide uşa biroului. Apoi se postează în fața oglinzii din colț şi îşi studiază uniforma. Îi vine la fel de bine ca când obişnuia să-i viziteze pe Ellen şi pe David. Evident, există avantaje în a nu mai dormi noaptea. Clar a slăbit. Dar într-un mod care îl avantajează. Chiar ar putea spune că arată al naibii de bine pentru vârsta lui. Un bărbat după care femeile ar trebui să întoarcă privirea. Ellen a fost norocoasă.

Ar trebui să o viziteze din nou, de dragul vremurilor bune. Să termine o dată pentru totdeauna, aşa cum ar fi trebuit să facă acum 20 de ani. Au fost naivi să creadă că pot controla asta. Că tăcerea pentru care au plătit-o ar putea dura veşnic.

Poate că nu mai există dovezi concrete, dacă Sandro a spus adevărul. Dar nu poate scăpa de sentimentul că

faimoasele piese de domino au început totuşi să cadă. Nu va mai putea niciodată să pună duhul înapoi în lampă. Nu complet. Sunt prea mulți care *ar putea* şti ceva.

O ploaie uşoară începe să bată în geam. Desigur, există o soluție simplă pentru problema lui: trebuie doar să se asigure că nu mai există nimeni care să vorbească.

Nici Ellen, nici David.

Niciun scandal care să-l îngrijoreze.

Nu este chiar pregătit pentru această soluție. Decizia comună a fost ca David să fie protejat. Întreaga Societate se va întoarce împotriva lui dacă se va opune acestei decizii. Chiar dacă s-ar ocupa de membrii Societății unul câte unul, ei reprezintă o forță care i-ar aduce prejudicii grave dacă s-ar uni. În plus, mereu l-a plăcut pe David. Încă de când era mic.

Totuşi, bănuieşte că mai devreme sau mai târziu va trebui să ajungă la această soluție. De fapt, Urban este cel care a cauzat încurcătura. Dacă Urban nu ar fi implicat-o pe acea avocată, probabil că deja ar fi avut totul sub control.

David trebuie protejat, asta au decis ei cu mult timp în urmă.

Dar nu dacă ar avea de ales între David şi el.

Se priveşte din nou în oglindă şi îşi întinde gâtul. De ce cuvintele celorlalți ar trebui să cântărească mai greu decât ale lui, când el are cel mai mult de pierdut? Nu, aceasta este o decizie pe care are dreptul să o ia singur. Apucă telefonul şi îl sună pe Sandro, care răspunde imediat. Poate auzi zgomotul motorului în fundal.

— Când termini cu Florence, am încă o misiune pentru tine, spune el, privindu-se din nou în oglindă. Ultima.

Uniforma îi vine chiar perfect.

Kreskin este atât de ascultător încât Florence se întreabă dacă nu cumva este bolnav. A fost cel mai ascultător câine din lume de când au ajuns la cabinet. Kreskin urmează

comenzile date de doctorița veterinar fără să se opună, apoi stă complet nemişcat în timp ce ea notează în jurnal.

— L-ai drogat? îi şopteşte Florence lui David.

— Nu, doar că e îndrăgostit până peste cap de veterinarul său, răspunde David. A fost aşa de când era pui. Uneori cred că sunt singurul pe care nu-l respectă.

Doctorița, pe nume Louise, se întoarce către Kreskin, care îşi ridică ambele urechi şi o priveşte plin de dorință. Florence îşi pune mâna la gură pentru a-şi stăpâni râsul. Ea şi David se sprijină de perete în micul cabinet de la Spitalul Veterinar Täby, în timp ce Louise examinează câinele.

— Oricum, este plăcut să ne vedem în circumstanțe mai normale decât cele din ultimele zile, îi spune el încet lui Florence. Crezi că o să înceteze să ne mai urmărească acum? Scrisoarea a fost distrusă. Au obținut ce au vrut.

— Chiar nu ştiu. Samir zice că încă nu l-au găsit pe răpitorul lui Liv. Ar putea să fie pe urmele tale.

— Dar nu mai am nicio dovadă, nimic. Dacă am avut vreodată. Scrisoarea nu era prea clară. Eu încă nu-mi amintesc cine erau acei membri ai Societății. Şi chiar dacă mi-aş aminti cum arătau, tot nu ştiu cine sunt.

— Da, dar probabil trebuie să mai fim vigilenți o perioadă, cel puțin până îl prind pe răpitor. Nu cred că ar fi atât de prost încât să se arate în timp ce îl caută poliția. Dar nu se ştie niciodată.

Realizează că nu este ceea ce David vrea să audă. El vrea să afle că totul s-a terminat, că prietenii lui sunt în siguranță. Scoate un oftat adânc în timp ce Louise îl mângâie pe Kreskin pe cap şi spune că a fost foarte cuminte. Kreskin arată de parcă ar vrea să o ceară în căsătorie.

— Nu am de ales, spune David, dând din cap. Trebuie să fim mai rapizi decât ei. Aşa cum scria în scrisoare. Având în vedere ce s-a întâmplat când am fost la ferma aia

duminică... Dacă există ceva care să-mi declanşeze amintirile din copilărie, acela este locul. Locul în care am crescut. Puținul care mi-a revenit ultima dată nu a fost deloc plăcut. Dar poate că amintirile mele ne-ar oferi ceva care să ne ajute. Mă duc acolo chiar mâine.

— Vrei să vin cu tine? întreabă ea, luându-l de mână fără să-şi dea seama.

Simte căldura mâinii lui amestecându-se cu a ei. Stau aşa o vreme, tăcuți. În ciuda a tot ce şi-a promis, nu este sigură că va putea să-şi retragă mâna.

— Ar însemna mult pentru mine să nu fiu acolo singur, răspunde David.

David o ia de braț şi o conduce afară din cameră. Nici câinele, nici doctorița nu par să observe că pleacă.

— Încă ceva... În legătură cu Klaus Nordström, spune David încet, când sunt pe coridor, departe de urechile curioşilor. Eşti absolut sigură de implicarea lui?

Florence se gândeşte. Ce are concret? Ce ar prezenta ca dovezi dacă acesta ar fi un caz în instanță? Adevărul este că nu are decât indicii. Dar pentru ea acestea sunt clare. Unu: Klaus a venit personal la interogatoriul lui David. Doi: răpitorii au ales să se instaleze tocmai în cabana lui. Trei: Urban, despre care *ştim* că este implicat, îl cunoaşte pe Klaus. Patru: scrisoarea de la mama Paulinei a menționat poliția.

Îşi dă seama că niciuna dintre acestea nu este categorică. Desigur, există şi alți polițişti în afară de Klaus la care scrisoarea ar putea face referire. De asemenea, nu este imposibil ca şi şeful poliției să fie nevoit să participe la anumite interogatorii. Şi Urban cu siguranță are o rețea largă de contacte. Deci, nu, în instanță nu ar fi suficiente. Dar acum nu este în instanță. Şi are un sentiment. Un sentiment care a refuzat să o părăsească în ultimele zile şi

care a devenit mai puternic. Florence ştie, după toți anii de experiență, că trebuie să aibă încredere în acest sentiment.

— Sunt sigură, spune ea, dând din cap. De ce întrebi?

David aruncă o privire în jur.

— Nu am avut timp să mă gândesc la asta până acum, s-au întâmplat prea multe. Dar la interogatoriul de vineri... Când Klaus a intrat în cameră, pentru o clipă am avut impresia că îl recunosc. Senzația a dispărut la fel de repede cum a apărut, aşa că aproape nu am reacționat. Dar cred că l-am mai întâlnit înainte. Şi, dacă e aşa...

— ...s-ar fi putut întâmpla când erai mic, termină Florence, iar David aprobă serios, dând din cap. Şi dacă e aşa, am avut dreptate tot timpul. Klaus face parte din Societate. Cred că este foarte important să mergi la fermă.

Sandro a pierdut aproape totul când a fugit din cabană. Atât echipamentul, cât şi dubița sunt irecuperabile. Dar, din fericire, este bine pregătit pentru majoritatea situațiilor. În Nacka are un depozit Shurgard de cinci metri pătrați care conține tot ce are nevoie. A fost suficientă o vizită rapidă acolo pentru a face rost de haine, bani şi scule noi. În depozit are şi o serie de paşapoarte, în cazul în care ar trebui să părăsească țara. Nu că ar avea planuri să facă asta. Din contră, de fapt.

Urcă scările în clădirea de pe Linnégatan şi îşi mângâie capul ras. Trebuie să se aştepte ca polițiştii din Norrtälje să-i fi observat înfățişarea. Aşa că s-a ras în cap. De fapt, nu arată deloc rău. Pare puternic.

Sandro se opreşte în fața uşii pe care o caută şi citeşte pe placa de alamă: Tapper, Alho şi Siöö. Este impresionat, trebuie să recunoască. Şi-a făcut temele în timp ce era în depozit şi a citit despre succesele lui Florence Tapper. Nu este deloc o necunoscută pentru mass-media. Atât

Resumé[25], cât şi *Dagens Industri* au publicat reportaje ample când Florence şi colegele ei şi-au deschis firma şi au scris despre cum, la început, au trebuit să lupte împotriva structurilor vechi, consacrate, pentru a-şi câştiga locul. Cele trei au fost descrise într-un articol drept nişte amazoane aproape divine, care au deschis calea pentru un fel de reformă a egalității în breaslă. Sandro bănuieşte că autorul articolului voia să se culce cu cel puțin una dintre ele.

Întotdeauna îl surprinde cât de uşor se văd bărbații ca jumătatea dominantă a speciei umane. Când, de fapt, femeile sunt cele care păstrează condițiile pentru existența continuă a umanității. Unii pur şi simplu nu s-au gândit bine. Ca fostul soț al lui Florence, Grayson White. Sandro, desigur, a citit şi despre el. Dar acolo a fost mai greu să se simtă impresionat. Pare a fi cineva care ocupă un spațiu ce ar putea fi folosit mai eficient. Sandro apreciază cu adevărat ce a realizat Florence. Întotdeauna a respectat oamenii care îndrăznesc să îşi urmeze visul şi să meargă împotriva curentului. Are cel mai mare respect pentru Florence Tapper.

Nu că ar ajuta-o.

Aceasta este doar o slujbă. Şi slujba e întotdeauna pe primul loc.

Sandro îşi îndreaptă spatele, afişează un zâmbet larg şi apoi apasă pe sonerie. Intensitatea sonoră din spatele uşii este ridicată. Bun. Volumul este ajustat pentru a fi auzit de la distanță. Asta înseamnă spații mari, dar fără recepție. Spațiile mari înseamnă că este mai uşor de găsit un loc retras, iar lipsa unei recepții înseamnă mai puține persoane de care trebuie să se ocupe.

---

[25] Revistă şi site web care oferă informații despre dezvoltarea profesională. Includ articole despre cariere, interviuri şi sfaturi pentru scrierea CV-urilor.

Uşa este deschisă după câteva secunde de o tânără. Prea tânără pentru a fi una dintre colegele lui Florence. Dar, bineînțeles, ele nu lucrează complet singure la firmă. A încercat să găsească informații despre câți oameni sunt la firmă, în afară de proprietari, dar nu a reuşit. Speră că nu va fi o problemă.

— Bună ziua, spune tânăra cu o expresie uşor întrebătoare. Pe cine căutați?

Se dă laoparte, să îl lase să intre chiar înainte ca el să răspundă. Este clar că nu vine nimeni aici fără să aibă un motiv serios.

— Am programat o întâlnire cu Florence Tapper, răspunde el calm şi păşeşte înăuntru.

Continuă să zâmbească şi îşi aranjează geanta pe umăr.

— Oh, probabil a uitat, nu este aici momentan, îi explică tânăra. Cred că are o treabă de rezolvat la prânz. Dar probabil că se va întoarce curând. Aşteptați aici, o s-o chem pe una dintre colegele ei până atunci.

Tânăra dispare în timp ce uşa se închide încet în spatele lui Sandro. Aude cum se blochează automat. Bun. Încă un lucru de care nu trebuie să se îngrijoreze.

Aruncă o privire rapidă în jur. Tavanul are peste trei metri şi jumătate înălțime. Luminos şi aerisit. Multe ferestre, ceea ce nu este grozav pentru el. Ar fi preferat mai puțină vizibilitate. Stucaturi de-a lungul tavanului. Întregul loc pute a bani.

Lângă uşă este o cutiuță argintie. O alarmă de panică. Asta înseamnă că trebuie să le atragă pe toate cât mai în interiorul sediului destul de rapid, astfel încât nimeni să nu fie aproape de alarmă când îşi vor da seama de ce se întâmplă.

Apare o altă femeie. Este cu aproximativ 20 de ani mai în vârstă decât cea dinainte şi îmbrăcată într-un costum mult

mai scump. Cu siguranță, una dintre partenerele lui Florence. Sandro bănuieşte că este Jamela.

— Bună ziua, spune ea şi întinde o mână cu unghii lungi, date cu ojă albă. Jamela Siöö. Din păcate, Florence nu este aici.

Brațul ei este bine făcut, dar nu de la ridicarea greutăților la sală. Tonifiat este cuvântul pe care îl caută. Sandro bănuieşte că Jamela practică vreun sport. Şi face şi câteva sesiuni de padel pe săptămână. Dacă mai joacă cineva padel în lumea ei. Strângerea de mână este fermă şi clară.

— Da, tocmai am aflat că Florence este plecată de la...? zice Sandro şi zâmbeşte şi mai larg.

— Jennifer, asistenta noastră, răspunde Jamela, zâmbind în cele din urmă. Florence se va întoarce probabil în orice moment. Vreți o cafea până atunci?

— Mulțumesc, dar nu vreau să deranjez, dacă sunteți în şedințe, spune Sandro în timp ce Jamela îi arată drumul spre bucătărie.

Trec pe lângă vitrine din lemn de nuc, pline cu reviste şi fotografii în care apar Florence şi colegele ei.

— Nu e nicio problemă, suntem doar noi aici azi.

Doar el şi ele. Iar uşa este încuiată. Nimeni nu îi va deranja până se întoarce Florence. Intră în bucătărie, care, în contrast cu restul locului pe care l-a văzut, este decorată în negru. Dulapuri negre, blat negru, robinete negre. Pereții sunt de un gri-deschis şi împodobiți cu premii înrămate pe care firma le-a primit. La fereastră este o *Syngonium podophyllum* sau planta vârf-de-suliță, cu frunze roşu-închis. Sandro clatină din cap. Nu este o plantă pe care ar pune-o în această cameră. La o masă mare, în mijlocul bucătăriei, stau o femeie care trebuie să fie Anna şi asistenta Jennifer. Sunt concentrate la laptopurile lor şi au un prânz pe jumătate mâncat alături.

— E bine că sunteți toate aici, spune Sandro.

O prinde strâns de braț pe Jamela. Dintr-o mişcare, o împinge în cameră, astfel încât să ajungă în faţa lui, apoi scoate pistolul. Îl îndreaptă spre toate trei.

— Atunci o putem aştepta împreună pe Florence, adaugă el.

Jennifer face exact ce se aştepta, scoate un geamăt uşor când vede pistolul. Filmele greşesc, oamenii speriaţi nu ţipă. Un ţipăt este un semnal de avertizare, oamenii care ţipă o fac pentru că pot scăpa de pericol, iar partea primitivă a creierului lor vrea să-i avertizeze pe ceilalţi.

Dar oamenii care nu pot fugi nu ţipă. Ei scot sunete guturale, joase, care apar când eliberează aer în timp ce, inconştient, îşi comprimă corpul pentru a se face cât mai mici posibil. Un ţipăt necesită să îţi întinzi gâtul. Este ultimul lucru pe care vrei să-l faci când eşti speriat şi prins la colţ. Ceea ce este în avantajul lui. Dar ştie şi că frica lui Jennifer poate degenera într-un atac de panică total. Trebuie să oprească fluxul de cortizol care tocmai preia controlul asupra creierului ei.

— Ce crezi că faci? zice Jamela.

Aceasta se uită la pistol, dar pare mai mult surprinsă decât speriată. Este un alt mecanism de apărare. Nu a realizat încă gravitatea situaţiei. Încă speră că este un fel de glumă, o farsă sau o mare greşeală. Dar va înţelege. Mai devreme sau mai târziu, întotdeauna înţeleg.

— Aşezaţi-vă, spune el. Şi puneţi-vă mâinile pe masă. Toate trei. Palmele în sus. Ăsta nu e un jaf, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa asta. Dar pe prima care încearcă să urle sau să strige ceva, o împuşc în gură.

Ameninţarea vulgară, desigur, nu o linişteşte pe Jennifer, dar cel puţin nu va mai îndrăzni să scoată vreun sunet. Ar fi dorit să nu fie nevoit să arate ca simbolul viu al problemei structurale a societăţii pe care el însuşi o detestă, dar nu are ce face. În acest moment, el este un bărbat alb care

amenință trei femei de succes cu violență și cu o armă care aproape arată ca un organ sexual masculin. Atât de stereotipic. Dar fără acel stereotip, femeile din fața lui poate că nu ar fi fost la fel de speriate. Deocamdată, frica este bună.

— În timp ce așteptăm să vină Florence, spune el, așezându-se călare pe un scaun cu spătarul întors, sunt foarte curios de un lucru.

Își lasă geanta pe podea. Geanta este nouă și nu la fel de plină precum cea veche, dar conține suficiente obiecte pentru a-l ține ocupat.

— Cât de mult v-a povestit Florence despre lucrurile pe care le-a descoperit?

— Sus, somnoroaso! spune Sakura, scuturând cu tandrețe umărul soției sale.

Ea și David și-au dat mesaje pe tot parcursul dimineții, înainte ca el și Florence să meargă cu Kreskin la veterinar. De parcă ar fi fost o zi obișnuită. Într-un fel, chiar este. Dar este și o zi pe care Sakura o va ține minte tot restul vieții. Pentru că este ziua în care s-a trezit lângă Liv. După ce a fost speriată că o va pierde pentru totdeauna.

— Cât timp ai de gând să dormi, de fapt? întreabă ea.

Liv se luptă să deschidă ochii. Își linge buzele și încearcă să se ridice, apoi cade înapoi pe pat.

— Cât e ceasul? întreabă ea și geme. Te-ai trezit și tu când a trecut buldozerul ăla peste mine azi-noapte?

— Este 6:30 dimineața, spune Sakura cu blândețe.

Liv deschide larg ochii.

— 6:30? Ce-i în neregulă cu tine? Sunt adânc traumatizată, așa au spus medicii la spital ieri. Ai auzit și tu, au spus-o de mai multe ori. Nu merit să dorm măcar...

— Am glumit. Este trecut de ora 13.

— Ce umor, spune Liv şi închide ochii. Înţeleg. Dacă n-aş fi fost atât de obosită, aş fi râs. Dar... mulţumesc, în cazul ăsta. Evident, aveam nevoie de somn.

Sakura se uită la Liv, la micile riduri de la colţurile gurii de care s-a îndrăgostit din nou şi din nou. La vârful ascuţit al nasului, la gâtul frumos care se lungeşte când Liv se întinde. În pat stă persoana care este opusul total al Sakurei, dar o şi completează perfect. Nimeni nu o poate răni la fel de mult ca Liv, când este într-o stare proastă. Dar asta pentru că nimeni nu o poate iubi la fel de mult ca Liv. Sunt pentru totdeauna una a celeilalte. La bine şi la rău.

Ar fi nevoie de mai mult decât un psihopat pentru a le ţine departe una de cealaltă. Deşi Sakura nu a fost atât de speriată în viaţa ei ca când nu ştia dacă Liv se va întoarce.

— Ştii că o să te terorizez cu întrebări, spune ea. Am făcut asta deja cu David în timp ce dormeai. Dar vorbim mai târziu. Un singur lucru contează: că eşti din nou acasă.

— Apropo, dacă tot e trecut de ora 13..., spune Liv, cu o bruscă îngrijorare în voce. Unde este Roy?

— Am fost la locul de joacă de dimineaţă, răspunde Sakura zâmbind. Apoi am fost la ora de cântece[26] de la bibliotecă. După aceea, am venit acasă şi s-a jucat cu nişte cuburi. Şi apoi m-a ajutat în bucătărie. Sau, cel puţin, mi-a ţinut de urât. Am mâncat. De două ori, de fapt. Am găsit un DVD vechi cu *I drömmarnas trädgård*[27], aşa că ne-am uitat şi la ăsta când a început să plouă. Acum doarme.

— Doarme? zice Liv, ridicând o sprânceană. E bolnav?

---

[26] Sesiuni de cântat, frecvent organizate în biblioteci, grădiniţe sau centre pentru copii, adesea sub îndrumarea unui educator sau animator.

[27] *In the Night Garden*, show britanic pentru copii, cunoscut pentru stilul său liniştit, având scopul de a calma copiii înainte de culcare.

— Cred că doar începe să devină un bebeluş normal, răspunde Sakura.

— Minunile nu s-au încheiat, spune Liv întinzându-se din nou. Apropo, ți-am spus că te iubesc?

Pătura alunecă de pe ea, dezvelindu-o.

— Poți să-mi mai spui o dată, zice Sakura, băgându-se în pat lângă soția ei. Probabil avem cel puțin trei minute la dispoziție până să se trezească Roy.

Florence şi David privesc prin parbrizul maşinii ploaia torențială de afară. David a oprit cât mai aproape de biroul ei, din cauza ploii. De fapt, locul unde au parcat este o zonă de încărcare şi descărcare, dar niciunul dintre ei nu acordă atenție acestui lucru momentan.

— Mersi că m-ai adus înapoi, spune Florence şi deschide portiera.

Picăturile grele de ploaie o lovesc imediat în cap.

— Ne auzim mai încolo?

— Adică înainte să plecăm în Småland mâine? Da, te caut eu imediat ce descopăr ceva nou despre afacerile lui Urban.

— OK, multă baftă atunci.

David pare că vrea să spună ceva mai mult. Dar porneşte maşina, în timp ce ea se grăbeşte să intre în clădire. Urcă în lift şi apasă pe butonul pentru etajul cinci. Apa care i se scurge din păr formează o băltoacă la picioarele ei. Când liftul se opreşte, iese cu un uşor sentiment de vinovăție pentru băltoaca pe care a lăsat-o în urmă şi introduce cheia în uşă. Speră doar ca nu toate prosoapele din baie să fi fost trimise la spălat.

Intră şi îşi dă jos sacoul ud. Este neobişnuit de linişte în birou. Au plecat deja acasă?

— Florence, superdarling, tu eşti? strigă deodată Anna. Suntem în bucătărie. Vino aici, te rog.

Florence se opreşte brusc. Ceva este ciudat în vocea Annei. Şi a numit-o superdarling. Codul lor pentru o ameninţare serioasă.

Gândurile lui Florence încep să alerge.

Cineva este cu Anna, Jamela şi Jennifer în bucătărie.

Şi sunt în pericol.

Probabil are doar puţin timp să acţioneze, până să-şi dea seama cel care îi ameninţă colegele că ceva nu este în regulă. Are o idee despre cine ar putea fi. Răpitorul din cabană spusese, în fond, că vrea să aibă o „conversaţie confidenţială" cu ea.

— Stai să-mi usuc părul mai întâi, strigă, străduindu-se să vorbească normal. Plouă torenţial afară.

Activează alarma silenţioasă din cutia de lângă uşă. Aceasta trimite un semnal către firma de securitate care, la rândul ei, alarmează poliţia. Dar va dura câteva minute până când cineva o să ajungă acolo. Şi Florence, probabil, nu dispune de câteva minute. Nu are idee ce o aşteaptă în bucătărie. Trebuie să presupună că este în inferioritate. Şi dacă lucrurile stau aşa cum crede ea, probabil nu contează că alarma a fost trimisă către poliţie. Nu o vor ajuta oricum.

— Cred că ar trebui să vii imediat, strigă Anna.

Sună ca şi cum ar fi pe punctul de a ceda. Să dea dracii! Florence nu mai are timp de pierdut.

— OK, vin! strigă şi ea.

Îi trece prin minte ceva. Îşi scoate telefonul, intră pe Instagram şi pe contul lor. Apoi îşi pune din nou sacoul ud şi aşază telefonul în buzunarul de la piept, astfel încât să iasă câţiva centimetri, cu ecranul orientat spre interior. Pe drumul către bucătărie, ia şi un caiet A4 şi un marker gros de pe un raft. Scrie febril în caiet în timp ce merge.

Ajunge în bucătărie şi încremeneşte în prag. Bărbatul care a răpit-o pe Liv este acolo. Sandro. Îl recunoaşte imediat, deşi nu mai are păr. Ţine în mână un pistol, pe care

îl îndreaptă direct spre Florence. Înghite în sec. Cine nu a fost la capătul nepotrivit al unei arme nu ştie ce face această experiență din tine. Cum toate instinctele îți spun că trebuie să fugi de acolo. Dar Florence se forțează să rămână pe loc. Pentru că ceea ce vede în continuare este şi mai rău.

Sandro o aude pe Florence Tapper venind. Exact când ajunge în pragul bucătăriei, îndreaptă pistolul dinspre Jamela Siöö către uşa unde Florence se opreşte. Ea se uită mai întâi la pistol, apoi la fierbătorul de apă din cealaltă mână a lui Sandro. Indicatorul transparent arată că este plin cu apă clocotită, care fierbe intens. Jamela ține mâna întinsă pe masa de bucătărie. Apa este suficient de fierbinte pentru a-i face pielea să se desprindă dacă Sandro începe să toarne. I se va desprinde de mână şi se va lipi de masă. Deşi Sandro nu mai îndreaptă pistolul către ea, Jamela încă îşi ține mâna sub fierbător şi tremură de frică. Sandro a avut timp să le explice în detaliu ce se va întâmpla dacă nu fac ce le spune.

Florence pare să înțeleagă situația. Bun. Nu o să încerce ceva nebunesc. Dar de ce ține un caiet şi un marker în mâini?

— Deci să continuăm cu un tur ghidat al vizuinii leilor, spune ea cu voce tare.

Ce se întâmplă? Tonul lui Florence este vesel şi degajat, ca şi cum ar vorbi cu o clasă de elevi, dar Sandro poate simți frica din spatele cuvintelor. Ce încearcă să facă?

— Aceasta este bucătăria, continuă ea, unde am spus că ar trebui să mâncăm şi să nu lucrăm, aşa că, evident, aici lucrăm cel mai bine. Şi văd că am întrerupt o întâlnire cu unul dintre clienții noştri, care fabrică arme de recuzită pentru filmări.

Florence întoarce caietul şi îl apasă pe piept, astfel încât Sandro să poată citi ce a scris.

Eşti live pe Instagram.

Arată cu degetul spre buzunarul de la piept, de unde un telefon iese puțin, cu camera îndreptată spre exterior. Este o farsă. Trebuie să fie. Dar Florence scoate telefonul şi îl întoarce astfel încât Sandro să vadă ecranul. Vede transmisia video şi o serie de simboluri cu degetul mare în sus, probabil provenind de la urmăritorii care se alătură transmisiunii. Simbolurile se înmulțesc. Sandro strânge din dinți. A subestimat-o clar pe Florence Tapper. Aceasta pune telefonul înapoi în buzunar şi scrie rapid pe caiet, în timp ce apa i se scurge din păr. Întoarce din nou caietul. Textul este uşor estompat de picăturile de apă, dar mesajul este clar.

82 de spectatori acum. Toți sunt jurişti.

— Ai grijă cu apa de ceai, spune ea şi râde într-un fel deloc sincer. Nu vrem să te arzi şi să ne dai în judecată.

Sandro îşi dă seama că nu poate face nimic. Florence este acum în avantaj. Se forțează să zâmbească spre cameră şi să râdă şi el, deşi cu dinții strânşi. Pune fierbătorul pe blatul de bucătărie. Ea scrie din nou.

Fă cea mai mică mişcare
&
primeşti 1 000 de ani de puşcărie
Poliția e pe drum

— Cred că am terminat aici, totuşi, spune el şi se întoarce către Anna şi Jamela zâmbind de îl doare fața. Sper totuşi că mă puteți ajuta cu permisele pentru acest pistol nou pentru următoarea... filmare.

Îşi pune arma în buzunarul de la geacă, îşi ia geanta de pe podea şi merge către Florence, privind-o adânc în ochi şi zâmbind. Ea arată de parcă ar putea să leşine de frică. Totuşi, nu fuge, ci doar se dă un pas înapoi pentru a-i permite să treacă, cu camera îndreptată către el. Nu poate să nu fie impresionat. Nu că ar conta pe termen lung,

desigur. Ea doar a amânat inevitabilul. Florence Tapper va ajunge în mâinile lui. Acesta este un fapt.

— Ne vom însoți clientul până în hol, spune Florence către transmisiunea live. Aşa putem continua turul acolo. Trebuie să vă arăt şi biroul meu.

Sandro se îndreaptă către uşa de la intrare. Când o deschide, se întoarce către Florence pentru ultima oară. Zâmbeşte încă la fel de larg.

— Încântat de cunoştință, Florence Tapper. Ai grijă cu părul ud, să nu răceşti. Tu şi cu mine o să ne revedem în curând.

David scufundă câte un pliculeț de ceai în două căni mari. Ar fi vrut să aibă ceaiul de iasomie chinezesc al Sakurei, dar ceaiul de ghimbir cu multă miere va trebui să fie de ajuns. Bea rar altceva decât cafea, aşa că speră că ceaiul nu şi-a pierdut gustul după lunile în care a stat în dulapul din bucătărie.

Ia cănile şi merge în living, unde Florence stă cu picioarele în poziție de yoga în fotoliul verde. Are un prosop înfăşurat în jurul capului şi poartă o bluză pe care a împrumutat-o de la David. Când taxiul ei a oprit în fața casei lui, avea hainele complet ude.

— Am vomă în păr! a fost singurul lucru pe care i-l spusese.

Nu a putut povesti ce s-a întâmplat decât după ce a făcut un duş lung. A încheiat explicând de câte ori a verificat dacă uşa era într-adevăr încuiată după ce Sandro a plecat şi cum a alergat apoi la toaletă şi a vomitat. A reuşit să încheie transmisia live chiar înainte.

Florence tremură din tot corpul. Kreskin s-a întins pe spate în spațiul dintre picioarele ei, permițându-i să-l mângâie pe burtă. Pare să o liniştească.

— Te răsfeți cu cineva pe care abia îl cunoşti, îi zice David câinelui.

— Ne cunoaştem foarte bine, spune Florence cu voce nesigură, mângâindu-l pe burtă. Eu şi Kreskin am avut câteva conversaţii private când tu erai plecat la mama ta. N-ai idee câte mi-a spus.

Buldogul francez mârâie în surdină, mulţumit, iar Florence îi zâmbeşte uşor lui David. El o admiră că încă are puterea să zâmbească. Nu i-ar reproşa dacă s-ar prăbuşi pe podea, copleşită de tot prin ce a trecut. El cu siguranţă asta ar fi făcut. Dar nu Florence Tapper. Ea nu şi-ar permite niciodată aşa ceva.

Niciunul dintre ei nu şi-a revenit complet după ce au văzut filmarea de pe telefonul ei. Pentru Florence, a fost a doua oară când a trebuit să retrăiască groaza de la birou. Florence îşi ia cana de ceai şi suflă în ea, dar o ţine departe de Kreskin, ca nu cumva să-l stropească din greşeală.

— Mersi pentru ăsta, spune ea ridicând cana. Orice e bun pentru a scăpa de gustul neplăcut din gură. Probabil voi avea nevoie şi de o băutură tare.

David încearcă să nu se uite prea mult la ea. Ştie că circumstanţele sunt speciale. Ea probabil se simte extrem de incomod stând acolo şi tânjeşte să-şi pună costumul bine croit şi pantofii eleganţi. Pentru că îi este greu să creadă că Florence, pe care o cunoaşte de puţin peste o săptămână, şi-ar permite să stea în bluza lui şi să îi mângâie câinele, dacă nu ar fi fost o situaţie de urgenţă.

— Ai sunat la poliţie după ce a plecat? întreabă David.

— Le-am spus Jamelei şi Annei că o voi face. Dar a fost o minciună. Cu siguranţă se vor întreba peste câteva zile de ce nimeni nu le-a luat nicio declaraţie, dar asta va fi o problemă pentru mai târziu. Având în vedere ce a spus bărbatul acela când eram în cabana lui Klaus, că poliţia ar fi trebuit să primească mesajul să nu meargă acolo, cred că este mai bine să ştie cât mai puţin.

— Nu poţi să apelezi la Samir?

— Am impresia că sunt deja pe minus cu el, răspunde ea şi zâmbeşte amar. Şi nu vreau să-l expun la mai multe pericole. Samir e de partea noastră, dar nu ştim cine altcineva, în afară de Klaus, nu este.

David ia o gură de ceai şi încearcă să vizualizeze figura lui Klaus. Poliţistul cu mânecile suflecate. Sigur, i-a dat fiori când s-au întâlnit, însă doar pentru că David nu-l place nu înseamnă că el este cu adevărat aşa cum suspectează ei. De acord, răpitorii stăteau în cabana lui. Dar dacă *a fost* doar o coincidenţă? Sau o modalitate prin care răpitorii să îndrepte bănuiala în altă direcţie? Este un drum destul de lung de la a spune despre Klaus Nordström că se numără printre cei care au fost în Societate la a crede că el a ordonat răpirea lui Liv. Sau că este păianjenul din centrul unei mari pânze conspiraţioniste.

— Orice ar fi făcut şeful poliţiei, poate acţionează pe cont propriu?

— Posibil. Ideea e că nu ştim. În munca mea, întâlnesc corupţie la tot pasul. Poliţia nu este deloc imună la asta. Dar întrebarea este cât de secretă a ales să fie Societatea. Cu cât sunt mai mulţi din exterior implicaţi, cu atât devin mai puţin discreţi şi am impresia că vor să fie foarte discreţi. Dar nu vreau să risc.

David dă din cap şi o priveşte din nou pe ascuns. Îşi aminteşte iar că ea se află acolo doar pentru că tocmai i-a fost ameninţată viaţa. Totuşi, i se umple corpul de căldură când o priveşte. Este ridicol şi demn de un roman de dragoste, dar îi place să o vadă pe Florence Tapper bând ceai în fotoliul lui verde, cu părul strâns în prosop, dezvelindu-i gâtul frumos. Şi, Dumnezeu să-l ajute, dar este doar un bărbat, iar bluza îi subliniază formele într-un mod care îl face să îşi piardă complet concentrarea.

— Sakura a avut dreptate, spune Florence, smulgându-l pe David din gândurile lui.

— La ce te referi?

— Toți cei din jurul tău sunt în pericol. Încă.

Kreskin pufneşte şi se ridică în poala ei. David nu ştie ce să răspundă.

— Nu te mai uita aşa, spune ea. Probabil că ideea Paulinei de a se ascunde a fost bună de la început. Nu cred că Liv şi Sakura sunt în pericol, având în vedere că răpitorii erau dispuşi să o elibereze pe Liv când ai ajuns la cabană. Paulina şi Anton sunt o chestiune mai nesigură. Probabil că până acum Sandro a aflat că au supraviețuit. Dar Anton este în siguranță câtă vreme se află sub supraveghere la spital. Şi am impresia că Urban Jacobsson o supraveghează pe Paulina. Dacă cineva vrea să ajungă la ea, trebuie să treacă de el mai întâi. Deci rămânem doar noi doi. Şi ferma din Småland.

— Aş merge acolo şi acum, dacă aş putea. Dar deja e după-amiază şi chiar am nevoie să dorm în noaptea asta, ca o schimbare. Mai vrei să mergi cu mine mâine?

Florence aprobă cu o mişcare din cap şi îşi pune cana de ceai pe masă.

— Cred că trebuie să trecem împreună prin asta.

Telefonul lui David începe să sune. El răspunde şi ascultă vocea de la celălalt capăt al liniei. Dă din cap de câteva ori, deşi ştie că persoana cu care vorbeşte nu-l poate vedea. Apoi închide şi se întoarce spre Florence.

— Era Paulina. Spitalul tocmai le-a sunat pe rudele lui Anton. Paulina le-a cerut să fie inclusă pe lista de apeluri, aşa că au sunat-o şi pe ea. Anton...

Înghite şi reia, încă nevenindu-i să creadă ce a auzit.

— Anton s-a trezit.

— Oh, dar e fantastic! Putem merge acolo?

— Fără vizite deocamdată, spune el, clătinând din cap. Încă e *touch-and-go*. Dar măcar s-a trezit.

Simte o uşurare în tot corpul, de parcă ar fi scăpat de o piatră de 50 de kilograme pe care nici nu ştia că o cară. Anton se va întoarce acasă. Totul va fi bine. David nu poate explica de unde ştie asta, dar ştie. Nu contează că va trebui să-şi petreacă restul vieții cerându-şi iertare pentru tot ce s-a întâmplat. Important este că Anton s-a trezit.

Kreskin sare din poala lui Florence şi porneşte spre bucătărie, vizibil nemulțumit că noua lui prietenă a uitat să-l mai mângâie de câteva minute.

— Vin şi-ți dau nişte recompense extra, strigă David după câine. Cu toții meritățm ceva în plus acum.

Florence i se alătură în bucătărie.

— Dacă nu putem merge la poliție, nu cred că e o idee bună să te întorci acasă, îi spune David în timp ce scoate câteva recompense pentru câini dintr-un pachet. La cum ştim, Sandro ar putea să te aştepte în living.

Câinele mănâncă recompensele din mâna lui David una câte una, asigurându-se că nu îi scapă nicio firimitură.

— M-am gândit şi eu la asta, zice Florence. Poate ar trebui să mă cazez la un hotel până mâine. Poate e unul aici în Vallentuna care...

— Ştii că poți să rămâi aici. În felul ăsta, suntem doi care pot sta de pază.

Florence îl priveşte.

— Din nou? Să profiți de o femeie neajutorată, David?

— Adică... nu asta am vrut să spun... se bâlbâie el şi se ridică repede, spre nemulțumirea lui Kreskin. Mă referam doar... tu... ca oaspetele meu...

Simte cum se înroşeşte ca un rac.

— Stai liniştit, îl întrerupe Florence. Glumeam.

Florence îi zâmbeşte, iar ochii îi strălucesc.

— Ah! este tot ce reuşeşte să spună David. OK. Bine. Hm... Ce încercam să spun este că am un pat pentru oaspeți. Îl pot pune în living. Poți să-l foloseşti dacă vrei.

Desigur, ar putea să-i ofere dormitorul şi să ia el patul de oaspeți, dar e posibil ca Florence să considere asta prea personal. Ea îşi scoate prosopul umed şi i-l aruncă.

— Mersi de împrumut. Şi rămân cu plăcere. Hainele mele nu se vor usca până mâine oricum şi nu pot să apar aşa.

David aprobă din cap şi îi oferă ultimele recompense lui Kreskin. Lui i se pare că nu este nimic în neregulă cu felul în care arată ea.

MIERCURI

Patul pentru oaspeți s-a dovedit a fi un model pliant şi nici măcar nu avea cea mai groasă saltea din lume. Când Florence a dat cu ochii de el, aproape că a sugerat să împartă patul cel mare, totuşi. Dar apoi l-a văzut pe David spălându-se pe dinți, doar într-un tricou alb şi boxeri. Era pe cale să se apropie de el, să-l atingă. Să-i simtă mirosul. Să-i simtă mâinile în părul ei. A fugit în living şi a întins patul pliant cât de repede a putut.

În timpul nopții, Kreskin s-a aşezat la picioarele ei, cel mai inofensiv câine de pază din lume. Nu a avut inima să-l mute. Aşa că somnul a fost pe măsură.

Dimineața, David a plecat cu Kreskin la Sakura şi Liv, astfel încât ele să poată scoate câinele afară în timp ce el şi Florence sunt plecați la fermă. În lipsa lui, Florence foloseşte timpul pentru a o suna pe Kickan.

— Îl chem, spune soția lui Urban la telefon când aude că este Florence.

— Stai puțin, de fapt cu tine vreau să vorbesc, zice Florence şi îşi înăbuşă un căscat cu dosul palmei. Urban nu-mi mai spune nimic. Ai avut tu mai mult noroc?

Kickan scoate un sunet iritat.

— Nu, nici cu mine nu vorbeşte. Ca pedeapsă, doarme pe canapea, nu lângă soția lui care tocmai şi-a cumpărat o lenjerie provocatoare. Dar îți promit că o să te anunț dacă se schimbă ceva.

Face o pauză, apoi continuă pe un ton mult mai serios.

— Florence, trebuie să înțelegi un lucru. Urban a fost nevoit să ia multe decizii dificile în viață. Un om cu poziția lui rar câştigă vreun concurs de popularitate. Este prețul pe care trebuie să-l plătească pentru succes. Nu-i pasă ce cred şi ce spun ceilalți. Dar nu l-am mai văzut niciodată aşa. Încearcă să nu-mi arate nimic. Dar nu cred că exagerează. Cred că este foarte, foarte speriat.

— Mulțumesc, Kickan. E bine de ştiut. Atunci am ceva care poate îl va motiva. Eu şi David suntem pe cale să plecăm la ferma din Småland, unde se întâlnea Societatea. Şi unde a crescut David. Credem că îşi va aminti mai multe despre Societate când va ajunge acolo. Deja începe să-i aducă aminte unele lucruri.

Ia o gură de cafea din cana-termos pe care a împrumutat-o de la David. Textul de pe cană spune *Rebel scum since 1977*. Bănuieşte că este o referință la *Star Wars*. Nu se poate abține să nu zâmbească. Uneori, David este cu adevărat clişeul unui programator.

— Iartă-mă, dar nu prea înțeleg, spune Kickan.

— Ştiu. Dar Urban va înțelege. Şi poate va realiza că ar fi în interesul lui să nuanțeze imaginea pe care o vom obține despre Societate.

— Dar nu ar fi mai bine să-i spui asta personal?

— Poate. Dar am încercat deja de două ori. Şi ştii ceva, Kickan? Dintre noi două, cred că pe tine te respectă mai mult.

Kickan izbucneşte într-un râs puternic.

— Vrei să zici că de mine îi e frică mai tare, spune ea după ce se opreşte din râs. O să vorbesc cu el.

Florence închide. David se întoarce de la Sakura câteva minute mai târziu, exact după ce ea îşi umpluse cana de cafea şi pusese una şi pentru el.

— Nu am văzut niciodată un bebeluş atât de fericit ca Roy când am ajuns acolo, spune David. Nu ştiu dacă voi mai îndrăzni să iau câinele înapoi după asta. Plecăm?

Ea aprobă din cap şi îi dă cana-termos. Ies din casa lui David şi se îndreaptă spre parcare în timp ce el scrie pe telefon.

— Trebuie doar să-i trimit un mesaj mamei înainte de a pleca, spune el şi ridică telefonul ca Florence să poată citi.

Sunt pe drum către fermă. Ajung după prânz. David

— Crezi că o să vină acolo? întreabă Florence. Vrei asta?

— Da. Nu. Nu ştiu de ce am vrut să-i spun, probabil că nici nu-i pasă. Dar ferma este totuşi a ei.

David îşi mută privirea în timp ce vorbeşte. Apoi o fixează pe un punct îndepărtat şi îşi încreţeşte fruntea, cufundat în gânduri. Ar vrea să-l poată ajuta. Dar nu ştie cum. David i-a explicat că nu are nicio relaţie cu mama lui. Florence nu crede că este adevărat. Crede că relaţia este mult mai complexă decât vrea David să recunoască. Dar trebuie să o rezolve singur. Când va fi pregătit. Singurul sprijin pe care i-l poate oferi ea este să fie acolo pentru el.

— Cine ştie? spune David, încă adâncit în gânduri. Poate că Ellen o să ne surprindă.

Johan tocmai apăsase pe un mi minor la pianul din apartamentul său când telefonul a sunat. Încerca să imite acordurile din *All of Me* de John Legend. Ştie că balada de dragoste a lui Legend pentru soţia sa este la limita sentimentalismului exagerat, dar pentru Johan cele mai bune balade sunt întotdeauna aşa. La început, nu a auzit că sună. Când în sfârşit a realizat, s-a oprit. Nu îşi aminteşte câţi ani au trecut de când ea l-a sunat ultima dată. De

obicei, el era cel care o suna. Aproape că se întreabă dacă a auzit ce cânta la pian. Dar aşa se întâmplă cu Ellen. De fiecare dată când începe să aibă îndoieli că înseamnă cu adevărat ceva pentru Ellen, ea face ceva care arată că totuşi îi pasă.

— Bună, Ellen, răspunde el blând. Ce mă bucur că m-ai sunat!

— Nu sunt atât de sigură că o să ţi se pară plăcut, spune ea sec.

Johan zâmbeşte. Indiferent de ce are de spus, vocea ei îl încălzeşte până în degetele de la picioare. E întotdeauna o zi mai bună când vorbeşte cu Ellen.

— David e pe drum către fermă, continuă ea. Am vrut doar să te anunţ, în caz că doreşti să ştii.

Zâmbetul dispare de pe buzele lui Johan. David i-a spus că intenționează să meargă acolo, dar Johan sperase că va dura ceva mai mult. Că poate va mai avea o şansă să-l convingă să renunțe.

— Mi-a spus şi mie, dar nu înțeleg. Cum a aflat David de fermă? Ştiu că a fost să te vadă, dar presupun că nu i-ai spus nimic, nu?

Ellen nu răspunde. Dar nici nu este nevoie. Tăcerea îi confirmă toate temerile. Gura i se usucă brusc.

— Ellen, nu cumva ai...?

— Se poate să-i fi dat ideea de a merge acolo, răspunde Ellen.

Johan se ridică de la pian şi îşi caută analgezicele. Simte podeaua rece ca gheața sub un picior. Vocea lui Ellen nu-l mai încălzeşte. Observă iritat că, dintr-un oarecare motiv, poartă doar un papuc, în piciorul stâng. Papucul drept este încă sub pian. Şi-l scosese ca să simtă mai bine pedala. Prinde papucul cu degetele de la picioare în timp ce încearcă să înțeleagă ce i-a spus Ellen.

— Dar de ce... doar nu vrei să... începe el, se întrerupe şi încearcă din nou. Ştii că nu am făcut altceva decât să-i ţin amintirile departe, încă de când s-a mutat aici. Asta a fost misiunea, *încrederea* pe care am primit-o din partea Societăţii. Nu a fost întotdeauna uşor, trebuie să ştii asta, mai ales în ultimele săptămâni. Nu îşi mai ia medicamentele şi a început să sară peste şedinţele de hipnoză. Am încercat să-l descurajez, dar nimic nu pare să ajute. Ultima mea speranţă a fost că a trecut foarte mult timp de când s-a întâmplat totul şi că nu va avea niciun capăt de fir de care să se agaţe, chiar dacă ar dori să înceapă să-şi amintească. Dar acum îmi spui că l-ai ajutat? De ce, pentru numele lui Dumnezeu, ai vrea să-şi amintească ce s-a întâmplat? De ce acum?

Se opreşte când, brusc, începe să înţeleagă despre ce este vorba.

— Te-a ameninţat vreunul dintre nenorociţii ăia? întreabă el cu voce joasă, dar fermă. Sau au încetat să te mai plătească?

Flaconul cu pastile este pe masa din bucătărie. Îl deschide şi ia două, în timp ce Ellen oftează zgomotos.

— Nu mai am nevoie de banii lor. Şi ameninţările nu sunt directe, dar sunt întotdeauna acolo. Castele de cărţi de joc care se prăbuşesc ici, piese de domino care cad colo. Toată secretomania asta m-a făcut să mă simt bătrână. Nu mai vreau. Am doar 55 de ani.

— Ce o să se întâmple dacă Societatea va dori să se răzbune pe tine pentru asta?

— Să se răzbune pentru ce? Nu am făcut altceva decât să-i spun lui David unde a crescut. El a pus singur cap la cap restul pieselor din puzzle. Acum, ce o fi o fi. E destul.

Johan îşi dă seama că ea a luat deja odecizie. Dar nu înţelege ce sunt dispuşi aceşti oameni să facă. Nu sunt genul care întorc şi celălalt obraz.

În balada pe care Johan tocmai o încerca la pian, John Legend cântă că soția lui este nebună şi nici el însuşi nu este mai prejos. Johan înțelege perfect cum se simte. Cu excepția faptului că Ellen nu a vrut niciodată să-i fie soție.

— Poate că nu e prea târziu să oprim totul, spune el. Mă urc imediat în maşină. Te iau din Sävsjö şi mergem împreună la fermă.

— Îți sugerez să te grăbeşti, atunci. David a plecat deja.

Kickan este foarte ocupată în biroul ei. A spus că trebuie să revizuiască bugetul pentru cel mai recent proiect al său. Urban nu a înțeles niciodată câte afaceri conduce de fapt soția lui sau cu ce se ocupă acestea, deoarece ea înființează mereu altele. Ştie doar că asistentele ei sunt terorizate. Acest lucru este evident din sunetele care vin de la o şedință pe Zoom desfăşurată de partea cealaltă a uşii închise, unde se pare că cineva încasează o ceartă zdravănă.

Pentru el este perfect, are nevoie să dea un telefon fără să-l audă nimeni. Marco a ieşit să cumpere *taleggio* de la Östermalmshallen. Urban se apropie de barul din living, scoate un pahar tip lalea şi toarnă patru degete de The Balvenie Dark Barley. Cel de 26 de ani. 7 000 de coroane sticla. Acum ar putea la fel de bine să bea alcool de casă, având în vedere cum îi zboară gândurile prin cap. Apoi se aşază pe canapea şi formează numărul lui Klaus Nordström, în timp ce soarbe din whisky. Trec câteva momente până când şeful poliției răspunde.

— Ce dracului crezi că faci? spune Klaus printre dinți.

Urban aproape că scuipă ce are în gură de surpriză. Nu se aştepta la un asemenea atac.

— A fost destul de riscant să ne întâlnim la restaurant, continuă Klaus. Dar să mă suni în timpul programului? Şi nici măcar de pe un număr ascuns? E ca şi cum ai vrea să laşi intenționat o urmă între noi.

— Salut şi ţie, spune Urban. Ai dreptate, desigur. Este imprudent. Dar există un moment pentru discreţie şi altul pentru a acţiona rapid.

— Despre ce vorbeşti?

Urban mai soarbe din whisky şi se asigură că înghite de data aceasta, înainte de a continua să vorbească.

— Am aflat că Florence Tapper şi David au plecat la fermă. Ştie despre ea şi s-a dus pentru a încerca să-şi amintească ce s-a întâmplat acolo. Dacă am înţeles corect. Ştiai despre asta?

La telefon se face linişte. Urban nu aude alte sunete de fundal. Klaus trebuie să se fi închis într-o sală de şedinţe. Kickan pare să se fi liniştit pentru moment, dar Urban încă îi aude vocea prin uşă, aşa că şedinţa ei nu s-a terminat.

— Nu, nu a ajuns vestea şi la mine, zice Klaus în cele din urmă. Ferma, zici? Locul lui Ellen Lund? Ciudat, chiar mă gândeam să...

Klaus tace, iar Urban mai soarbe din whisky. 7 000 de coroane, cum am spus. Nu şi-ar fi permis niciodată aşa ceva dacă nu era Societatea. Nimeni nu ştie că tatăl său era un beţiv şi că aproape a ruinat Built By Jacobsson. Imperiul construcţiilor se apropia de faliment cu 35 de ani în urmă. Fără ajutorul neoficial al Societăţii în anumite afaceri, nu ar fi reuşit niciodată să repună firma pe picioare. Iar Urban a continuat tradiţia cât Societatea a existat.

— Te gândeai să ce? întreabă el.

— Nimic. Continuă.

— Oricum, David a plecat la ferma lui Ellen ca să-şi amintească. N-au făcut mare secret din asta, aşa că nu ştiu câţi alţii au mai aflat că se duce acolo. Am presupus că tu deja ştiai. Dacă David îşi aminteşte, ne va implica pe toţi. E suficient să-şi amintească anumite lucruri şi să discute cu poliţia sau cu presa, pentru ca un jurnalist curios să înceapă să sape. Şi atunci ne vor găsi.

— Urban?

— Da?

— Respiră.

— Vreau doar să mă asigur că înțelegi. Situația pe care ai menționat-o ultima dată când ne-am văzut, cea în care trebuie să alegem între David şi noi, ar putea apărea mai devreme decât ne-am fi gândit. De aceea te sun. În caz că ai aflat deja despre asta de la altcineva. Te rog cu toată căldura, de dragul vechii noastre prietenii, să nu faci ceva necugetat. Gândeşte-te bine înainte să faci ceva ce ai putea regreta.

Aproape că îl poate vedea pe şeful poliției închizând ochii şi acoperindu-şi fruntea cu mâna.

— Cât de probabil este ca David să-şi amintească, de fapt? întreabă Klaus. Ai vorbit cu Johan despre asta?

— Nu, tocmai asta e. Nu reuşesc să dau de el.

Klaus oftează zgomotos în telefon. Apoi îşi drege vocea.

— Urban, acum tu trebuie să mă asculți pe mine. Ce angajați vor mai avea încredere într-un director de companie şi ce cetățeni vor mai avea încredere într-un şef de poliție dacă se va afla că au folosit metode ilicite? Dacă David îşi aminteşte ce s-a întâmplat? Şi dacă afacerile noastre vor fi dezvăluite? Vom fi ruinați.

— Nu-mi pasă de bani. Dar celelalte lucruri care s-au întâmplat acolo jos, cele cu David, dacă şi le va aminti *pe acelea*...

— Sunt de acord, va fi mai rău, continuă Klaus. Nu contează care dintre noi a făcut de fapt ceva şi care nu. Va fi o condamnare colectivă. Vom fi executați în masă de presă. Înțelegi cum ar arăta asta, un şef de poliție implicat într-o astfel de poveste? Va trebui să fug din țară şi soția mă va părăsi. Aşa cum a făcut şi a ta.

Klaus are, desigur, un punct de vedere valabil. Urban nu ar putea suporta să fie părăsit din nou. Nu-şi poate imagina existența fără Kickan.

Ceea ce regretă cel mai mult în viață este că nu s-a retras mai devreme decât a făcut-o. Dar credeau că sunt tineri şi nemuritori. Şi apoi... apoi totul s-a desfăşurat atât de repede. Ar fi trebuit să încerce să oprească asta sau să rupă legătura cu ei... Dar nu a făcut nimic din toate acestea. De atunci a ştiut întotdeauna că ziua asta va veni.

— Ne va distruge, spune Urban şi pune paharul pe masă. Şi poate că o merităm.

Călătoria spre Småland este inițial lipsită de evenimente, cu excepția ambuteiajelor dela ieşirea din oraş. Însă David apreciază faptul că, măcar o dată, nu se întâmplă nimic palpitant timp de câteva ore. Îi oferă timp să reflecteze. La începutul călătoriei nu era mai aproape de a pune cap la cap piesele de puzzle decât a fost ultima dată când a vizitat ferma.

Însă pe ultima sută de kilometri încep să-i apară umbre şi fantome în minte. Nu îi spune nimic lui Florence despre ele, deoarece contururile umbrelor sunt prea vagi pentru a le desluşi. Abia dacă sunt imagini. Mai degrabă o presimțire a unor lucruri pe care poate le-a ştiut cândva. Este ceva nou, dar şi familiar totodată. Uşa din mintea lui se deschide tot mai larg. Cu cât se apropie de Sävsjö, cu atât umbrele devin mai clare. Începe să fie emoționat gândindu-se la ce îi vor arăta când vor lua o formă concretă.

Când virează pe drumul îngust care se desprinde din şoseaua 128, este cuprins de aceeaşi senzație pe care a avut-o când a fost acolo în weekend. Senzația că este captiv. Că în casă s-a petrecut ceva ce nu a vrut să îşi amintească. Că poate nu doar Johan l-a ținut, ci şi el însuşi s-a ținut intenționat departe de amintirile sale.

— Cum te simți? întreabă Florence.

Sesizează îngrijorare în vocea ei. Disconfortul pe care îl simte probabil că se vede pe faţa lui.

— Sunt bine, răspunde el. Mi-am dat seama că în esenţă nu este mare diferenţă între ceea ce încercăm să facem acum şi ceea ce fac la muncă în fiecare zi. Acţiunile, opiniile şi sentimentele unei persoane sunt rezultatul unei programări cognitive. Singura diferenţă este că amintirile şi experienţele sunt cele care scriu codul uman. Pentru a mă înţelege pe mine însumi, trebuie să înţeleg programarea, ca când depanez codul într-un sistem de plăţi pentru a vedea de ce nu funcţionează. Sunt pe cale să-mi descopăr propriul cod sursă. Nu este mai complicat decât atât.

— Nu există motive de îngrijorare, cu alte cuvinte?

— Deloc.

Nu-i aşa?

— Îţi ţin pumnii să ai dreptate, spune Florence. Ai adunat ceva mile de zbor în maşina asta deja.

— Mile de zbor?

— Scuze. E un termen din aviaţie. Înseamnă...

— Pot ghici.

Înţelege că ea încearcă să-i abată gândurile. Dar au ajuns la fermă. Este timpul să facă lucrul pentru care au venit.

David parchează în faţa porţii, ca ultima dată. Ies din maşină pentru a merge pe jos restul drumului până la casă. Poarta a fost roşie cândva, dar cea mai mare parte a vopselei s-a cojit. Este ruginită şi scârţâie tare când Florence o deschide. După ce trec de ea, David se întoarce dintr-un impuls să privească poarta şi stâlpii din punctul din care trebuie să le fi văzut când era copil. Când locuia în casă.

Ia-ţi geaca şi eu aduc cheia de la porţi. Ia ceva cu care să te aperi.

Amintirea îl loveşte cu toată puterea.

Se retrage rapid de lângă poartă şi nu îşi doreşte nimic altceva decât să nu fie nevoit să iasă pe ea.

Piraţii din realitate sunt mult mai periculoşi decât cei din cărţile tale.

O senzaţie imediată de panică.

Apoi amintirea dispare.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Florence, privindu-l atent.

— O amintire, spune el, încruntându-se. Aproape că am reuşit să prind o imagine şi am simţit că recunosc o voce, dar a dispărut prea rapid.

Începe să meargă din nou. Nu vrea ca Florence să vadă cât de tulburat a devenit. Trec pe lângă o casă mai mică, practic doar o căbănuţă, situată de-a lungul drumului de pietriş. Trebuie să fi fost căsuţa în care locuia Johan. Dar nicio amintire specifică nu apare la vederea casei lui Johan. Pietrişul scrâşneşte sub picioarele lor când urcă spre clădirea mai mare. David se opreşte în faţa intrării. Florence se uită în jur şi observă împrejurimile.

— Impresionant, spune ea, în timp ce telefonul ei începe să sune. E Urban. Ce sincronizare! Mai bine vedem ce vrea.

Răspunde la telefon, dar David abia dacă o observă. În schimb, aude..

Aude scrâşnetul roţilor pe pietriş înainte să vadă maşinile.

Sunetul este la fel de clar în urechile lui ca atunci.

Când au venit cu maşinile.

Prietenii mamei.

— Este aceeaşi amintire ca data trecută, spune el, sprijinindu-se de balustrada scării care urcă până la intrare. Veneau aici când eram mic. Stăteam la geam şi mă uitam la maşinile lor.

Întotdeauna cu un nod în stomac. Trebuie să fi fost cei din Societate care erau oaspeţii mamei. Face câţiva paşi înapoi ca să poată privi faţada. Sus de tot, la etajul al treilea, vede fereastra cu perdea roşie. Exact aşa cum ştia. Îi arată cu degetul lui Florence ca să vadă şi ea la ce se uită.

Florence încheie conversația şi îi urmăreşte degetul cu privirea.

— La ce mă uit? întreabă ea.

— Acolo sus, spune David. Aia este fereastra mea. A fost fereastra mea, vreau să spun. Când eram mic.

Apoi îşi încreţeşte fruntea, înţelegând ce tocmai a spus. De unde ştia asta? Că era chiar camera lui? Priveşte din nou în sus, la fereastră. Perdeaua roşie. Din camera pe care nu şi-o aminteşte, la etajul cel mai de sus.

Sandro iese din biroul Europcar din apropierea Gării Centrale din Stockholm. Nu a avut timp să-şi facă rost de altă maşină de când a fost nevoit să abandoneze dubița în Harängen, aşa că noua misiune de la Napoleon l-a obligat să închirieze una. Dar dacă tot trebuie să închirieze, de ce să nu o facă în stil mare?? Sandro îşi caută Audi-ul Etron albastru-deschis pe care tocmai l-a rezervat, se urcă în el şi începe să-şi ajusteze scaunul şoferului. Nu prea ştie cum să continue să-l supravegheze pe Johan Arvidsson acum, când Esben nu mai e. Esben fusese cel care se ocupase de urmărirea convorbirilor telefonice ale psihologului. Dar s-a dovedit că lucrurile funcționau la fel de bine şi fără Esben. Sandro a trebuit doar să se autentifice în aplicația pe care peruanul i-o arătase.

Aplicația înregistrează toate apelurile lui Johan sub formă de fişiere audio ordonate. Sandro tocmai a ascultat conversația dintre Johan Arvidsson şi Ellen Lund. După ce a terminat, i-a trimis fişierul lui Napoleon. În timp ce aştepta răspunsul, s-a dus să închirieze maşina. Pentru că deja ghicise care va fi răspunsul. Şi, ca şi cum l-ar fi invocat în gând, telefonul său începe să sune.

— Johan a luat-o razna, spune Napoleon în urechea lui. Nu mai este o resursă utilă.

Sandro observă că firma de închirieri auto a pulverizat în interior un parfum de maşină nouă. Ştie că este un truc de

vânzări ieftin, dar funcționează în cazul lui. Inspiră mirosul proaspăt, deşi artificial, de piele şi zâmbeşte în sinea lui.

— Şi cu această Ellen, cu care Johan a vorbit? întreabă el.

— Las-o în seama mea. Mă ocup personal de ea.

Napoleon închide. Niciunul dintre ei nu menționează faptul evident că Sandro probabil ştie mai multe decât ar trebui în acest moment, deoarece a ascultat conversația dintre Johan şi Ellen. Sandro porneşte maşina electrică, care pleacă într-o tăcere aproape spectrală, şi iese din parcare. Se uită în oglinda retrovizoare şi îşi trece mâna peste capul ras. Dacă ar fi ştiut cum arată, şi-ar fi ras părul de mult.

Sandro nu este complet sigur că a fost într-adevăr Napoleon cel care a încercat să-i elimine pe el şi pe Esben în Harängen, deşi este probabil. Cu toate acestea, este absolut sigur că cineva va veni după el când va termina cu Johan. Conduce spre nord, apoi virează spre vest, pe Essingeleden, care îl va duce spre Södertälje şi în cele din urmă spre Småland. Tactica lui de a evita atenția presupune să nu depăşească limitele de viteză. Dar acum nu-şi mai permite acest lux. Apasă pedala de accelerație la maximum. Sandro intenționează să-şi termine misiunea, este o chestiune de mândrie profesională. Dacă a spus că va face ceva, atunci o va face. Nimeni nu va putea spune altceva.

Dar apoi va trebui să aibă o discuție cu Napoleon ca să-i explice cât de nepotrivit ar fi să trimită pe cineva după Sandro.

Toate acestea vor veni însă mai târziu.

Mai întâi, Johan.

— Camera ta? întreabă Florence. Pare că începi să-ți aminteşti.

— Poate, spune David.

Rămân pe drumul de acces din fața casei. A început să bată vântul, iar copacii din jur foşnesc. David se cutremură.

— Nu cred că vreau să intru în casă chiar acum, adaugă el. Putem să aruncăm mai întâi o privire prin împrejurimi.

Se duc în spatele casei. Peluza mare coboară spre apă. Un ponton iese din lac. Apa sclipeşte în soare, în timp ce suprafața lacului este încrețită de vânt. Când oamenii spun că le place toamna, asta e ziua la care se referă.

— Ăla este Sandsjön, spune David, făcând un gest spre ponton. Dar nu mă întreba cum ştiu asta.

Vede meri şi un zid de piatră care se întinde de-a lungul peluzei. Pădurea începe dincolo de zid. Puțin mai departe se află un mic pavilion. Vopseaua de pe el s-a cojit în mare parte.

— Este foarte idilic, spune Florence în timp ce coboară panta. Îți aminteşti locul acesta?

David se întoarce spre casă. Ar vrea să răspundă afirmativ. Totul pare incredibil de familiar. Dar nu-şi poate aminti de ce. Amintirile întârzie să apară.

Florence îşi încrețeşte deodată fruntea şi mijeşte ochii.

— Ce e acolo? întreabă ea, arătând spre casă.

La început, David nu vede la ce se referă. O platformă din lemn care pare construită ulterior se extinde din spatele casei, ca o mică terasă. Florence arată spre partea laterală a acesteia. Ceva iese din pământ în umbra terasei. Se întorc la casă, iar David se opreşte brusc când înțelege despre ce este vorba. Deşi este acoperită de frunze şi muşchi, nu există nicio îndoială.

Este o piatră funerară.

— Nici asta nu-ți aminteşti? întreabă Florence.

David clatină din cap. Îndepărtează muşchiul de pe suprafața pietrei. Primul lucru pe care îl vede este un an şi face rapid calculele.

— Oricine a fost îngropat aici a murit când eu aveam 12 ani, spune el.

Îndepărtează restul de muşchi şi apoi face un pas înapoi.

Florence îşi pune mâna la gură. David citeşte textul de pe piatră de mai multe ori. De parcă l-ar putea face să se schimbe. Pentru că ceea ce citeşte este imposibil. O glumă absurdă. Nu-i aşa? Cu excepția faptului că, în adâncul sufletului său, în cea mai profundă parte a lui, care nu a fost niciodată întreagă, ştie că este adevărat.

David Lund.

Numele lui pe piatra funerară.

Piatra funerară care se află în umbra casei nu poartă cuvinte de rămas-bun, nici vreo declarație de dragoste, ci doar un an şi literele gravate permanent. Litere care nu au absolut niciun sens. David îşi citeşte numele din nou şi din nou.

David Lund.

Se uită în jur, aproape aşteptându-se să apară cineva şi să-i spună că este o glumă. Sau poate cineva încearcă să-l sperie. Cineva ştia că va veni la fermă şi a pus acolo piatra funerară ca să-l facă să se teamă. Aşa trebuie să fie.

Dar piatra este veche. A crescut muşchi pe partea de sus. Iar iarba de sub ea este la fel de sălbatică precum res-tul peluzei. Nimeni nu a atins nici terenul, nici piatra de mult timp.

De fapt, el este mort? Este un gând absurd, dar nu poate să nu îi treacă prin minte. De ce ar avea o piatră funerară, dacă nu ar fi mort?

Gândul îl ameţeşte. Vederea pietrei funerare îi dă un sentiment de final. De inevitabil. Este atras de ea fără să poată face nimic. Aşteaptă să apară o amintire care să explice absurdul, dar nu se întâmplă nimic. Oricare ar fi secretele pe care le ascunde piatra, creierul său nu le va dezvălui. Presupunând că le ştie.

— Ai idee de ce este numele tău gravat pe o piatră funerară? întreabă Florence.

David clatină din cap şi îşi trece mâna peste litere, încercând să înțeleagă ceea ce nu poate fi înțeles. Apoi îşi ridică privirea către casă. Clădirea cea mare pare că se apleacă peste el.

— Cred că e timpul să intrăm, spune el.

Merg pe alee înapoi la intrare, iar David urcă treptele spre uşă. Apasă pe clanță. Uşa e descuiată. Destul de ciudat, ferma este într-adevăr la țară, dar o casă atât de mare poate atrage totuşi atenția.

Cu excepția cazului în care cineva a fost acolo şi a descuiat pentru el.

Bagă capul pe uşa deschisă şi strigă.

— Ellen? Eşti aici?

Primeşte doar linişte drept răspuns. Casa pare pustie, până la urmă. Deschide complet uşa, apoi se întoarce către Florence. Îşi drege vocea. Probabil că nu-i va plăcea ce are de spus. În definitiv, a venit cu el până aici. Dar nu ştie ce va găsi în casă. Sau ce i se va întâmpla.

— Poți... Crezi că poți să aştepți aici? Cred că trebuie să intru singur. Nu ştiu ce aş putea să-mi amintesc acolo, dar..

— E personal, spune Florence, dând din cap. Înțeleg. Nicio problemă. Aştept aici afară. Dar promite-mi că vei striga dacă ai nevoie de mine.

— Promit.

David respiră adânc şi păşeşte înăuntru înainte să aibă timp să se răzgândească. Se opreşte într-un hol mare. În stânga se află o scară care urcă spre mezanin, apoi se îndreaptă şi mai sus, către alt etaj. Face câțiva paşi în hol şi se uită în camera din dreapta, care se dovedeşte a fi un living. Dar nimic din ceea ce vede nu-i este familiar. Ar putea la fel de bine să fie o casă în care nu a mai pătruns niciodată.

Ellen spusese că în trecut el interpretase scheciuri pentru prietenii ei. Presupune că asta s-a întâmplat în living. Intră în cameră şi se uită în jur. Pereți monocromi în nuanțe de albastru. Un tapet cu fundal de Joseph Frank înconjoară şemineul. Fotolii şi o canapea cu dungi galben-portocalii. Mama nu poate să-şi fi cumpărat mobilier nou de când locuiau acolo. Dar, oricât de demodate ar fi piesele de mobilier, camera arată încă prezentabil. O cameră în care să-ți inviți oaspeții. Când a vizitat-o pe Ellen, aceasta i-a spus că, înaintea ei bunica lui organiza acolo întâlnirile. Pentru Societatea de atunci. Se întreabă cum arăta pe vremea aceea.

Îşi trece mâna peste fotolii. Nu mai poate evita gândul interzis, cel care i s-a prins în minte precum o căpuşă de când a citit scrisoarea. Gândul că poate a fost abuzat. Că s-a întâmplat ceva... sexual acolo în cameră. Că trauma care i-a provocat pierderea memoriei ar putea fi un abuz. Este îngrozit de ideea că o să-i revină o asemenea amintire care să-i dea coşmaruri pentru tot restul vieții.

Dar livingul nu-i provoacă astfel de sentimente. În schimb, câteva cuvinte încep să plutească încet prin mintea lui. Cuvintele îi ajung pe limbă şi David încearcă să le spună cu voce tare. Pentru că simte că le-a mai spus înainte.

— Tu cum te simți? rosteşte el în camera goală. Cine eşti „tu”?

Toți râd de el când spune asta. Nu înțelege de ce. Nu e deloc straniu. E doar el.

Brusc îşi simte stomacul de parcă ar fi plin cu cărbuni aprinşi. Îşi duce mâna la abdomen şi este nevoit să se sprijine de un fotoliu. Fusese atât de mic. Iar adulții fuseseră atât de ciudați.

Este chiar acolo. În fața şemineului, iar ei stau într-un semicerc în fața lui şi aplaudă.

Fusese doar un scheci. Nimic mai mult. Niciun... abuz. Dar David simte totuşi greaţă. Imaginea bărbaţilor adulţi care se uită la el se suprapune în mintea lui cu camera goală. Îi vede pe bărbaţi în faţa lui, ca nişte umbre în mobilier. Dar îşi vede amintirea atât din interior, cât şi din exterior, iar asta îl zăpăceşte. Se vede pe sine ca pe un băieţel, stând lângă şemineu.

Cum poate să se vadă pe sine? Pentru o clipă simte că nu... că nu e singur în amintire. De parcă cineva ar sta lângă el.

Şi în acelaşi timp e doar el.

Îl cuprinde ameţeala şi trebuie să se agaţe de marginea şemineului pentru a nu-şi pierde echilibrul. Stă acolo cel puţin un minut, încercând să-şi controleze respiraţia, până când trece tot ce este mai rău.

Apoi iese înapoi în hol şi intră în bucătărie. Se opreşte când vede masa.

El şi Johan stau la masa din bucătărie. El desenează pe o coală, în timp ce Johan îi pune întrebări. Toate întrebările sunt mereu despre David, dar sunt întrebări ciudate. „Ce este o persoană?” *David nu înţelege, dar Johan spune că este important.*

Se încruntă şi se retrage cu spatele din bucătărie. Imaginile vin rapid acum, trebuie să-şi acorde câteva secunde pentru a-şi recăpăta suflul. Se sprijină de perete şi închide ochii, în timp ce încearcă să-şi controleze respiraţia. Apoi se îndreaptă spre uşa de la intrare şi urcă scările până la mezanin. Sare peste a opta treaptă. Apoi se opreşte brusc. De ce a evitat fix acea treaptă? Se întoarce la treaptă, care scârţâie sub greutatea piciorului cu un sunet puternic.

Este important să nu facă zgomot când se strecoară pe scări.

Nu trebuie să o trezească pe mama.

Este pe cale să facă ceva interzis.

Trebuie să ies fără să o trezesc.

Oare a...?

Oare a fugit?

Vede spatele unui băiețel pe scări. Băiețelul se întoarce spre el şi îşi duce degetul la buze. Un băiat care este tot el.

Nu înțelege ce înseamnă asta. Nu se aştepta ca amintirile să fie atât de confuze. De ce a insistat să facă asta singur, când îşi doreşte ca Florence să fie acolo pentru a-i explica tot ce îşi aminteşte? Dar ştie că amintirile nu vor să fie împărtăşite cu alții. Trebuie să le descopere de unul singur, dacă vrea să le descopere.

La mezanin este o uşă care dă într-un dormitor. Presupune că este camera lui Ellen. Şi mai este încă o uşă. I se usucă gura când o vede. Mâinile încep să-i tremure şi nu poate să o deschidă. Orice ar fi în spatele ei, nu este pregătit să-l înfrunte.

Îi este interzis să deschidă uşa.

Mama se va supăra foarte tare.

Cu toate acestea, ştie că a fost deschisă.

Ştie că a fost acolo, înăuntru.

Poate fi o cameră cu comori.

Dar miroase ciudat.

Gura îi este uscată şi mâinile îi tremură şi mai tare.

Trebuie să se îndepărteze de uşă.

Vede...

...spatele unui băiețel care se îndreaptă către uşă. Băiatul se întoarce şi îl priveşte pe David. Băiatul pare speriat, de parcă nu ar vrea să intre. A plâns. Şi are chipul lui David.

David face rapid câțiva paşi înapoi şi, respirând scurt, urcă treptele până la etajul al treilea. Urcă două trepte odată până ajunge în fața unei uşi de lemn închis la culoare.

Uşa spre camera lui.

Etajul al treilea, acolo unde era camera lui. Cu perdeaua roşie.

Acolo unde este camera lui.

Își adună curajul înainte de a deschide uşa. Având în vedere ceea ce a simțit la etajul de mai jos, este pregătit pentru orice. Dar fluxul de amintiri întârzie să apară de data aceasta. Inspiră adânc de câteva ori pentru a se calma.

Camera pare să fi rămas exact ca când era mic. Pe un birou se află un puzzle complet. Pe perete este prins un desen care înfățişează un pirat. Şi altul cu un supererou pe pieptul căruia scrie „Jim". Numele lui David apare în colțul ambelor desene.

Cu cât priveşte mai mult, cu atât mai multe imagini din cameră încep să iasă la suprafață. Exact aşa cum au făcut-o jos, în living. Dar nu sunt la fel. Aici amintirile nu sunt neplăcute. Aici îşi aminteşte că a făcut... lucruri. Lucrurile *lui*. A fost lăsat în pace. Aici s-a simțit liniştit. Dar amintirile se şi contrazic între ele.

Stă la fereastră şi citeşte o carte nouă din sertarul mamei, pe cea veche tocmai a terminat-o.

În acelaşi timp, nu el este cel care face asta.

Desenează cât de des poate, mirosul de creioane este cel mai plăcut pentru el.

În acelaşi timp, el aproape că nu a desenat niciodată.

Nu *el*.

Imaginile din minte îi arată nenumărate întâmplări pe care le trăieşte şi nu le trăieşte, în acelaşi timp. Nu înțelege. Este prea mult. Deodată, devine profund convins că există ceva îngrozitor pe tavan. Nu vrea să vadă. Nu vrea să ştie despre ce este vorba. Dar ştie că se va uita oricum.

Nu vreau, nu vreau!

Nu mai are control asupra propriului corp. Capul i se ridică şi ochii îl obligă să privească. Deschide gura şi țipă până rămâne fără aer.

ATUNCI

Astăzi, cel în uniformă este aici din nou. Nu ştiu de cât timp se întâmplă asta. De prea mult timp. A trecut mult de când ceilalți prieteni ai mamei au fost ultima dată aici. Cred că au vorbit serios când au spus că nu se vor mai întoarce niciodată.

Aşa că vine întotdeauna Uniformă. Şi mama pleacă mereu de acasă. Nu ştiu sigur, dar cred că îi este frică de el. În timp ce partea mea fricoasă este în cameră cu el, sunt, în acelaşi timp, afară în grădină. Stau întins pe iarbă şi privesc cerul, încercând să îmi fac un plan. Mă gândesc cum să-l ucid pe Uniformă. Şi cum să fug. Partea ezitantă din mine nu înțelege pe deplin de ce trebuie să fug. Dar ştiu că aşa trebuie să fie. Nu există altă cale.

Cel în uniformă a terminat, pentru că îi aud maşina plecând şi pe mama venind înapoi pe aleea de pietriş. Mă ridic de pe gazon, mă întorc în casă şi urc scările până în camera mea. Trebuie să revizuiesc planul cu mine însumi, ca toate piesele de puzzle să fie la locul lor.

Când intru în cameră, primul lucru pe care îl observ este mirosul. Miroase a caca. Trebuie să mă țin de nas. În mijlocul camerei este o scară. Partea mea fricoasă pluteşte pe tavan, lângă scară. Ca într-un truc de magie. Mă încrunt şi mă apropii. Picioarele atârnă puțin deasupra capului meu. Ceva îi picură din pantaloni, pe podea. Este pipi. Mă enervez, pentru că doar bebeluşii fac pipi pe ei şi mă uit în sus ca să spun ceva. Dar când văd fața, îmi uit toate cuvintele. Fața este cea mai înfricoşătoare pe care am văzut-o vreodată. Limba este umflată şi iese din gură, iar ochii care mă privesc sunt gigantici. Întreaga față este de un violet-închis.

Şi apoi văd funia în jurul gâtului.

Când Florence aude urletul lui David, fuge în casă şi urcă prima scară pe care o vede. Urletul a părut că vine de la unul dintre etajele superioare. Continuă să urce până la etajul al treilea şi îl găseşte pe David. Este ghemuit pe podea, plângând necontrolat.

— David...? spune ea, neştiind ce să facă.

Apoi se aşază cu picioarele încrucişate pe podea, lângă David, şi îi pune capul în poala ei. Îl mângâie pe păr până când plânsul se domoleşte.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

David clipeşte printre lacrimi. Arată cu degetul spre tavan, fără să se uite în sus.

— Nu e nimeni acolo, nu-i aşa?

Florence se uită în sus, spre tavanul vopsit în alb, şi apoi clatină din cap.

— Nu, nu văd pe nimeni. Ce ai văzut?

— M-am văzut... pe mine, răspunde el, suspinând. Mă spânzurasem. Ştiu că nu e adevărat, dar... încă o simt. Eram mort.

— A fost doar în imaginaţia ta, îi spune ea, mângâindu-l din nou pe păr. Eşti aici. Şi trăieşti.

David respiră superficial şi sacadat, ca şi cum ar fi uitat cum să respire normal.

— Dar nu a fost în imaginaţia mea, spune el, privind peretele. M-am tot întrebat de ce mă văd din exterior în unele amintiri. Acum înţeleg de ce. Am avut un frate. El este cel pe care-l văd.

Florence se opreşte brusc. Îşi ia mâna din părul lui David, iar el se întoarce astfel încât să se uite la ea.

— Un frate? întreabă Florence.

— Da. S-a sinucis aici, înăuntru.

Florence se uită din nou la tavan şi se gândeşte la ceea ce a spus David. „Mă spânzurasem.” Iar inima i se frânge. Este

aproape mai mult decât poate suporta, gândindu-se la ce trebuie să fi simțit David găsindu-şi fratele în acel fel.

— Este... Este piatra lui de mormânt cea pe care am găsit-o în spate? întreabă ea cu grijă.

David aprobă din cap.

— Trebuie să fie, spune el şi înghite în sec. Deşi nu înțeleg de ce este numele meu pe ea...

Un zgomot îi întrerupe. Pare să fie o maşină care rulează pe pietrişul din fața casei, trei etaje mai jos. David se încordează din cap până în picioare.

— Nu auzi asta, nu-i aşa? întreabă el. Scrâşnetul roților. De pe vremea când prietenii mamei veneau la fermă. Îmi amintesc şi asta.

— Ba da, îl aud, spune ea, tensionată. Cineva este aici.

David se ridică, îşi şterge lacrimile şi se apropie de fereastră. Florence îl urmează. Prin perdea, vede o maşină care se opreşte în fața intrării. O femeie la vreo 50 de ani coboară de pe partea pasagerului.

— Mama, spune el. Deci a venit.

Un bărbat cu păr alb şi ochelari cu rama colorată coboară de pe scaunul şoferului şi priveşte în sus, spre casă.

— Şi Johan, spune David tensionat.

ATUNCI

Sunt în camera de la etajul cel mai de sus şi mă uit pe geam. Perdeaua colorează, ca de obicei, totul în roşu şi negru. Dar zilele astea mi se pare că se potriveşte. O maşină pe care nu am mai văzut-o de mult intră pe aleea din fața casei. Sar de pe pervaz şi cobor în fugă cele două scări. Este unul dintre vechii prieteni ai mamei. Cel cu ochii blânzi. Cel pe care chiar îl plac.

Ajung în hol în acelaşi timp în care mama deschide puțin uşa.

— Ce cauți aici? întreabă ea prin crăpătura uşii.

Pare suspicioasă.

— Bună, Ellen, răspunde el din cealaltă parte a uşii. Eram prin zonă şi voiam să văd cum o mai duceți.

— Mulțumim, ne descurcăm excelent, spune mama fără să-l lase să intre. Plățile voastre sunt mai mult decât generoase.

— Şi vor continua să fie, zice el zâmbind. Nu trebuie să-ți faci griji. Am şi un cadou pentru David, pot să intru?

Bagă prin uşa crăpată un pachet albastru legat cu o panglică roşie. Mama ezită o secundă, apoi îl lasă să intre.

— Bună, David, mi se adresează el apropiindu-se de mine şi ciufulindu-mi părul. Ce mare te-ai făcut! Vrei să-mi arăți camera ta? Cred că nu am văzut-o niciodată.

Mă uit la mama, care oftează şi dă din umeri. Niciunul dintre prietenii ei nu a fost vreodată în camera de la etajul cel mai de sus. Dar el nu era niciodată precum ceilalți, când erau aici. Am încredere în el.

— Faceți cum vreți, îi spune ea vechiului ei prieten. Să pleci în maximum un sfert de oră.

El îi zâmbeşte din nou. Apoi urcăm scările împreună. Când ajungem în camera mea, el închide uşa. Pentru o clipă, intru în panică. Dacă el este, de fapt, la fel ca Uniformă? Dacă este rândul meu acum, după ce fratele meu a murit? Dar nu pare să fie aşa.

— Unde este... spune el, uitându-se prin cameră, înainte de a clătina din cap. Nu contează. Nu avem mult timp.

Se apropie de uşă şi îşi lipeşte urechea de ea, pare să asculte. După un timp, dă din cap şi vine spre mine. Îmi întinde pachetul, iar eu îl deschid imediat. Este un rucsac. Îmi încrețesc fruntea şi mă uit la el.

— Am auzit ce s-a întâmplat, spune el, aruncând o privire rapidă spre cârligul care a rămas în tavan. Eu şi alți câțiva am încercat să o facem pe Ellen să înțeleagă, dar refuză. E clar că această casă nu este potrivită pentru copii. Suntem câțiva care vrem să vă ajutăm. Dacă vreți... dacă vrei să pleci de aici, bineînțeles.

Aprob din cap atât de tare încât aproape că îmi rup gâtul.

— Bine. Dar am nevoie de ajutor. Dacă mama ta află că eu organizez o evadare, mă poate răni foarte tare. Deja este suspicioasă.

— Nu cred că e prea bună la bătaie, spun eu.

— Nu în felul acela. Are informații despre noi care... Nu contează. Ascultă-mă acum, nu avem multe minute la dispoziție. Trebuie să facem asta împreună. Ca în acea carte pe care ai citit-o când erai mic. Noi vom fi piraţii. Peste 30 de zile, voi aştepta cu o barcă jos, lângă lac. Nu este o corabie de piraţi, dar va trebui să ne mulţumim cu ea. Tot ce trebuie să facă piratul David Lund este să iasă din casă şi să ajungă la ponton fără ca mama lui să observe. Eu voi fi acolo exact la miezul nopții. Crezi că poți?

Dau din cap din nou.

— De ce nu putem pleca acum?

— Trebuie să aşteptăm, să nu bănuiască Ellen că eu te ajut, spune el. Aşa că nu trebuie să notezi asta... Uite cum facem.

Se apropie de puzzle-ul neterminat de pe masă, care era al fratelui meu mort, şi numără câte piese mai sunt. Apoi mai scoate câteva bucăți.

— Acum mai sunt 30 de piese de pus, spune el. Acesta va fi calendarul tău. Pui o piesă în fiecare zi. Ziua în care vei pune ultima piesă va fi ziua când ne vedem. La...?

— La ponton, la miezul nopții, spun eu, strângând rucsacul în brațe. Țin minte.

Mă uit la puzzle. La grămada de piese rămase. Nu vreau ca el să plece. Un zgomot din afara uşii ne face pe amândoi să încremenim. Oare mama a tras cu urechea? După câteva secunde, o auzim înjurând de la parter. Răsuflăm uşuraţi în acelaşi timp şi începem să râdem, cu mâinile acoperindu-ne gura. Apoi el devine serios din nou.

— Asta înseamnă că nu îţi vei mai vedea mama, spune el. Poate niciodată. Este o decizie mare, probabil prea mare pentru cineva atât de mic.

— În *Insula comorii*, Jim fuge de acasă împreună cu mama lui. Fug de piraţii răi care se gândesc numai la bani. Dar în realitate şi mamele pot fi piraţi.

Privesc rucsacul. Este verde şi scrie Fjällräven pe el.

— Miezul nopţii, peste 30 de zile, repet eu.

David şi Florence ies din casă exact când mama lui urcă treptele de piatră de la intrare.

— Bună, Ellen, spune David, închizând uşa în urma lor.

Mama lui se opreşte pe trepte. Este la fel de elegantă ca întotdeauna, poartă un palton galben de toamnă şi ochelari de soare de care, de fapt, nici nu are nevoie.

Johan rămâne lângă maşină, pe alee. Trădătorul. David nu are de gând să îl salute pe omul care i-a furat 12 ani din viaţă. Johan îşi îndreaptă spatele, de parcă ar încerca să se dezmorţească după o călătorie lungă. David ar fi trebuit să ştie că mama lui îl va contacta pe Johan imediat ce i-a trimis mesajul. Johan trebuie să fi condus cu viteză mare până aici, dacă a reuşit să o aducă şi pe Ellen din Sävsjö. Dar poate că e mai bine aşa. În felul acesta, sunt toţi adunaţi.

— Deci ai fost deja înăuntru, spune mama lui, aruncând o privire către casă.

Abia după aceea o observă pe Florence lângă el.

— Şi tu cine eşti?

Florence întinde mâna, afişând un limbaj al corpului care arată că este complet în modul de lucru. Îşi ține mâna intenționat mai aproape de corp, astfel încât Ellen să fie nevoită să se aplece pentru a o apuca. Nu ai zice că Florence este aceeaşi persoană care stătea pe podea cu capul lui David în poală. David este recunoscător că măcar unul dintre ei mai are puterea să mențină o aparență profesională.

— Numele meu este Florence Tapper, spune ea, strângând mâna lui Ellen Lund. Sunt avocata lui David.

Mama lui David se încordează.

— Ah, deci tu eşti Florence, zice Johan de jos, de lângă maşină. Se zvoneşte că Urban te-a angajat.

Ultima remarcă este adresată lui Ellen.

— Urban m-a rugat să-l protejez pe David, adaugă Florence, zâmbindu-i mamei lui.

— Să-l protejezi pe David? spune Johan. Ciudat, acesta a fost rolul meu de când s-a născut.

David trebuie să se abțină să nu alerge pe trepte şi să-i tragă una în mutră psihologului.

— Veniți cu mine în spate, spune el în schimb, coborând treptele. Cu toții.

Simte că este pe pilot automat. De fapt, nu mai are energie pentru alte amintiri în acest moment. Ar fi super să poată dormi o săptămână sau două. Dar ştie, de asemenea, că abia a zgâriat suprafața şi că mai sunt lucruri care trebuie să iasă la iveală. Aceasta ar putea fi singura lui şansă de a afla adevărul. Aşa că, deşi nu mai are forță, îşi mişcă picioarele şi merge pe poteca de pietriş din jurul casei. Florence, mama lui şi Johan îl urmează. Când ajung în spatele casei, se îndreaptă spre terasa extinsă şi se opreşte lângă piatra funerară.

— Aici este fratele meu, nu-i aşa? întreabă David, punând mâna pe piatră.

Simte piatra rece sub palmă.

— S-a sinucis, continuă el. S-a spânzurat în vechea mea... noastră cameră. La etajul trei. Am dreptate?

Mama şi Johan se uită la el. Apoi se uită unul la celălalt. Dar niciunul nu răspunde. David aproape că îşi pierde din nou cumpătul. Oare nu înțeleg că jocul lor s-a încheiat?

— De ce nu mi-a spus niciunul dintre voi niciodată că am avut un frate? repetă el, de data aceasta puțin mai tare. Că a existat cineva cu care am împărțit camera, cu care am crescut?

— Ți-ai pierdut memoria, zice în cele din urmă mama lui. Ai avut un accident şi nu-ți mai aminteai nimic din ce s-a întâmplat înainte. De ce ți-aş fi spus că ai avut un frate care s-a sinucis? Dacă oricum nu ți-l aminteai? Cu ce ți-ar fi îmbunătățit asta viața?

— De ce să-mi spui... repetă David.

Nu credea că Ellen îl mai putea surprinde.

— Pentru că era fratele meu! Fiul tău. Familia noastră.

Se face linişte. În acea linişte, aude vântul suflând printre copacii din pădurea în care presupune că s-a jucat când era copil. Corecție, în care *s-au* jucat când erau copii. El şi fratele său.

— Dar dacă este fratele lui David cel îngropat aici, spune Florence, rupând tăcerea, de ce este numele lui David pe piatră?

Johan se uită la Ellen şi, din nou, niciunul nu spune nimic. Tăcerea este atât de densă încât David ar putea să o taie cu un cuțit. În final, Ellen îi face semn din cap lui Johan, care îşi drege vocea.

— Ai dreptate, spune el. Este numele lui David, aşa cum spui. Dar este şi numele fratelui său.

— Cum adică? se miră Florence. Nu dai copiilor tăi acelaşi nume, nu? Ar fi foarte greu să ştii cine e cine.

David priveşte din nou piatra funerară. Apoi îi fixează cu privirea. Pe Johan şi pe Ellen. Pe psiholog şi pe mama lui. Şi începe să înţeleagă încet.

El este David.

El este unul.

Dar este şi mai mult decât unul.

ATUNCI

Ultima piesă din puzzle-ul fratelui meu a fost aşezată. Sper că îi place, în cer sau oriunde ar fi el acum. În noaptea asta, bărbatul cu ochi blânzi va aştepta jos, lângă lac. Dacă spune adevărul. Dacă nu s-a răzgândit. Dacă nimic nu merge prost. Atâtea *dacă*-uri. Dar trebuie să încerc. Tot ce trebuie să fac este să ajung la ponton fără să o trezesc pe mama.

Rucsacul este pregătit. Nu este prea plin, pentru ca mama să nu devină suspicioasă, dar am împachetat lucrurile esenţiale. Periuţa de dinţi. Câteva perechi de şosete şi chiloţi. Poate ar fi trebuit să iau şi mâncare. Sau plasturi. Adevărul este că nu am nicio idee despre ce ar trebui să împachetez când fug de acasă.

Stau întins şi mă uit la ceasul fosforescent, cel pe care l-am primit de la Johan când eram mici şi care arată ca planeta Pământ. Nu ştiu de câte ori am urmărit minutarul, devenind din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce se apropia ora la care urmau să vină prietenii mamei. Dar în seara asta este un alt tip de îngrijorare. Este teama că ceea ce aştept să se întâmple *nu* se va întâmpla. Şi dacă se întâmplă, simt o nelinişte legată de ce va urma după aceea.

Cu puţin noroc, aceasta este ultima noapte în această cameră.

Dar mai întâi trebuie să reuşesc să ies din casă.

Ultima oră este cea mai lungă din viața mea. Pare că durează un an. Fiecare secundă care trece este o secundă în care mama poate să se trezească şi să se întrebe de ce este un rucsac făcut în cameră. Mă doare burta. Dar fiecare secundă mă apropie, de asemenea, de libertate. Sau de orice va urma după ponton şi barcă.

De fapt, nu am nicio idee.

Dar mă gândesc cum ar fi să locuiesc acasă la prietenul mamei. Să-l am pe el ca tată. Cred că mi-ar plăcea. Mi-ar plăcea foarte mult.

Când ceasul arată că mai sunt zece minute până la miezul nopții, îmi pun rucsacul în spate şi mă strecor afară din cameră, coborând prima scară. La următorul etaj este dormitorul mamei. Uşa este întredeschisă, dar mă mulțumesc să ascult de la distanță. Respirația ei adâncă se aude prin deschizătură. Sper că asta înseamnă că doarme, pentru că nu există nicio şansă să verific.

Mă strecor în jos pe următoarea scară, care duce spre hol. Sar peste treptele care scârțâie cel mai tare. Scara este veche, aşa că face zgomot chiar dacă încerc să fiu cât mai calm. Îmi fac semn singur să păstrez liniştea. Dar nu aud niciun sunet de la etajul de sus. Nimic care să sugereze că mama s-a trezit.

Deschid uşa de la intrare cât de atent pot. Pietrişul este argintiu în lumina lunii şi scrâşneşte sub picioarele mele. Inspir adânc aerul rece.

Afară.

Liber.

Florence nu mai are nicio idee despre ce se întâmplă. Până acum, era cât de cât la curent. Înțelege că Urban a rugat-o să-l protejeze pe David de Societate, chiar dacă nu i-a spus-o direct. Urban era clar speriat de cum ar reacționa ceilalți din Societate dacă secretele lor ar ieşi la suprafață.

Avea dreptate să fie speriat, ținând cont că cineva chiar a angajat doi ucigaşi care să reducă oameni la tăcere.

Până aici, ştia.

Era pregătită şi pentru posibilitatea ca David să descopere că, într-un fel, a fost exploatat când era mic. A fost nevoită să se gândească la posibilitatea unui abuz. Dar acum apare brusc un frate mort, ascuns? Şi se pare că lucrurile nu se opresc aici.

Profesia ei presupune să fie bine pregătită. Şi în acest moment nu ştie nimic. Asta nu e bine. Este, de fapt, extrem de rău.

David stă complet nemişcat lângă piatra funerară, cu privirea fixată într-un punct îndepărtat. Buzele i se mişcă, dar nu iese niciun sunet, de parcă ar vorbi cu cineva care nu este acolo. Arată ca un somnambul. Florence presupune că este adânc pierdut într-o amintire veche. Psihologul îşi mângâie barba albă şi pare nefericit. Dar chiar şi atunci ochii îi strălucesc. Florence înțelege de ce David îl place atât de mult. Apoi, Johan îşi bagă mâinile în buzunare şi se apropie de David.

— Te simți mai bine acum, când începi să-ți aminteşti? întreabă el blând.

David clipeşte puternic, ca şi cum Johan l-ar fi trezit dintr-un vis. Johan scoate o mână din buzunar şi o trece peste piatra aspră. David îl priveşte şi doar clatină din cap ca răspuns.

— Acum înțelegi de ce ți-am ascuns asta atâția ani? întreabă Johan. Nu e ceva care să te facă mai fericit.

— Poate că nu e vorba despre a fi fericit, spune David. Poate că e vorba despre faptul că trebuie să ştiu cine sunt.

— Trebuie, zici? spune Johan. Este un cuvânt puternic. Şi deja ştii cine eşti. Nu ai nevoie să cunoşti tot ce s-a întâmplat pentru a şti că eşti David Lund. Ai 35 de ani, locuieşti în Vallentuna, te antrenezi la Fitness24Seven, îți

place să înțelegi codul, faci puzzle-uri care nu trebuie terminate şi te temi să legi relații prea strânse cu ceilalți, cu excepția unui buldog francez care, probabil, este cel mai bun prieten al tău. Nu e de ajuns?

— Dar *de ce* sunt eu toate acestea? întreabă David.

— Te-ai uitat în spatele uşii de la etajul doi?

David se încruntă. Florence observă că Ellen s-a oprit din mişcare, ca şi cum Johan ar fi spus ceva foarte important.

— Am fost în living, răspunde David. Şi am găsit vechea mea cameră. Vechea *noastră* cameră, se corectează, aruncând o privire spre piatra funerară.

Florence nu-şi poate imagina ce simte el. Îi pune mâna pe spate, iar el inspiră adânc, ca şi cum atingerea ei i-ar fi dat putere să continue.

— Unele amintiri mi-au revenit. Dar nu toate. Încă nu reuşesc să le fac să se potrivească. Dar cred că este doar o chestiune de timp acum, când ştiu că fratele meu era cu mine. Amintirile nu sunt la fel de confuze dacă eram doi.

Johan priveşte spre casă. Un zâmbet uşor îi joacă în colțul gurii, de parcă îşi aminteşte ceva frumos din anii petrecuți acolo împreună cu Ellen şi cu David. Dar existența pe care Johan pare să o fi apreciat trebuie să fi fost absolut oribilă pentru David. Ambii David. Johan îşi aşază mai bine ochelarii şi bagă din nou mâna în buzunar.

— Le-am promis celorlalți să-l protejez pe David de adevăr, spune el. Şi, făcând asta, i-am protejat şi pe ei. Dar problema asta îl depăşeşte pe David. Aşa a fost mereu. Eram tineri, înțelegeți. Naivi. Nu-mi păsa deloc de ceilalți, nu am fost niciodată parte din acea Societate. Experimentul meu şi al lui Ellen l-am făcut în numele ştiinței. Frații David Lund urmau să mă facă faimos.

Un sentiment de nelinişte începe să-i crească în piept lui Florence.

— Dacă totul era atât de secret, de ce ne spui acum? întreabă ea. Şi ce fel de experiment?

— O să înțelegi imediat, răspunde Johan calm. Oricum, totul va ieşi la iveală dacă David continuă să-şi amintească. La fel de bine puteți afla şi acum.

— Despre ce vorbeşti? întreabă David şi face câțiva paşi înapoi.

Privirea lui David se mută de la Johan la Ellen, iar respirația îi devine sacadată. Florence îşi dă seama că există o limită pentru cât poate suporta David să audă. Pune mâna cealaltă pe brațul lui şi îl strânge. Asta pare să-l ajute, simte cum devine mai calm. Măcar puțin mai calm.

— Am fost mereu interesat de cum se formează personalitățile, continuă Johan. Noi, oamenii, suntem definiți de acțiunile noastre, dar acestea se bazează pe opiniile şi valorile noastre, care provin de undeva. Se spune că această combinație ne face unici, dar când eram mai tânăr mă întrebam cât de unici suntem cu adevărat.

David începe să pălească. Începe să înțeleagă direcția în care merge povestea lui Johan. Pare că nu poate suporta mai mult. Ar fi fost mai bine ca Johan şi Ellen să plece. Dar Johan nu a terminat.

— Când s-a născut David, am avut o oportunitate fantastică de a testa asta în practică. Am putut face un experiment ştiințific în lumea reală, departe de limitările unui laborator, pentru a descoperi dacă personalitățile noastre sunt cu adevărat unice.

Se întoarce spre David. Îşi mângâie barba cu o mână, ținând-o pe cealaltă în buzunar.

— Când am aflat că Ellen e însărcinată cu mai mult de un copil, am decis să-i creştem pe băieți ca şi cum ar fi fost aceeaşi persoană. Ca şi cum ar fi existat un singur David. V-ați născut în acelaşi timp, ați primit acelaşi nume şi nu am făcut nicio diferență între voi.

David arată la fel de şocat pe cât se simte Florence. Ea credea că Ellen e psihopata, dar ceea ce povesteşte Johan este monstruos. Ceva ce doar un nebun ar putea concepe. Totuşi, Johan vorbeşte ca şi cum ar descrie un simplu raport ştiinţific interesant.

— Experimentul nostru a urmărit să vedem dacă putem să vă oferim una şi aceeaşi identitate, până la punctul în care voi chiar să credeţi că sunteţi aceeaşi persoană. Nimeni nu mai făcuse asta înainte.

David o apucă pe Florence de mâna cu care îl ţinea de braţ.

— Îmi amintesc... Îmi amintesc că m-am văzut pe mine însumi, în hainele mele. Dar din afară. Trebuie să fi fost fratele meu, nu-i aşa? Îmi amintesc că împărţeam totul. Şi voi ne vorbeaţi ca şi cum am fi fost unul şi acelaşi copil... Cum aţi putut face asta? Cum e măcar posibil?

— Disciplină şi planificare, răspunde Johan. Şi tu nu ştiai altceva. Nimeni nu ţi-a spus că nu era aşa. Membrii Societăţii au ajutat şi ei, când interpretai în faţa lor.

David o strânge de mână pe Florence şi mai tare. Ea îi slăbeşte uşor strânsoarea ca să nu o învinetească, apoi îi ia mâna într-a ei.

— Obişnuiau să spună: „Ce mare te-ai făcut!" Aşa spuneau. Ce mare *te*-ai făcut. Dar nu se refereau doar la mine.

Florence se întoarce către Ellen.

— Nu puteţi vorbi serios, spune ea.

— Nu ştii ce alternativă aveam, ripostează Ellen, care tăcuse până în acest moment. Şi uiţi cât de tineri eram. Nu aveam mai mult de 20 de ani când am rămas însărcinată. Credeam că ştim totul despre lume.

Florence simte cum furia începe să înlocuiască şocul iniţial. Cum pot aceşti oameni să discute despre viaţa lui David ca şi cum ar fi fost vreun proiect interesant? Cum

îndrăznesc? Deschide gura să vorbească, dar Johan o opreşte.

— Înainte să devii prea indignată în numele lui David, vreau să subliniez că nu a fost ca şi cum asta l-ar fi afectat pe David. Pe niciunul dintre ei nu l-a afectat. Au avut o relaţie minunată unul cu celălalt, cât au crezut că sunt aceeaşi persoană.

— Nu l-a afectat? repetă David. Cum poţi spune una ca asta? Fratele meu s-a sinucis. E greu de imaginat cum poţi fi mai afectat de-atât.

Johan parcă ar fi muşcat dintr-o lămâie.

— Nu a fost din cauza experimentului, spune acesta. Nu a fost vina mea. Dacă alţii nu s-ar fi băgat... Comunicarea dintre voi era la un nivel aproape intuitiv. Era incredibil de observat. Cel puţin, la început. Dar, în cele din urmă, a devenit evident că există şi o componentă biologică a identităţii noastre pe care nu am putut să o controlez. După câţiva ani, diferenţele dintre voi au început să devină evidente, în ciuda tuturor eforturilor mele. În acel moment, experimentul era încheiat. Planul era să scriu o carte. *Proiectul David Lund* urma să mă facă celebru la nivel mondial. Aveam să devin unul dintre cei mai importanţi şi mai tineri pionieri ai psihologiei. Dar apoi... mda. Apoi fratele tău a murit.

Proiectul David Lund. Florence îi aruncă o privire lui David. Nu poate face altceva decât să împartă cu el povara de a auzi aceste lucruri îngrozitoare.

— Celebru la nivel mondial? întreabă ea. Ar trebui mai degrabă să ajungi la închisoare. Nu poate fi legal ceea ce ai făcut. Dar nu înţeleg, dacă oricum intenţionai să scrii o carte şi să povesteşti totul, de ce este atât de important ca David să nu-şi amintească? Şi de ce s-a sinucis fratele lui? Ai spus că alţii s-au băgat?

Privirea lui Johan se întunecă, nu mai pare un bătrânel amabil, ci mai degrabă cineva cu care nu ai vrea să fii singur într-o cameră.

— Idioții ăia, spune el printre dinți. A fost numai vina lor. La început, David era un mod de a-i face să continue să vină la fermă, arătându-le progresul vostru. În timp ce aşteptau ca mama lui... Oricum. Nu contează. Totul a mers bine la început. Şi eram de acord cu asta, în condiții controlate. Le-a plăcut *Proiectul David Lund*. Era şi un mod pentru mine să verific cum evolua proiectul. Faptul că Societatea se ocupa cu afaceri dubioase nu mă interesa. Oricum, oamenii aceia de afaceri nu aveau să fie incluşi în cartea mea. Nici măcar nu cred că ştiau de planurile pentru aceasta. Dar apoi...

Johan se opreşte şi o priveşte pe Ellen, care aprobă din cap. Se pare că a venit timpul să dea toate cărțile pe față.

— Unul dintre bărbații din Societate a dezvoltat un interes personal... pentru fratele lui David, spune ea.

Vocea ei abia se aude, dar semnificația cuvintelor răsună atât de puternic în urechile lui Florence, încât vrea să şi le acopere.

— Probabil că de aceea... continuă Ellen, dar nu termină fraza.

Nici nu mai era nevoie. Florence înțelege foarte bine. Se uită la piatra funerară şi simte cum lacrimile îi umplu ochii. Vântul începe să bată mai tare, iar freamătul frunzelor sună ca aplauzele unui public îndepărtat. Îşi şterge ochii cu dosul palmei. Există o problemă cu secretele. Mai ales atunci când sunt dezvăluite. Johan şi Ellen au spus deja prea multe. Nu ar fi făcut-o niciodată dacă ar fi considerat că riscă să fie deconspirați. Orice ar face Florence şi David de acum înainte, trebuie să fie extrem de precauți. David îşi umezeşte buzele de câteva ori înainte de a începe să vorbească din nou. De data aceasta, vocea lui este aproape o şoaptă.

— L-a abuzat pe fratele meu? întreabă el. Şi tu, mamă... l-ai lăsat să o facă?

— Crezi că nu ştiam că e greşit? răspunde Ellen, întorcându-şi privirea. Mi-era frică de el. De ce putea să-mi facă. De ce *obişnuia* să-mi facă când eram singuri.

— Aşa că i l-ai dat pe fratele meu... unui monstru? Pentru că ți-era frică? Dar nu însemna nimic pentru tine?

Vocea lui David devine din ce în ce mai puternică, iar ultimele cuvinte le strigă cu toată forța.

— Mamă, nu înțelegi că tu eşti cea care l-a omorât?

Ellen nu-i răspunde fiului ei. Continuă să privească spre apă, ascunsă în spatele ochelarilor de soare. De parcă ea ar fi cea care suferă. Florence îl cuprinde din nou în brațe pe David. El tremură din tot corpul.

— De când Societatea s-a destrămat, au cumpărat tăcerea lui Ellen şi a mea, explică Johan, întorcându-se către David. Pentru că îi îngrozea ideea de a fi asociați cu ceea ce s-a întâmplat aici. Şi-au construit poziții prea bune pentru a-şi asuma vreun risc. Şi mi-au dat sarcina să mă asigur că nu-ți aminteşti nimic din acei ani. Nici prezența Societății la fermă, nici pe fratele tău, nici... alte lucruri care s-au întâmplat. Şi nu am putut niciodată să-mi public cartea despre experiment.

Johan oftează adânc înainte de a continua.

— Nu-mi pasă absolut deloc de Societate. Deconspirați-i dacă vreți. Dar, David, Ellen nu merită asta. Nu înțelegi ce i se va întâmpla dacă totul iese la iveală? Dacă oamenii vor afla ce s-a întâmplat aici, la fermă? Cu fratele tău? Reputația mamei tale va fi distrusă. Va fi complet anihilată. Nu pot permite asta. Ți-am spus tot timpul că nimic bun nu poate rezulta din faptul că îți recapeți amintirile. Acum, când ți-am povestit, sper că înțelegi de ce. Tu, David, ai devenit cea mai mare amenințare pentru Ellen a mea. Şi, din acest motiv, nu am altă opțiune.

Cel mai vechi prieten al lui David, omul despre care Florence ştie că a fost ca un tată pentru el din câte îşi poate aminti, cel care a fost singurul sprijin şi refugiu sigur pe care David a putut întotdeauna să se bazeze, scoate mâna din buzunar. Ţine un pistol negru, mic, pe care îl duce la fruntea lui David.

ATUNCI

Mă furişez cu grijă pe pietrişul din faţa casei. Mi-era teamă că va scrâşni prea tare sub picioarele mele, dar dacă merg pe vârfuri şi pun piciorul jos încet, aproape că nu se aude deloc. În cele din urmă, reuşesc să ocolesc casa şi să respir uşurat. Peluza întinsă din spate mă ajută să mă deplasez fără zgomot. Luna este mare şi luminează lumea cu o strălucire argintie. Dar în spatele casei, peluza este acoperită de întuneric, umbrită de casă.

Trebuie să fiu atent. Terasa nou construită este puţin mai departe, în întuneric, şi nu vreau să mă lovesc de ceva. Mă opresc şi las ochii să se deprindă cu bezna până când nu mai este complet întuneric. Puţinul pe care îl văd este tot ce am nevoie pentru a putea merge în direcţia corectă. Peluza coboară în semiîntuneric. Şi ştiu că lacul începe acolo unde se termină iarba.

Acolo unde este un ponton.

Acolo unde aşteaptă barca.

Acolo unde aşteaptă cel care poate deveni tatăl meu.

Atât de aproape.

Deodată, o lanternă se aprinde sus, pe terasă. Este la doar câţiva metri de mine. Prost cum sunt, mă întorc spre lumină şi sunt orbit când mă uit în acea direcţie. Cel care ţine lanterna îndreaptă lumina direct spre faţa mea.

— David?

Nu văd nimic în afară de lumină, dar vocea îi aparține lui Johan.

— Unde te duci? Şi de ce ai un rucsac? Stai acolo unde eşti! Vin acum.

Nu răspund, ci mă întorc, încă orbit din cauza luminii, şi încep să alerg pe iarbă. Se aude un zgomot în surdină când Johan sare de pe terasă şi începe să mă urmărească.

— Stai, am zis!

Măresc viteza.

David face instinctiv un pas înapoi, departe de țeava pistolului. Dar cercul negru îndreptat spre el îi acaparează întregul câmp vizual. Gaura din care moartea lui poate veni în orice secundă. Aproape că se împiedică de piatra funerară cu numele fratelui său. Cu numele *lui*. Clipeşte şi lumea începe să se clatine. Timpul stă în loc. Există doar acest moment.

— Johan...? Ce... ce faci?

Simte că îi vine să vomite. Trebuie să fugă de acolo. Trebuie să se trezească din coşmar. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu se întâmplă. Rămâne pe loc, înghețat. Iar momentul continuă să se extindă. Momentul care nu poate exista. Doamne fereşte, doar e vorba de *Johan*!

— Nu ai idee cât de rău îmi pare, David, zice prietenul său, apucând pistolul mai bine.

Johan strânge arma ca şi cum ar avea nevoie să se asigure că este într-adevăr acolo, în mâinile lui.

— Nu face asta, spune Florence.

Dar vocea ei abia se aude.

— Eşti un băiat bun, continuă Johan. Nu ai avut o sarcină uşoară, dar ai reuşit totuşi să îți faci o viață bună. Ştii că eşti aproape ca un fiu pentru mine. De fapt, chiar eu te-am moşit.

Pufneşte şi apoi râde uşor.

— Pe podeaua din bucătărie. Am decis să nască acasă, pentru a evita întrebările autorităților care ar fi putut să își bage nasul. Am citit tot ce am găsit înainte de naştere, dar nu eşti niciodată cu adevărat pregătit pentru aşa ceva când se întâmplă.

— Mamă? spune David, uitându-se disperat la Ellen. Sunt fiul tău!

Mama lui își dă jos ochelarii de soare şi se uită la el. Şi îl vede. Își dă seama de asta. Poate pentru prima dată în viața lui, îl vede cu adevărat. Ar trebui să fie extrem de fericit. Dar privirea care o întâlneşte pe a lui este mai obosită decât a văzut-o vreodată. Şi mai vede încă ceva. Ellen Lund este speriată.

— De când fratele tău s-a spânzurat, am stat numai cu sufletul la gură, spune ea. Am trăit într-o teamă constantă de ceea ce ar putea să se întâmple, mai devreme sau mai târziu. La fiecare aniversare a ta, mă gândesc că amintirile ți-ar putea reveni şi lumea mea s-ar prăbuşi. Sigur, am primit bani. Dar şi amenințări. M-am săturat. În felul ăsta... În felul ăsta măcar se va termina.

Dar nu pare să creadă în propriile cuvinte. Mai degrabă pare că încearcă să se convingă singură. Se uită când la pistol, când la David.

— Dar eşti mama mea.

Este singurul lucru pe care David îl poate spune.

— Te rog, David, trebuie să înțelegi, îi răspunde Ellen, făcând un pas înapoi, de parcă i-ar fi teamă că Johan ar putea să o împuşte pe ea în locul lui. Nu am ce face.

— Îmi pare foarte rău, repetă Johan, armând pistolul.

Deodată, se aude scrâşnetul pietrişului când cineva începe să alerge.

— Johan? Ce mama dracului faci?

David se uită spre colțul casei în acelaşi timp în care Johan se întoarce. Acolo stă Klaus Nordström. Respiră greu

după ce a alergat în jurul casei. Exact ce avea nevoie David. O ia pe Florence de mână şi începe să alerge cât poate de repede, îndepărtându-se de Johan şi traversând peluza.

— David, stai! strigă Johan în spatele lor.

David măreşte viteza. Florence ține pasul cu el. Aşteaptă să audă focul de armă. În orice secundă, el sau Florence vor fi împuşcați în spate. Dar nu se întâmplă. Nu pare nici că Johan fuge după ei.

David aleargă peste peluză, în direcția lacului.

Are 12 ani, este noapte şi aleargă pentru viața lui spre apă şi barca de pe apă care îl va salva.

Şi cineva aleargă cu el.

Exact ca acum.

ATUNCI

— David, stai!

Alerg. Nu am alergat niciodată atât de repede. Johan strigă iar şi iar, în urma mea. Se pare că şi el aleargă.

Peluza se întinde la nesfârşit în întuneric. Niciodată nu a fost atât de mare. Saliva din gura mea are gust de fier, iar rucsacul îmi sare incomod în spate. Dar trebuie să traversez peluza. Trebuie să ajung la barca de la ponton.

El trebuie să fie acolo.

Mă uit înapoi şi văd casa din care fug. Se ridică deasupra mea în întuneric. Parcă încearcă să mă doboare, să mă prindă în ghearele sale şi să mă înghită de viu. O lumină se aprinde la o fereastră de la mezanin. Fereastra mamei. Este trează. Şi în lumina ferestrei îl văd pe Johan. Este la doar câțiva metri în spatele meu.

Îl văd şi pe celălalt frate al meu. Pe cel care nu a îndrăznit să creadă că vom primi ajutor, că vom reuşi cu adevărat să

scăpăm. Nici măcar când i-am arătat rucsacul pe care prietenul mamei ni l-a lăsat când el se juca în pădure, nu a îndrăznit să spere.

Dar acum fuge pentru viața lui. La fel ca mine. Dar, spre deosebire de mine, începe să încetinească. Distanța dintre noi crește, iar distanța dintre el și Johan se micșorează.

Johan îmi ajunge fratele din urmă și se repede spre el din lateral. Fratele meu nu și-a dat seama că Johan este atât de aproape și nici măcar nu are timp să țipe. David scoate un oftat puternic când plămânii i se golesc de aer din cauza impactului. Mă opresc brusc. Cade la câțiva metri în spatele meu, dar încă avea viteză, deci căderea a fost aproape ca o rostogolire. Capul i se izbește de o denivelare de pe sol.

Este o piatră. Sunetul de zdrobit al craniului său lovind piatra și se aude până la mine. Apoi rămâne nemișcat.

Mult prea nemișcat.

— David, stai! strigă Johan, văzându-i pe David și Florence dispărând peste peluză.

Nu merge deloc conform planului. Chiar nu voia să-l împuște pe David, toată viața și-a dedicat-o protejării lui.

Dar mai ales protejării lui Ellen.

Și acum nu are de ales. David i-a răpit asta. Problema este că nu poate trage când David se mișcă. Nu este un țintaș atât de bun. Johan trebuie să-l prindă mai întâi. Florence Tapper va fi o problemă pentru mai târziu. Din fericire, David nu poate merge prea departe. Peluza se termină la marginea lacului și de data aceasta nu-l așteaptă nicio barcă. Johan se pregătește să o ia la fugă după el, când Klaus îl prinde de braț și îl oprește.

— Ce crezi că faci? îl întreabă Klaus, arătând cu capul spre pistol.

— Dă-mi drumul imediat, spune Johan brusc. Tu de ce ești aici? Eu trebuie să...

— Urban m-a contactat, îl întrerupe Klaus. A aflat că David vine la fermă. Am presupus că vei fi şi tu aici, fiindcă n-am reuşit să dăm de tine. Ştii că am avut un acord ca David să nu pățească nimic. Nu s-a schimbat. Lasă arma!

Johan încearcă să-şi elibereze brațul, dar Klaus îl ține foarte strâns. Ellen se îndepărtează de ei. Bine. Aşa e în siguranță.

— Este puțin prea târziu pentru un asemenea sentimentalism, zice Johan printre dinți. Dă-mi drumul! Dacă nu pentru binele tău, pentru binele lui Ellen!

Cât timp ceilalți au fost dispuşi să o plătească, nu a avut nimic împotrivă să-i ajute. Dar nu ar fi trebuit să o amenințe. Ellen este mai importantă decât oricare dintre ei.

Klaus încă îl ține bine. Pentru un şef de poliție, nu înțelege nimic.

— Johan, uită-te la mine, spune Klaus calm. Şi eu m-am gândit la asta. Că totul ar fi mai simplu fără David.

Johan oftează. Ştie ce urmează.

— Dar oricât aş gândi eu aşa, continuă Klaus nesigur, există un motiv mai important pentru a continua să-l protejăm.

Johan rămâne tăcut. Aşteaptă să spună Klaus ce are de spus.

— Ar putea să fie fiul meu, szicee Klaus în cele din urmă.

Şi iat-o! Alegerea rațională pentru Societate ar fi fost să scape de David cu mult timp în urmă. Dar şi-au lăsat sentimentele să le stea în cale.

— Fiul tău, spune Johan. Sau fiul lui Urban. Sau al oricui altcuiva din Societate. Toți sunteți tații lui David. Toți purtați responsabilitatea pentru el. O responsabilitate pe care niciunul nu a vrut să şi-o asume cât timp a trăit. Şi acum e timpul să alegeți. Este prea târziu pentru regrete.

— Dar dacă este fiul tău? întreabă Klaus, slăbindu-şi strânsoarea asupra braţului lui Johan. Mai este la fel de simplu atunci?

Johan râde cu tristeţe. David, fiul lui. Asta arată cât de puţin a înţeles Klaus. Chiar şi după atâţia ani, crede că Johan este unul dintre ei. Johan se uită la poliţist cu dezgust.

— Este singurul lucru de care sunt sigur că nu este, spune el. Relaţia mea cu Ellen nu a fost niciodată aşa. David aparţine Societăţii, cel puţin din punct de vedere biologic. Dar eu am fost cel care i-a stat alături în timpul copilăriei, fiindcă voi nu aţi avut chef. Mi-aţi dat responsabilitatea completă şi acum mi-o asum.

Klaus apucă pistolul şi începe să-l răsucească pentru a-l lua din mâinile lui Johan.

— Nu ai niciun mandat să iei o astfel de decizie de unul singur. Noi, ceilalţi, am decis că...

În timp ce Klaus răsuceşte pistolul, Johan reuşeşte să pună degetul pe trăgaci şi să apese. Ellen ţipă şi îşi acoperă urechile cu mâinile. Johan nu vrea ca ea să fie speriată, vrea să o ia în braţe şi să-i spună că totul este în regulă, dar nu are timp pentru asta. Klaus dă drumul imediat pistolului şi se prinde de mână. Sângerează abundent. Faţa i se schimonoseşte. Cămaşa albastru-deschis se colorează rapid în roşu din cauza sângelui. Glonţul i-a retezat degetul mic. Degetul este în iarbă, puţin mai încolo. Johan strâmbă din nas. I se pare că arată ca un vierme gras. Cu excepţia faptului că viermele sângerează la un capăt.

— Idiotul dracului! strigă Klaus, aplecându-se peste mână de durere.

— Ai fost întotdeauna un laş, spune Johan calm.

Ţinteşte cu grijă şi trage alte două focuri în şeful poliţiei. Klaus amuţeşte, dar mai rămâne aplecat câteva secunde. Apoi cade cu faţa în iarbă. Johan ridică o sprânceană. Asta

a fost tot? Nu este mai dificil de-atât? Nu a mai ucis pe nimeni până acum şi aşteaptă şocul. Dar nu vine. Poate pentru că a avut dreptate. Sau poate că are o astfel de personalitate, fără să ştie? Personalitatea cuiva care poate ucide când este necesar? Zâmbeşte uşor. Ar fi fost bine să fi ştiut asta mai devreme.

— Ce ai făcut? întreabă Ellen cu voce joasă.

Stă cu spatele şi braţele lipite de peretele casei. De parcă ar încerca să se strecoare prin el şi să intre în casă. Toată mândria pe care Johan o simţise recent dispare imediat. Îl doare inima să o vadă aşa.

— Trebuie să înţelegi, spune el, întinzând mâna spre ea. L-am urât mereu pentru ceea ce el şi ceilalţi ţi-au făcut. Merita asta. Toţi merită asta. Nu trebuie să te temi.

Ellen nu îl ia de mână. Dacă ar face-o, ar şti că a înţeles, că l-a iertat. Dar ea se lipeşte mai tare de perete şi scutură din cap viguros.

— O să primeşti închisoare pe viaţă pentru asta, zice ea încet. Nu asta am vrut. Am crezut că totul va fi mai bine dacă noi doar... dar nu merită. Nimic nu merită asta.

Închisoare pe viaţă? Ridică privirea şi râde către cer. Ellen îl priveşte fix, dar adevărul este că senzaţia se dovedeşte incredibil de plăcută. Îşi dă frâu liber râsului şi îl lasă să fie puternic şi zgomotos, cu toată uşurarea pe care o simte pentru că, în sfârşit, s-a terminat.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ce pedeapsă voi primi, spune el zâmbind.

Îi este greu să zâmbească, dar nu vrea ca ea să ştie. Nu a arătat nimănui cât de tare îl doare. A avut dureri dinainte de a fi diagnosticat cu cancer şi acestea s-au înrăutăţit în fiecare lună. Uneori abia putea ajunge la cabinet. E destul ca ei să ştie că nu se simte bine. Nu vrea să-l ţină minte cineva drept un om slab.

— Mai mult ca sigur ai uitat că sunt bolnav, continuă el. Cancerul mă va lua înainte să ajungem în fața instanței. Aşa că lasă-mă să închei asta pentru tine.

— Lasă-l pe David în pace. Nu asta vreau.

— Dar fără David am putea fi din nou doar noi doi? Atât cât mai avem. Doar noi doi. Aşa cum a fost de la începutul începuturilor. Îți aminteşti când eram la şcoală? Doar pentru tine aveam ochi, încă de pe atunci. Eram fericiți, nu-i aşa?

Face un pas către ea, dar Ellen se retrage. Să o vadă făcând asta este cel mai dureros lucru pe care l-a trăit vreodată. Apoi Ellen îşi acoperă gura cu mâinile şi se uită la ceva din spatele lui.

Tocmai când se pregăteşte să se întoarcă pentru a vedea despre ce este vorba, simte o durere intensă în spate şi în coaste, ca şi cum cineva i-ar fi pus foc în piept. Se uită în jos şi se încruntă. Un vârf de cuțit îi iese din plexul solar. Arată de parcă ar fi venit din interiorul corpului.

— Ellen...? spune el, în timp ce ea începe să țipe.

Îl ia amețeala şi face un pas înainte pentru a-şi menține echilibrul. Întinde mâna să se agațe de Ellen, dar ea se retrage din nou. Frica i se citeşte în ochi. Nu vrea să o vadă astfel.

Doamne, ce tare doare! Ca şi cum intestinele i-ar fi umplute cu acid. Sângele începe să curgă pe lângă vârful cuțitului. Îi picură pe pantofi.

Nu ar fi trebuit să-şi ia pantofii albi astăzi.

ATUNCI

Trebuie să ajung la barcă.

Dar nu-l pot lăsa pe David. Încă zace nemişcat pe gazon. Sunetul din clipa în care capul lui a lovit piatra îmi răsună

în minte. Johan a căzut şi el, dar se ridică rapid şi se sprijină în patru labe. Apoi mă vede şi mă priveşte direct în ochi.

— David, stai şi tu! ţipă el la mine.

Nu mă pot opri. Bineînţeles că nu pot. Cu senzaţia că mă rup în două bucăţi, mă întorc şi încep să alerg din nou. Zbier în noapte din cauza faptului că trebuie să-mi las fratele nemişcat în iarbă. Chiar şi după ce fratele nostru a murit şi am înţeles că nu suntem una şi aceeaşi persoană, încă îl simt ca o parte din mine. Să-l las astfel este ca şi cum m-aş lăsa pe mine însumi. Mai rău decât atât. Dar unul dintre noi trei este deja mort. Trebuie să supravieţuiesc. *Unul* dintre noi, din mine, trebuie să o facă. Aşa că îl sacrific. Şi mă sacrific pe mine însumi.

Şi mă urăsc pentru asta.

Lacrimi îmi curg pe obraji în timp ce alerg. Noaptea este neagră şi argintie şi nu are de gând să mă ajute. Sunt singur acum. Lumea nu este aşa cum spuneau cărţile că ar trebui să fie. Dar printre lacrimi văd reflexii care se mişcă puţin mai încolo. Apă. Am ajuns la lac.

În lumina rece, văd conturul unei bărci.

David ajunge la apă şi la ponton, pontonul unde barca îl aştepta pe el şi pe fratele său. Dar de data aceasta, pontonul este gol. David coteşte şi merge repede pe marginea peluzei, departe de ponton, până la lizieră. Florence îl urmează. Când sunt la adăpostul copacilor, se opreşte. David se ghemuieşte în spatele unui trunchi căzut şi îi face semn lui Florence să procedeze la fel. Amândoi trag adânc aer în piept după marşul rapid.

— Se pare că nu ne urmăreşte, spune Florence cu răsuflarea întretăiată.

David este prea epuizat ca să vorbească, doar dă din cap.

— Eram trei, gâfâie el.

— Trei ce?

— Trei fraţi. Nu doi. Îmi amintesc acum. Eu şi fratele meu am fugit pe acelaşi drum pe care am alergat noi acum, ne îndreptam către...

Un foc de armă răsună brusc printre copaci, iar David şi Florence se aruncă la pământ, peste frunze. Aud un urlet venind dinspre casă, iar David ridică prudent capul să se uite. Printre trunchiurile copacilor, îi vede pe Klaus Nordström şi Johan. Sunt încă lângă piatra funerară. Ellen este chiar lângă ei. Dar şeful poliţiei stă aplecat, de parcă ar avea dureri. Johan ţinteşte şi trage două focuri direct în Klaus, care se prăbuşeşte. David aude un sunet înăbuşit scos de Florence, care şi-a acoperit gura cu mâna.

— Îmi pare rău, dar părinţii tăi sunt complet nebuni, şopteşte ea printre degete.

— Johan nu este tatăl meu.

Gândul că odată sperase asta îl face să strâmbe din nas. Încearcă să facă zgomot cât mai puţin posibil pentru ca Johan să nu-i audă, dar frunzele foşnesc sub el când se întoarce către Florence.

— Trebuie să plecăm de aici.

— De acord, spune ea şi dă din cap spre casă. Dar cred că ar trebui să mai aşteptăm puţin. Ferma tocmai are noi vizitatori.

David se uită din nou printre copaci. Răpitorul lui Liv se apropie de colţul casei. Dar nu mai este blond. Este chel. La început pare că Sandro are mâinile albe, până când David observă că poartă mănuşi chirurgicale şi ţine în mână cel mai mare cuţit pe care David l-a văzut vreodată.

Sandro se grăbeşte. Se apropie de Johan şi îl prinde de umăr. Înainte ca Johan să poată reacţiona, Sandro îi înfige lama direct în spate. Johan scoate un ţipăt puternic, dar scurt, care sună deopotrivă surprins şi îndurerat, când pieptul îi este împins înainte de cuţit. Dar Sandro îl ţine de umăr şi continuă să împingă lama până când aceasta îi

străpunge corpul. Johan începe să dea din mâini. Sandro lasă cuțitul, face un pas în lateral şi o prinde pe Ellen. David nu are nevoie să vadă mai mult. Se aruncă din nou printre frunze, în timp ce Ellen țipă ceva la Sandro.

— OK, aşteptăm aici, spune David.

Florence duce un deget la buze şi arată din cap spre casă.

— Ascultă, şopteşte ea.

Are dreptate. Vocea lui Sandro călătoreşte cu vântul până la David şi la Florence, care stau la marginea pădurii.

— Ellen Lund, nu? întreabă Sandro. Intenționez să îți dau drumul acum. Dar te rog cu insistență să nu fugi. Sunt mai rapid decât tine şi, în plus, sunt foarte priceput la aruncatul cuțitelor. Am mai multe, în caz că te întrebi.

Ellen scoate un sunet înfundat, ca un animal încolțit.

— Cine... cine eşti? se bâlbâie ea. De ce l-ai... Johan... Cine...

— Nu aş atinge cuțitul dacă aş fi în locul tău, o întrerupe Sandro, evident adresându-i-se lui Johan. Lama ți-a tăiat mai multe artere. Singurul lucru care te împiedică să sângerezi instantaneu este faptul că lama stă în calea sângelui. De asemenea, ți-a perforat ficatul, chiar în spatele coastelor, iar bila ți se răspândeşte acum ca un venin în corp. Cât nu te mişti sau nu scoți cuțitul, mai trăieşti puțin.

Se aude un bolborosit slab. Probabil este Johan.

— De ce? continuă Sandro. N-ar trebui să mă întrebi asta pe mine, sunt doar arma altcuiva... Hmm. Din câte văd, Klaus Nordström este mort. Asta a fost... neaşteptat. Nu aş vrea să fiu în pielea voastră când asta va apărea în presă. Dar o slujbă este totuşi o slujbă.

— Cine eşti? repetă Ellen, de data aceasta mai calmă. Şi nu îndrăzni să mă atingi din nou.

Sandro o priveşte pe mama lui David fără să răspundă. David nu îndrăzneşte să respire.

— Cine sunt eu nu contează, spune Sandro. Dar dacă te voi atinge din nou sau nu depinde de următoarea mea întrebare. Ştie vreunul dintre voi doi unde este David Lund?

— Ştie vreunul dintre voi doi unde este David Lund?

Vocea este greu de distins în vuietul din urechile lui Johan, dar crede că bărbatul e cel care vorbeşte. Nu pare să fie Ellen. Toate sunetele se aud ca şi cum Johan ar fi sub apă. Vederea îi dispare şi îi apare, uneori totul devine negru, dar din când în când întunericul se destramă şi zăreşte o imagine. Ca un stroboscop lent. Bărbatul care l-a înjunghiat se îndreaptă din nou spre Ellen. Ea îl priveşte pe Johan cu ceva ce pare aproape panică.

Apoi ea se salvează pe sine în felul în care a făcut-o întotdeauna, de când o cunoaşte. Expresia ei facială se schimbă pe măsură ce îşi pune o mască invizibilă, iar iubita lui începe să joace rolul pe care l-a jucat întreaga viaţă, un rol perfecţionat sub ochiul vigilent al mamei sale. Ellen se întoarce spre bărbat. Frica din ochii ei este mascată de o expresie de indiferenţă şi reuşeşte, oricât de incredibil ar părea, să dea din umeri. Nonşalanţa gestului o face şi mai frumoasă. Încă, după toţi aceşti ani, rămâne cea mai frumoasă persoană pe care a văzut-o vreodată. Ştie că este o expresie uzată, dar frumuseţea ei este cu adevărat eternă. Spre deosebire de el. Simte cum viaţa se scurge din el, pe picioare şi pe iarbă.

— Ştiu că e aici, spune bărbatul cu vocea sa subacvatică. Este în casă?

Johan vrea să arate cu degetul spre lac, acolo unde a fugit David, dar nu mai ştie în ce direcţie se află. Sau cum să-şi mişte braţele. Fiecare mişcare doare prea tare. Renunţă.

— Nu... nu mai este aici, răspunde Ellen. Ce vrei de la el?

— Eu nu vreau nimic. Dar cel care m-a angajat are un... mesaj de transmis. Interesant că spui că nu mai e aici, având în vedere că maşina lui este încă la poartă.

— I-am împrumutat maşina mea când a plecat acasă, spune Ellen, încrucişându-şi braţele la piept cu o indiferenţă aparent perfectă. Avea... avea o problemă cu a lui. Oricum, urma să mă ducă Johan înapoi, aşa că nu aveam nevoie de maşina mea. O să vină un mecanic mai târziu să se uite la maşina lui David. Poţi... poţi să aştepţi şi tu.

Johan începe să se îngrijoreze. După tot ce a făcut pentru a o apăra pe Ellen, ea tot alege să-l protejeze pe David în loc de ea însăşi. Totuşi, nu poate să nu zâmbească, chiar dacă doar în sinea lui. Ellen l-a surprins pentru ultima oară, ca un cadou de adio. I-a arătat ceea ce el a ştiut tot timpul. Că de fapt poate simţi ceva. Şi dacă poate simţi aşa pentru David, poate simte ceva şi pentru Johan. Da. Are convingerea că aşa este.

— Nu pari foarte îngrijorată, spune cheliosul. Johan sângerează de moarte chiar în faţa ta şi nu ştii ce am de gând să fac cu tine. Alţi oameni ar fi intrat în panică până acum. S-ar ruga şi ar implora sau s-ar fi pişat pe ei. Uneori, ambele. Şi toţi imploră milă. Dar tu nu?

Ellen dă din umeri din nou.

— Eu nu sunt ca alţi oameni. Eşti o persoană groaznică. Iar ceea ce ai făcut este abominabil. Dar cred că, dacă ai fi vrut să mă omori şi pe mine, ai fi făcut-o deja. În plus, ai spus că nu are niciun rost să fug.

Bărbatul pare să se gândească. Apoi îi face semn din cap lui Ellen şi îl ocoleşte pe Johan. Johan simte, prin ceaţă, cum bărbatul apucă mânerul cuţitului din spate. Se pregăteşte. Durerea este la fel de oribilă când lama este trasă afară ca atunci când a fost înfiptă. Aude cum Ellen inspiră adânc. Dar este ceva scurt şi controlat. Bărbatul

necunoscut probabil nici nu observă. Johan priveşte fascinat cum gaura din pieptul său se umple rapid cu sânge. Câmpul său vizual începe să se micşoreze din nou.

— Ai dreptate, îi spune bărbatul lui Ellen, în timp ce se îndreaptă către corpul lui Klaus, ţinând cuţitul plin de sânge. Nu sunt aici pentru tine. Şi cred că o să ai suficiente probleme când o să explici tot ce s-a întâmplat aici.

Bărbatul ridică mâna lui Klaus şi îi închide degetele în jurul mânerului cuţitului. Apoi îl aruncă pe iarbă, între Klaus şi Johan. Pare să examineze scena, după care aprobă din cap şi îşi scoate mănuşile albe din plastic.

— Încântat să te cunosc, îi spune lui Ellen şi pleacă.

Şi Johan înţelege acum. Ştie în sfârşit cine este în pictura lui Caravaggio. Întotdeauna s-a văzut ca tânărul heruvim, mesagerul lui Dumnezeu, care trebuia să-l împiedice pe Avraam să facă un lucru ireversibil şi oribil. Dar nu a avut dreptate. El este mielul. Cel sacrificat pentru ca fiul să poată trăi.

Johan nici măcar nu încearcă să-şi acopere gaura plină de sânge când partea superioară a corpului i se înclină. Cade cu capul de piatra funerară şi îşi zgârie obrazul de literele gravate. Apoi rămâne întins cu piatra deasupra capului.

David Lund, citeşte el pe dos.

Ultimul lucru pe care îl vede înainte ca ochii să i se întunece complet este faţa lui Ellen când se apleacă deasupra lui, cu fruntea încreţită. Compasiune, în sfârşit. A aşteptat să vadă asta pe chipul ei încă de când erau copii. Un sentiment de pace îl cuprinde.

David aşteaptă până e sigur că ucigaşul lui Johan nu se va întoarce. Apoi se ridică, iese din pădure şi porneşte înapoi, urcând dealul spre casă. Florence este chiar în spatele lui. Priveşte spre piatra funerară de lângă terasă. Nici Ellen nu mai este acolo. Dar Klaus şi Johan zac pe

iarba de lângă piatră. David nu are de gând să se apropie prea mult. Oricum, nu poate face nimic pentru a-i ajuta. Se opreşte la o oarecare distanţă şi priveşte corpul lipsit de viaţă al lui Johan, nesigur de ceea ce ar trebui să simtă. Îl iubea ca pe un tată. I-a încredinţat toate secretele sale. Johan a fost mereu acolo pentru el. Singura persoană pe care David o cunoştea din perioada de dinainte să se mute la Stockholm.

Dar Johan l-a trădat mai mult decât ar trebui să fie posibil. Johan l-a sedat şi i-a furat copilăria. Mai rău, Johan a încercat să-i şteargă identitatea de sine. David ştie că ar trebui să-l urască pentru asta.

În acelaşi timp, nu poate înceta să-l iubească pe cel mai vechi prieten al său. Asta îl sfâşie. Dar poate că este în regulă să simtă două lucruri simultan. Poate că va trebui să facă asta întotdeauna. Răul nu trebuie să şteargă ceea ce a fost bun.

— Ce facem acum? întreabă Florence.

David se trezeşte din gândurile sale şi clipeşte iute de câteva ori.

— Bună întrebare.

S-a străduit mult în ultimele zile să-şi amintească. Dar acum chiar ar plăti din greu pentru a uita, pentru a scăpa de imaginile de coşmar ale celor întâmplate. Amintirea lui Klaus şi a lui Johan, morţi pe gazon, îl va bântui pentru tot restul vieţii, indiferent dacă vrea sau nu. Dar ştie, de asemenea, că uitarea este calea laşă de a scăpa. Trebuie să-şi amintească totul. Doar că nu este sigur cât mai poate îndura.

— Aş vrea doar să mă întorc acasă, spune el, luând-o pe Florence de mână.

Îi simte mâna caldă într-a lui şi cumva găseşte în ea suficientă forţă pentru a continua.

— Pare o idee bună, aprobă Florence.

Ajung în partea din față a casei. Mama lui stă pe treptele de piatră de la intrare şi fumează. Şi-a descheiat haina galbenă. Ochelarii de soare îi are pe cap. Arată aproape ca o mamă obişnuită. David se opreşte înaintea ei şi dă drumul mâinii lui Florence.

— Mulțumesc, îi spune mamei sale.

— Pentru ce? întreabă Ellen, scuturând puțin scrum din țigară.

— Pentru că nu i-ai spus unde ne ascundem. Dar de ce nu i-ai spus? Inițial, nu ai avut nicio problemă cu faptul că Johan voia să mă împuşte.

Ellen dă din umeri. De parcă ar discuta despre ce vor mânca la cină, nu despre faptul că i-a salvat viața. Dar datul din umeri nu este atât de dezinteresat pe cât încearcă să pară.

— Asta a fost înainte ca Johan să-l împuşte pe Klaus, răspunde Ellen cu o voce care tremură uşor. Nu am înțeles... Nu m-am gândit niciodată că ar face-o cu adevărat. Şi apoi Johan... Johan a devenit...

Clipeşte şi s-ar putea să fie reflectarea soarelui la apus care îl induce în eroare, dar David crede că vede lacrimi în ochii ei.

— Îl ştiu pe Johan de-o viață întreagă, spune ea. Şi pe Klaus de aproape o viață. Ce ar trebui să fac acum? Pe cine să sun, pe cine să...

Trage din țigară şi se întoarce cu spatele, dar David apucă să vadă că mâna îi tremură. Pentru prima dată, îşi dă seama că mama lui este foarte singură. Şi tocmai a devenit şi mai singură.

Florence îşi drege vocea în spatele lui David.

— Mă duc pe alee. Probabil că aveți multe de discutat.

Îi strânge rapid mâna lui David şi apoi se îndreaptă spre maşina lui Johan. O ocoleşte şi continuă să meargă pe alee, spre poartă.

— Deci a existat un al treilea frate, zice David, aşezându-se lângă mama sa pe treaptă. Care a reuşit să scape, când eu am căzut.

Mama lui rămâne nemişcată.

— Îți aminteşti de el? întreabă ea.

— Da. Îmi amintesc că fugeam. Apoi am căzut şi totul s-a făcut negru. Amintirile despre fermă încep să revină tot mai mult, dar această amintire am purtat-o mereu cu mine. Nici nu ştiu de câte ori am discutat despre asta cu Johan. Dar el spunea întotdeauna că este doar un vis.

Mama lui dă încet din cap.

— Aţi fost tripleți. Îți poți imagina, eu cu trei bebeluşi în casa asta.

Îi este greu să şi-o imagineze pe Ellen cu copii, mai ales cu trei. Nu a fost uşor pentru ea. Sau pentru cei din jur.

— Faptul că aţi fost trei l-a făcut pe Johan să considere că experimentul său e unic, continuă ea. Când eram tineri, vorbea mereu despre un psiholog celebru pe nume Skinner. Nu am ascultat mereu cu atenție, dar Johan era complet obsedat de el. După spusele lui Johan, Skinner susținea că personalitatea şi identitatea sunt doar o... programare, cred că aşa o numea, care se produce în timpul creşterii. Şi, conform lui, această programare putea fi controlată.

— Prin modificarea codului, spune David.

— Poftim?

— Nimic. Continuă.

— Oricum, Johan a vrut să demonstreze că Skinner avea dreptate, programând trei copii în exact acelaşi mod.

— Şi astfel să ne transforme în aceeaşi persoană?

— O identitate în trei corpuri, spunea el, răspunde Ellen, dând din cap. Credea că va deveni celebru la nivel mondial dacă experimentul reuşeşte. Hybris, ştiu. Dar eram foarte tineri. Şi, aşa cum spunea el, experimentul a devenit o

modalitate de a menține treaz interesul Societății, când eu nu puteam fi prezentă în... alte moduri.

David tace o vreme, încercând să proceseze ceea ce i-a spus mama sa. Pare complet absurd. Şi-ar dori să nu o creadă, să fie doar o altă minciună. Dar Johan, piatra funerară şi amintirile sale spun la unison acelaşi lucru. Oricât de inuman ar fi, în sfârşit a ajuns la adevăr.

— Ce s-a întâmplat cu fratele meu? Cel care a fugit?

— Nimeni nu ştie, răspunde ea, stingând ţigara pe treaptă. În noaptea în care aţi fugit, a fost ultima dată când cineva l-a văzut. Nu am mai auzit de el de atunci şi cei care l-au căutat nu l-au găsit.

David aude dorul din vocea lui Ellen. Este nou sau a fost mereu acolo? A fost prezent fără ca el să îl observe în acele conversaţii anuale şi uşor tensionate de ziua lui? A fost oare faţada ei rece, aparent permanentă, doar o mască? David nu mai ştie sigur cine este mama lui. Lipsa de empatie clinică era mai uşor de înţeles. Dar poate că Ellen cea matură regretă în cele din urmă greşelile făcute de Ellen cea de la 20 de ani. Chiar dacă face tot posibilul să nu o arate.

— Poate că nu este atât de surprinzător că nu a reluat legătura, spune David. Având în vedere ce s-a întâmplat aici. Poate şi-a schimbat identitatea şi s-a ascuns.

Probabil ar fi făcut acelaşi lucru dacă şi-ar fi păstrat amintirile.

— Poate, spune Ellen. Dar există anumite persoane în Societate care sunt foarte bune la a găsi oameni. Ar fi trebuit să-l găsească. Nu, după atâţia ani, cel mai probabil este că a murit. Johan a povestit despre barca de la ponton, dar nu a văzut dacă David a reuşit să se urce la bord sau cine mai era acolo. Din câte ştim, e posibil chiar să se fi înecat în Sandsjön în acea noapte.

David priveşte spre pădure. Soarele începe să coboare sub vârfurile copacilor şi luminează frunzele de toamnă de parcă acestea ar arde.

— Şi ce s-a întâmplat cu mine după aceea? întreabă el.

— Te-ai împiedicat, ai căzut şi te-ai lovit la cap de o piatră. A fost grav. La început am crezut că ai murit. Ai stat câteva săptămâni în spital şi ai fost în comă câteva zile. Când te-ai trezit, nu-ţi mai aminteai nimic. Nu doar din noaptea aceea, ci din întreaga ta viaţă. Era un gol total. Nici măcar pe mine nu mă recunoşteai. Doctorii au spus că probabil e permanent, ţinând cont cât de puternic fusese impactul. Singurul lucru pe care ţi-l aminteai era numele tău. „Mă numesc David Lund", ăsta a fost singurul lucru pe care l-ai spus o lungă perioadă. Aproape că m-ai scos din minţi.

Se face mai frig pe măsură ce soarele continuă să coboare. Treptele ajung în umbră, iar David îşi strânge haina pe lângă corp.

— În acel moment, Societatea se dizolvase, un David era mort şi unul dispărut, continuă Ellen. Se încheiase totul. Aşa că eu şi Johan am decis să-ţi oferim o altă copilărie. Ţi-am vorbit despre o copilărie în care ai fost singurul copil şi nimic din celelalte lucruri nu s-a întâmplat vreodată. Cu puţin timp înainte să te întorci acasă de la spital, m-am mutat în Sävsjö. Am inventat că ai locuit acolo dintotdeauna şi că urma să mergi la altă şcoală. În felul acesta, nimeni de la şcoală nu se întreba unde ai fost în toţi aceşti ani.

— Trebuie să fi fost foarte convenabil, spune el fără să o privească.

Aude cum sarcasmul răzbate din vocea lui, dar nu se poate abţine.

— Un mod simplu de a vă proteja pe voi înşivă.

— Te-a protejat şi pe tine. Johan a fost convins că nu te-ai fi simțit mai bine dacă ai fi ştiut ce s-a întâmplat şi asta e treaba lui, să fie expert în astfel de lucruri.

Ellen vorbeşte despre Johan de parcă încă ar fi în viață. David nu are inimă să o corecteze. Stau tăcuți un timp.

— Cum ai putut? rosteşte el într-un târziu.

Pur şi simplu. Cea mai mare întrebare dintre toate întrebările care au fost vreodată puse. Ellen îl priveşte surprinsă.

— Eşti mama mea, continuă el. Cum ai *putut*? Cum este măcar posibil?

— E uşor pentru tine să spui asta, răspunde Ellen. Dar nu ştii nimic. Nimic despre situația în care eram. Viața mea era distrusă. Cu experimentul lui Johan, ai putut măcar să trăieşti.

Ceva se rupe în interiorul lui. Vrea să țipe la ea, să o apuce şi să o scuture, să-i spună că nu este un experiment. Vrea să ştie că înseamnă ceva pentru ea. Dar nu face nimic. Nici măcar nu ridică vocea.

— Atunci de ce îmi spui toate astea acum? o întreabă. După ce ai păstrat secretul 20 de ani? De ce nu continui pur şi simplu să minți?

— Pentru că m-am săturat de toate secretele. Pentru că m-am săturat ca Societatea, chiar şi după atâția ani, să încerce să mă sperie. Pentru că Johan... Pentru că Johan. Nu am dorit niciodată să moară cineva. Cu Johan mort, nu mai eşti în siguranță. E mai bine să ştii despre ce e vorba. Nu am niciun interes să văd cum alte persoane suferă.

— Te referi la alte persoane care îți sunt apropiate? întreabă el şi nu poate să nu lase să i se strecoare o notă de speranță în voce.

— Avem altele pe cap acum, spune Ellen.

Dar el nu consideră că expresia ei este la fel de dură ca de obicei.

— Ce o să spunem acum? Cineva trebuie să fi auzit focurile de armă. În acest caz, poliția ar trebui să ajungă aici curând. Indiferent cât de bine ascunde Societatea lucrurile, ar fi dificil să explicăm uciderea unui şef de poliție.

Ellen Lund se uită în direcția porții şi mijeşte ochii, de parcă ar analiza ceva.

— Nu cred că trebuie să explicăm ceva, răspunde ea. O să pară că Klaus l-a înjunghiat pe Johan, iar Johan s-a întors şi l-a împuşcat pe Klaus în legitimă apărare. Va fi, desigur, un mare mister de ce. Dar dacă verifică amprentele, nu vor găsi altele decât ale lor. Ucigaşul ăla avea mănuşi.

— Există doar două probleme, spune David. Eu şi Florence. Nu a trecut mult de când am fost la un interogatoriu cu Klaus. Am fost şi în casa lui de vacanță. Şi acum doar dăm peste corpul lui fără viață? Nici măcar eu nu aş crede această coincidență. Nu cred că Societatea poate acoperi asta, oricât de puternici ar fi.

Ellen dă încet din cap, încă privind dincolo de curte.

— Ai dreptate. Nu puteți fi aici. Plecați.

David îşi priveşte mama, prea surprins ca să spună ceva.

— Asta s-a întâmplat, continuă ea. Am stabilit o întâlnire la fermă cu vechiul meu prieten Johan Arvidsson. Când am ajuns aici, i-am găsit pe el şi pe un bărbat necunoscut morți în spatele casei. Sunt, desigur, în stare de şoc, dar nu am nicio idee despre ce s-a întâmplat.

— Crezi... crezi că o să meargă?

— Ce ar putea face? spune Ellen, dând din umeri. Nu o să fiu suspectă, nu am puterea necesară să înfig un cuțit în cineva. Vor căuta, desigur, legături între Johan şi Klaus, dar nu cred că vor găsi ceva. Societatea s-a protejat prea bine pentru asta. Nimic nu va face vreo conexiune între tine şi Florence şi ceea ce s-a întâmplat aici. Câtă vreme nu vă aflați aici.

Ellen deschide pachetul de țigări, dar vede că este gol. Îl mototolește și se întoarce spre David.

— Înțeleg că vrei să spui adevărul. Acum, când în sfârșit îl cunoști. Dar singurul lucru la care va duce este să-ți vezi copilăria distrusă expusă în presă, pentru ca toată lumea să se delecteze cu ea în restul scurtei tale vieți. Și când spun scurtă, vorbesc serios. Dacă începi să vorbești, unii din Societate se vor asigura că nu-ți vei sărbători următoarea zi de naștere.

David se gândește la asta. Ar putea spune adevărul. Ar *trebui* să spună adevărul. Ellen merită o pedeapsă. A permis ca un bărbat să abuzeze de fratele lui. Ar fi putut să spună nu. Același lucru e valabil, de fapt, pentru întreaga Societate. Toți sunt vinovați.

Dar mama lui are dreptate. Cu o astfel de poveste, ar putea să-l interneze forțat într-o secție de psihiatrie dacă doresc, ascuns pentru totdeauna. Dar nu este vorba doar despre el, are și o responsabilitate față de ceilalți. Florence, Anton, Paulina, Liv, Sakura, niciunul dintre ei nu trebuie să mai sufere vreodată. Trebuie să acționeze înaintea Societății și să găsească dovezi care să-i doboare în așa fel încât să nu se mai ridice niciodată.

Se gândește la mormântul din spatele casei. Nu a fost niciodată el cel care făcea puzzle-uri când era mic. A fost celălalt frate al lui, cel care a murit. Fratele lui simțea nevoia să aibă control asupra a ceea ce se întâmpla și construia modele când nu își mai putea controla propria viață.

Sirenele încep să se audă în depărtare, de pe drumul național 128 în direcția Sävsjö. David privește spre aleea cu pietriș care duce din curte până la poartă și dincolo, spre lumea exterioară. Lumea pe care nu a îndrăznit niciodată să o viziteze. Nu este deloc ca Jim din *Insula comorii*. Dar, oricum, aceea nu a fost niciodată cartea lui preferată. Al

treilea David iubea aventurile din ea. Al treilea David a fost cel care se furişa afară noaptea, cel care îi spunea cum este dincolo de poartă şi cel care l-a convins să fugă. Acela a fost David cel curajos.

Nu el.

Niciodată el.

Dar nu este prea târziu să schimbe asta.

VINERI

Doctorița este o femeie corpolentă, de vârstă mijlocie, cu ochelari mari. Îşi încrucişează braţele la piept şi face tot posibilul să le blocheze drumul lui David şi Paulinei.

— Îmi pare rău, dar nu este program de vizite, spune ea şi cască, parcă pentru a sublinia că e foarte devreme dimineața.

— Înainte să te gândeşti să ne opreşti, vreau doar să-ți spun că o cunoaştem pe cea mai bună avocată din Suedia, ripostează Paulina şi îşi pune mâinile în şold. Şi nu ezităm să apelăm la ea.

Doctorița mormăie ceva de neînțeles şi îi lasă să treacă. Paulina îl conduce pe David prin coridorul alb, în direcția camerei lui Anton. David se simte ruşinat că nu a fost acolo mai devreme. Paulina, pe de altă parte, pare că a fost acolo suficient de des încât să se descurce cu ochii închişi.

— L-ai văzut? întreabă David.

— Te referi de când s-a trezit? Doar o dată. Dar era încă foarte slăbit atunci. Abia putea să vorbească.

Paulina strânge din buze, care formează o linie subțire. Graba ei de a străbate coridoarele se datorează în mare parte emoțiilor. Niciunul dintre ei nu ştie la ce să se aştepte sau în ce stare îl vor găsi pe Anton.

— Deci au existat mai mulți David, spune ea. Ar fi fost bine dacă mama ne-ar fi explicat asta în scrisoare.

— Nu cred că Urban i-a povestit, spune David încet în timp ce trec de un colț. Unele secrete sunt pur şi simplu prea mari. Dacă nu aş fi văzut dovezile miercuri, împreună cu Florence, nici eu nu ştiu dacă aş fi crezut.

— De ce nu este Florence cu tine, apropo?

— Este ocupată să citească rapoartele poliției de miercuri, să se asigure că adevărul rămâne îngropat pentru un timp.

— Rămâne îngropat? repetă Paulina şi se opreşte brusc. Nu vrei mai degrabă să fie spus tuturor ziarelor şi canalelor de televiziune din întreaga lume? Nu din acest motiv am făcut toate astea, ca să deconspirăm Societatea, exact cum a scris mama?

Îl priveşte deopotrivă acuzator şi implorator.

— I-o datorăm Isobelei, adaugă ea.

David dă din cap. O parte din el vrea să facă exact aşa. Dar o altă parte ştie că ar fi o satisfacție de scurtă durată. Singura şansă de a ajunge la Societate, oricât de frustrant ar fi, este să nu arate nimic deocamdată. Chiar dacă amintirile din copilărie amenință să-l tragă într-o gaură adâncă de fiecare dată când se gândeşte la ele. Chiar dacă asta înseamnă că cei responsabili rămân în libertate. Florence a subliniat ultimul punct cu o claritate profesională.

— Ştiu, spune el încet şi se uită în jur, pe coridor. Dar nu încă. Îți pot explica mai târziu, când o să fim singuri. Dar nu prea sunt în grațiile lui Florence acum.

Merg mai departe şi ajung la camera lui Anton. Paulina deschide uşa fără să bată. Anton este într-un scaun cu rotile, lângă patul său. David rămâne fără aer. Anton, pe care nu ştia dacă îl va mai vedea vreodată. Dar el este acolo, în hainele albe de spital, de parcă ar fi ceva obişnuit. Şi zâmbeşte uşor.

— Te-ai trezit! exclamă David.

Ceva cald îi explodează în piept. Aleargă şi îşi îmbrăţişează strâns prietenul.

— Şi au! spune Anton slăbit. Mai uşor cu îmbrăţişările strânse. Am stat prea mult la căldură, după cum ştii.

— Vai, scuze, spune David şi îi dă drumul imediat.

Abia acum vede desenele de copii lipite în jurul patului lui Anton. Majoritatea reprezintă inimi mari.

— A fost Malva aici? întreabă el.

— Ea şi Linda sunt acum în drum spre Stockholm, răspunde Anton. Malva mi-a trimis câteva desene pe care le-a făcut, iar personalul le-a printat. S-au gândit că aş vrea să le văd când mă trezesc. Sunt foarte grijulii aici.

— Bună, Solstickan[28]! zice Paulina şi se apropie de Anton.

— Bună, spune el şi o ia de mână cu grijă.

Mâinile lui Anton sunt încă bandajate. Trebuie să fi fost neprotejate când Paulina l-a târât afară din casă. David înghite în sec pentru a nu începe să plângă. Aceasta este o zi fericită. Vrea să o lase aşa.

— O să am nişte cicatrici sexy, spune Anton când vede la ce se uită David, ridicând cealaltă mână. Stigmate, vreau să spun. Congregaţia mea o să creadă că sunt Iisus.

— Şi deja stai în fund. Credeam că o să fii nevoit să stai în pat mult timp. Nu-i prea devreme? Până mai adineauri erai inconştient.

— Vorbeşti ca doctorii mei, zice Anton cu voce răguşită. *Party pooper*.

David se uită în jur. Pe o măsuţă lângă pat sunt o cană şi o sticlă cu apă. David umple cana şi i-o dă lui Anton, care bea recunoscător. Apoi îi dă cana înapoi cu o mână care tremură uşor. Pe David îl doare să-l vadă atât de slăbit.

---

[28] Brand suedez faimos pentru chibrituri şi produse similare.

— Paulina mi-a spus că totul s-a terminat, continuă Anton, cu o voce mai clară acum. Că s-a întâmplat ceva important în Småland alaltăieri.

Paulina nu şi-a luat privirea de la Anton de când el a prins-o de mână. Încă pare la fel de îngrijorată ca înainte, dar este şi dragoste în ochii ei. Speranță. Tot ce are nevoie Anton.

— Da, cred că s-a terminat, răspunde David. Cel puțin pentru moment. Probabil că Societatea va rămâne ascunsă o vreme. Îți povestesc mai multe mai târziu. Dar... cum te simți? Pe bune.

— Sincer? Ca un lemn de foc ars. Nu ştiu dacă o să-mi dispară vreodată mirosul de fum din nas. Şi scaunul ăsta nu este cel mai uşor lucrude manevrat.

Se învârte cu scaunul cu rotile şi aproape că se răstoarnă.

— Dar se spune că repetiția e mama învățăturii, adaugă după ce îşi recapătă echilibrul.

— Cât timp va trebui să stai în el? întreabă David.

Anton îi aruncă o privire Paulinei, care pune mâna pe umărul lui Anton şi îl strânge uşor.

— Nu le-am spus încă nimic Malvei şi Lindei, mărturiseşte Anton şi din nou gâtul i se usucă. Dar doctorii spun că am o leziune pe creier. Mai exact în acea parte care transmite semnale nervoase către picioare. Am stat fără oxigen prea mult timp. Ei...

Se opreşte şi priveşte în jos.

— Este în regulă, spune Paulina cu blândețe şi îl mângâie pe obraz. Nu contează.

— Ei susțin că nu ştiu dacă voi mai putea merge vreodată, încheie Anton, încă uitându-se în poală.

Căldura pe care David o simțea în piept dispare. Vederea i se înceţoşează şi lacrimile pe care a încercat să le evite se revarsă în cele din urmă.

— Priveşte partea bună, spune Anton şi ridică privirea.

Zâmbeşte uşor, deşi îi curg lacrimi pe obraji.

— Un preot în scaun cu rotile? O să joc cartea asta mereu. O să comand gratis la bar şi o s-o oblig pe Malva să spele vasele acasă mereu...

Vocea i se estompează. David se aşază în genunchi în faţa celui mai bun prieten al său şi îi cuprinde mâinile bandajate cât poate de uşor.

— Vei trece peste asta, pentru Malva, spune David serios. Dar să nu crezi că te las să câştigi la *Soul Calibur* doar pentru că eşti şontorog. Am comandat deja o consolă nouă de pe eBay.

Anton începe să râdă, în timp ce îşi trage nasul. După un timp şi David şi Paulina încep să râdă. Râd toţi trei cu voce tare, un râs care se transformă în lacrimi şi apoi din nou în râs, în timp ce se ţin în braţe.

Florence stă acasă în living şi se holbează la telefon. Acesta este pe măsuţa de cafea şi sună. Pentru a doua oară. Este David, din nou. Dar nu vrea să răspundă. Este încă supărată. A făcut-o să părăsească o scenă a crimei şi să ascundă informaţii importante de poliţie. Informaţii despre două omoruri, mai ales. Asta e împotriva tuturor instinctelor ei despre ce este corect şi ce nu. Sigur, în meseria ei uneori a ales să nu spună mai mult decât era necesar. Sau a spus o versiune a adevărului mai în concordanţă cu interesele clienţilor ei. Şi uneori a făcut intenţionat lucrurile mai dificile pentru poliţie. Dar niciodată nu a fost vorba de lucruri atât de grave precum omoruri. Nu se simte deloc bine să lase poliţia să aibă o imagine eronată despre cadavrele găsite la fermă. Chiar dacă în mod raţional înţelege că nu aveau altă opţiune.

Ca şi cum disconfortul emoţional nu ar fi fost suficient, cariera ei ar fi terminată dacă s-ar afla. Tot efortul pe care l-a depus, toţi anii în care a pus pe primul loc munca s-ar

dovedi în zadar. Firma s-ar prăbuşi. Anna şi Jamela ar rămâne fără locuri de muncă. Doar pentru că David a făcut-o să promită.

După un timp, telefonul încetează să mai sune. Dacă David vrea să discute cu ea, va trebui să o facă prin mesageria vocală. Un minut mai târziu, telefonul emite un sunet de notificare când primeşte un mesaj. Îl ignoră şi pe acesta.

David o ajunsese din urmă în afara curții, miercuri.

— Trebuie să plecăm de aici, îi spusese el. Imediat.

— Cum adică?

— Dacă suntem aici când vine poliția, o să devenim parte din investigație. O să îşi dea seama că îl cunosc pe Johan şi că tu şi cu mine am fost implicați într-o anchetă pe care Klaus o coordona. O să fie foarte greu să ne susținem nevinovăția fără să spunem prea multe.

Ea se holbase la el. Propunerea lui David mergea împotriva a tot ce învățase ca avocat. Nu fugi de la locul unei crime dacă eşti nevinovat.

— Dar de ce să nu spunem pur şi simplu totul? îl întrebase ea.

— Pentru că nu avem dovezi concrete. Vor fi doar zvonuri. Dacă începem să vorbim, există riscul ca totul să reînceapă. Am văzut de ce este capabilă Societatea. Vor veni după noi din nou. Tu, eu, mama, toți cei din jurul nostru o să fie în pericol. Criminalul ăla este încă pe undeva pe acolo. Şi orice şansă de a dovedi ceva o să dispară cu siguranță. Mai bine să nu fi fost aici niciodată. Ellen a spus deja că poate vorbi singură cu poliția.

— Deci vrei să-l lăsăm pe ucigaş să scape, îi spusese ea.

Partea teribilă era că înțelegea. Probabil că nici ea nu ar fi crezut adevărul, dacă cineva i l-ar fi spus. Societatea încă avea toți aşii în mânecă.

— Nu-mi place. E vorba de un omor dublu. Vor investiga temeinic. Eşti sigur că mama ta se poate descurca?

Sunetul sirenelor se auzea tot mai tare, dar maşinile de poliție erau încă la câteva minute distanță.

— N-ai văzut-o pe Ellen Lund? îi zisese el cu un zâmbet microscopic. Nu cred că va fi o problemă. Vreau să aflu cine a abuzat de fratele meu. Bărbatul acela trebuie să fie pe undeva. Şi vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu fratele meu care a dispărut. Hai să strângem cât mai multe informații. Suficient de multe încât Societatea să nu ne mai poată reduce la tăcere. Am început să mi-i amintesc, dar niciun chip concret. Eram prea mic. Dar poate că sunt acolo, undeva, în subconştientul meu. Dacă e aşa, vreau să-i găsesc. Şi apoi, când ştim destule, când avem suficiente dovezi... vom spune totul lumii întregi.

Ea ştia că David fusese sacrificiul. Că merita să facă lucrurile în felul lui. Dar asta contrazicea tot ce şi-a dorit vreodată să realizeze încă de când era o copilă care se juca pe câmpul din Kumla şi a aflat că existau oameni buni care se asigurau că oamenii răi ajung în spatele zidurilor înalte. Se pare că nu avea să fie aşa de data asta. În cele din urmă a dat din cap aprobator.

Se grăbiseră înapoi la maşina lui David. Ellen le făcuse cu mâna scurt în timp ce plecau. Când ajunseseră pe autostradă, Florence se uitase în oglinda retrovizoare şi văzuse prima maşină de poliție virând pe drumul spre fermă.

Asta se întâmplase acum două zile. Florence ştie că Sandro nu a terminat cu ea. Bănuieşte că ucigaşul va sta ascuns o vreme. Cel puțin până când atenția asupra omorului dublu se va mai domoli. Dar probabil că nu va aştepta prea mult. De când s-a întors acasă, Florence se uită în jur când e afară, verifică de două ori dacă a încuiat uşa când e înăuntru şi are un tub nou de spray cu piper în

geantă, pe care îl ține mereu la îndemână. Ştie, desigur, că nu e suficient. Un pistol cu electroşocuri ar fi bun, dar pentru aşa ceva are nevoie de permis. Se gândeşte dacă să vorbească despre Sandro cu Samir, dar probabil că Samir nu-i va răspunde la telefon acum.

Telefonul de pe masă scoate din nou un sunet de notificare, amintindu-i că a primit un mesaj acum câteva minute. Curiozitatea învinge până la urmă. Deschide mesajele. Sunt de la David. Desigur. A trimis o poză cu un bilețel alb. *Dacă ai nevoie de mine*, scrie acolo, cu caligrafia ei.

Rahat!

Uitase complet de bilet. S-au întâmplat atât de multe de când l-a scris. Dar cel puțin încă este o femeie care-şi ține cuvântul. Apelează mesageria vocală şi ascultă mesajele lui David.

— Bună, Florence. Ai dreptate.

Nu era ceea ce se aştepta să audă. Deşi ştie că are aproape întotdeauna dreptate.

— Mă refer la bilet, continuă vocea înregistrată a lui David. Dar nu am înțeles. Întotdeauna am crezut că mă descurc mai bine când oamenii nu sunt prea aproape. Când tu nu eşti prea aproape. Obişnuiam să dau vina pe faptul că ceilalți oricum mă părăseau mereu. Aşa că nu aveam nevoie de nimeni altcineva. Dar nu e adevărat. Pentru că am nevoie de ceilalți. Şi cel mai mult, dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit în viața mea, am nevoie de tine. Florence Tapper. Nu mă descurc fără tine. Te iubesc. OK, a fost al dracului de înfricoşător să spun asta şi nici măcar nu îndrăznesc să aud ce ai de gând să răspunzi. Aşa că închid acum.

După aceea urmează un alt mesaj, mult mai scurt:

— Dacă ajută, cred că şi Kreskin te place.

Florence stă cu telefonul la ureche câteva secunde. Încearcă să proceseze ce vrea David să-i spună. Ce o face să

simtă. Îl vede pe David în minte, aşezat în faţa calculatorului din bucătăria sa din Vallentuna. Obsesia lui oarecum de tocilar pentru puzzle-uri şi cititul de science-fiction. *Insula comorii*. Dragostea lui pentru câinele acela caraghios. Trupul bine lucrat, ascuns sub un tricou cu o glumă pe care doar un programator o înţelege. Şi privirea lui când se uită la ea. Ochii în care te poţi pierde.

Şi ştie ce trebuie să facă.

Trebuie să pună capăt acestei situaţii.

Închide şi comandă un taxi. Când iese în hol să se încalţe, se vede în oglindă. Doamne! În mod normal, nu ar lăsa pe nimeni să o vadă aşa. Nu s-a machiat şi părul îi este prins în creştet cu un elastic mov. Şi poartă, dintre toate hainele posibile, un tricou prea mare şi decolorat. Aproape că este şocată de ceea ce vede. Cel care ar îndrăzni să spună că uneori chiar arată aşa ar fi dat în judecată de ea, în mod normal. Dar acum nu îi pasă deloc. Îşi trage în picioare o pereche de pantofi Michael Kors pentru a compensa măcar puţin, verifică dacă sprayul cu piper este încă în geantă şi deschide uşa de la intrare.

David şi Kreskin dau roată prin living. David a încercat să găsească un mijloc de a se juca amândoi aruncându-i mingea lui Kreskin, dar câinele nu a căzut în capcană. Kreskin pare la fel de agitat ca David.

— Ai auzit că am doi fraţi? îi spune el şi se apleacă să-l scarpine pe Kreskin după urechi. Dar unul dintre ei a murit.

De fapt, nu ştie ce simte în legătură cu asta. Încă nu-şi aminteşte foarte bine de fratele său, aşa că vestea despre ce s-a întâmplat este doar atât: o poveste pe care i-a spus-o cineva. În acelaşi timp, înţelege şi de ce nu s-a simţit niciodată complet. În sfârşit poate vedea forma golului care a existat mereu în el. Are forma lui. Forma fratelui său. Nu crede că golul va dispărea vreodată. Şi este împăcat cu ideea. Dacă există o parte subconştientă a sa care îşi

aminteşte şi care poate să-şi plângă fratele, vrea să o lase să facă asta. Are suficient de lucru cu amintirile care au început să revină, amintirile de la ferma unde a crescut. Kreskin scânceşte, de parcă ar fi preluat starea de spirit a lui David.

— Şi mai am un frate, care poate că trăieşte. Undeva, poate există o persoană cu care am crescut, cu care am împărţit o copilărie. Un băiat sau mai degrabă un bărbat cu care am împărţit numele. Dar cum să-l găsesc? Mai trăieşte măcar? Vreau cu adevărat asta? Vrea *el* asta? Ce se întâmplă dacă nu ne plăcem?

Sau dacă şi el este mort? Dar David nu vrea să se gândească la asta, a fost destulă moarte în ultima săptămână. Nu are nevoie să-şi mai imagineze aşa ceva.

— Şi, ca şi cum asta nu ar fi de ajuns, mai este şi un ucigaş nebun afară, continuă el şi simte o durere în piept când rosteşte cuvintele. Care poate mă caută. Deşi Florence spune că se va ascunde o vreme, cel puţin până când poliţia o să încheie ancheta asupra morţii lui Klaus Nordström.

Kreskin latră şi îl linge pe nas. Este tot răspunsul de care are nevoie.

— Ştiu, spune David şi se ridică. Toate la timpul lor.

Găseşte mingea lui Kreskin care s-a rostogolit sub televizor şi o strânge ca pe o minge de stres. Gândul că ar putea avea un frate în viaţă este aproape prea mare pentru a fi contemplat mai mult de câteva momente, dar nu asta îl face să aibă atâta cortizol în corp încât să-l furnice scalpul. Excesul de hormoni de stres este cauzat în întregime de Florence. De întrebarea dacă a vorbit serios când a scris biletul sau nu. Se simte acum ca pisica lui Schrödinger înainte de a fi deschisă cutia. Este atât viu, cât şi mort. Poate că nu ar fi trebuit să trimită niciodată acel mesaj. Şi cu siguranţă nu ar fi trebuit să înregistreze acele mesaje idioate pe robotul ei telefonic. Ce prostie! Acum este

emoționat ca un adolescent de 17 ani, aşteptând răspunsul ei. Dacă va răspunde măcar. Fluturii din stomacul său dau o adevărată petrecere.

Se apropie de puzzle-ul de pe măsuța de cafea şi vede că este aproape complet. Nu-şi aminteşte să fi pus atâtea piese, dar s-au întâmplat multe în ultimele zile. Ia ultimele piese şi încearcă să le găsească locurile.

— Apropo, ai programare la Louise peste două săptămâni, îi spune lui Kreskin într-o altă încercare de a-şi distrage atenția. Nu ştiu dacă eşti pregătit să faci paradă pe plajă încă, dar ea crede că dieta a ajutat măcar puțin. De acord?

Câinele îşi umflă pieptul şi pare foarte mândru în timp ce se leagănă pe podea. David îl bănuieşte că ar face orice pentru a merge din nou la veterinar. Chiar dacă aceeaşi persoană îi face uneori injecții. David înțelege perfect sentimentul. Pune ultimele două piese de puzzle la locul lor şi face un pas înapoi pentru a privi rezultatul. Nu poate să nu simtă o mare uşurare. Imaginea este completă. Golurile au dispărut. Chiar când răsuflă adânc, cineva sună la uşă.

— Cine poate fi? îl întreabă pe Kreskin, care se uită la el la fel de nedumerit. Aştepți pe cineva?

Deschide uşa. Afară este Florence. Iar timpul se opreşte în loc. Singurul lucru care se mişcă este inima lui, dar bate atât de tare încât este convins că şi Florence poate să o audă. Nu se poate abține să nu rămână cu gura căscată când o vede. Probabil că arată ca un idiot. Dar ce contează? Şocul provine parțial din faptul că ea este chiar acolo, parțial din felul în care arată. Este cât se poate de departe de avocata elegantă în costum de firmă şi cu aer intimidant cu care era obişnuit. Mai degrabă pare îmbrăcată pentru o seară de stat singură pe canapea.

Şi îi taie complet respirația.

Este cea mai frumoasă persoană pe care a văzut-o vreodată. Mai mult decât atât, este cea mai frumoasă

persoană pe care a văzut-o cineva vreodată. Şi ştie că este pierdut fără speranță. A fost aşa încă de la început. Femeia care stă în fața lui este motivul pentru care se trezeşte dimineața. Este motivul pentru care există. Ea, cu cocul ei răvăşit şi cu tricoul larg.

Florence îşi freacă brațele şi se uită întrebător la el. David se trezeşte la realitate şi timpul începe din nou să curgă. Vrea să-şi tragă una. Cât timp intenționa să-i blocheze uşa?

— Scuze, trebuie să-ți fie frig, se bâlbâie el. Intră.

Face un pas în lateral pentru a-i permite să intre, dar ea rămâne în prag. Oh, nu. Asta nu e bine. Deloc. Inima care bătea atât de tare îi tresare. Nu ar fi trebuit să spună acele lucruri pe robotul ei telefonic. A distrus totul. Vrea să intre în pământ sau să se transforme într-o băltoacă pe podeaua holului. De preferat ambele. Orice, doar să nu fie nevoie să treacă prin ceea ce inevitabil urmează.

Florence îşi îndreaptă spatele, iar el se pregăteşte. În ciuda tricoului prea mare, ea reuşeşte să emane aceeaşi autoritate pe care a arătat-o la interogatoriul cu Klaus Nordström.

— David Lund, spune ea scurt. Oficial, nu mai eşti clientul meu. De asemenea, renunț la orice viitoare colaborare cu tine din cauza unui conflict de interese.

David o priveşte nesigur. Acestea nu erau... chiar cuvintele la care se aştepta. Nu ştie cum să le interpreteze. Dar sună ca şi cum Florence nu ar mai vrea să aibă de-a face cu el.

— OK, aha, hm, da, reuşeşte să îngaime, deşi pare să-şi fi pierdut complet capacitatea de a comunica. Şi asta ce presupune?

Dar ştie deja. Florence Tapper, femeia fără de care nu poate trăi, este acolo să-i spună adio.

Ea păşeşte peste prag.

— David Lund, pentru un bărbat inteligent, eşti foarte fraier, spune ea, privindu-l în ochi. Nu ai văzut în filme? Acum e momentul în care ar trebui să mă săruți.

SÂMB**ĂTĂ**, ORA 2:00

Ca de obicei, se trezeşte la ora 2 dimineața şi se duce în living. A devenit o rutină. Dar în seara aceasta îl aşteaptă o surpriză. Fotoliul lui preferat este deja ocupat. Lumina felinarelor de pe gazonul din fața ferestrei dezvăluie cine este ocupantul.

Sandro stă în fotoliu, picior peste picior. Deşi este întuneric, pare că Sandro îl priveşte direct în ochi. Dar ceva este diferit. Când se apropie, vede ce anume. Sandro şi-a ras părul. Se opreşte la câțiva metri de fotoliu şi îşi strânge halatul de casă mai bine.

— Ce dracului faci aici? şopteşte el. Ai luat-o razna?

— Doar m-am gândit să trec pe aici, răspunde Sandro şi zâmbeşte. Şi să întreb dacă ați mai auzit ceva despre polițiştii care au fost la cabană luni.

— Ți-am spus, a fost eroarea lui Klaus, spune el şi oftează. Eu nu am nicio legătură cu asta. I-am zis lui Klaus să țină poliția sub control. A fost o greşeală să-l folosesc pe el ca intermediar. În mod evident, este incompetent.

— Era, spune Sandro şi îşi trece mâna peste capul ras. Era incompetent.

— Da. Fireşte. Tu ai fost?

— Nu. David Lund, poate. Sau Johan. Dar nu contează. M-am ocupat de Johan Arvidsson, aşa cum mi-ați cerut.

— Dar nu ai venit aici în mijlocul nopții doar să mă întrebi de Klaus.

— Nu. Luați loc. Avem o situație delicată despre care trebuie să vorbim.

Sandro arată spre un scaun din mijlocul camerei.

— Ştiu destul de multe acum, continuă el. Ştiu ce aţi făcut. Lucruri pe care nu vreţi să le afle cineva. Mai ales nu cineva ca mine. Şi nu am niciun chef să trăiesc uitându-mă mereu peste umăr. Aşa că luaţi loc.

Lumina felinarelor de afară se reflectă pe ceva negru aflat sub fotoliul în care stă Sandro. Este o geantă. Pare grea. Are idee despre ce se află în ea. Nimic din ce este acolo nu este moale şi plăcut. O imagine îi trece prin minte, cu soţia lui trezindu-se dimineaţa şi găsindu-l legat de masa de mahon din living, sângerând din toate orificiile, plus câteva noi pe care Sandro le-a creat. Cunoaşte bine munca lui Sandro. De aceea îl angajează atât de des. Dar este cu adevărat prea bătrân pentru aşa ceva.

— Nu prea cred, spune el.

Scoate revolverul din buzunarul halatului şi trage. Sandro abia are timp să pară surprins. În ciuda luminii slabe, glonţul îl loveşte pe Sandro exact între ochi. Capul i se izbeşte de spătarul fotoliului, iar apoi cade în faţă, o parte din ceafă rămânându-i lipită de fotoliu.

Un moment, crede că Sandro o să cadă din fotoliu, dar rămâne aşezat şi cu capul atârnând. Ascultă să prindă alte sunete, să vadă dacă soţia lui s-a trezit. Dar somniferele şi-au făcut treaba. Noaptea este la fel de liniştită ca întotdeauna. Singurul sunet este un picurat slab pe covor din trupul din fotoliu.

Clatină din cap. Cât de naiv să crezi că un om nu este înarmat doar pentru că poartă pijamale. Se apropie şi examinează cadavrul. Îşi trage mâneca halatului peste degete ca să ridice capul lui Sandro şi să examineze locul de intrare aglonţului fără să lase amprente. Chicoteşte mulţumit. Colegii lui nu l-ar crede niciodată dacă le-ar spune cât de perfect a fost acel foc. Păcat de fotoliu totuşi, era cu adevărat preferatul lui.

Sandro a menționat numele David Lund.

Este un nume pe care ani în şir a sperat să nu fie nevoit să-l audă din nou. Dar în ultimele săptămâni se pare că nu s-a vorbit despre altceva. A încercat să-l lase pe Sandro să rezolve situația, dar idiotul a eşuat. Chiar şi când Sandro a primit misiunea directă de a se ocupa de David, l-a omorât doar pe Johan.

Ceea ce a înrăutățit lucrurile.

Având în vedere că Sandro nu a reuşit să-l prindă pe David, ar fi fost mai bine să-l lase pe Johan în viață. Totul se va precipita acum, că paznicul pe care Societatea l-a desemnat pentru a-l proteja pe David a dispărut. Ceilalți vor înțelege că el se află în spatele acestor lucruri. Vor deduce că este pe urmele lui David. Şi se vor întoarce împotriva lui.

Nu toți. Dar suficient de mulți dintre ei.

Trebuie să fie deştept. Să nu se grăbească, altfel riscă să facă greşeli. Trebuie să încetinească ritmul. Să arate că nu este îngrijorat de David. Că nu are nicio idee despre ce s-a întâmplat cu Johan sau cu ceilalți. Poate chiar să-l atragă pe Urban de partea lui.

În acelaşi timp să caute noi strategii pentru a-l reduce pe David la tăcere definitiv.

Deja a început să pună la cale un plan. A învățat de mult timp că trebuie să aibă întotdeauna mai mult de un plan, în caz că se întâmplă ceva. Ceea ce, pe puțin spus, s-a întâmplat.

Deschide geanta lui Sandro şi găseşte o rolă de bandă adezivă argintie. Apoi ridică geanta grea şi o pune în poala lui Sandro. Începe să înfăşoare banda în jurul spătarului fotoliului, peste bustul lui Sandro şi geantă. Lipeşte mai multe rânduri de bandă până e sigur că totul este bine fixat. Norocul lui că Sandro măcar a ales să moară într-o piesă de mobilier cu roți.

Când este mulțumit, deschide ușa terasei și împinge fotoliul afară. Din fericire, n-are vecini care să-l vadă. Trage fotoliul peste peluză și în jos, spre debarcader. E greu, roțile se înțepenesc în iarbă, dar reușește să înainteze. Geanta saltă pe genunchii lui Sandro, prinsă de brațele lui. Ajunge la debarcader. Scândurile acestuia vibrează, dar măcar e mai ușor să împingă pe lemn decât pe iarbă. La capătul debarcaderului, dă brânci fotoliului peste margine. Pleoscăitul care se aude când Sandro lovește apa este aproape inexistent.

Fotoliul și corpul se scufundă imediat în întuneric. Curenții puternici de toamnă îl vor duce pe Sandro departe de debarcaderul și proprietatea lui. Dar nu este îngrijorat, chiar dacă va dura puțin. Baggensfjärden are peste 15 metri adâncime.

Nimeni nu îl va căuta vreodată pe Sandro. Este un om care nu a existat niciodată.

Își permite să-și sprijine mâinile pe genunchi și să răsufle ușurat. Apoi se întinde și își șterge transpirația de pe frunte. Își strânge halatul în jurul corpului. Acum, că nu mai face efort, îi este frig. Se întoarce în casă, închide ușa terasei și intră în dormitor. Tot timpul zâmbește în sinea lui. În drum spre pat, își aranjează uniforma, care este agățată în cuier.

Se pare că va dormi bine în noaptea asta, până la urmă.

Mâine este o nouă zi pentru el și pentru David Lund.

MULȚUMIRILE LUI HENRIK

Stai, stai, nu te opri din citit încă. Mai am câteva cuvinte de spus și primele îți sunt adresate ție, dragă cititorule. Așa că mai rămâi. Promit să fiu scurt.

Vreau să-ți mulțumesc că ai acordat o șansă acestei cărți. Știu cum e când apare o nouă serie. Niciodată nu știi ce vei

găsi şi există atât de multe opțiuni pe piață. Dar tu ai ales-o pe aceasta. Asta înseamnă enorm pentru mine pentru că, fără tine care să îl citeşti, acest text ar fi doar o grămadă de hârtie presărată cu pete negre. Povestea lui David şi a lui Florence există doar când îi dai tu viață. Aşa că îți mulțumesc pentru asta.

Sper, de asemenea, că eşti nerăbdător să afli ce se va întâmpla în continuare. Pentru că şi eu sunt. Nu voi da spoilere, dar pot să-ți dezvălui un lucru: povestea lui David, a lui Florence, a Societății şi a celorlalți abia a început. Încă există multe secrete. Aşa că ține-te bine.

Desigur, mai sunt şi alții care merită mulțumiri. În primul rând, draga mea soție Linda, care a citit una dintre primele versiuni ale cărții acum doi ani. De atunci, a trebuit să trăiască zilnic cu David şi cu Florence, precum şi cu anxietatea mea legată de întrebarea dacă voi reuşi sau nu să duc la bun sfârşit acest proiect. Sunt convins că a existat un moment în care curiozitatea ei inițială s-a transformat în exasperare față de discuțiile mele interminabile de la micul-dejun, dar Linda a fost suficient de minunată încât să nu lase să se vadă şi nici măcar nu a amenințat că mă dă afară din casă. Aşa că îți mulțumesc, iubito.

Un mulțumesc special de mare merge către colega mea, fostă coautoare şi, mai presus de toate, prietena mea strălucită, Camilla Läckberg, care de la început m-a convins că pot să scriu literatură de suspans. Dacă nu ar fi fost încrederea ei totală în mine, în general, şi entuziasmul față de povestea lui David şi a lui Florence, în special, această carte nu ar fi existat. (Asta înseamnă că, dacă ai ceva de reclamat, trebuie să iei legătura cu ea.)

Mulțumesc, Camilla, pentru toate criticile.

Şi chiar dacă am folosit persoana întâi de un număr record de ori în paragrafele de mai sus, o carte nu este

creată doar de o singură persoană. Există întotdeauna alții care ştiu mai multe decât mine. Multe mulțumiri, aşadar, lui Miguel Rivera, care m-a învățat aproape suspect de multe lucruri despre hackingul de la distanță, Teresei Simon-Almendal, profesoară de drept, care s-a asigurat că Florence Tapper e măcar pe jumătate conectată la realitate, un enorm şi aproape obscen mulțumesc lui Marcell Bandicksson, care a creat din nou o copertă ce îmi taie respirația şi, în cele din urmă, îi mulțumesc fiului meu, Milo Fexeus Ingelman, care a învățat-o pe Florence tot ce ştie despre modele de avioane şi aerodinamică.

Această carte este specială pentru mine din mai multe motive. Nu este doar prima carte despre David şi Florence, ci este şi prima mea carte publicată de Editura Bookmark. Entuziasmul sincer pentru acest proiect arătat de directorul editurii, Claes Ericson, şi de agentul literar Ebba Barreth Bandh, la prima noastră întâlnire, mi-a dat energie un an şi jumătate, cât am scris. Am avut, de asemenea, onoarea să lucrez cu editoarea Louise Eriksson şi redactoarea Heléne Jensen, două persoane strălucite care, pe tot parcursul procesului, m-au ghidat constant în direcția corectă când am luat-o pe căi greşite. Corectorul Lars Lundberg este cel care, în final, s-a asigurat că nu trebuie să citeşti toate greşelile mele de ortografie.

Multe mulțumiri şi echipei de marketing de la Bookmark, condusă de Kristoffer Stjernberg, care este responsabil pentru faptul că ții această carte în mână, precum şi Fridei Boisen, lui Lars Johansson şi tuturor celorlalți de la agenția de PR Talk To The Heart, care s-au asigurat că ai auzit de *Sacrificiul*. Şi, ca întotdeauna, mulțumiri lui Joakim Hansson, lui Signe Bedinger, lui Steve White şi restului echipei de genii absolute de la Nordin Agency, care continuă să mă reprezinte ca şi cum aş fi o vedetă rock internațională.

În cele din urmă, un mare mulțumesc tuturor distribuitorilor care şi-au asumat un risc cu o serie complet nouă. Vă îmbrățişez pe toți.

OK, acum am terminat. Ne vedem data viitoare,

Henrik Fexeus
Stockholm
Mai 2024